

ΜΙΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

σύμφωνα με τα ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Kenneth Wapnick, Ph.D.

Μετάφραση

Χαρά Κουντουριώτη

Διόρθωση/Επιμέλεια

Άννα-Σμαράγδα Παπανικολάου

Εισαγωγή

Το ερώτημα του χρόνου είναι σαφώς η πιο δυσνόητη έννοια στα Μαθήματα Θαυμάτων. Όχι μόνον εξαιτίας αυτού του ίδιου του θέματος, αλλά κυρίως επειδή τα Μαθήματα δεν λένε πολλά για αυτό. Όσο μελετάμε τα τρία βιβλία, βρίσκουμε συχνά νύξεις πάνω στην θεωρία του χρόνου, καμιά φορά μία ή δύο παραγράφους, και πιο σπάνια μια ολόκληρη ενότητα αφιερωμένη στην μεταφυσική του. Και τότε το θέμα παύει να αναφέρεται και ο αναγνώστης μένει ξεκρέμαστος. Όμως, υπάρχει ένα απόσπασμα στο εγχειρίδιο για δασκάλους, για το οποίο θα συζητήσουμε σύντομα, που δηλώνει πολύ συγκεκριμένα, ότι για να κατανοήσει κανείς το σχέδιο της Επανόρθωσης, πρέπει πρώτα να κατανοήσει την έννοια του χρόνου που τα Μαθήματα αναπτύσσουν. Όμως σε άλλα σημεία, ο Ιησούς λέει ότι ο χρόνος είναι ένα πεδίο που δεν μπορούμε να καταλάβουμε πραγματικά.

Σε αυτό το βιβλίο, για να υπάρξει μια συνεπής παρουσίαση, θα συγκεντρώσω σε τρία μέρη τα διάφορα αποσπάσματα από τα Μαθήματα Θαυμάτων που αναφέρονται στον χρόνο. Το πρώτο μέρος είναι μια συζήτηση της προέλευσης και της μεταφυσικής του χρόνου. Το δεύτερο ασχολείται με τον χρόνο και το σχέδιο της Επανόρθωσης, με επίκεντρο τον ρόλο του θαύματος και την κατάρρευση του χρόνου που υποκινεί. Το τρίτο πραγματεύεται το τέλος του χρόνου, και συμπεριλαμβάνει τις ιδέες των Μαθημάτων για τον πραγματικό κόσμο, την Δευτέρα Παρουσία, την Τελική Κρίση, και τέλος το τελευταίο βήμα του Θεού.

Μια τελευταία σημείωση, αυτό το βιβλίο δεν απευθύνεται σε αναγνώστες που ξεκινούν τώρα τα Μαθήματα Θαυμάτων, αφού προϋποθέτει κάποια εξοικείωση με τις βασικές τους ιδέες. Αυτοί οι αναγνώστες που ενδιαφέρονται να μάθουν περισσότερα για τα Μαθήματα Θαυμάτων και την γραφή τους, μπορούν να συμβουλευτούν τα βιβλία: Μια Ομιλία Πάνω στα Μαθήματα Θαυμάτων: Εισαγωγή, και Συγχώρεση και Ιησούς: Ο Τόπος συνάντησης των Μαθημάτων Θαυμάτων και του Χριστιανισμού.

Μέρος I

Η Προέλευση και η Φύση του Χρόνου

Εισαγωγή Μέρους I

Το Μέρος 1 εισάγει τις βασικές αρχές που περιέχουν την άποψη των *Μαθημάτων Θαυμάτων* για την προέλευση και τη φύση του χρόνου. Μετά από μια γενική συζήτηση στο Κεφάλαιο 1, το Κεφάλαιο 2 αρχίζει με μια ανάλυση των αποσπασμάτων από τα Μαθήματα που αναφέρονται στα αξιώματα από τα οποία πάρθηκαν. Το Μέρος 1 ολοκληρώνεται με μια ανάλυση φράση – φράση δύο ολόκληρων ενοτήτων από το κείμενο που αναφέρονται άμεσα στην μεταφυσική του χρόνου.

Μια σύντομη σημείωση πριν ξεκινήσουμε: καθώς προχωρούμε στην συζήτησή μας είναι σημαντικό να έχουμε στον νου μας ότι τα διάφορα σύμβολα που χρησιμοποιούνται για να εξηγήσουν τον χρόνο είναι αυτό ακριβώς – σύμβολα. Δεν υπάρχει στην πραγματικότητα χαλί του χρόνου, ή βιβλιοθήκη με βιντεοταινίες, ή καλειδοσκόπιο. Απλώς χρησιμοποιούμε σύμβολα που θα βοηθήσουν να απεικονιστούν έννοιες πάνω στον χρόνο και πώς τις βιώνουμε. Τελικά, κανένα σύμβολο, ή μεταφορά ή εικόνα, ή αναλογία από όσα θα χρησιμοποιήσουμε δεν είναι απόλυτα ικανοποιητικό, αλλά όλα μαζί, θα μας βοηθήσουν να εξηγήσουμε το φαινόμενο του χρόνου όπως μπορούμε να το βιώσουμε. Είναι παρόμοιο με τα προβλήματα που συναντούν οι φυσικοί που ασχολούνται με την μελέτη του φωτός. Μερικές φορές το φως εμφανίζεται σαν κύμα, και αυτό εξηγεί κάποιες από τις ιδιότητές του. Άλλες φορές εμφανίζεται σαν σωματίδιο, και αυτό εξηγεί επίσης κάποιες ιδιότητες. Αλλά στην εμπειρία μας ποτέ δεν είναι κύμα και σωματίδιο συγχρόνως. Έτσι κατά μια έννοια θα ακολουθήσουμε την ίδια διαδικασία παρουσιάζοντας διαφορετικά μοντέλα για να εξηγήσουμε διαφορετικές πλευρές του φαινομένου του χρόνου.

Κεφάλαιο 1

Η Μεταφυσική του Χρόνου

Έχω συζητήσει αλλού τα δύο επίπεδα στα οποία είναι γραμμένα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αλλά μια σύντομη συζήτηση τώρα θα ήταν και τώρα σωστή.

Το πρώτο επίπεδο ασχολείται με την μεταφυσική των Μαθημάτων, συζητώντας τη διαφορά ανάμεσα στην τέλεια πραγματικότητα του Ουρανού και στον ατελή ψευδαισθητικό υλικό κόσμο· το δεύτερο επίπεδο αντιπαραβάλλει, μέσα στον ψευδαισθητικό κόσμο, τις εγωικές διδασκαλίες διαχωρισμού και επίθεσης με τα οράματα ένωσης και συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος. Αυτά τα δύο επίπεδα φαίνονται στο Σχεδιάγραμμα 1 και θα αναφερθούμε πάλι σε αυτά σε όλο το βιβλίο. Στο 1^ο Μέρος, θα δώσουμε έμφαση σχεδόν αποκλειστικά στην μεταφυσική (Επίπεδο Ένα), ενώ το 2^ο Μέρος θα εστιάσει στην εμπειρία μας του κόσμου του εγώ του χρόνου, και την αποδόμησή του μέσω του θαύματος (Επίπεδο Δύο). Το 3^ο Μέρος ενοποιεί και τα δύο επίπεδα, καθώς διαπραγματεύεται το τελικό προϊόν της συγχώρεσης (Επίπεδο Δύο), το οποίο αποκορυφώνεται με την αποδόμηση του κόσμου που ποτέ δεν υπήρξε (Επίπεδο Ένα).

Αρχίζουμε τώρα με την κατάσταση του Ουρανού, την οποία τα Μαθήματα Θαυμάτων περιγράφουν ως:

...μια επίγνωση της τέλει ενότητας, και της γνώσης ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο· τίποτα έξω από αυτήν την ενότητα, και τίποτα άλλο μέσα (Κ-18.VI.1:6).

Επομένως, ο Θεός και ο Χριστός είναι ένα, έστω και αν ο Θεός είναι η Πρώτη Αιτία και εμείς ως Υιός Του είμαστε το Αποτέλεσμά Του. Αυτή την φαινομενικά δυϊστική περιγραφή δεν θα έπρεπε να την πάρουμε κυριολεκτικά, αλλά μάλλον ως το μέσον των Μαθημάτων να περιγράψουν κάτι που δεν μπορεί να γίνει κατανοητό από τον ανθρώπινο εγκέφαλο:

Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η λέξη «πρώτη» όπως εφαρμόζεται σε Αυτόν [τον Θεό] δεν αποτελεί έννοια του χρόνου. Είναι πρώτος με την έννοια ότι είναι ο Πρώτος στην Ίδια την Αγία Τριάδα. Είναι ο Πρωταρχικός Δημιουργός, επειδή Αυτός δημιούργησε τους συν-δημιουργούς Του. Επειδή το έκανε, ο χρόνος δεν ισχύει για Αυτόν ούτε για αυτό που Αυτός Δημιούργησε. (Κ-7.Ι.7:4-7)

Αυτή η κατάσταση του Ουρανού επομένως είναι αιώνια, επειδή «η Αιωνιότητα είναι μια ιδέα για τον Θεό» (Κ-5.ΙΙΙ.6:3)

Σε ένα πολύ σημαντικό απόσπασμα, τα Μαθήματα Θαυμάτων δηλώνουν ότι: «Στην αιωνιότητα, όπου όλα είναι ένα, εισήλθε μια μικρούλα, τρελή ιδέα, με την οποία ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε να γελάσει» (Κ-27.VIII.6:2). Αυτή η «μικρούλα, τρελή ιδέα» είναι η πίστη ότι ο Υιός του Θεού μπορεί να διαχωριστεί από τον Πατέρα του, να υφαρπάξει την λειτουργία του Πατέρα του ως Πρώτο Δημιουργό, και έτσι το αποτέλεσμα να μπορεί να φανεί ότι έγινε η Πρώτη Αιτία. Ακόμη, τα Μαθήματα διδάσκουν: «Επειδή ξέχασε, η σκέψη έγινε μια σοβαρή ιδέα, και ικανή και για τα δύο: επίτευξη και πραγματικά αποτελέσματα» (Κ-27.VIII.6:3).

Επιπλέον, τα Μαθήματα Θαυμάτων δηλώνουν σαφώς ότι ο χρόνος δεν υπάρχει, και ότι η φαινομενική του αφετηρία ήταν όταν η μικρούλα, τρελή ιδέα του διαχωρισμού θεωρήθηκε αληθινή. Τα Μαθήματα περιγράφουν τα αποτελέσματα αυτής της σοβαρότητας:

Μια αchronικότητα στην οποία ο χρόνος έγινε πραγματικός· ένα κομμάτι του Θεού που μπορεί να επιτεθεί στον εαυτό του· ένας χωριστός αδελφός ως εχθρός· ένας νους μέσα σε ένα σώμα. (Κ-27.VIII.7:1).

Και όμως, παρά αυτήν την φαινομενική σοβαρότητα, ο Ιησούς μας λέει:

Μαζί μπορούμε να γελάσουμε και για τα δύο [την επίτευξη και τα πραγματικά αποτελέσματα] και να καταλάβουμε ότι ο χρόνος δεν μπορεί να εισβάλλει στην αιωνιότητα. Είναι αστείο να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να έρθει και να

αποτρέψει την αιωνιότητα, που σημαίνει ότι δεν υπάρχει χρόνος. (Κ-27.VIII.6:4-5)

Τα Μαθήματα χρησιμοποιούν την μεταφορά του ύπνου για να περιγράψουν το διαχωρισμό, και το απορρέον από αυτόν σύστημα σκέψης σαν ένα όνειρο: «Δεν κατοικείς εδώ, αλλά στην αιωνιότητα. Ταξιδεύεις στα όνειρά σου, ενώ είσαι ασφαλής στο σπίτι» (Κ-13.VII.17:6-7). Όμως, όταν ο Υιός του Θεού φάνηκε να αποκοιμείται και να ονειρεύεται ένα όνειρο διαχωρισμού, ολόκληρος ο κόσμος του χρόνου φάνηκε να ξεδιπλώνεται σαν ένα μακρύ χαλί (Σχεδιάγραμμα 2). Φάνηκε να συμβαίνει σε μια στιγμή, σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Και μέσα σε αυτή τη στιγμή περιελήφθη όλος ο κόσμος του χρόνου και του χώρου όπως τον γνωρίζουμε, όλη η περίοδος της εξέλιξης, η οποία μέσα σε αυτόν τον κόσμο της ψευδαίσθησης διαρκεί δισεκατομμύρια χρόνια. Μια από τις δυσκολίες στην κατανόηση αυτής της έννοιας – στην οποία θα γυρίζουμε ξανά και ξανά σε αυτό το βιβλίο – είναι ότι η εμπειρία μας πάνω στον χρόνο, καθώς και η διανοητική του κατανόηση, είναι γραμμική. Επομένως, δισεκατομμύρια χρόνια φαίνονται να είναι μια ατέλειωτα μακρά χρονική περίοδος. Στην πραγματικότητα της ψευδαίσθησης, όμως, όλη αυτή η περίοδος των δισεκατομμυρίων χρόνων συνέβη σε μια στιγμή. Σε κάποιο σημείο ο Ιησούς σχολιάζει: «Τί είναι εκατό ή χίλια χρόνια για Αυτούς [τον Θεό και τον Χριστό] ή δεκάδες χιλιάδες;» (Κ-26.IX.4:1). Έτσι, ένα από τα μειονεκτήματα της χρησιμοποίησης της παρομοίωσης με το χαλί είναι ότι εμφανίζει το χρόνο σαν γραμμικό. Το πλεονέκτημα από την άλλη πλευρά, είναι ότι αντιστοιχεί στην δική μας εμπειρία του χρόνου.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων εξηγούν ότι συγχρόνως με την γέννηση του εγωικού συστήματος σκέψης του χρόνου ο Θεός «έδωσε» τη Διόρθωση, το Άγιο Πνεύμα, το οποίο ακύρωσε όλα τα λάθη που έγιναν εκείνη την μία στιγμή. Αυτό απεικονίζεται στο Σχεδιάγραμμα 2. Το πάνω μέρος του χαλιού αναπαριστά το σενάριο του εγώ, το οποίο είναι ήδη γραμμένο. Το κάτω μέρος, το οποίο κατά κάποιον τρόπο τρέχει συγχρόνως με το επάνω επειδή η Διόρθωση συνέβη ταυτόχρονα, αναπαριστά την ακύρωση όλων αυτών των λαθών. Πιο συγκεκριμένα, αν ο βασικός πυρήνας του κόσμου του διαχωρισμού ορίζεται ως οι ιδιαίτερες σχέσεις, τότε ταυτόχρονα με αυτές τις σκέψεις στους νόες μας υπάρχουν σκέψεις άγιων σχέσεων, οι οποίες διορθώνουν

τις ιδιαίτερες σχέσεις μας μέσω της συγχώρεσης. Με κάποια έννοια, επομένως, το πάνω μισό του χαλιού είναι ο κόσμος του εγώ, ένας κόσμος διαχωρισμού, ιδιαιτερότητας και επίθεσης. Το κάτω μισό είναι το ίδιο σενάριο, όπως ήταν, αλλά τώρα θεραπευμένο, έτσι ώστε η σκέψη της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος – το αξίωμα της Επανόρθωσης ότι ο διαχωρισμός ποτέ δεν συνέβη στ’ αλήθεια – έχει ήδη αντικαταστήσει την σκέψη του εγώ.

Έτσι βασικά μιλάμε για μια «διπλή δυαδικότητα», παρόμοια με τα δύο επίπεδα που αναφέραμε στην αρχή του κεφαλαίου. Η πρώτη δυαδικότητα είναι μεταξύ του να είσαι ξύπνιος στην αιωνιότητα, και να κοιμάσαι σε ένα όνειρο χρόνου. Η δεύτερη είναι ανάμεσα στα δύο σενάρια, του εγώ και του Αγίου Πνεύματος. Μέσα στην δεύτερη δυαδικότητα, ο διαιρεμένος ή διαχωρισμένος νους είναι χωρισμένος σε τρία μέρη: το μέρος που τα Μαθήματα περιγράφουν ως λάθος νου, ο οποίος περιέχει την παρμένη σοβαρά σκέψη του διαχωρισμού· τον ορθό νου, το μέρος που περιέχει την ανάμνηση του Θεού – το Άγιο Πνεύμα – το οποίο θυμάται να γελάσει με την σκέψη του διαχωρισμού· και το μέρος που επιλέγει ανάμεσα σε αυτά τα δύο, το οποίο θα αναφέρουμε ως επιλογέα ή παρατηρητή.

Το σενάριο του εγώ γράφτηκε και επιλέχθηκε από μας ως επιλογείς – είμαστε, ας πούμε, οι συγγραφείς, οι σκηνοθέτες, οι παραγωγοί και οι ηθοποιοί. Είναι τόσο δύσκολο να συλλάβουμε ότι και τα δύο σενάρια έχουν ήδη διαδραματισθεί επειδή αυτή η κατανόηση είναι τόσο ριζικά αντίθετη με την ατομική μας εμπειρία. Όμως, είναι ένα σημαντικό στοιχείο στην μεταφυσική του χρόνου των Μαθημάτων Θαυμάτων, χωρίς το οποίο δεν μπορεί κάποιος να κατανοήσει αληθινά τη διδασκαλία των Μαθημάτων για την συγχώρεση. Περιληπτικά, λοιπόν, μπορούμε να πούμε ότι την στιγμή που ολόκληρος ο υλικός κόσμος φάνηκε να αναδύεται, εκείνη την ίδια στιγμή συνέβη και η Διόρθωσή του. Τα Μαθήματα εξηγούν, σε ένα απόσπασμα μιας ενότητας σχετικά με την ασθένεια:

Όμως, ο διαχωρισμός δεν είναι παρά κενός χώρος, που δεν περικλείει τίποτα, δεν κάνει τίποτα, και τόσο ανυπόστατος όσο ο κενός χώρος ανάμεσα στους κυματισμούς που άφησε περνώντας ένα πλοίο. Και καλυμμένος το ίδιο γρήγορα, όσο και το νερό που σπεύδει να κλείσει το κενό, και όσο και τα κύματα καθώς

ενώνονται να το καλύψουν. Πού είναι το κενό ανάμεσα στα κύματα όταν έχουν ενωθεί και έχουν καλύψει τον χώρο που φαινόταν να τα κρατά χωρισμένα για λίγο; (K-28.III.5:2-4)

Επομένως, μια χρήσιμη παρομοίωση είναι αυτή του επιλογέα (παρατηρητής) ως το μέρος του νου μας (Σχεδιάγραμμα 3) που επιλέγει να ξαναδεί την ταινία του εγώ (λάθος νους) ή τη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος (ορθός νους). Θυμηθείτε ότι ολόκληρη η ταινία συμπεριλαμβανομένης και της διόρθωσης έχει ήδη γυριστεί, και περιλαμβάνει τον κόσμο της εξέλιξης, που καλύπτει δισεκατομμύρια χρόνια. Μέσα σε αυτό το γιγαντιαίο έπος υπάρχει σχεδόν άπειρος αριθμός κομματιών ή βιντεοταινιών, που κάθε μια αντιστοιχεί στην έκφραση μιας σκέψης: «Κάθε σκέψη παράγει μορφή σε κάποιο επίπεδο» (K-2.VI.9:14). Υπάρχει στον νου μας ένας «διακόπτης» με τον οποίον μπορούμε στιγμιαία να εναλλάξουμε αυτές τις μικρότερες ταινίες, είτε ανάμεσα στα σενάρια του εγώ είτε του Αγίου Πνεύματος, ή να κινηθούμε από το ένα στο άλλο, «συντονιζόμενοι» με την σκέψη του εγώ ή του Αγίου Πνεύματος. Και τα δύο έχουν συμβεί και είναι ήδη παρόντα στους νόες μας σε αυτό που ονομάζουμε κόσμο του χρόνου. Ένας άλλος τρόπος να αντιληφθούμε αυτό το φαινόμενο είναι σαν να καθόμαστε μπροστά στην οθόνη της τηλεόρασής μας, και ο επιλογέας του νου μας να βλέπει το σενάριο σε πολύ χαμηλή ταχύτητα, και να βιώνει όλα τα αποτελέσματα της σκέψης του, που συνέβη σε μια στιγμή και που, στην πραγματικότητα, έχει ήδη εξαφανιστεί.

Έτσι, καθόμαστε σαν παρατηρητές μπροστά σε μια οθόνη και παρακολουθούμε αυτό που ήδη έχει συμβεί, σαν να συμβαίνει για πρώτη φορά. Η εμπειρία μας, όμως, είναι ότι στην πραγματικότητα συμμετέχουμε σε αυτό που παρακολουθούμε. Έτσι στην δεξιά πλευρά του Σχεδιαγράμματος 3, που αντιπροσωπεύει την οθόνη της τηλεόρασης, αυτό που βλέπουμε περιλαμβάνει επίσης όλες τις πλευρές του σεναρίου που μας αφορά. Η πραγματικότητα είναι ότι πραγματικά το παρατηρούμε αυτό, επιλέγοντας ποιο μέρος του σεναρίου θέλουμε να δούμε μέσω του επιλογέα του νου μας. Αυτό είναι το νόημα της δήλωσης στα Μαθήματα Θαυμάτων (που αναλύεται παρακάτω) ότι παρακολουθούμε κάτι από ένα σημείο στο οποίο αυτό έχει ήδη τελειώσει.

Τώρα, το θέμα με όλο αυτό, και ο λόγος που τα Μαθήματα αναφέρονται στον χρόνο σαν ένα μαγικό κόλπο ή «μια ταχυδακτυλουργία» (Ασκ-Μ.Ι.158.4:1), είναι ότι φαίνεται σαν να ζούμε πραγματικά σε αυτήν την στιγμή. Στην πραγματικότητα, όμως, απλά ξανα-βιώνουμε κάτι που έχει ήδη συμβεί. Έτσι, δεν υπάρχει πραγματική σύνδεση ανάμεσα στο «εμείς» που κάθεται και παρατηρεί, και στο «εμείς» το οποίο παρατηρούμε, εκτός από το ότι εμείς τα έχουμε συνδέσει. Και έτσι, αυτό που εμείς κάναμε γίνεται πραγματικό για μας, σαν να συνδεόταν πραγματικά. Όταν κλείνουμε την τηλεόραση, αυτό που παρακολουθούσαμε φεύγει. Ο φόβος μας για αυτό, φυσικά, είναι τεράστιος, επειδή πιστεύουμε ότι αν η εικόνα στην οθόνη εξαφανιστεί, το ίδιο θα πάθουμε και εμείς. Έτσι, καθυστερούμε αυτήν την επιλογή για πολύ, πολύ χρόνο, και αυτός είναι ο λόγος που ο κόσμος, συμπεριλαμβανομένων και των περισσότερων θρησκειών, προσπαθεί να διατηρήσει πραγματικές κάποιες πλευρές της γιγαντιαίας επιικής ταινίας.

Ένα παράδειγμα αυτού του φαινομένου, να γινόμαστε αυτό που παρατηρούμε, συμβαίνει όταν παρακολουθούμε μια ταινία στον κινηματογράφο. Παρόλο ότι διανοητικά καταλαβαίνουμε ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα στην οθόνη εκτός από την προβολή ενός φιλμ από μια μηχανή προβολής που είναι πίσω μας, η εμπειρία μας ωστόσο είναι ότι παρακολουθούμε πραγματικά κάτι στην οθόνη που είναι αληθινό, γιατί νιώθουμε τα ίδια συναισθήματα σαν να μας συμβαίνει πραγματικά κάτι. Βιώνουμε τρόμο, φόβο, ενοχή, ευτυχία, χαρά, ή λύπη και μπορεί να αρχίσουμε να κλαίμε ή να γελάμε σαν να συνέβαινε κάτι πραγματικά. Όμως, από κάθε άποψη όσον αφορά στην ψυχολογία, κάτι συμβαίνει στην οθόνη.

Τίποτα από αυτά όμως δεν θα είχε κάποια επίδραση σε μας, αν αυτό που βλέπαμε στην οθόνη δεν μας θύμιζε κάτι που πιστεύουμε ότι είναι μέσα μας. Και πιο συγκεκριμένα, μας επηρεάζει επειδή οι σκέψεις που βρίσκονται κάτω από τα συναισθήματα βρίσκονται μέσα μας: το εξωτερικό δεν είναι τίποτα περισσότερο από αντανάκλαση αυτού που είναι μέσα μας – τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο. Και έτσι, ακόμα και αν σε κάποιο επίπεδο συνειδητοποιούμε ότι αυτό που βλέπουμε μπροστά μας είναι ψευδαίσθηση, παρόλα αυτά αντιδρούμε σαν να ήταν πραγματικό, και, σαν να συνέβαινε σε μας ή σε ανθρώπους με τους οποίους ταυτιζόμαστε. Έτσι, μας φαίνεται σαν να κάνουμε πραγματικά τις καθημερινές δραστηριότητές μας, σαν

να κάνουμε επιλογές στο παρόν που καθορίζουν μελλοντικές καταστάσεις, ελεγχόμενες από γεγονότα του παρελθόντος. Στην πραγματικότητα, ας το ξαναπώ, απλώς παρακολουθούμε τους εαυτούς μας να ασχολούνται με αυτές τις δραστηριότητες, να κάνουν επιλογές που καθορίζουν αυτό που θα γίνει, και επηρεάζονται από αυτό που έχει προηγηθεί αυτής της στιγμής. Αυτό δεν έχει νόημα όταν γίνει κατανοητό με αυτόν τον τρόπο από ένα νου που έχει επιλέξει την λογική, αλλά δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι το εγώ είναι κυριολεκτικά κτισμένο πάνω στο παράλογο. Έτσι, δεν έχει νόημα για μας να προσπαθούμε να καταλάβουμε ανοησίες.

Ένα άλλο παράδειγμα ψυχολογικής ταύτισης είναι η αντίδρασή μας σε αυτά που διαβάζουμε στην εφημερίδα ή παρακολουθούμε στις ειδήσεις στην τηλεόραση. Αν αντιδράσουμε με ευτυχία, χαρά, θυμό ή φόβο, είναι μόνο επειδή ταυτιζόμαστε ψυχολογικά με το γεγονός. Αλλιώς, η κατάσταση ή το πρόσωπο δεν θα είχε επίδραση επάνω μας. Επομένως, βλέπουμε μόνο τον εαυτό μας, ή μάλλον, μια προβολή του εαυτού μας, σε αυτήν την συγκεκριμένη κατάσταση: βλέπουμε, δεν είμαστε. Κάτι παρόμοιο είναι αυτό που συνήθως αναφέρεται σαν εξωσωματική εμπειρία. Εδώ, το άτομο φαίνεται να είναι κυριολεκτικά έξω από την φυσική του εμπειρία και να παρατηρεί το σώμα να δρα. Αυτή η χρήσιμη αναλογία, όμως, δεν θα πρέπει να επεκταθεί πάρα πολύ, καθώς ακόμα και η εμπειρία να είσαι έξω από το σώμα είναι τμήμα της βιντεοταινίας, αφού ακόμα βιώνουμε τους εαυτούς μας ως ξεχωριστά όντα. Άλλωστε, ο νους δεν κατοικεί καν στο σώμα.

Έτσι, παρατηρούμε γεγονότα που φαίνονται να είναι πραγματικά και να συμβαίνουν ακριβώς τώρα. Στην πραγματικότητα παρατηρούμε μόνο αυτό που έχει ήδη συμβεί – ξαναπαίζουμε μια ταινία όπως ήταν, όμως ξεχνώντας ότι το κάνουμε αυτό. Όταν θυμηθούμε ότι έχουμε επιλέξει αυτό που βιώνουμε, οι αλυσίδες που φαινομενικά μας δένουν με την οθόνη, και τελικά με την ίδια την καρέκλα της παρατήρησης, εξαφανίζονται και είμαστε ελεύθεροι. Έτσι, είναι η άρνησή μας για αυτό που έχουμε επιλέξει που μας κάνει να πιστεύουμε ότι είμαστε μέσα στο όνειρο, κι έτσι αυτό γίνεται τόσο πραγματικό για μας όσο τα όνειρα που βλέπουμε όταν κοιμόμαστε την νύχτα. Ζούμε σε μια εποχή αναπτυγμένης τεχνολογίας που μας επιτρέπει να ξαναπαίζουμε ταινίες και βίντεο, που μπορούμε να τις προχωρήσουμε γρήγορα, μπροστά ή πίσω, να τις σταματήσουμε, να παγώσουμε την εικόνα, και ποιος ξέρει τι

άλλες ευφυείς επινοήσεις μας επιφυλάσσει το εγώ για το μέλλον; Αυτό που είναι πολύ ενδιαφέρον σχετικά με αυτές τις τεχνολογικές καινοτομίες είναι ότι ο άυλος νους μας, μέσω του σωματικού του οργάνου, του εγκεφάλου, επινοεί έναν καθρέφτη των ίδιων μηχανισμών του νου, που όχι μόνον επινόησαν τον εγκέφαλο, αλλά και όλο το υλικό σύμπαν. Βιώνουμε απλώς τις σκέψεις του νου, έχοντας παραγάγει μέσω της προβολής τον κόσμο των μορφών, έναν κόσμο που ποτέ δεν άφησε την πηγή του μέσα στον νου.

Δεν πρέπει πραγματικά να μας εκπλήσσει το ότι όλος αυτός ο κόσμος, και όλες οι εμπειρίες μας εδώ, είναι μια μεγάλη ψευδαίσθηση. Η αρχική εγωική σκέψη του διαχωρισμού από το Θεό ήταν ένα ψέμα· πώς είναι δυνατόν, τότε, αυτό που προβάλλεται από αυτήν την σκέψη να είναι κάτι άλλο εκτός από ψέμα; Έτσι, δεν έπρεπε ποτέ να υποτιμήσουμε την δύναμη του εγωικού μας σώματος να ψεύδεται και να εξαπατά. Είναι επίσης σαφές, για να προϊδεάσω για την προσεχή μας συζήτηση σε αυτό το βιβλίο, ότι δεν μπορούμε ποτέ να αφυπνισθούμε από αυτό το όνειρο «πραγματικότητας» στην πραγματικότητα, χωρίς βοήθεια που να προέρχεται έξω από το όνειρο του εγώ. Αυτή η βοήθεια είναι το Άγιο Πνεύμα, ή η εκδήλωσή Του, ο Ιησούς. Η πίστη ότι θα μπορούσαμε να υπάρξουμε από μόνοι μας, χωρίς το Θεό, είναι αυτό που μας οδήγησε μέσα στο όνειρο εξ αρχής, και γι αυτό μόνο επιλέγοντας τη Βοήθεια του Θεού θα ξυπνήσουμε από αυτό.

Μία τέτοιου είδους συνολική εξήγηση μπορεί να δώσει νόημα σε κάποια αποσπάσματα που συναντάμε στα Μαθήματα Θαυμάτων και που αλλιώς θα ήταν ανεξήγητα. Για παράδειγμα, μια φράση, την οποία θα συζητήσω αργότερα, δηλώνει: «Η αποκάλυψη ότι ο Πατέρας και ο Υιός είναι ένα θα έρθει με τον καιρό σε κάθε νου» (Ασκ-Μ.Ι.158.2:8). Επιπλέον, ο χρόνος στον οποίον αυτή η αναγνώριση θα έρθει σε μας έχει ήδη καθοριστεί: το σενάριο της αποδοχής μας έχει ήδη γραφτεί. Αυτό που δεν έχει καθοριστεί είναι το πότε θα επιλέξουμε να ξανά-βιώσουμε αυτό το κομμάτι του σεναρίου. Οι σημαντικές επιπτώσεις αυτής της ιδέας θα συζητηθούν στο Κεφάλαιο 2.

Επιστρέφοντας στην παρομοίωσή μας με βίντεο, ας υποθέσουμε ότι όλοι έχουμε ένα τηλεκοντρόλ και μπορούμε να πατήσουμε από μακριά κάποια διαφορετικά κουμπιά.

Ο επιλογέας (ή ο παρατηρητής) στους νόες μας τότε, επιλέγει να πατήσει το κουμπί που ενεργοποιεί την ταινία που περιέχει την αφύπνισή μας από το όνειρο, που είναι η αποδοχή μας για την Επανόρθωση. Σε αυτό το σημείο επιλέξαμε να γυρίσουμε στο σενάριο του Αγίου Πνεύματος, συγχωρώντας τους πάντες στον κόσμο και επαναφέροντας την ανάμνηση ότι είμαστε ένα με τον Θεό. Επαναλαμβάνω, αυτό το κομμάτι του σεναρίου έχει ήδη γυριστεί και έτσι έχει ήδη «συμβεί», αλλά είμαστε ακόμα ελεύθεροι να επιλέξουμε πότε θα το ξαναδούμε. Αυτή η επιλογή είναι η μόνη έννοια ελεύθερης βούλησης που δέχονται τα Μαθήματα σαν λογική (Κ-Εισ.Ι; Ασκ-Μ.Ι.158.2:8-9; Ασκ-ΜΙ.169.8:1-2). Και βέβαια δεν μπορούμε να επιλέξουμε να μην επιλέξουμε ξανά· απλά μπορούμε να καθυστερήσουμε αυτήν την επιλογή. Όπως εξηγούν τα Μαθήματα:

Μπορείς να χρονοτριβείς και είσαι ικανός για τεράστια αναβλητικότητα, αλλά δεν μπορείς να απομακρυνθείς ολοκληρωτικά από τον Δημιουργό σου, ο Οποίος έθεσε τα όρια στην ικανότητά σου να δημιουργείς λανθασμένα. (Κ-2.ΙΙΙ.3:3)

Αυτό το όριο, η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στους νόες μας, εξασφαλίζει ότι σε κάποιο σημείο μέσα στο ολόγραμμα του χρόνου, θα επιλέξουμε να αφυπνιστούμε από το όνειρο.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων διδάσκουν, όμως, ότι δεν ξυπνάμε απότομα από το όνειρο. Πριν μπορέσουμε να αφυπνιστούμε εντελώς, πρώτα πρέπει να μεταβούμε από τους εφιάλτες του εγώ στα ευτυχισμένα όνειρα του Αγίου Πνεύματος. Αυτή η εξέλιξη – από τους εφιάλτες στα ευτυχισμένα όνειρα – ακυρώνει την πίστη ότι ο Θεός θα μας τιμωρήσει. Μόνον τότε μπορούμε να δεχθούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας. Αυτό το ενδιάμεσο βήμα, η επίτευξη του οποίου είναι ο στόχος των Μαθημάτων, περιγράφεται εκφραστικά σε αυτό το απόσπασμα:

Τίποτα πιο τρομακτικό από ένα κενό όνειρο δεν τρομοκράτησε τον Υιό του Θεού, και τον έκανε να νομίζει ότι έχασε την αθωότητά του, αρνήθηκε τον Πατέρα του, και κήρυξε πόλεμο στον εαυτό του. Τόσο τρομακτικό είναι το όνειρο, τόσο φαινομενικά πραγματικό, που δεν θα μπορούσε να ξυπνήσει στην πραγματικότητα χωρίς τον ιδρώτα του τρόμου και με μια κραυγή θανάσιμου

φόβου, εκτός και αν προηγείτο της αφύπνισής του ένα πιο γλυκό όνειρο, που θα επέτρεπε στον ηρεμότερο νου του να καλωσορίσει, όχι να φοβηθεί, την Φωνή η Οποία καλεί με αγάπη να τον ξυπνήσει· ένα ηπιότερο όνειρο, στο οποίο ο πόνος του έχει θεραπευθεί και ο αδελφός του είναι φίλος του. Ο Θεός θέλησε να αφυπνιστεί γλυκά και με χαρά, και του έδωσε τα μέσα να αφυπνισθεί χωρίς φόβο. (Κ-27.VII.13:3-5)

Υπάρχει μια ενδιαφέρουσα παρομοίωση που βρέθηκε στις διδασκαλίες του Βασιλίδη, ενός από τους μεγάλους Γνωστικούς δασκάλους του δεύτερου αιώνα. Αυτός είχε μια γοητευτική θεωρία, η οποία σε πρώτη ανάγνωση φαίνεται εντελώς παράλογη. Ο Βασιλίδης υποστήριζε ότι ο Ιησούς δεν πέθανε στον σταυρό. Αντίθετα, άλλαξε την μορφή του και στην θέση του σταυρώθηκε ο Σίμων ο Κυρηναίος, ενώ ο Ιησούς γελούσε πάνω σε ένα δέντρο. Ο Βασιλίδης, που παρέμεινε αντίθετος με τις διδασκαλίες της Εκκλησίας και τους αρχηγούς της, είδε τον Ιησού να κοροϊδεύει χλευαστικά όλους τους ανθρώπους (κυρίως τους Εβραίους) που δεν μπορούσαν να καταλάβουν τί συνέβαινε αληθινά. Το περιεχόμενο της έμπνευσης του Βασιλίδη ήταν σωστό· δηλαδή, ότι ο Ιησούς «θυμήθηκε» να γελάσει με την μικρή, τρελή ιδέα του εγώ και δεν την πήρε στα σοβαρά. Έτσι, ήξερε ότι δεν σταυρωνόταν, αφού δεν ήταν το σώμα του. Απλώς σαν παρατηρητής, ο Ιησούς παρατηρούσε τον εαυτό του, γνωρίζοντας ότι αυτό που έβλεπε δεν ήταν πραγματικό αλλά μόνον ένα όνειρο. Μπορούμε έτσι να συμπεράνουμε ότι ο νους του Βασιλίδη δεν μπορούσε να συλλάβει πλήρως την σημασία της σκέψης του μη-χλευαστικού γέλιου του Ιησού. Η έμπνευση λοιπόν, φιλτραρίστηκε μέσω του περιορισμένου εγωικού νου του και εκδηλώθηκε την με την μορφή επίθεσης.

Σχετικός με την έννοια του να μην πάρουμε το όνειρο του κόσμου στα σοβαρά είναι ο ψυχολογικός όρος «συνειδητό όνειρο», που αναφέρεται στο φαινόμενο κατά το οποίο κάποιοι άνθρωποι, που ενώ βρίσκονται στην μέση ενός νυκτερινού ονείρου, έχουν συνείδηση ότι ονειρεύονται. Στο ίδιο το όνειρο έχουν επίγνωση ότι είναι και αυτός που ονειρεύεται και το όνειρο. Έτσι, μπορεί να βρίσκονται στην μέση ενός τρομακτικού εφιάλτη και ξαφνικά μπορούν να θυμηθούν ότι είναι όνειρο. Το όνειρο συνεχίζεται, αλλά ο τρόμος εξαφανίζεται. Η αντιστοιχία των Μαθημάτων Θαυμάτων

με τον συνειδητό ονειρευτή είναι ο ευτυχισμένος ονειρευτής, που ενώ ζει σε αυτόν τον ψευδαισθητικό κόσμο, ξαφνικά συνειδητοποιεί ότι δεν είναι πραγματικά εδώ.

Ας συνεχίσουμε με την παρομοίωση του συνειδητού ονειρευτή, αλλά τώρα με την έννοια ότι καθόμαστε μπροστά από μια οθόνη, ας πούμε σαν να είμαστε παρατηρητές που παρακολουθούμε μια βιντεοταινία, και ξαφνικά συνειδητοποιούμε ότι παρακολουθούμε κάτι που έχει ήδη συμβεί. Παρατηρούμε τους εαυτούς μας σαν μια φιγούρα σε ένα όνειρο, όντας ακόμα μέσα στο όνειρο, αλλά τώρα έχουμε επίγνωση ότι δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα όνειρο. Αυτή η μετατόπιση στην επίγνωση αναπαριστάται στο Σχεδιάγραμμα 3 από τις δύο γραμμές που ξεκινούν από τον παρατηρητή, και που αντιπροσωπεύουν το εγώ και το Άγιο Πνεύμα. Είναι σαν να υπάρχουν δύο φωνές που μας μιλούν καθώς βλέπουμε τις οθόνες μας. Το εγώ λέει: «Συνέχισε να είσαι συντονισμένος με τον δικό μου σταθμό και πίστευε ότι το δράμα του σώματος που παρακολουθείς πραγματικά σου συμβαίνει». Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος μας θυμίζει ότι αυτό που παρατηρούμε δεν είναι παρά ένα όνειρο. Πριν μπορέσουμε πραγματικά να ακούσουμε με πλήρη σαφήνεια το μήνυμά Του, όμως, πρέπει πρώτα να σκεφθούμε την ιδέα ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να κοιτάξουμε το όνειρο. Αυτός ο άλλος τρόπος, επαναλαμβάνω, είναι το ευτυχισμένο όνειρο της συγχώρεσης.

Η παρομοίωση του βίντεο (ή της ταινίας) είναι ένας κάπως απλοποιημένος τρόπος να παρουσιάσουμε αυτήν την έννοια, και έχει το μειονέκτημα ότι είναι γραμμικός. Ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής, με όλη του την πολυπλοκότητα, είναι στην πραγματικότητα μια καλύτερη παρομοίωση που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε, όμως είναι ένας πιο πολύπλοκος τρόπος για να γίνει σαφές το νόημα. Ας φανταστούμε τους εαυτούς μας να καθόμαστε μπροστά στην οθόνη ενός υπολογιστή, με άπειρα προγράμματα από τα οποία μπορούμε να επιλέξουμε και πολλά διαφορετικά κουμπιά που μπορούμε να πατήσουμε. Αυτή η παρομοίωση αντανακλά καλύτερα την πολυπλοκότητα της ατομικής μας ζωής και τις αλληλεπιδράσεις μας με τον κόσμο. Ο υπολογιστής επίσης δείχνει καλύτερα την αναλογία της σχέσης ανάμεσα στον νου (παρατηρητή) και στον εγκέφαλο (σώμα), επειδή ο νους έχει προγραμματίσει τον εγκέφαλο, όπως ακριβώς ο προγραμματιστής λέει στον υπολογιστή τι να κάνει. Χωρίς κάποιο πρόγραμμα και χωρίς μια πηγή

ενέργειας, ο υπολογιστής δεν μπορεί να λειτουργήσει. Παρόμοια, ο εγκέφαλος (και επομένως το σώμα) είναι ολότελα «άψυχος» χωρίς «οδηγίες» από τον νου.

Μια άλλη χρήσιμη παρομοίωση είναι ένα καλειδοσκόπιο, ένας μικρός σωλήνας μέσα στον οποίον καθρέφτες αντανακλούν φως που μεταφέρεται μέσα από κομμάτια χρωματιστού γυαλιού, χαλαρά στερεωμένων από στο ένα άκρο, πράγμα που τα κάνει να φαίνονται σαν συμμετρικά σχέδια – και συχνά όμορφα ως προς την συμμετρία – όταν τα βλέπουμε από το άλλο άκρο. Πραγματικά, η κατάσταση του διαχωρισμένου νου, γίνεται καλύτερα κατανοητή ως ένα καλειδοσκόπιο μέσα σε ένα καλειδοσκόπιο, ένας διχασμός μέσα σε έναν διχασμό, με τον πρώτο να είναι η προβολή προς τα έξω από τον αρχέγονο διαχωρισμένο νου, ο οποίος είναι το αρχικό κομμάτι γυαλιού. Η προβολή είναι η αρχική σκέψη του διαχωρισμού ή της αποκοπής από το Θεό. Επομένως, ο κόσμος που προβάλλεται έξω είναι ολόιδιος με την σκέψη του διαχωρισμού που έχει προβληθεί, και έτσι το γυαλί συνεχίζει να θρυμματίζεται. Κάθε προβεβλημένη σκέψη, δηλαδή είναι σαν να γίνεται το δικό της καλειδοσκόπιο. Η πραγματική διαδικασία είναι αδιανόητη και ματαιώνει κάθε προσπάθεια για ορθολογιστική ή λογική κατανόηση, αφού η πολυπλοκότητα είναι συντριπτική για την πολύ περιορισμένη ανθρώπινη σκέψη μας. Η απάτη του χρόνου είναι ότι αυτή η φαινομενική στιγμή της διάσπασης φαίνεται τώρα σαν να έχει διαρκέσει επί ένα τεράστιο χρονικό διάστημα· η γραμμικότητα του χρόνου δεν είναι παρά ένα πέπλο που καλύπτει την ταυτόχρονη συνύπαρξη κάθε κομματιού του θρυμματισμένου γυαλιού.

Αν μεταφέρουμε στο καλειδοσκόπιο την ιδέα που συζητήσαμε προηγουμένως για τον παρατηρητή και το παρατηρούμενο, μπορούμε να καταλάβουμε ότι ο παρατηρητής – ο επιλογέας – είναι έξω από αυτό που παρατηρεί. Μέσα στο καλειδοσκόπιο δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στον παρατηρητή και το παρατηρούμενο. Είναι ένα: το μέρος είναι μέσα στο όλον· το όλον είναι μέσα σε κάθε μέρος. Είναι παρόμοιο με έναν ψυχοθεραπευτή που αναλύει ένα όνειρο, ερμηνεύοντας όλα τα σύμβολά του σαν να είναι κομμάτια του ονειρευτή· δηλαδή το όνειρο και ο ονειρευτής είναι ένα. Εμείς που έχουμε ονειρευτεί τα όνειρα των ζωών μας, στην πραγματικότητα βρισκόμαστε έξω από αυτά, όμως εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι είμαστε μέσα. Επιπλέον, πιστεύουμε ότι αυτά μας ελέγχουν.

Ένας ακόμα τρόπος να αντιληφθούμε το μοντέλο «νους μέσα σε έναν νου» είναι να θεωρήσουμε κάθε θραύσμα σαν ένα τσιπ του υπολογιστή, γεμάτο πληροφορίες (ή σκέψεις), και κάθε σκέψη να είναι η ίδια ένα τσιπ, κλπ. κλπ. Η διαδικασία «αρχίζει», στο βαθμό που μπορούμε να μιλάμε με χρονικούς όρους για αυτό που είναι πέρα από όλο τον χρόνο, με το μοναδικό chip της μιας σκέψης του διαχωρισμού του Υιού. Από εκεί και πέρα, το τσιπ θρυμματίζεται συνεχώς – τσιπ μέσα σε τσιπ, καλειδοσκόπιο μέσα σε καλειδοσκόπιο. Τα Μαθήματα Θαυμάτων περιγράφουν την διαδικασία ως εξής:

Εσύ που πιστεύεις ότι ο Θεός είναι φόβος κατασκεύασες μόνο ένα υποκατάστατο. Έχει πάρει πολλές μορφές, επειδή υποκατέστησε την αλήθεια με ψευδαισθήσεις· την ολότητα με την διάσπαση. Έχει γίνει τόσο διασπασμένο και έχει διαιρεθεί ξανά και ξανά, ώστε τώρα είναι σχεδόν αδύνατον να αντιληφθείς ότι κάποτε ήταν ένα, και ότι ακόμα είναι αυτό που ήταν.... Δεν συνειδητοποιείς το μέγεθος εκείνου του ενός λάθους. Ήταν τόσο τεράστιο και τόσο πολύ απίστευτο που από αυτό ήταν αναμενόμενο να αναδυθεί ένας κόσμος εντελώς μη πραγματικός. Τί άλλο θα μπορούσε να προκύψει από αυτό; Τα διασπασμένα του κομμάτια είναι αρκετά τρομακτικά, όταν αρχίσεις να τα βλέπεις. Αλλά τίποτα από όσα έχεις δει δεν μπορεί να σου δείξει πόσο μεγάλο ήταν αυτό το αρχικό λάθος, που φάνηκε να σε διώχνει από τον Ουρανό, να θρυμματίζει την γνώση σε δίχως νόημα κομμάτια από ασύνδετες αντιλήψεις, και να σε αναγκάζει να φτιάχνεις ακόμα περισσότερα υποκατάστατα. (Κ-18.Ι.4:1-3; 5:2-6)

Αυτή η απεικόνιση του καλειδοσκοπίου ενσωματώνει επίσης μια από τις βασικές ιδέες ενός ολογράμματος: το όλον περιέχεται σε κάθε μέρος. Η ολογραφική διαδικασία συνίσταται στο να διαχωρίσεις μια ακτίνα φωτός λείζερ (μια ακτίνα ενός μόνο μήκους κύματος σε αντίθεση με τα πολλαπλά κύματα του συνηθισμένου φωτός) σε δύο. Η μία ακτίνα (που ονομάζεται ακτίνα αναφοράς) φωτίζει το αντικείμενο που φωτογραφίζεται, ενώ η άλλη (που ονομάζεται ακτίνα εργασίας) παρεμβαίνει στο φως που αντανακλάται από το αντικείμενο. Και οι δύο ακτίνες κατευθύνονται μετά σε μια φωτογραφική πλάκα, όπου η αλληλεπίδρασή τους καταγράφεται και σχηματίζει το

ολόγραμμα. Όταν, τελικά, μια ακτίνα λέιζερ, εκπέμπει το φως της μέσα σε αυτήν την ολογραφική εικόνα γίνεται αντιληπτή από τον θεατή ως τρισδιάστατη. Ακόμα πιο συγκεκριμένα εδώ, κάθε μέρος του αντικειμένου που γίνεται αντιληπτό στην φωτογραφία, περιέχει μέσα του το όλον. Με άλλα λόγια, το μέρος καθορίζει το όλον και ξαναδημιουργεί για τον θεατή, δηλαδή, την φύση ολόκληρου του αντικειμένου.

Με αυτήν την έννοια, η δήλωση στο υλικό του Σηθ (μια σειρά βιβλίων από την Jane Roberts, που της υπαγόρευσε μια οντότητα με το όνομα Σηθ), ότι όλες οι ενσαρκώσεις συμβαίνουν ταυτόχρονα, είναι παρόμοια με τη διδασκαλία των Μαθημάτων Θαυμάτων ότι όλα τα γεγονότα έχουν συμβεί σε μια στιγμή, όμως φαίνεται σαν να ξετυλίγονται διαδοχικά μέσα στον χρόνο. Έτσι, όλες οι ενσαρκώσεις, που σε αυτόν τον κόσμο του χωροχρόνου θα κάλυπταν δισεκατομμύρια χρόνια, περιλαμβάνονται σε ένα χωροχρονικό ολόγραμμα αυτής της μιας στιγμής. Αν θεωρήσουμε τον νου της Υιότητας του Θεού σαν ένα ενωμένο, αρχαίο γυάλινο κομμάτι – το Χριστό, όπως τον δημιούργησε ο Θεός – τότε ο διαχωρισμός είναι ο φαινομενικός θρυμματισμός του γυαλιού σε δισεκατομμύρια κομμάτια. Αυτό είναι που εκφράζεται με την εικόνα του καλειδοσκοπίου, όπου τα μικρά κομμάτια γυαλιού αντιπροσωπεύουν τα θρυμματισμένα κομμάτια της Υιότητας. Έτσι, το κομμάτι του νου μας που παρατηρεί κάθετα μπροστά στο καλειδοσκόπιο, που στην προηγούμενη εικόνα μας ήταν η συσκευή βίντεο, και μπορεί ανοίξει την TV και να δει ό,τι έχει επιλέξει να δει και να το βιώσει στον όποιον συγκεκριμένο χρόνο.

Κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις, μπορούμε να αρχίσουμε να συνειδητοποιούμε ότι σε κάθε δεδομένη στιγμή οι νόες μας μπορούν να αποφασίζουν, για παράδειγμα, ότι ζουν στην Νέα Υόρκη στο τέλος του εικοστού αιώνα, ενώ σε ένα άλλο μέρος του νου μας βιώνουμε τους εαυτούς μας σε έναν τελείως διαφορετικό χρόνο και χώρο, σε μια άλλη ιστορική περίοδο, περασμένη ή μελλοντική. Επαναλαμβάνω, μπορούμε να σκεφθούμε αυτό το τσιπ μέσα σε μια απεικόνιση τσιπ ή ένα καλειδοσκόπιο μέσα σε ένα καλειδοσκόπιο. Δεν έχουμε επίγνωση αυτού, επειδή έχουμε περιορίσει τους νόες μας φτιάχνοντας νόμους χρόνου και χώρου, οι οποίοι προγραμματίζουν τους εγκεφάλους μας και περιορίζουν την εμπειρία της ζωής μας. Οι άνθρωποι που έχουν εμπειρία αναδρομής σε προηγούμενες ζωές, ή που μπορούν να δουν το μέλλον, απλά

βγάζουν κάποια από τα περιοριστικά εμπόδια που προηγουμένως τους εμπόδιζαν να βιώσουν έντονα αυτά που στην πραγματικότητα βρίσκονται μέσα στο νου τους.

Υπάρχει ένας πολύ σημαντικός σκοπός προσαρμογής σε όλα αυτά τα εμπόδια. Για παράδειγμα, ας θεωρήσουμε τον κόσμο της αντίληψης από μια καθαρά ψυχολογική άποψη. Οι εγκέφαλοί μας συνεχώς βομβαρδίζονται από χιλιάδες χιλιάδων αισθητικά ερεθίσματα – οπτικά ερεθίσματα, ήχους, μυρωδιές κλπ. Αυτόματα – τόσο αυτόματα ώστε δεν στο συνειδητοποιούμε καν – «σβήνουμε» ό,τι δεν μας χρειάζεται την συγκεκριμένη στιγμή. Για παράδειγμα, όταν κάποιος δίνει μια ομιλία που ηχογραφείται, η προσοχή εστιάζεται στην ομιλία και στην αλληλεπίδραση με το κοινό. Όταν η κασέτα αναπαράγεται, όμως, ακούγονται ήχοι για τους οποίους δεν είχαμε καμιά επίγνωση κατά την διάρκεια της μαγνητοφώνησης: αυτοκίνητα που περνούν, πουλιά που κελαηδούν, η βροχή που πέφτει ή ο ήχος του ψυγείου, και όλα αυτά δεν τα είχαμε ακούσει κατά την διάρκεια της μαγνητοφώνησης, επειδή ο εγκέφαλος τα είχε αποκλείσει επιλεκτικά. Προφανώς αυτός είναι ένας μηχανισμός προσαρμογής, επειδή δεν θα μπορούσαμε να λειτουργήσουμε σε αυτόν τον υλικό κόσμο αν δίναμε την ίδια προσοχή σε όλα τα ερεθίσματα συγχρόνως.

Εάν μεταφερθούμε από την σωματική στην ψυχολογική διάσταση του νου, παρατηρούμε την ίδια διαδικασία «σβησίματος» στην πράξη. Δεν θα μπορούσαμε να ζήσουμε σε αυτόν τον κόσμο αν, για παράδειγμα την ίδια στιγμή που μιλάω με σας είμαι «υποχρεωμένος» να μιλάω με χιλιάδες άλλους ανθρώπους από προηγούμενες ή μελλοντικές ενσαρκώσεις, οι οποίοι περιλαμβάνονται όλοι τους στο σενάριο που είναι ήδη γραμμένο. Έτσι, είναι μέρος της προσαρμογής που έχουμε κάνει στη ζωή μας στον κόσμο του χρόνου, όπως τον στήσαμε, να δίνουμε προσοχή μόνον σε αυτό που συμβαίνει αυτή την στιγμή σε μια συγκεκριμένη διάσταση του χρόνου και του χώρου που έχουμε επιλέξει να βιώσουμε. Και όμως, επαναλαμβάνω, ολόκληρη η εμπειρία του νου βρίσκεται μέσα σε κάθε θραύσμα αυτής της εμπειρίας.

Συνοψίζοντας επομένως, το χαλί, η βιντεοταινία, το καλειδοσκόπιο και οι ολογραφικές εικόνες όλα βοηθούν με διαφορετικούς τρόπους να απεικονίσουμε κάποια σημαντικά κομμάτια της έννοιας του χρόνου κατά τα Μαθήματα Θαυμάτων· συγκεκριμένα, ότι παρατηρούμε αυτό που ήδη έχει συμβεί, και ότι αυτά που μας

φαίνονται ότι είναι ξεχωριστά γεγονότα, που συμβαίνουν σε μια γραμμική εξέλιξη με παρελθόν, παρόν και μέλλον, είναι, αντίθετα, όλα συγχρόνως παρόντα στον νου μας επειδή ολόκληρος ο χρόνος συνέβη σε μια μόνον στιγμή. Εστιάζομαστε απευθείας μόνο σε κομμάτια της συνολικής διάσπασης κάθε στιγμή, και επιλέγουμε εάν θα δούμε την εκδοχή του εγώ του διαχωρισμού, της επίθεσης, του θυμού και της ιδιαιτερότητας, ή τη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος για όλα αυτά, μέσω της συγχώρεσης και των άγιων σχέσεων. Έτσι, η μοναδική, αληθινή επιλογή μας, πάντα και για πάντα, ανεξάρτητα από την μορφή της, είναι αν θα επιλέξουμε το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα, να παραμείνουμε σε ύπνο στην καρέκλα του παρατηρητή ή να αφυπνιστούμε από το όνειρο, να αφήσουμε εντελώς την καρέκλα, και να ξαναενωθούμε με την Πηγή μας.

Θα επιστρέψουμε σε αυτές τις κεντρικές ιδέες πολλές φορές, καθώς θα τις βρίσκουμε σε διάφορα αποσπάσματα από τα Μαθήματα. Τότε θα τις αναπτύξουμε σε περισσότερο βάθος και θα ασχοληθούμε με κάποιες από τις δυσκολίες και τα παράδοξα σχετικά με αυτές τις ιδέες.

Ερ: Πριν συνεχίσουμε, μπορείς να πεις κάτι πάνω στο τι σημαίνουν αυτές οι συχνές παρανοήσεις πάνω στα νοήματα αυτών των αρχών; Αυτή η ιδέα ότι όλα έχουν ήδη συμβεί φαίνεται να ενθαρρύνει μια μοιρολατρική στάση απέναντι στα γεγονότα στην ζωή μας, επειδή προτείνει ότι δεν έχουμε επιλογή σε μια συγκεκριμένη κατάσταση. Για παράδειγμα, μπορεί να ερμηνευτεί ότι σημαίνει ότι αν κάποιος πυροβολήσει τη γυναίκα του, ότι αφού το σενάριο ήταν ήδη γραμμένο δεν υπήρχε πιθανότητα να αποφασίσει διαφορετικά από το να την πυροβολήσει. Οι άνθρωποι τείνουν να θεωρούν ότι στην πραγματικότητα δεν έχει σημασία, επειδή το σενάριο είναι ήδη γραμμένο. Δεν θα ήταν πιο σωστό να σκεφτούμε, ότι όχι μόνον έχουμε επιλογή σε ποιο βίντεο να εστιάσουμε, αλλά ότι έχουμε επίσης επιλογή σε ποια πλευρά αυτού του βίντεο να εστιάσουμε; Έτσι, όχι μόνον συνέβη μέσα στο χρόνο το γεγονός ότι αυτός ο άνδρας πυροβόλησε την γυναίκα του, αλλά έχει επίσης συμβεί την ίδια στιγμή, που δεν την πυροβόλησε και πραγματικά αυτός επέλεξε σε ποιο από αυτά να εστιαστεί. Αυτό λες στην ουσία;

Απ: Ναι. Είναι εξυπηρετικό σε αυτήν την περίπτωση να επιστρέψουμε στα Σχεδιαγράμματα 2 και 3 και να θεωρήσουμε την εκδοχή του εγώ όπου επιτίθεσαι

στην γυναίκα σου, και την εκδοχή του Αγίου Πνεύματος όπου συγχωρείς την γυναίκα σου. Θα μπορούσαν να υπάρχουν και άλλες εκδοχές. Η φράση των Μαθημάτων που αναφέρθηκε προηγουμένως «Κάθε σκέψη παράγει μορφή σε κάποιο επίπεδο» (Κ-2.VI.9:12) είναι διαφωτιστική από αυτήν την άποψη. Αν την εφαρμόσουμε στο παράδειγμά μας, σημαίνει ότι οι σκέψεις να πυροβολήσεις την γυναίκα σου, να αφήσεις κάτω το όπλο, ή να κάνεις κάτι άλλο τελείως διαφορετικό, έχουν ήδη συμβεί. Έτσι, στην πραγματικότητα δεν κάνεις μια καινούργια σκέψη, αλλά έχεις πρόσβαση σε διαφορετικές σκέψεις στον νου σου. Επομένως, ξανάβιώνεις μια σκέψη που έκανες κάποτε. Αυτή η ιδέα μπορεί να είναι αδιανόητη, αλλά είναι το κλειδί να καταλάβεις τι λένε τα *Μαθήματα Θaumάτων* για τον χρόνο. Ξανάβιώνουμε επειδή παρατηρούμε ξανά στην οθόνη αυτό που έχει ήδη συμβεί. Να γιατί η παρομοίωση με έναν υπολογιστή βοηθάει περισσότερο από αυτήν της βιντεοταινίας. Ένας υπολογιστής έχει απέραντες δυνατότητες επέκτασης, ενώ όπως έχω ήδη πει, η βιντεοταινία περιορίζεται σε μια γραμμική μορφή. Η κεντρική ιδέα είναι ότι όλα είναι εκεί, έτσι έχει σημασία τι επιλέγεις να παρατηρήσεις αυτή τη στιγμή. Εάν εξακολουθείς να επιλέγεις το σενάριο του εγώ τότε ενισχύεις περισσότερο την ενοχή σου, που σημαίνει δηλαδή ότι το δάκτυλό σου έχει σχεδόν παγώσει στο κουμπί του εγώ. Συνεχίζεις απλώς να παίζεις το ίδιο σενάριο της ενοχής ξανά και ξανά.

Πολλά χρόνια πριν ο ψυχολόγος Donald Hebb από το Πανεπιστήμιο McGill πρότεινε μια θεωρία ότι η μάθηση επέρχεται όταν κάποιες νευρικές διαδρομές στον εγκέφαλο σταθεροποιούνται. Αυτές οι διαδρομές γίνονται σαν κανάλι: όσο περισσότερο χρησιμοποιείται μέσα από παγιωμένες συνήθειες, τόσο πιο βαθύ γίνεται κι έτσι, τόσο πιο δύσκολο είναι να καταφέρεις να βγεις από αυτό. Ανάλογο με αυτό είναι ο κύκλος ενοχής-επίθεσης, όπου όσο περισσότερο επιτιθέμεθα σε ανθρώπους τόσο πιο ένοχοι αισθανόμαστε, πράγμα που μας κάνει ακόμα πιο επιθετικούς. Επομένως έχει σημασία πόσο συχνά επιλέγουμε να βλέπουμε όνειρα εκδίκησης, φόνου, ζήλειας, κατάθλιψης και ενοχής, επειδή τέτοιες επιλογές μας ριζώνουν όλο και πιο βαθιά στο σύστημα σκέψης του εγώ, και έτσι απλώς επιλέγουμε να είμαστε όλο και πιο δυστυχισμένοι. Τελικά, από την οπτική του Επιπέδου Ένα, δεν έχει καμιά σημασία, όπως θα δούμε όταν κοιτάξουμε το Σχεδιάγραμμα 4. Αλλά σίγουρα έχει σημασία όσον αφορά στο τι βιώνουμε όταν καθόμαστε στην καρέκλα κοιτώντας όλο

αυτό. Αυτό γίνεται προφανές στην ερώτηση που τίθεται στο βιβλίο των Ασκήσεων, «Γιατί να περιμένεις τον Παράδεισο;» (Ασκ.-Μ.Ι.188.1:10). Γιατί να καθυστερήσουμε αν μπορούμε να βρισκόμαστε σε τέλεια ειρήνη, και γιατί να ανταλλάσσουμε αυτήν την ειρήνη με αγωνία και διαμάχη; Με άλλα λόγια, γιατί να παραμένουμε σε ύπνο και να βασανιζόμαστε από εφιάλτες, όταν μπορούμε απλά να αφυπνιστούμε στην ειρήνη του Θεού;

Ερ.: Όταν μελετήθηκε ο εγκέφαλος του Αϊνστάιν ανακαλύφθηκε ότι είχε περισσότερες έλικες και βαθύτερες αύλακες. Δεν ήταν βαρύτερος, ούτε είχε διαφορετικό μέγεθος από τους κοινούς εγκεφάλους. Μήπως είναι ένα παράδειγμα για αυτά που λες;

Απ.: Ναι, και αυτό δηλώνει ότι χρησιμοποιούσε τον εγκέφαλό του περισσότερο. Νομίζω ότι σε αυτό θα μπορούσε να βρεθεί μία αντιστοιχία με το να σκέπτεται κανείς με τον ορθό-νου· δεν μιλάμε για δεξί και αριστερό εγκέφαλο, παρεμπιπτόντως, αλλά για σκέψη σύμφωνη με τον ορθό-νου δηλ. συγχώρεση αντί για ενοχή και επίθεση.

Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε τις σωματικές εκφράσεις των δυναμικών του νου, όπως κάναμε μόλις τώρα. Αφού αυτές οι δυναμικές αντιπροσωπεύουν τις σκέψεις που βρίσκονται στον νου μας, είναι λογικό να προβληθούν στα σώματά μας. Παρόμοια, βρίσκουμε αυτές τις δυναμικές του νου εκφρασμένες στην σύγχρονη τεχνολογία, όπως στο σινεμά, στις βιντεοταινίες, και στους υπολογιστές: σε όλα αυτά, βρίσκουμε την εξωτερική έκφραση αυτού που ήδη έχει συμβεί στον νου μας.

Επιστρέφοντας στην ερώτηση, θα σας προειδοποιήσω ξανά να μην υιοθετήσετε μια αδιάφορη, μοιρολατρική ή παθητική προσέγγιση στην εμπειρία μας εδώ. Στην πραγματικότητα, μια τέτοια προσέγγιση είναι μια παγίδα του εγώ να μας κρατήσει εδώ. Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας διδάσκουν ότι είμαστε υπεύθυνοι για αυτό που βιώνουμε (Κ-21.ΙΙ.2:3-5)· όμως, αυτό για το οποίο είμαστε υπεύθυνοι είναι η επιλογή μας να ξαναδούμε αυτήν την εμπειρία στον νου μας, η οποία έχει ήδη συμβεί. Με άλλα λόγια, είμαστε υπεύθυνοι για αυτό που βλέπουμε· δηλ. ποια βιντεοταινία ή αρχείο του υπολογιστή πρόκειται να ανοίξουμε.

Ωστόσο, υπάρχει κι άλλο θέμα σχετικό με αυτά. Αν κάποιος επιδιώκει να χρησιμοποιήσει αυτά τα μεταφυσικά αξιώματα σαν δικαιολογία για να μην κάνει τίποτα, τότε δεν έχει κατανοήσει σωστά τα διαφορετικά επίπεδα. Στο επίπεδο που λέει ότι όλα έχουν ήδη συμβεί, και στην πραγματικότητα τίποτα δεν έχει συμβεί – «όλα» εννοεί τη σκέψη – τότε δεν υπάρχει σώμα που θα μπορούσε να κάνει τίποτα, ούτε καν να έχει μια τέτοια σκέψη. Αλλά αφού πιστεύω ότι είμαι εδώ, και προβληματίζομαι με μια ερώτηση σαν αυτήν, τότε ήδη πιστεύω ότι ο χρόνος και ο χώρος είναι πραγματικά. Επομένως, το να προσπαθώ να δικαιολογήσω μια συμπεριφορά (ή την απουσία συμπεριφοράς) βασισμένος στο ότι είναι μια ψευδαισθήση, αυτό δεν είναι έντιμο, αφού ήδη έχω επιλέξει να πιστεύω ότι είμαι εδώ. Έτσι πρέπει να παραμένουμε πιστοί στο περιεχόμενο του υποκείμενου συστήματος πεποιθήσεων αν θέλουμε τελικά να το αλλάξουμε.

Ερ.: Θα ήταν σωστό να πούμε ότι όταν τα δάκτυλά μας είναι κολλημένα στο πλήκτρο του εγώ στο τηλεχειριστήριο, καθώς κάνουμε τις επιλογές του εγώ, και μετά αποφασίζουμε να αλλάξουμε στο πλήκτρο του Αγίου Πνεύματος, ότι το κανάλι θα εξακολουθεί να δείχνει την ίδια πράξη αλλά πια θα την βλέπουμε διαφορετικά; Και δεν είναι πάλι αλήθεια, ότι αν προηγουμένως είχαμε ακούσει το Άγιο Πνεύμα, δεν θα χρειαζόταν να ξαναβιώσουμε όλον αυτόν τον επιπλέον χρόνο, δεν θα χρειαζόταν να κολλήσουμε στο πλήκτρο του εγώ;

Απ.: Πολύ σωστά. Αυτό θα αναφερθεί όταν θα μιλήσουμε για το θαύμα στο 2^ο Μέρος. Το μάθημα σε όλα αυτά είναι ότι δεν χρειάζεται να καθόμαστε και να παρακολουθούμε τα ίδια μοτίβα ή θέματα στην ταινία μας ξανά για δύο ώρες, πέντε ώρες, πέντε χρόνια ή πέντε ζωές. Αυτή είναι μια από τις βασικές ιδέες στα Μαθήματα Θαυμάτων: η εξοικονόμηση χρόνου. Δεν χρειάζεται να υπομένουμε όλες αυτές τις τρομερές επαναλήψεις, που στην πραγματικότητα αυτό είναι η εμπειρία μας σε αυτόν τον κόσμο. Όλες οι εμπειρίες είναι επαναλήψεις. Αυτό σημαίνει ότι ακόμα και αν βιώνουμε ότι κουβεντιάζουμε για πράγματα για πρώτη φορά και ότι αλληλεπιδρούμε με τους άλλους για πρώτη φορά, στην πραγματικότητα, από την άποψη της παρομοίωσης που μεταχειριστήκαμε, καθόμαστε μπροστά σε μια οθόνη και παρακολουθούμε τον εαυτό μας να βιώνει αυτές τις εμπειρίες. Όμως, έχουμε καταπιέσει τόσο πολύ την διάσταση του παρατηρητή, που φαίνεται σαν να

καθόμαστε σε ένα δωμάτιο και να μιλάμε, για κάποιο χρονικό διάστημα, και η εμπειρία μας είναι ότι το κάνουμε αυτό για πρώτη φορά. Στην πραγματικότητα, όμως, παρακολουθούμε κάτι που ήδη έχει συμβεί. Αυτό είναι το ασύλληπτο αυτής της ιδέας. Η ελευθερία μας δεν έγκειται στο να επιλέξουμε αυτό που γράφει στο σενάριο, ή στη βιντεοταινία, ή στο πρόγραμμα του υπολογιστή, ή στα κομμάτια του καλινδοσκοπίου· η ελευθερία μας μάλλον έγκειται στο τι θα επιλέξουμε να δούμε και πότε, και πόσο γρήγορα θα παραιτηθούμε από την ενοχή επιλέγοντας την εκδοχή του Αγίου Πνεύματος.

Επιπλέον, σαν πρόσθετο σχόλιο στην ερώτησή σου, εάν μόνο είχαμε ακούσει το Άγιο Πνεύμα στην αρχή, δεν θα υπήρχαν σενάρια του εγώ να ακυρωθούν. Τα Μαθήματα Θαυμάτων τονίζουν ότι το εγώ μιλάει πρώτο, κάνει λάθος, και ότι το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση (Κ-5.VI.3:5-4:3; Κ-6.IV.1:1-2). Εάν δεν υπήρχε λάθος, δεν θα υπήρχε ανάγκη για την Απάντηση. Με κάποια άλλη έννοια, η «Αγαλλιάσθω», ένας ύμνος της λειτουργίας κατά την Αγρυπνία του Πάσχα που αποδίδεται στον Άγιο Αμβρόσιο του 4^{ου} αιώνα, αναφωνεί για την ευλογία της παρουσίας του Ιησού: «Ω ευτυχισμένο σφάλμα, ω αναγκαίο αμάρτημα του Αδάμ, που κέρδισε για μας έναν τόσο μεγάλο Λυτρωτή!». Έτσι, αν δεν υπήρχε αρχική αμαρτία («ευτυχισμένο σφάλμα») δεν θα υπήρχε Λυτρωτής.

Ερ.: Ας επιστρέψουμε στα βιβλία του Σηθ, όπου υπήρχε μια ενδιαφέρουσα περιγραφή της Jane Roberts και του συζύγου της να κάθονται σε ένα εστιατόριο. Καθώς κοιτάζαν ο ένας τον άλλον αναγνώρισαν και οι δύο ότι αυτό που έβλεπαν ήταν οι «πιθανές πραγματικότητές» τους. Με άλλα λόγια, είδαν μια πλευρά του πώς θα μπορούσαν να ήταν κάτι, που θεωρήθηκε αρνητικό γεγονός στη ζωή τους. Αναγνώρισαν ότι θα μπορούσαν να είχαν κάνει εκείνη την μία επιλογή που θα τους οδηγούσε σε εκείνες τις αρνητικές εμπειρίες. Συνειδητοποίησαν ότι έβλεπαν το άλλο κανάλι, ας πούμε, και ήταν πολύ ευγνώμονες που ήταν εκεί που ήταν. Είναι αυτό σχετικό με την ιδέα που εξηγείς;

Απ.: Ναι, είναι ένα καλό παράδειγμα για το πώς λειτουργεί αυτό το φαινόμενο. Υπάρχουν πολλά άλλα παραδείγματα σαν αυτό στην εσωτερική λογοτεχνία, τα οποία, αν τα δούμε από αυτήν την οπτική, είναι πολύ λογικά. Όταν συζητήσουμε την έννοια

του θαύματος, θα δούμε ότι η αληθινή δύναμη των *Μαθημάτων Θαυμάτων* έγκειται στο ότι μας μιλάει πολύ πρακτικά μέσα σε αυτό το μεταφυσικό πλαίσιο, δηλαδή πώς να μάθουμε να πατάμε το πλήκτρο του Αγίου Πνεύματος, και τελικά να κλείνουμε την τηλεόραση και να αφήνουμε εντελώς την καρέκλα του παρατηρητή.

Κεφάλαιο 2

Σχόλια σε Διάφορα Κείμενα

Αρχίζουμε τώρα την μελέτη μας στα αποσπάσματα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* τα οποία αναφέρονται στην προέλευση και τη φύση του χρόνου. Με πολύ λίγες εξαιρέσεις, θα εξετάζουμε μόνον κομμάτια ενοτήτων. Αρχίζουμε με το εγχειρίδιο για δασκάλους, στην ενότητα που ονομάζεται «Ποιοι είναι οι Μαθητές Τους;» (Εγχ.2), ξεκινώντας από την δεύτερη παράγραφο και συνεχίζοντας μέχρι την τέταρτη. Αρχίζει με μια ιδέα που ανέφερα στην αρχή:

(Εγχ-2.2:1) *Για να γίνει κατανοητό το σχέδιο διδασκαλίας-μάθησης της σωτηρίας, είναι απαραίτητο να συλλάβει κανείς την έννοια του χρόνου, όπως την ορίζουν τα Μαθήματα.*

Αυτό είναι το μοναδικό σημείο που δηλώνει ότι είναι απαραίτητο να καταλάβουμε την έννοια του χρόνου που παρουσιάζουν τα Μαθήματα. Σε πολλά άλλα σημεία ο Ιησούς αποκαλύπτει ότι δεν θα μπορούσαμε να την κατανοήσουμε (Κ-25.Ι.7; Ασκ-Μ.Ι.169.10; Ασκ-Μ.Ι.194.4). Παρόλα αυτά, θα σφίξουμε τα δόντια και θα προσπαθήσουμε να καταλάβουμε αυτό που οι προγραμματισμένοι από το εγώ εγκέφαλοί μας, μας εμποδίζουν να κατανοήσουμε: ότι ο χρόνος είναι ψευδαίσθηση. Όμως, μπορούμε να κατανοήσουμε τον σκοπό του χρόνου σύμφωνα με το εγώ και με το Άγιο Πνεύμα, και αυτό θα είναι το κυρίως θέμα του 2ου Μέρους. Παρεμπιπτόντως, βρίσκουμε μια παρόμοια προσέγγιση της «κατανόησης» του συστήματος σκέψης του εγώ στην εισαγωγική παράγραφο των πέντε νόμων του χάους. Ο Ιησούς μας λέει εκεί:

Οι «νόμοι» του χάους μπορούν να έρθουν στο φως, παρόλο που δεν μπορούν να γίνουν ποτέ κατανοητοί. Οι χαοτικοί νόμοι δεν έχουν κάποιο νόημα, και επομένως δεν ανήκουν στην σφαίρα της λογικής. Όμως φαίνονται να αποτελούν εμπόδιο για την λογική και την αλήθεια. Ας τους εξετάσουμε λοιπόν ήρεμα, ώστε να μπορέσουμε να κοιτάξουμε πέρα από αυτούς, κατανοώντας τι

δεν είναι, και όχι τί έχουν ως σκοπό να διατηρούν. Είναι σημαντικό να γίνει κατανοητό για ποιο λόγο υπάρχουν, γιατί ο σκοπός τους είναι να καταστήσουν την αλήθεια παράλογη και να της επιτεθούν. (Κ-23.ΙΙ.1:1-5)

(Εγχ-2.2:2) Η Επανόρθωση διορθώνει τις ψευδαισθήσεις, όχι την αλήθεια.

Αυτή είναι μια συνηθισμένη ιδέα με την οποία έχουμε εξοικειωθεί μέχρι τώρα. Σημαίνει ότι η Επανόρθωση (Εξιλέωση) δεν έχει καμιά σχέση με την αιωνιότητα ή με την αλήθεια του Θεού· έχει μόνο να κάνει με την διόρθωση του ονείρου του διαχωρισμού, μέσα στο χρόνο, όχι με την ενιαιότητα της πραγματικότητας. Γι αυτό η λέξη «Επανόρθωση» (Atonement) δεν θα πρέπει να διαβαστεί λάθος ως Ένωση με το Ένα («At-one-ment»). Αυτό θα ήταν σωστό αν ο όρος είχε να κάνει με τον Ουρανό, την κατάσταση της ενότητας για την οποία σίγουρα δεν χρειάζεται διόρθωση. Στο Σχεδιάγραμμα 2, η Επανόρθωση εφαρμόζεται μόνο σε αυτό που είναι στα δεξιά της κάθετης γραμμής που χωρίζει τον Ουρανό από το χαλί του χρόνου. Όπως μας διδάσκει ο Ιησούς σε ένα σημαντικό απόσπασμα που βρίσκεται σε μια ενότητα που μιλά για τις ιδιαίτερες σχέσεις:

Η αποστολή σου δεν είναι η αναζήτηση της αγάπης, αλλά απλά η αναζήτηση και ο εντοπισμός όλων των εμποδίων που έχτισες μέσα σου ενάντια στην αγάπη. Δεν υπάρχει λόγος να αναζητήσεις αυτό που είναι αληθινό, αλλά είναι αναγκαίο να αναζητήσεις το ψεύτικο. (Κ-16. IV.6:1-2)

Η εστίαση της Επανόρθωσης επομένως δεν είναι στην αγάπη, αλλά στην απομάκρυνση των εμποδίων για την επίγνωση της παρουσίας της αγάπης. Η αγάπη και η αλήθεια απλά είναι, και δεν χρειάζεται να αναζητηθούν· απλά να τις θυμηθούμε καθώς τα εμπόδια της ενοχής απομακρύνονται.

(Εγχ-2.2:3-8) Επομένως, [η Επανόρθωση] διορθώνει αυτό που ποτέ δεν υπήρξε. Επιπλέον, το σχέδιο για αυτήν την διόρθωση δημιουργήθηκε αλλά και ολοκληρώθηκε την ίδια στιγμή, επειδή το Θέλημα του Θεού είναι τελείως έξω από κάθε έννοια χρόνου. Όπως και όλη η πραγματικότητα, αφού προέρχεται από Αυτόν. Την στιγμή που η ιδέα του διαχωρισμού εισχώρησε στον νου του Υιού του Θεού, την ίδια στιγμή η Απάντηση του

Θεού είχε δοθεί. Στο χρόνο (στο επίπεδο της έννοιας του χρόνου), **αυτό συνέβη πάρα πολύ παλιά. Στην πραγματικότητα δεν συνέβη καν.**

Την ίδια στιγμή που φάνηκε να συμβαίνει ο διαχωρισμός, εκείνη την ίδια στιγμή ο Θεός δημιούργησε το Άγιο Πνεύμα, επέκτεινε τον Εαυτό Του μέσα στο όνειρο, και έτσι, την ίδια στιγμή ολόκληρο το σενάριο διορθώθηκε. Ενώ τα Μαθήματα Θαυμάτων μιλούν για το Άγιο Πνεύμα σαν ένα πρόσωπο που δημιούργησε ο Θεός σαν απάντηση στο διαχωρισμό, στην πραγματικότητα αυτό δεν πρέπει να το παίρνουμε κυριολεκτικά. Ο Ιησούς μας θυμίζει ότι δεν μπορούμε καν να σκεφτούμε τον Θεό χωρίς σώμα (Κ-18.VIII.1:7), και έτσι τα Μαθήματα μιλούν για τον Θεό και το Άγιο Πνεύμα σαν να είχαν σώματα, ούτως ώστε να έχουμε ένα μέσον να τους καταλάβουμε. Επιπλέον, πώς θα μπορούσε ο Θεός να δώσει μια απάντηση σε ένα λάθος που τα Μαθήματα διδάσκουν ότι ούτε καν το αναγνωρίζει, αφού ποτέ δεν συνέβη; Έτσι, η συζήτηση των Μαθημάτων Θαυμάτων για την δημιουργία του Αγίου Πνεύματος θα πρέπει να εκληφθεί μεταφορικά ως ένας τρόπος να περιγραφεί μια διαδικασία την οποία εμείς, με την περιορισμένη κατανόησή μας, θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε. Θα επιστρέψουμε σε αυτό το σημαντικό σημείο στο Μέρος II, όταν θα συζητήσουμε το «σχέδιο» του Αγίου Πνεύματος.

Θα ήταν καλύτερα, συνεπώς, να μιλάμε για το Άγιο Πνεύμα σαν μια σκέψη ή ανάμνηση της Αγάπης του Θεού που φέραμε μαζί μας μέσα στο όνειρο όταν πέσαμε σε ύπνο. Αυτή η ανάμνηση, λοιπόν – το Άγιο Πνεύμα – διόρθωσε όλα τα λάθη μέσα στο όνειρο, αφού μας θυμίζει ότι ποτέ δεν φύγαμε από τον Θεό. Και έτσι όλες οι σκέψεις που περιλαμβάνουν ολόκληρο το εύρος της εξέλιξης διορθώθηκαν εκείνη την μοναδική στιγμή, όταν πιστέψαμε ότι είχαμε κοιμηθεί – η σκέψη της τέλει Αγάπης έδιωξε την σκέψη του φόβου. Αναφερόμενοι πάλι στο Σχεδιάγραμμα 2, όταν γράφτηκε το σενάριο του εγώ (το πάνω μέρος του χαλιού) την ίδια στιγμή γράφτηκε και το σενάριο του Αγίου Πνεύματος (το κάτω μέρος). Η πραγματικότητα είναι εντελώς πέρα από το χρόνο, και έτσι, δεν υπάρχει συνύπαρξη του κόσμου του χρόνου με τον κόσμο της αιωνιότητας, του κόσμου της ψευδαίσθησης με τον κόσμο της αλήθειας. Αναφερόμενοι στο Σχεδιάγραμμα 4, μπορούμε επίσης να μιλήσουμε για δύο ολογράμματα, το ολόγραμμα του εγώ, του μίσους, και το ολόγραμμα του Αγίου Πνεύματος, της διόρθωσης.

Επομένως, μέσα στον κόσμο της ψευδαίσθησης, τον κόσμο του χρόνου, όλα συνέβησαν πριν δισεκατομμύρια χρόνια, την στιγμή της «μεγάλης έκρηξης» (big bang). Στην πραγματικότητα βέβαια, τίποτα από αυτά δεν συνέβη ποτέ· ο κόσμος είναι απλώς ένα όνειρο για το απίθανο.

(Εγχ-2.3:1-3) Ο κόσμος του χρόνου είναι ο κόσμος της ψευδαίσθησης. Αυτό που συνέβη πολύ καιρό πριν φαίνεται σαν να συμβαίνει τώρα. Επιλογές που έγιναν πολύ παλιά μοιάζουν να είναι ανοιχτές, να εκκρεμεί να γίνουν.

Πραγματικά βλέπουμε κάτι που έχει ήδη συμβεί. Φαίνεται σαν να συνέβη πριν πολύ καιρό, και ολόκληρο το σενάριο γράφτηκε εκείνη την μία στιγμή, γυρίστηκαν όλες οι βιντεοταινίες, και τα πάντα στο καλειδοσκόπιο φάνηκαν να εμφανίζονται μέσα του. Όμως, εμείς το βιώνουμε σαν να συμβαίνει ακριβώς τώρα. Όπως είπαμε, η εμπειρία μας είναι ότι καθόμαστε σε αυτό το δωμάτιο μαζί, σε κάποιο συγκεκριμένο χρόνο και χώρο στην ιστορία, βιώνοντας κάτι που φαίνεται να είναι καινούργιο και φρέσκο. Εγώ λέω κάτι, ένας από σας λέει κάτι, και φαίνεται να συμβαίνει ακριβώς τώρα· στην πραγματικότητα, ας το επαναλάβω, αυτά έχουν ήδη συμβεί. Στην πραγματικότητα, η συχνά αναφερόμενη δήλωση από τον Εκκλησιαστή, «Ουδέν καινόν υπό τον ήλιον» (Εκκλησιαστής 1:9) είναι πραγματικά μια σοφή δήλωση. Δεν είμαι σίγουρος πώς την εννοούσε ο βιβλικός συγγραφέας, πιθανώς όχι ακριβώς έτσι, αλλά η ιδέα ότι δεν υπάρχει κυριολεκτικά τίποτα καινούργιο κάτω από τον ήλιο είναι ακριβώς αυτό που λένε και τα *Μαθήματα Θαυμάτων*.

(Εγχ-2.3:4) Κάτι που έχει κατανοηθεί και έχει γίνει μάθημα και προ πολλού ξεπεραστεί, εξετάζεται σαν να πρόκειται για μια νέα σκέψη, μια φρέσκια ιδέα, μια διαφορετική προσέγγιση.

Όλα όσα έχουμε μάθει και κατανοήσει καθ' όλη την διάρκεια της εξέλιξης συνέβησαν εκείνη την μια στιγμή του χρόνου, κατά τη διάρκεια εκείνου του μικρού τικ. Δεν βιώνουμε τα γεγονότα με αυτόν τον τρόπο, βέβαια, όμως έχουμε ήδη δει ότι οι εμπειρίες μας – με την μεσολάβηση των αισθητηρίων οργάνων μας και του νοητικά-προγραμματισμένου εγκεφάλου μας – παραμορφώνουν και κρύβουν την αλήθεια. Για παράδειγμα, μπορεί ξαφνικά να έχω μια ευφυή ιδέα: θα ανακαλύψω τον τροχό,

θα επιλύσω μια χημική εξίσωση που θα φέρει επανάσταση στην επιστήμη, ή θα διασπάσω το άτομο. Όταν αυτές οι ιδέες συμβαίνουν, φαίνονται σαν να είναι εντελώς καινούργιες. Όμως, παραμένουν απλές επαναλήψεις αυτών που ήδη έχουν συμβεί στο ολόγραμμα του χρόνου.

(Εγχ-2.3:5-8) Επειδή η βούλησή σου είναι ελεύθερη, μπορείς να δεχθείς αυτό που ήδη έχει συμβεί οποτεδήποτε το επιλέξεις, και μόνον τότε θα συνειδητοποιήσεις ότι ήταν πάντα εκεί. Όπως τονίζουν τα μαθήματα, δεν είσαι ελεύθερος να επιλέξεις την διδακτέα ύλη, ούτε καν τον τρόπο με τον οποίον θα την μάθεις. Είσαι, όμως, ελεύθερος να αποφασίσεις πότε θέλεις να την μάθεις. Και καθώς το αποδέχεσαι αυτό, την έχεις ήδη μάθει.

Όταν δεχθούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας, και ως εκ τούτου ακυρώσουμε την ενοχή που περιόριζε την επίγνωση του ποιοι πραγματικά είμαστε, γινόμαστε συνειδητοί ονειρευτές, δηλαδή συνειδητοποιούμε μέσα στο όνειρο ότι ονειρευόμαστε. Έτσι, οποιαδήποτε στιγμή μπορώ να δεχθώ αυτό που ήδη υπάρχει στο ολόγραμμα της διόρθωσης στο Σχεδιάγραμμα 4.

Ας διαβάσω τις πρώτες γραμμές από την εισαγωγή στο κείμενο, στις οποίες αναφέρεται το δεύτερο μέρος αυτού του αποσπάσματος:

Αυτά είναι Μαθήματα Θαυμάτων. Είναι υποχρεωτικά μαθήματα. Μόνον ο χρόνος που θα τα παρακολουθήσεις είναι προαιρετικός. Η ελεύθερη βούληση δεν σημαίνει ότι μπορείς να διαμορφώσεις την διδακτέα ύλη. Σημαίνει μόνο ότι μπορείς να επιλέξεις αυτό που εσύ θέλεις να κάνεις σε μια δεδομένη στιγμή. (Κ-Εισ.1:1-5)

Δεν μπορούμε να διαμορφώσουμε την διδακτέα ύλη τώρα, επειδή έχει ήδη διαμορφωθεί από μας. Μπορούμε να επιλέξουμε, όμως, ποιο σταθμό, ποια ταινία, ή μέρος του καλειδοσκοπίου πρόκειται να παρακολουθήσουμε και να ξανά-βιώσουμε σε μια δεδομένη στιγμή. Όμως αυτό που βλέπουμε έχει ήδη συμβεί. Οι μορφές με τις οποίες θα μάθουμε την διδακτέα ύλη έχουν επίσης επιλεγεί, όπως υποδηλώνει αυτό το απόσπασμα. Αυτό σημαίνει ότι εμείς επιλέγουμε όλα τα λάθη (σχέσεις ιδιαίτερου

μίσους και ιδιαίτερης αγάπης), και μπορούμε να επιλέξουμε τώρα να δεχθούμε όλες τις διορθώσεις τους (άγιες σχέσεις). «Και καθώς το αποδέχεσαι αυτό, την έχεις ήδη μάθει» επειδή ήδη έχει μαθευτεί. Το λάθος, αφού έχει ήδη διορθωθεί, τώρα περιμένει την επιλογή μας να δεχθούμε και να ξανά-βιώσουμε την στοργική του διόρθωση.

(Εγχ-2.4:1-2) Ο χρόνος πραγματικά, τότε, πηγαίνει προς τα πίσω σε μια στιγμή τόσο αρχαία που είναι πέρα από κάθε ανάμνηση και πέρα ακόμα και από την πιθανότητα της ανάμνησης. Όμως επειδή είναι μια στιγμή που ξανά-βιώνεται ξανά και ξανά και πάλι ξανά, φαίνεται σαν να είναι τώρα.

Βιώνουμε αυτό που έχει ήδη συμβεί σαν να συμβαίνει τώρα, ακριβώς επειδή επιλέγουμε συνεχώς να βλέπουμε τους εαυτούς μας διαχωρισμένους. Αυτή η «στιγμή, τόσο αρχαία» είναι εκείνο το δευτερόλεπτο του διαχωρισμού, που ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ φάνηκε να αποκτά υπόσταση. Όμως εκείνη η στιγμή έχει τόσο καλυφθεί από άμυνες, που δεν μπορούμε ποτέ να την θυμηθούμε. Ούτε και πρέπει. Όμως, την απόφασή μας να είμαστε ένοχοι τώρα – τα αποτελέσματα αυτής της στιγμής – μπορούμε να τη θυμηθούμε, και είναι αυτή που ακυρώνουμε.

Ερ.: Αυτές οι γραμμές είναι τόσο δύσκολο να κατανοηθούν. Μια διανοητική κατανόηση είναι ένα ζήτημα· αλλά είναι τελείως διαφορετικό θέμα να συλλάβουμε όλες τις συνέπειες της σημασίας του στο επίπεδο της εμπειρίας.

Απ.: Είναι σίγουρα αλήθεια ότι ολόκληρο το σύστημα σκέψης των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι κτισμένο πάνω σε αυτήν την ιδέα, αλλά όπως λέει, και ευτυχώς για μας, για να εφαρμόσουμε τα Μαθήματα, δεν απαιτείται η κατανόηση της μεταφυσικής του χρόνου. Όμως, είναι σίγουρα η θεμελιώδης βάση των Μαθημάτων. Αυτό θα γίνει πιο σαφές όταν συζητήσουμε για την Επανόρθωση και τη λειτουργία του θαύματος στο Μέρος II. Όταν συζητήσουμε «Το Μικρό Εμπόδιο» λίγο αργότερα θα βρούμε την ίδια ιδέα: το ότι ζούμε ξανά και ξανά εκείνη την αρχαία στιγμή. Και είναι αυτή η επανάληψη που βυθίζει τον παρατηρητή ή τον επιλογέα στην καρέκλα και στο πλήκτρο του εγώ. Πρέπει να αναφερθεί ότι παρά το ότι έχω δώσει ανθρωπομορφή στο διαχωρισμένο νου, που αναφέρω ως επιλογέα ή/και ως

παρατηρητή, δεν πρέπει να εξισωθεί με κάποια ανθρώπινη μορφή ή εγκέφαλο, αφού ο νους είναι άυλος, ακαθόριστος και αόρατος.

Ερ.: Φαίνεται να υπάρχουν κάποιες ομοιότητες αλλά και κάποιες διαφορές ανάμεσα σε αυτήν την συγκεκριμένη διδασκαλία των Μαθημάτων και σε αυτό που υπονοεί ο νόμος του Κάρμα. Για παράδειγμα, η καρμική παράδοση διδάσκει ότι αν είσαι θύτης σε μια από τις ζωές σου, μπορεί να επιστρέψεις ως θύμα. Τα Μαθήματα Θαυμάτων φαίνεται να υπονοούν κάτι διαφορετικό, όμως, λέγοντας ότι θα επιστρέψεις στον ίδιο ρόλο επειδή ξαναζεις το ίδιο πράγμα. Από την άλλη πλευρά, ίσως ο νόμος του κάρμα μπορεί να θεωρηθεί ότι εννοεί ότι την στιγμή του διαχωρισμού επέλεξες να είσαι θύμα ή θύτης, και ότι θα εξακολουθείς να παίζεις αυτόν τον ρόλο σε μια διαφορετική μορφή σε κάθε ζωή. Αυτή η ερμηνεία φαίνεται να ταιριάζει καλύτερα με την ιδέα των Μαθημάτων ότι «...ακόμα και η μορφή με την οποία θα το μάθεις [έχει ήδη επιλεγεί].»

Αλ.: Μια τρέχουσα και κοινή ερμηνεία του νόμου του κάρμα είναι ότι πας μπρος-πίσω στους ρόλους σου – ως θύμα και ως θύτης, διώκτης και «διωκόμενος». Τα Μαθήματα Θαυμάτων μπορεί να θεωρηθεί ότι λένε ότι θα μπορούσες να επιλέξεις ένα σενάριο, στο οποίο να είσαι θύμα καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου. Όμως, δεν νομίζω ότι αυτό θα απέκλειε και την πιθανότητα να εναλλάσσεις και ρόλους κατά καιρούς. Με άλλα λόγια, ακόμα και αν έχεις γράψει το σενάριο μιας κύριας μορφής με την οποία να ερμηνεύεις το δράμα του εγώ σου, όπως για παράδειγμα το να είσαι θύμα, είναι επίσης πιθανό ότι μπορείς να αλλάξεις· ο ρόλος σου θα μπορούσε να είναι και εκείνος του θύτη. Αυτό βασίζεται στην ψυχολογική δυναμική ότι δεν μπορείς πραγματικά να δεις τον εαυτό σου ως θύτη, εκτός και αν έχεις επίσης βιώσει τον εαυτό σου ως θύμα. Εάν το ένα είναι στο νου σου, θα πρέπει να είναι και το άλλο: όλοι οι θύτες νιώθουν δικαιολογημένοι για τις πράξεις ή τις σκέψεις τους επειδή στην δική τους αντίληψη είναι θύματα οι ίδιοι.

Ένα συνηθισμένο κλινικό παράδειγμα είναι αυτό ενός κακοποιημένου παιδιού που ο κόσμος θεωρεί θύμα, και μετά μεγαλώνει και γίνεται ένας κακοποιητικός γονέας. Παρόμοια, κάποιος που μπορεί να ήταν θύτης σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης των Ναζί, και όμως στο σπίτι να έχει υπάρξει θύμα. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι ο

Ιησούς έχει θεωρηθεί από κάποιους οπαδούς εσωτερικών παραδόσεων ότι υπήρξε πάντα θύμα στις προηγούμενες ενσαρκώσεις του. Έχει θεωρηθεί ότι ήταν ο βιβλικός Ιωσήφ, ο Σωκράτης, και άλλα «θυματοποιημένα» πρόσωπα, και σε κάθε ρόλο από αυτούς ήταν ο δάσκαλος της αλήθειας που διώχθηκε στον ύψιστο βαθμό. Το πρόβλημα με αυτόν το σκεπτικό είναι ότι είναι αδύνατον να καταλάβουμε πώς λειτουργεί αυτό, αφού γίνεται πάντα κατανοητό μέσα σε ένα γραμμικό πλαίσιο, που κατ' αρχάς είναι ψευδαισθητικό. Η ουσία της διδασκαλίας των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι ότι συνεχώς ξαναζούμε τον αρχικό διαχωρισμό. Αυτό το αξίωμα δεν πρέπει να φύγει από τον νου μας, καθώς προσπαθούμε να καταλάβουμε και να εφαρμόσουμε τη διδασκαλία τους.

(Εγχ-2.4:3) Και με αυτόν τον τρόπο είναι που ο δάσκαλος και ο μαθητής μοιάζει να συναντιούνται στο παρόν, βρίσκοντας ο ένας τον άλλον σαν να μην είχαν ξανασυναντηθεί ποτέ.

Αυτό δεν σημαίνει απλώς ότι είχαν συναντηθεί σε μια προηγούμενη ζωή, αλλά ότι είχαν συναντηθεί προηγουμένως την στιγμή που ολόκληρο το χαλί ξεδιπλώθηκε. Δεν είναι επομένως η συνηθισμένη εμπειρία του déjà vu, που είναι σαν να θυμόμαστε ότι είχαμε ζήσει μαζί στον Μεσαίωνα, ή στα χρόνια του Ιησού, στην Ατλαντίδα ή οποτεδήποτε. Αυτό υπονοεί μια γραμμική άποψη του χρόνου, που θα έχανε όλη την ουσία εδώ. Αντίθετα, τα Μαθήματα Θαυμάτων μιλούν για εκείνη την μία αρχική στιγμή, όταν όλες οι σχέσεις συνέβησαν, και την οποίαν τώρα ανακαλούμε στον νου μας.

Ερ.: Αυτή φαίνεται πραγματικά να είναι η μόνη ικανοποιητική εξήγηση του déjà vu: δηλαδή, αυτή η συνάντηση, η κατάσταση ή περίπτωση μου είναι πολύ οικεία. Δεν είναι έτσι;

Απ.: Αυτό είναι ακριβώς έτσι. Και αυτό που σημαίνει το «déjà vu» είναι «ήδη ιδωμένο». Όχι μόνον το έχουμε ήδη δει· το έχουμε ήδη ζήσει στο επίπεδο του νου, και απλώς το ξαναβιώνουμε. Αυτή η ανα-βίωση είναι η κρίσιμη ιδέα εδώ.

Ερ.: Μήπως αυτή η προσέγγιση βοηθά να εξηγήσουμε γιατί τα μέντιουμ προβλέπουν ότι πρόκειται να συμβεί κάτι – για παράδειγμα, ότι το 1986 η Καλιφόρνια θα

αποσπαστεί από την ήπειρο – και μετά δεν συμβαίνει; Δεν είναι ακριβές να πούμε ότι σε ένα επίπεδο αυτό το γεγονός έχει συμβεί και το μέντιουμ έχει συντονιστεί με αυτό το επίπεδο;

Απ.: Ναι. Είναι σημαντικό να έχουμε υπόψη, όπως λέγαμε, ότι παρόλο που όλα τα γεγονότα έχουν ήδη συμβεί, δεν ξέρουμε ποια από αυτά τα γεγονότα θα επιλέξουν οι άνθρωποι να ξαναβιώσουν, ποια βιντεοταινία θα επιλέξουν. Οι επιλογές είναι αναρίθμητες. Επιπλέον, βοηθάει να σκεφτούμε γιατί δεν σκοντάφτουμε σε κτίρια που πρόκειται να κτιστούν στο μέλλον, ενώ σίγουρα μπορούμε να περπατήσουμε σε κατασκευές που κτίστηκαν στο παρελθόν. Ένα μελλοντικό κτίριο που βρίσκεται ακόμα στον νου του αρχιτέκτονα δεν υπάρχει για μας, ενώ οι πυραμίδες της αρχαίας Αιγύπτου είναι πολύ πραγματικές στην εμπειρία μας. Αν όλα έχουν συμβεί ταυτόχρονα σε μια στιγμή, θα μπορούσε κάποιος να αναρωτηθεί γιατί συμβαίνει αυτό το φαινόμενο.

Η απάντηση βρίσκεται στην αναγνώριση ότι οι εγκεφαλοί μας έχουν προγραμματιστεί από τους νόες μας να σκέπτονται και να βιώνουν μόνον στο γραμμικό χρόνο. Και έτσι επειδή πιστεύουμε ότι είναι αδύνατον να πέσουμε πάνω σε κάτι που δεν βρίσκεται ακόμα εκεί, δεν πέφτουμε. Δεν μπορούμε να παραβιάσουμε κάτι που έχουμε ήδη κάνει πραγματικό για μας. Όμως, αν αλλάξει το σύστημα πεποιθήσεών μας και η εμπειρία μας πρέπει να αλλάξει ανάλογα. Βέβαια, είναι σχεδόν αδύνατον, για μας εδώ, που είμαστε δεσμευμένοι από τους νόες μας στην γραμμικότητα, να συλλάβουμε πώς θα ήταν δυνατόν να συνεχιστεί έτσι η ζωή. Φανταστείτε να βλέπετε μια ταινία, στην οποία η χρονική ακολουθία να ήταν εντελώς λανθασμένη: τι ευχαρίστηση ή κατανόηση θα μπορούσαμε να αποκομίσουμε από μια ταινία, όπου οι τελευταίες σκηνές εμφανίζονταν ανάμεσα στην αρχή και στη μέση· αν η ταινία εμφάνιζε ανάποδα τα στιγμιότυπα, δίπλα σε άλλα; Σαφώς δεν θα είχε κανένα νόημα για μας, η εμπειρία θα ήταν εντελώς ακατανόητη στον νου μας και θα παραβίαζε κάθε έννοια πραγματικότητας. Έτσι θα ήταν, αν μορφές και γεγονότα από το παρελθόν ή από το μέλλον εμφανίζονταν ξαφνικά μπροστά μας.

(Εγχ-2.4:4-8) Ο μαθητής έρχεται στο κατάλληλο μέρος την κατάλληλη στιγμή. Αυτό είναι αναπόφευκτο, γιατί εκείνη την αρχαία στιγμή – που

τώρα ξαναζεί – είχε κάνει την σωστή επιλογή. Όπως και ο δάσκαλος, που επίσης είχε κάνει μια αναπόφευκτη επιλογή σε ένα μακρινό παρελθόν. Το Θέλημα του Θεού για πάντα φαίνεται να επιλύει το ζήτημα του χρόνου. Τι θα μπορούσε να καθυστερήσει την δύναμη της αιωνιότητας;

Η «σωστή επιλογή» αναφέρεται στο κάτω μισό του χαλιού στο Σχεδιάγραμμα 2 – το σενάριο του Αγίου Πνεύματος, η άποψη του ορθού-νου. Επομένως, με τους όρους της ιδιαίτερης σχέσης μου με κάποιον άλλον, η απόφαση να την προσεγγίσω διαφορετικά είναι επίσης ενσωματωμένη στο σύστημα: το αρχείο της είναι ήδη αποθηκευμένο στον υπολογιστή, και είναι σαν να περιμένει να το επιλέξουμε για να εμφανιστεί στην οθόνη.

Αυτή η σωστή επιλογή φαίνεται σαν να παίρνει πολύ χρόνο επειδή έχουμε κάνει τον γραμμικό χρόνο πραγματικό για μας. Και έτσι φαίνεται σαν να πρέπει να ερμηνεύσουμε ολόκληρο αυτό το σενάριο – το χαλί του χρόνου – από την αρχή ως το τέλος. Η «δύναμη της αιωνιότητας» σε αυτόν τον κόσμο εκδηλώνεται μέσω του σχεδίου της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος· και , επαναλαμβάνω, αυτό το σχέδιο έχει ήδη εκπληρωθεί. Την στιγμή που φάνηκε να συμβαίνει ο διαχωρισμός, εκείνη την ίδια στιγμή διορθώθηκε και ακυρώθηκε – «Τι θα μπορούσε να καθυστερήσει την δύναμη της αιωνιότητας;».

Ερ.: Θα μπορούσε η σχέση δασκάλου-μαθητή να αναφέρεται στον καθένα τον οποίον επιλέγουμε να δούμε σαν δάσκαλό μας, για παράδειγμα τους ανθρώπους με τους οποίους είμαστε μαζί που ζητούν αγάπη ή που μας βοηθούν να συνειδητοποιήσουμε ότι η αγάπη είναι η φύση μας, ή αναφέρεται περισσότερο στο τυπικό σκηνικό δασκάλου-μαθητή;

Απ.: Όχι, δεν σημαίνει μόνο το τυπικό σκηνικό του δασκάλου και του μαθητή. Δάσκαλος θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε θα σε δίδασκε ότι έχεις συγχωρεθεί. Υπάρχουν φορές που αυτό συμβαίνει μέσα στο τυπικό πλαίσιο δασκάλου - μαθητή, αλλά το υπερισχύον νόημα είναι ότι δάσκαλος μπορεί να είναι ο καθένας που σου προσφέρει ένα μάθημα συγχώρεσης. Αυτό με την σειρά του σημαίνει ότι εκείνος ο δάσκαλος είναι επίσης και μαθητής, επειδή μαθαίνει το ίδιο μάθημα από σένα. Για

παράδειγμα, αφού βιώνουμε τους εαυτούς μας ως χωρισμένους από τον Θεό και από τους άλλους, γεγονός που αποτελεί την αιτία της ενοχής και του πόνου μας, η ένωση με κάποιον που είναι αντιληπτός ως κάτι άλλο έξω από μας – δάσκαλος και μαθητής – θεραπεύει αυτήν την σκέψη του εγώ.

Ας πάμε στο βιβλίο των Ασκήσεων και να κοιτάξουμε αποσπάσματα από τέσσερα μαθήματα. Θα αρχίσουμε με το Μάθημα 7, «Βλέπω μόνον το παρελθόν», την δεύτερη παράγραφο:

(Ασκ-Μ.Ι.7.2:1) Είναι δύσκολο να αλλάξει κανείς παλιές ιδέες για τον χρόνο, επειδή το κάθε τί που πιστεύετε είναι ριζωμένο στην έννοια του χρόνου και βασίζεται στο να μην κατανοείτε αυτές τις νέες ιδέες για τον χρόνο.

Αυτό το μάθημα, όπως και άλλα από τα πρώτα μαθήματα, δεν μιλούν ευθέως για τις ιδέες που συζητάμε τώρα, αλλά βασίζονται σε αυτές. Το βιβλίο των Ασκήσεων αρχίζει σε ένα πρακτικό και φαινομενικά απλοϊκό επίπεδο, και ασχολείται με τις καθημερινές μας εμπειρίες, ένα βασικό στοιχείο των οποίων είναι ότι ερμηνεύουμε τα πάντα με βάση το παρελθόν. Αυτό σημαίνει ότι βλέπουμε τα πάντα σύμφωνα με μια γραμμική άποψη του χρόνου. Επειδή είμαστε τόσο ριζωμένοι σε αυτήν την γραμμικότητα, οι εγκέφαλοί μας είναι προγραμματισμένοι έτσι, είναι πολύ δύσκολο να δεχθούμε τη διαφορετική άποψη του χρόνου που συζητάμε. Το μάθημα μετά δηλώνει ότι «Όμως αυτός είναι ακριβώς ο λόγος που χρειαζόμαστε αυτές τις νέες ιδέες για τον χρόνο». Η διαδικασία με την οποία το βιβλίο Ασκήσεων μας διδάσκει αυτές τις «νέες ιδέες» είναι διαφορετική από αυτήν του κειμένου. Το βιβλίο Ασκήσεων μας δίνει να κάνουμε πολύ συγκεκριμένες Ασκήσεις· μας καθοδηγεί να αναλογισθούμε απλά πράγματα, όπως ένα φλιτζάνι για παράδειγμα, και να αναγνωρίζουμε πως ό,τι γνωρίζουμε γι αυτό βασίζεται σε μάθηση που συνέβη στο παρελθόν. Καθώς εφαρμόζουμε αυτές τις Ασκήσεις, οι νόες μας γίνονται πιο ανοικτοί στο να δούμε τον χρόνο διαφορετικά.

Η λογική επέκταση αυτών των πρώτων ιδεών, γίνεται ορατή στα σημαντικά αποσπάσματα, που πρόκειται να εξετάσουμε. Το πρώτο είναι στο Μάθημα 158, στην παράγραφο δύο:

(Ασκ-Μ.Ι.158.2:8) Η αποκάλυψη ότι ο Πατέρας και ο Υιός είναι ένα θα έρθει με τον καιρό σε κάθε νου.

Αυτή η δήλωση αντανakλά μια γραμμική άποψη. Και θα δούμε αργότερα ότι υπάρχουν πολλά αποσπάσματα στα Μαθήματα Θαυμάτων που μιλούν για τις εμπειρίες μας σαν να συμβαίνουν σε ένα γραμμικό πλαίσιο. Αυτός είναι ο λόγος που αυτά τα αποσπάσματα θα μπορούσαν να παρερμηνευθούν, αλλά τέτοιες παρερμηνείες μπορούν να αποφευχθούν, αν έχουμε υπόψη, ότι αφού πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε στον χρόνο, και πιστεύουμε ότι ο χρόνος είναι γραμμικός, τότε η γλώσσα πρέπει να είναι σύμφωνη με αυτές τις πεποιθήσεις. Αλλά τα Μαθήματα μερικές φορές ξαφνικά μετατοπίζουν την εστίασή τους στην άλλη άποψη, όπως κάνουν στις επόμενες δύο γραμμές:

(Ασκ-Μ.Ι.158.2:9-3:1) Το πότε θα συμβεί αυτό όμως καθορίζεται από τον ίδιο τον νου, δεν διδάσκεται. Ο χρόνος έχει ήδη καθοριστεί.

Εδώ βρίσκουμε την ίδια ιδέα: Αυτό που έχει ήδη καθοριστεί είναι ο χρόνος (εννοεί την βιντεοταινία) που επιλέγουμε να δεχθούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας, που εκφράζεται εδώ σαν αναγνώριση ότι ο Πατέρας και ο Υιός είναι ένα. Αυτό το κομμάτι έχει ήδη τοποθετηθεί στο σενάριο, με σημείο αναφοράς το χαλί στο Σχεδ. 2, στα διαφορετικά κομμάτια του καλειδοσκοπίου στο Σχεδ.3, ή στο διορθωτικό ολόγραμμα στο Σχεδ. 4. Η ακύρωση έχει ήδη συμβεί. Και εκείνο το μέρος του σεναρίου έχει ήδη αποφασιστεί από το νου, ή καλύτερα, από τον επιλογέα στον νου. Αυτή η αποδοχή της Επανόρθωσης, επομένως, δεν αποφασίζεται από κάτι που περνάμε τώρα στον κόσμο του χρόνου και του χώρου, αφού η «παρουσία» μας στον κόσμο του χώρου και του χρόνου είναι απλώς το αποτέλεσμα της απόφασης του νου: στην πραγματικότητα δεν είμαστε καθόλου εδώ.

(Ασκ-Μ.Ι.158.3:2-4) Φαίνεται να είναι αυθαίρετος. Ωστόσο, κανένας δεν κάνει ούτε ένα βήμα στον δρόμο μόνο και μόνο κατά τύχη. Το έχει ήδη κάνει αυτό το βήμα, αν και δεν το έχει αρχίσει ακόμη.

Αυτόν τον τρόπο σκέψης των Μαθημάτων πολλοί μαθητές βρίσκουν πολύ δύσκολο να τον κατανοήσουν. Ο δρόμος της Επανόρθωσης έχει ήδη παρθεί· το έχουμε ήδη κάνει αυτό το ταξίδι. Η εμπειρία μας, όμως, είναι ότι ακόμα δεν το έχουμε ξεκινήσει, και τα Μαθήματα Θαυμάτων διδάσκουν ότι είναι σαν να κάνουμε αυτό το ταξίδι για πρώτη φορά. Όμως αυτό το ταξίδι έχει ήδη ολοκληρωθεί. Μια από τις αγαπημένες μου φράσεις από αυτό το υλικό που αναφέρεται στο ότι δεν έχουμε ακόμα ξεκινήσει το ταξίδι μας βρίσκεται στο συνοδευτικό φυλλάδιο των Μαθημάτων, τη Ψυχοθεραπεία: Σκοπός, Διαδικασία και Εφαρμογή. Συνήθως αυτό το διαβάζω στους θεραπευτές που παρακολουθούν τα σεμινάρια μου πάνω στην ψυχοθεραπεία και τα Μαθήματα Θαυμάτων, σαν έναν τρόπο ενθάρρυνσης της ταπεινότητας: «Οι περισσότεροι επαγγελματίες θεραπευτές είναι ακόμα στην *αρχή-αρχή* του *αρχικού* σταδίου του *πρώτου* ταξιδιού.» (Ρ.3.ΙΙ.8:5)

Η παραπάνω δήλωση ότι τίποτα δεν είναι αυθαίρετο σημαίνει σαφώς ότι τίποτα στις ζωές μας δεν είναι τυχαίο. Φαίνεται σαν να έχω κάποια επιλογή στο αν θα σηκώσω το δεξί μου ή το αριστερό μου χέρι, αλλά ήδη τα έχω σηκώσει και τα δύο. Η αιτία είναι, όπως αναφέραμε και προηγουμένως, ότι αν κάθε σκέψη παράγει μορφή σε κάποιο επίπεδο, τότε απλά και μόνο η σκέψη να σηκώσω κάποιο χέρι έχει ήδη προκαλέσει μια συμπεριφορική αντίδραση (μια βιντεοταινία) κάπου στο ολόγραμμα του νου μου. Έχω επιλογή, όμως, στο αν θα ξανά-βιώσω το σήκωμα του δεξιού ή του αριστερού χεριού μου.

(Ασκ-Μ.Ι.158.3:5) Γιατί ο χρόνος απλά και μόνο φαίνεται σαν να προχωράει προς μια κατεύθυνση. Επιχειρούμε μόνον ένα ταξίδι που έχει ήδη τελειώσει. Φαίνεται ωστόσο να έχει ένα μέλλον που ακόμα δεν γνωρίζουμε.

Σίγουρα, η εμπειρία μας είναι σαν να κάνουμε ένα γραμμικό ταξίδι μέσα στον χρόνο, και υπάρχουν πάρα πολλά αποσπάσματα στα Μαθήματα που μιλούν για την

διαδικασία της μάθησής μας. Υπάρχουν έξι στάδια που αναφέρονται στο Εγχειρίδιο, στο θέμα της ανάπτυξης της εμπιστοσύνης (Εγχ.4.Ι.3-8) πχ., και σε μία ενότητα του κειμένου σχετικά με τις ιδιαίτερες και τις άγιες σχέσεις, ο Ιησούς λέει ότι ο μοναδικός δύσκολος χρόνος είναι η αρχή (Κ-17.V.2:5), και μετά τα πράγματα γίνονται καλύτερα, υπονοώντας σαφώς μια διαδικασία με χρονική συνέχεια. Κάπου αλλού μας λέει ότι κάνουμε ένα «ταξίδι χωρίς απόσταση» (Κ-8.VI.9:7). Και εδώ, στο βιβλίο Ασκήσεων ο Ιησούς μας λέει ότι το ταξίδι έχει ήδη τελειώσει, έχουμε ήδη δεχθεί την Επανόρθωση, και όλες οι ψευδαισθήσεις έχουν διαλυθεί. Η τελευταία σειρά μας γυρίζει στην γραμμική όψη του χρόνου, δεχόμενοι την εμπειρία μας ότι δεν γνωρίζουμε το μέλλον, το οποίο φαίνεται σαν να μην έχει συμβεί ακόμη.

Ερχόμαστε τώρα σε ένα πολύ σημαντικό σημείο που εξηγεί πώς φαίνεται να συμβαίνει ο χρόνος:

(Ασκ-Μ.Ι.158.4:1) Ο χρόνος είναι ένα τέχνασμα, μια ταχυδακτυλουργία, μια τεράστια ψευδαισθήση στην οποία μορφές έρχονται και φεύγουν ως δια μαγείας.

Αυτή είναι μια σημαντική δήλωση σχετικά με το γιατί έχουμε τόσο πρόβλημα με αυτές τις έννοιες, γιατί οι παλιές ιδέες του χρόνου είναι τόσο βαθιά ριζωμένες μέσα μας. Είναι όλα ένα τέχνασμα· μία παράσταση με μαγικά. Οι μάγοι εξ' ορισμού είναι άνθρωποι που δημιουργούν ψευδαισθήσεις, που κάνουν να φαίνεται ότι πράγματι να πριονίζουν στην μέση μια γυναίκα μέσα σε ένα κουτί, ή ότι βγάζουν ένα κουνέλι από ένα καπέλο. Αλλά, όπως ξέρουμε, είναι όλα τεχνάσματα που γίνονται ταχυδακτυλουργικά: «το χέρι είναι πιο γρήγορο από το μάτι». Αυτή είναι η ομοιότητα εδώ. Η μαγεία του εγώ είναι τόσο επιδέξια που μας έχει πείσει, ακριβώς σαν να είμαστε μπροστά σε έναν καταπληκτικό μάγο, ότι αυτό που έχουμε αντιληφθεί είναι πραγματικά εδώ και έχει συμβεί. Στην πραγματικότητα, όμως, η γυναίκα είναι ολόκληρη, το κουνέλι δεν βγήκε από το καπέλο και εμείς δεν είμαστε πραγματικά εδώ σε ένα σώμα και στον κόσμο.

(Ασκ-Μ.Ι.158.4:2-4) Υπάρχει ωστόσο ένα σχέδιο πίσω από τα φαινόμενα το οποίο δεν αλλάζει. Το σενάριο έχει γραφτεί. Το πότε η εμπειρία θα έρθει να βάλει τέλος στις αμφιβολίες σου έχει καθοριστεί.

Και τα δύο σενάρια έχουν γραφτεί: Το σενάριο του λάθους νου του εγώ και το σενάριο του ορθού νου του Αγίου Πνεύματος. Αυτά τα σενάρια δεν αλλάζουν. Όλα τα γεγονότα και οι εμπειρίες είναι ήδη ενσωματωμένα μέσα στο σύστημα, το οποίο κατά μία έννοια είναι κλειστό. Οι εικόνες του ολογράμματος, οι βιβλιοθήκες με τις βιντεοταινίες, και το καλειδοσκόπιο αντανακλούν αυτό το κλειστό σύστημα. Επομένως δεν υπάρχει τίποτα καινούργιο σε αυτά που μπορούμε να δούμε εκεί, δεν μπορούμε να κάνουμε καμιά επιλογή που να μην έχει ήδη γίνει. Και αυτό βέβαια περιλαμβάνει και το χρόνο που θα δεχθούμε την αποκάλυψη ότι Πατέρας και Υιός είναι ένα.

Μέσα στην εμπειρία μας φαίνεται σαν να μπορούμε να επιλέξουμε. Φαίνεται σαν να μπορούμε να επιλέξουμε να συγχωρήσουμε ή να καταδικάσουμε ο ένας τον άλλον, και ότι εμείς έχουμε τον έλεγχο αυτής της επιλογής. Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας διδάσκουν, όμως, ότι δεν είναι καθόλου έτσι. Η στιγμή της απόφασης και αυτή της επιλογής είναι στην πραγματικότητα κάτι τελείως διαφορετικό. Ας επιστρέψουμε στην εικόνα του εαυτού μας ως παρατηρητή: καθόμαστε εδώ (νοερά) μπροστά στην οθόνη και η μόνη μας επιλογή είναι ποια πλήκτρα θα πατήσουμε. Αυτή είναι η μοναδική μας επιλογή. Και τα πλήκτρα που πατάμε μας δείχνουν αυτό που έχει ήδη συμβεί, ποιο μέρος του σεναρίου επιλέγουμε να ξανά-βιώσουμε. Δεν είναι διαφορετικό από το να έχουμε την διάθεση να δούμε μια λυπητερή ταινία, και να αποφασίσουμε να βάλουμε αυτή την ταινία στο βίντεο. Έτσι, κλαίμε για δύο ώρες επειδή αυτή ήταν η απόφαση που είχαμε ήδη πάρει πριν δούμε την ταινία. Παρόμοια, όταν έχουμε διάθεση να γελάσουμε, επιλέγουμε μια κωμωδία. Όλα αυτά πιστεύουμε ότι τα βιώνουμε εδώ στον κόσμο, όμως δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να αντανακλούν μια απόφαση που πάρθηκε έξω από τον χρόνο, όταν ο επιλογέας στον νου μας έκανε την επιλογή που έχουμε ξεχάσει, πιστεύοντας ότι γίνεται εδώ και τώρα, που νομίζουμε ότι βρισκόμαστε.

(Ασκ-Μ.Ι.158.4:5) Γιατί απλώς και μόνον βλέπουμε το ταξίδι από το σημείο στο οποίο τελειώσει, ξανά κοιτώντας το, φανταζόμενοι ότι το κάνουμε μια ακόμα φορά ξανά-βλέποντας νοερά ό,τι έχει περάσει.

Η εμπειρία μας είναι αντίθετη, όμως το μόνο που κάνουμε είναι να ανασκοπούμε νοερά αυτό που έχει ήδη συμβεί. Και κοιτάζουμε το ταξίδι από το σημείο στο οποίο τελειώσει. Είμαστε ήδη έξω από αυτό· έχει ήδη τελειώσει. Όμως, εξαιτίας της παράλογης αιτίας της ενοχής που όλοι μοιραζόμαστε, ακόμα επιλέγουμε να τιμωρούμε τους εαυτούς μας με το να ανασκοπούμε νοερά τις εφιαλτικές ψευδαισθήσεις του εγώ. Και έτσι συνεχίζουμε να βλέπουμε μια ταινία που μας αναστατώνει και μας προκαλεί πόνο. Το κάνουμε αυτό εξαιτίας της ταύτισής μας με το σύστημα σκέψης του εγώ, που μας διδάσκει ότι έχουμε πράγματι εδραιώσει για τους εαυτούς μας μια θέληση και έναν εαυτό που είναι διαχωρισμένος από το Θεό. Και αφού πιστεύουμε ότι έχουμε καταφέρει το αδύνατο, πρέπει να πιστεύουμε ότι ο Θεός έχει γίνει ο εχθρός που απαιτεί την τιμωρία μας μέσω του πόνου και του θανάτου. Επομένως, είναι η φωνή του εγώ που απαιτεί να συνεχίσουμε να ξανα-βιώνουμε πόνο, πράγμα που εξυπηρετεί τον σκοπό να κάνουμε πραγματικές την ενοχή και την αμαρτία μας (αφού αυτές είναι που απαιτούν την τιμωρία μας). Και αυτό με την σειρά του εξασφαλίζει την επιβίωση του εγώ. Όπως εξηγούν τα Μαθήματα Θαυμάτων:

Οι ψευδαισθήσεις εξαφανίζονται όταν αναγνωριστούν για αυτό που είναι...[αυτές] υπηρετούν έναν σκοπό, και εφόσον δεν διατηρείτε πια αυτόν τον σκοπό, εξαφανίζονται (T-20.VIII.8:1,6)

Και

Η θεραπεία επέρχεται ακαριαία την στιγμή που ο πάσχων δεν προσδίδει πια καμιά αξία στον πόνο. Ποιος θα επέλεγε τον πόνο αν δεν πίστευε πως θα του αποφέρει κάτι, και μάλιστα κάτι που θα είναι πολύτιμο για αυτόν;... Η ασθένεια είναι μια μέθοδος, σχεδιασμένη υπό το κράτος παραλογισμού, που σκοπό έχει να ενθρονίσει τον Υιό του Θεού στον θρόνο του Πατέρα του (M-5.I.1:1-2,7).

Ερ.: Θα ήθελες να το πεις άλλη μια φορά χρησιμοποιώντας ένα συγκεκριμένο παράδειγμα; Δεν μου είναι ακόμα ξεκάθαρο. Εδώ βρίσκομαι στο Compound της

Νέας Υόρκης, το 1985 και κάθομαι σε αυτό το τραπέζι. Λες ότι εγώ σαν παρατηρητής πρέπει να επιλέξω τώρα, αν θα εσπιαστώ στην συγχώρεση ή στην καταδίκη πράξεων, ενώ έχω ήδη κάνει και τις δύο (επιλογές) σχετικά με την ίδια κατάσταση;

Απ.: Φαίνεται σαν το «εσύ» που κάνει την επιλογή να είναι το «εσύ» που κάθεται σε αυτό το τραπέζι, αυτήν την στιγμή. Αλλά δεν είναι έτσι. Ας αναφέρω την ερώτηση από το κείμενο: «Ποιος είναι το «εσύ» που ζει σε αυτόν τον κόσμο;» (Κ-4.ΙΙ.11:8). Το «εσύ» που είναι ο παρατηρητής είναι έξω από τον χρόνο και τον χώρο, και επομένως είναι έξω από το Compound της Νέας Υόρκης το 1985. Με άλλα λόγια, το «εσύ» που είναι ο παρατηρητής στον νου δεν είναι ο ίδιος με το «εσύ» που κάθεται σε αυτό το τραπέζι. Αυτή είναι μια βασική διάκριση. Το «εσύ» που κάθεται εδώ θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν μια μαριονέττα που ξαναζει αυτό που έχει επιλεγεί από αυτόν που παίζει το κουκλοθέατρο, τον παρατηρητή-εσύ (επαναλαμβάνω, στον νου). Όμως, δεν καταλαβαίνουμε ότι έτσι συμβαίνει. Μάλλον, φαίνεται σαν το «εσύ» σε αυτό το τραπέζι είναι το πραγματικό «εσύ» που παίρνει τις αποφάσεις. Το βιώνουμε κατά αυτόν τον τρόπο επειδή πιστεύουμε ότι πραγματικά είμαστε σε αυτόν τον κόσμο ως ένας φυσικός και ψυχολογικός εαυτός. Τα Μαθήματα Θαυμάτων απευθύνονται σε μας σε αυτό το επίπεδο ακριβώς επειδή νομίζουμε ότι αυτό είναι ο αληθινός μας εαυτός. Όταν αυτή η διάκριση γίνει ξεκάθαρη, μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα γιατί τα Μαθήματα περιγράφουν τον χρόνο σαν «ένα τέχνασμα» και «μια ταχυδακτυλουργία». Αληθινά είναι μία παράσταση με μαγικά.

Για να το πούμε διαφορετικά, ο παρατηρητής στο νου είναι η αιτία, ενώ το «εσύ» στον κόσμο είναι το αποτέλεσμα. Παρόλο που αιτία και αποτέλεσμα είναι στην αλήθεια ταυτόχρονα και άρα παραμένουν μαζί, είναι ωστόσο διαφορετικά, όπως ακριβώς ο Θεός ως Αιτία δεν είναι ταυτόσημος με το Χριστό, το Αποτέλεσμα, αν και είναι ένα. Είναι παρόμοιο με την κατανόηση ότι οι μορφές που βλέπουμε στην οθόνη του κινηματογράφου είναι το αποτέλεσμα του φιλμ που παίζει στον προβολέα, το οποίο είναι η αιτία τους. Θα επιστρέψουμε σε μια μελέτη της αιτίας και του αποτελέσματος στο Κεφάλαιο 4.

Ας πάμε τώρα στο Μάθημα 167:

(Ασκ-Μ.Ι.167.9:1-2) Ό,τι φαίνεται να είναι το αντίθετο της ζωής είναι απλώς ύπνος. Όταν ο νους διαλέξει να είναι ό,τι δεν είναι, και να δεχθεί μια ξένη δύναμη που δεν έχει, μια ξένη κατάσταση στην οποία δεν μπορεί να εισέλθει, ή μια αναληθή κατάσταση που δεν είναι μέσα στην Πηγή του, απλώς φαίνεται ότι πηγαίνει να κοιμηθεί για λίγο.

Αυτή είναι μια σαφής δήλωση ότι το εγώ και ο κόσμος του είναι ένα όνειρο, και ότι έχουμε απλώς αποκοιμηθεί. Στο όνειρο πιστέψαμε ότι είχαμε την δύναμη να αντιταχούμε και να νικήσουμε τον Θεό, υφαρπάζοντας την εξουσία Του και κατασκευάζοντας ένα σώμα που αποκαλούμε εαυτό να κατοικήσει σε έναν υλικό κόσμο δυαδικότητας και κατακερματισμού. Και όμως όλα αυτά δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα όνειρο. Αυτό διασαφηνίζεται περισσότερο στο κείμενο σε ένα σημαντικό απόσπασμα, που περιγράφει τι φάνηκε ότι συνέβη κατά το διαχωρισμό:

Πρώτον, πιστεύεις ότι ό,τι έφτιαξε ο Θεός μπορεί να αλλάξει από τον δικό σου νου. Δεύτερον, πιστεύεις ότι αυτό που είναι τέλειο μπορεί να καταστεί ατελές ή ελλειμματικό. Τρίτον, πιστεύεις ότι μπορείς να διαστρεβλώσεις τα δημιουργήματα του Θεού, του εαυτού σου συμπεριλαμβανομένου. Τέταρτον, πιστεύεις ότι μπορείς να δημιουργείς μόνος σου, και ότι η κατεύθυνση της δικής σου δημιουργίας εξαρτάται από σένα. Αυτές οι σχετικές διαστρεβλώσεις παρουσιάζουν μια εικόνα του τί πραγματικά συνέβη στον διαχωρισμό ή στην «λοξοδρόμηση στον φόβο». (Κ-2.Ι.1:9-2:1)

Παρακάτω στο κείμενο, ένα δυνατό απόσπασμα περιγράφει επίσης το παρανοϊκό περιεχόμενο του ονείρου του εγώ που δεν θα μπορούσε να έχει συμβεί ποτέ στην πραγματικότητα.

.... Αυτός είναι ο αντί-Χριστός· η παράξενη ιδέα ότι υπάρχει μια δύναμη πάνω από την παντοδυναμία, ένα μέρος πέρα από το άπειρο, ένας χρόνος που υπερβαίνει την αιωνιότητα. Εδώ ο κόσμος των ειδώλων έχει σχηματιστεί από την ιδέα ότι αυτή η δύναμη και ο χώρος και ο χρόνος έχουν πάρει μορφή, και διαμορφώνουν τον κόσμο όπου έχει συμβεί το αδύνατο. Εδώ το αθάνατο καταλήγει στον θάνατο, αυτό που περιβάλλει τα πάντα υποφέρει απώλεια, το

άχρονο γίνεται υπόδουλο του χρόνου. Εδώ το αμετάβλητο μεταβάλλεται· η ειρήνη του Θεού, δοσμένη για πάντα σε όλα τα ζωντανά πλάσματα, δίνει την θέση της στο χάος. Και ο Υιός του Θεού, το ίδιο τέλειος, αναμάρτητος, και στοργικός όσο ο Πατέρας του, φθάνει να μισεί για λίγο· να νιώθει πόνο και τελικά να πεθαίνει. (Κ-29.VIII.6:2-6)

Επιστρέφουμε στο Μάθημα 167, παράγραφο 9, στο βιβλίο Ασκήσεων:

(Ασκ-Μ.Ι.167.9:3) Ονειρεύεται [ο νους] τον χρόνο, ένα διάστημα στο οποίο ό,τι φαίνεται να συμβαίνει δεν έχει ποτέ συμβεί και στο οποίο οι αλλαγές που έχουν επιτευχθεί δεν έχουν καμιά ουσία και όλα τα γεγονότα δεν υπάρχουν πουθενά. Όταν ξυπνήσει ο νους, απλά και μόνο συνεχίζει να είναι όπως ήταν πάντοτε.

Αυτές οι ιδέες απεικονίζονται στο Σχεδ. 5, όπου, όπως θυμόσαστε, η ευθεία γραμμή με τίτλο «αιωνιότητα» αναπαριστά τον Ουρανό, όπου πραγματικά είμαστε, και η μικρή κλίση με τίτλο «χρόνος» αντιπροσωπεύει το όνειρο. Όταν ξυπνήσουμε, το όνειρο εξαφανίζεται και εμείς εξακολουθούμε να είμαστε στη γραμμή από την οποία ποτέ δεν φύγαμε. Όπως λένε τα Μαθήματα αλλού: «*Είσαι στο σπίτι με τον Θεό, και ονειρεύεσαι την εξορία...*» (Κ-10.Ι.2:1)

Η Helen Schucman γραφέας των Μαθημάτων, είχε κάποτε μια εμπειρία που αντανάκλυνε αυτήν την διδασκαλία. Ένα πρωί ενώ βούρτσιζε τα μαλλιά της είδε τον εαυτό της πάνω σε αυτήν την μία γραμμή της αιωνιότητας. Σε αυτήν την χωρίς διακοπή γραμμή υπήρχε μία πολύ μικρή κλίση, που στο κείμενο αναφέρεται ως ένα «απειροελάχιστο χτύπημα του χρόνου» (Κ-26.V.3:5). Ο Joel Goldsmith έδωσε σε ένα από τα βιβλία του τον τίτλο «Μια Παρένθεση στην Αιωνιότητα», μια υπέροχη φράση που απεικονίζει την φαινομενική έκταση του χρόνου με πολύ όμοιο τρόπο. Η κλίση είναι κάτι μικρό, ένα τίποτα. Συγκρινόμενο με την απεραιτοσύνη και το αχανές της αιωνιότητας, φαίνεται άξια γέλιου η θεώρησή του ως κάτι που έχει κάποια σημασία. Ας αναφέρω αυτό το σπουδαίο απόσπασμα ξανά:

...Μαζί, [ο Ιησούς και εμείς] μπορούμε να διασκεδάσουμε και με τα δύο [την εκπλήρωση και τα πραγματικά αποτελέσματα της μικρής, τρελής ιδέας] γελώντας και να κατανοήσουμε ότι ο χρόνος δεν μπορεί να εισβάλει στην αιωνιότητα. (Κ-27.VIII.6:4)

Νωρίτερα, το κείμενο χρησιμοποιεί τις εικόνες της ελάχιστης ακτίνας που πιστεύει ότι είναι ο ήλιος, ή, την ελάχιστη ρυτίδωση της θάλασσας που ονομάζει τον εαυτό της ωκεανό (Κ-18.VIII.3:3-4). Μέσα σε αυτήν «την μικρή τρελή ιδέα» φάνηκε να συμβαίνει ο κόσμος, ο οποίος στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα όνειρο ενός κοιμισμένου νου που κάποια μέρα θα ξυπνήσει στην αιωνιότητα που συνέχισε να υπάρχει όπως πάντα.

Ας πάμε τώρα στο Μάθημα 169, που περιέχει ακόμα μια πολύ σαφή δήλωση της άποψης των Μαθημάτων Θαυμάτων για το χρόνο. Αρχίζουμε με την παράγραφο 4, που αναφέρει ξανά αυτά που λέχθηκαν στο Μάθημα 158, ότι ο χρόνος κατά τον οποίο θα δεχθούμε την αποκάλυψη ότι ο Πατέρας και ο Υιός είναι ένα, είναι ήδη καθορισμένος.

(Ασκ-Μ.Ι.169.4:1-3) Φαίνεται σαν να έχουμε διαψεύσει την δήλωσή μας ότι η αποκάλυψη του Πατέρα και του Υιού σαν ένα, έχει ήδη καθοριστεί. Αλλά έχουμε πει επίσης ότι ο νους καθορίζει πότε θα έρθει αυτή η ώρα, και ότι την έχει καθορίσει. Και όμως σε παροτρύνουμε να δώσεις μαρτυρία για τον λόγο του Θεού, για να επιταχύνεις την έλευσή της σε κάθε νου που αναγνωρίζει την επίδραση της αλήθειας πάνω σου.

Τα διαφορετικά επίπεδα που συζητήσαμε νωρίτερα είναι φανερά σε αυτά τα αποσπάσματα. Η ιδέα του Επιπέδου Ένα που εκφράζεται εδώ είναι ότι η Επανόρθωση έχει ήδη γίνει δεκτή. Οι δηλώσεις του Επιπέδου Δύο αντανakλούν τις πεποιθήσεις μας ότι είμαστε πραγματικά εδώ, και επομένως αυτό που επικαλούμαστε πραγματικά είναι το μέρος του νου μας που μπορεί να επιλέξει να πατήσει πλήκτρα (στην παρομοίωση με το βίντεο ή τον υπολογιστή), δηλαδή να επιλέξει να αναζητήσει την συγχώρεση αντί για την καταδίκη. Αυτή είναι η βάση στην οποία ο Ιησούς μας παρακινεί να «δώσουμε μαρτυρία για τον λόγο του Θεού» και να πατήσουμε το

σωστό πλήκτρο και να αφυπνισθούμε από το όνειρο, παρόλο που στο άλλο επίπεδο έχει ήδη συμβεί. Αυτό είναι το παράδοξο που βρίσκουμε εδώ. Έτσι, στο ένα επίπεδο, η εμπειρία μας είναι ότι πρέπει ακόμα να επιλέξουμε αυτόν το χρόνο. Στο άλλο, τον έχουμε ήδη επιλέξει και δεν υπάρχει «ουδέν καινόν υπό τον ήλιον» : ο χρόνος έχει ήδη συμβεί.

(Ασκ-Μ.Ι.169.5:1-3) Η Ενότητα είναι απλώς η ιδέα ότι ο Θεός είναι. Και μέσα στην Ύπαρξή Του, περικλείει όλα τα πράγματα. Κανένας νους δεν περιέχει τίποτα άλλο παρά μόνον Αυτόν.

Βέβαια νομίζουμε ότι ο νους μας περιέχει ένα σωρό άλλα πράγματα. Αυτή είναι η πίστη που μεταφέρεται στην εικόνα του καλειδοσκοπίου στο Σχεδ. 3. Στην πραγματικότητα το καλειδοσκόπιο (ο διαχωρισμένος νους) δεν είναι τίποτα, επειδή είναι έξω από το Θεό, και το ίδιο είναι και όλο το περιεχόμενό του, που αναπαριστά όλες τις εμπειρίες μας ως ατομικών εαυτών. Είναι όλες το ίδιο μη πραγματικές και επομένως δεν είναι εκεί στ' αλήθεια.

(Ασκ-Μ.Ι.169.5:4–6:2) Λέμε «ο Θεός είναι» και μετά σταματάμε να μιλάμε, γιατί μπροστά σε αυτήν την γνώση τα λόγια δεν έχουν νόημα. Δεν υπάρχουν χείλη να τα μιλήσουν και κανένα μέρος του νου δεν είναι τώρα αρκετά ξεχωριστό για να αισθανθεί ότι αντιλαμβάνεται τώρα κάτι διαφορετικό από τον εαυτό του. Έχει ενωθεί με την Πηγή του. Και όπως η Ίδια του η Πηγή, απλώς είναι.

Δεν μπορούμε να μιλήσουμε ούτε να γράψουμε ούτε καν να το σκεφτούμε αυτό καθόλου. Έρχεται σε κάθε νου όταν η πλήρης αναγνώριση ότι η θέλησή του είναι αυτή του Θεού έχει ολοκληρωτικά δοθεί και ολοκληρωτικά ληφθεί.

Η Ενιαιότητα είναι η κατάσταση που είναι πέραν από οτιδήποτε σε αυτόν τον κόσμο. Στην πραγματικότητα, το σώμα φτιάχτηκε συγκεκριμένα για να αποκρύψει από μας την επίγνωση αυτής της απλής αλήθειας. Για αυτό ο Ιησούς λέει ότι δεν μπορούμε να μιλήσουμε για αυτήν ούτε να την κατανοήσουμε καθόλου, εμείς που ακόμα πιστεύουμε ότι είμαστε στα σώματά μας. Για αυτό επίσης υπάρχουν σχετικά λίγα

αποσπάσματα στα Μαθήματα Θαυμάτων που μιλούν για αυτήν την κατάσταση της ενιαιότητας, γιατί πώς μπορείς να μιλήσεις για κάτι που είναι πέρα από όλα τις λέξεις; Επί πλέον, στο πλαίσιο μιας συζήτησης για τον ρόλο των λέξεων στην θεραπεία, το εγχειρίδιο λέει:

...Ο Θεός δεν καταλαβαίνει λέξεις, γιατί αυτές έγιναν από διαχωρισμένους νόες για να τους κρατήσουν στην ψευδαισθήση του διαχωρισμού (M-21.1:7)

Αν δεν κατανοηθεί ότι υπάρχουν διαφορετικά επίπεδα, στα οποία εκφράζονται τα Μαθήματα, αυτό που υπονοείται στην τελευταία πρόταση του παραπάνω αποσπάσματος από το βιβλίο των Ασκήσεων – ότι η αναγνώριση θα συμβεί κάποια στιγμή στο μέλλον – μπορεί να προκαλέσει σύγχυση και να φαίνεται ότι έρχεται σε αντίθεση με άλλα αποσπάσματα που μιλούν για την μη πραγματικότητα του χρόνου. Τα ίδια τα Μαθήματα Θαυμάτων, ας θυμηθούμε, έρχονται σε έναν κόσμο ψευδαισθήσεων· και αφού πιστεύουμε ότι ζούμε σε έναν κόσμο γραμμικού χρόνου, τα Μαθήματα απευθύνονται σε μας μέσα σε αυτό το πλαίσιο. Παρόμοια, τα Μαθήματα Θαυμάτων έρχονται σε ένα Χριστιανικό εννοιολογικό πλαίσιο επειδή προσπαθούν να διορθώσουν τα λάθη του Χριστιανισμού που είχαν τόσο μεγάλη επίδραση στην ιστορία του Δυτικού κόσμου. Έτσι, πραγματικά εργάζονται μέσα από τις μορφές που πιστεύουμε ότι είμαστε. Αυτό το σημαντικό σημείο θα συζητηθεί ξανά στα αποσπάσματα που θα εξετάσουμε στο Κεφάλαιο 3.

(Ασκ-M.I.169.6:3-6) Επιστρέφει τον νου [η ολοκληρωτική αναγνώριση της ενότητας] **στο ατελείωτο παρόν όπου το παρελθόν και το μέλλον δεν μπορούν να συλληφθούν. Βρίσκεται πέρα από την σωτηρία, πέρα από όλες τις σκέψεις του χρόνου, της συγχώρεσης και του άγιου προσώπου του Χριστού. Η αιωνιότητα παραμένει μια διαρκής κατάσταση.**

Αυτή είναι η στιγμή της ολοκληρωτικής αποδοχής της Επανόρθωσης, που σημαίνει ότι εαυτός και θέληση δεν βιώνονται πια ως ξεχωριστά από τον Δημιουργό και την Πηγή μας. Σε εκείνη την αποκάλυψη, η οποία υπερβαίνει όλον το χρόνο, βρίσκουμε τους εαυτούς μας στην αιωνιότητα όπου η ατομικότητα και η προσωπικότητα έχουν εξαφανιστεί. Αυτή η εμπειρία είναι η στιγμή που αφυπνιζόμαστε πλήρως από το

όνειρο του χρόνου και είμαστε ξανά πίσω στην αιωνιότητα. Όλα όσα πιστεύαμε ότι ήταν πραγματικά έχουν τώρα φύγει, και είμαστε πίσω στο σπίτι που από όπου ποτέ δεν φύγαμε.

(Ασκ-Μ.Ι.169.7:1) Αυτή η κατάσταση είναι υπεράνω της εμπειρίας που προσπαθούμε να επισπεύσουμε.

Η ιδέα των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι να εξοικονομήσουμε ή να καταργήσουμε τον χρόνο, ή να επισπεύσουμε τον ερχομό εκείνης της στιγμής που είναι «υπεράνω της εμπειρίας»· όμως αυτό στο οποίο σπεύδουμε είναι πέραν από οτιδήποτε θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε. Η εμπειρία που τα Μαθήματα προσπαθούν να μας κάνουν να φθάσουμε είναι να ζήσουμε στο ευτυχισμένο όνειρο. Αυτό τελικά θα μας οδηγήσει πέρα από τον κόσμο εντελώς, και αυτό δεν μπορεί να εξηγηθεί με λέξεις. Το Μάθημα 107 το δηλώνει με αυτόν τον τρόπο:

Μπορείς να φανταστείς τί είναι μια νοητική κατάσταση χωρίς ψευδαισθήσεις; Πώς θα έκανε να αισθανθείς; Προσπάθησε να θυμηθείς κάποιες στιγμές – ίσως ένα λεπτό, ίσως ακόμα λιγότερο – όταν τίποτα δεν ήρθε να διακόψει την ειρήνη σου· όταν ήσουν βέβαιος ότι αγαπιόσουν και ήσουν ασφαλής. Μετά προσπάθησε να απεικονίσεις πώς θα ήταν αν αυτή η στιγμή επεκτεινόταν μέχρι το τέλος του χρόνου και στην αιωνιότητα. Μετά άφησε την αίσθηση της γαλήνης που αισθάνθηκες να πολλαπλασιαστεί εκατό φορές, και μετά να πολλαπλασιαστεί εκατό φορές ακόμη.

Και τώρα έχεις μια νύξη, τίποτα περισσότερο από τον πιο αμυδρό υπαινιγμό της κατάστασης στην οποία ο νους σου θα αναπαυθεί όταν η αλήθεια θα έχει έρθει. (Βιβλ.Ασκ-Μ.Ι.107.2:1-3:1)

Και μετά διαβάζουμε αυτό το ωραίο απόσπασμα στο τέλος του Μαθήματος 157:

Στην Παρουσία του Χριστού θα εισέλθουμε τώρα, χωρίς να αντιλαμβανόμαστε τίποτα άλλο παρά μόνο το λαμπρό Του πρόσωπο και την τέλεια Αγάπη Του. Το όραμα του προσώπου Του θα παραμείνει μαζί σου, αλλά θα υπάρξει μια στιγμή που θα υπερβεί όλα τα οράματα, ακόμα και αυτό το πιο άγιο. Αυτήν την στιγμή

ποτέ δεν θα την διδάξεις, γιατί δεν την έφτασες μέσω της μάθησης. Το όραμα όμως εκφράζει την ανάμνησή σου, του τί γνώριζες εκείνη την στιγμή και το οποίο είναι βέβαιο ότι θα γνωρίσεις και πάλι. (Βιβλ.Ασκ-Μ.Ι.157.9)

(Βιβλ.Ασκ-Μ.Ι.169.7:2) Όμως η συγχώρεση, όταν διδαχθεί και μαθευτεί, φέρνει μαζί της τις εμπειρίες που θα επιβεβαιώνουν ότι η ώρα που ο ίδιος ο νους έχει αποφασίσει να εγκαταλείψει τα πάντα εκτός από αυτήν την κατάσταση, είναι κοντά τώρα.

Τα δύο επίπεδα για τα οποία έχουμε μιλήσει είναι παρόντα πάλι εδώ, σε μία πρόταση. Οι βιντεοταινίες στις οποίες ο νους έχει αποφασίσει να εγκαταλείψει τον κόσμο του χρόνου και του εγώ (Επίπεδο 1) είναι ήδη παρούσες, και όμως η εμπειρία είναι ακόμα κάτι που πρέπει να επιλέξουμε μέσα από την μάθηση της συγχώρεσης (Επίπεδο 2).

Ερ.: Με τους όρους της παρομοίωσης με το βίντεο, λες ότι όταν εμείς, από την προοπτική του παρατηρητή, αρχίζουμε να επιλέγουμε να συγχωρούμε και να εστιάζουμε σε αυτήν την συγκεκριμένη βιντεοταινία, τελικά εστιάζομαστε σε εκείνο ακριβώς το πλαίσιο του χρόνου και του χώρου όπου έχουμε ήδη αποφασίσει να είμαστε ανοιχτοί στην αποκάλυψη ότι ο Πατέρας και ο Υιός είναι ένα; Και εκείνη η επιλογή είναι εντελώς έξω από τον χρόνο, και αυτός είναι ο λόγος που μπορούμε φαινομενικά να καθυστερούμε για πάντα; Μπορούμε να συνεχίσουμε να κοιτάζουμε αυτές τις άλλες βιντεοταινίες, και να εξακολουθούμε να κοιτάζουμε τους εαυτούς μας να κάνουν οτιδήποτε άλλο εκτός από το να φωτιστούν το 1985 στο Compound της Νέας Υόρκης;

Απ.: Σωστά. Το εγώ μας έχει διδάξει ότι «εκείνο ακριβώς το πλαίσιο του χρόνου και του χώρου» - η αποδοχή της Επανόρθωσης – σημαίνει σίγουρο θάνατο. Αυτό σημαίνει, βέβαια, αλλά αυτός ο «θάνατος» είναι απλά η εξαφάνιση του εγώ, πίσω στο «τίποτα από το οποίο ήρθε» (Εγχ-13.1:2). Αλλά για όσο συνεχίζουμε να ταυτιζόμαστε με το εγώ, θα φοβόμαστε την Αγάπη του Θεού που διαλύει το σκοτάδι του φόβου του εγώ. Και αυτό τότε αυτό γίνεται η έλξη για τις βιντεοταινίες του φόβου του εγώ. Είναι

ανάλογο με την έλξη της ενοχής, του πόνου, και θανάτου που περιγράφεται στην ανάλυση των εμποδίων προς την ειρήνη στο Κεφάλαιο 19 του κειμένου.

(Βιβλ.Ασκ-Μ.Ι.169.7:3–8:1) Δεν την επισπεύσουμε, από την άποψη ότι ό,τι θα προσφέρεις είχε συγκαλυφθεί από Αυτόν ο Οποίος διδάσκει τί σημαίνει η συγχώρεση. Όλη η μάθηση ήταν ήδη στον Νου Του, ολοκληρωμένη και τέλεια.

Όταν λες ότι θα επισπεύσεις κάτι υπονοείς ότι δεν το έχεις τώρα, και έτσι πρέπει να αποκτηθεί στο μέλλον. Παρά το γεγονός ότι ένα κομμάτι μέσα μας προσπαθεί να καθυστερήσει το δώρο που μας δίνει το Άγιο Πνεύμα – και ό,τι «προσφέρουμε» σε Αυτό θα ήταν η προθυμία μας να δεχθούμε το δώρο Του – τίποτα από αυτά δεν έχει σημασία επειδή έχει ήδη συμβεί. Αυτό εξηγείται στην ακόλουθη παράγραφο αυτού του μαθήματος.

Πριν πάμε σε αυτήν την παράγραφο, όμως, θέλω να κάνω ακόμα μερικά σχόλια πάνω σε αυτές τις γραμμές. Πρώτον, είναι λίγο δυσνόητες επειδή είναι γραμμένες σε στίχο, και έτσι κάποιες λέξεις έχουν παραλειφθεί οι οποίες θα είχαν κάνει το νόημα πιο σαφές. Επίσης είναι δύσκολο να τις καταλάβεις επειδή η παραγραφοποίηση έγινε λάθος. Όταν η Έλεν τις κατέγραψε αρχικά δεν είχε σπάσει την παράγραφο όπως εδώ. Αργότερα, για κάποιο λόγο, πιθανώς σχετικό με το στιλ, το έκανε. Όταν κάναμε την επεξεργασία και φθάσαμε σε αυτό το μάθημα το κρατήσαμε έτσι· αλλά θα αποσαφηνιζόταν καλύτερα εάν η επόμενη πρόταση – «Όλη η μάθηση ήταν ήδη στον Νου Του» - ήταν συνέχεια της προηγούμενης παραγράφου. Με κάποιες λέξεις διαφορετικές ή με κάποιες ακόμα λέξεις, επομένως, το απόσπασμα θα μπορούσε να ήταν έτσι:

....Δεν την επισπεύδουμε [δηλαδή την ώρα που θα δεχθούμε τι είναι η συγχώρεση και θα αναγνωρίσουμε ότι είμαστε ένα με τον Θεό], σαν να ήταν απαραίτητο να το κάνουμε αυτό, σαν αυτό που θα προσφέρεις να ήταν κρυμμένο από Αυτόν ο Οποίος διδάσκει τι είναι η συγχώρεση.

Με άλλα λόγια, αυτή είναι πραγματικά μια δήλωση στην υποτακτική, γι' αυτό και άλλαξα το «ήταν κρυμμένο» με το «σαν να ήταν κρυμμένο»· είναι αυτό που στην γραμματική λέγεται κατάσταση «αντίθετη με την πραγματικότητα». Δεν επισπεύδουμε εκείνη την ώρα σαν να ήταν κρυμμένο αυτό που θα προσφέρουμε (αυτό που θα προσφέρουμε στο Άγιο Πνεύμα είναι η αποδοχή της συγχώρεσης).

Και τελικά, η Επανόρθωση δεν χρειάζεται να πραγματοποιηθεί επειδή ήταν ήδη πραγματοποιημένη. Όλα τα λάθη του λάθος-νου καθώς και όλες οι διορθώσεις του ορθού-νου έχουν ήδη συμβεί. Έτσι, η μάθησή μας πραγματοποιείται στον Νου του Αγίου Πνεύματος, που είναι τώρα στον δικό μας νου. Δεν είναι μόνο το σενάριο του εγώ γραμμένο, αλλά και το σενάριο της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος είναι επίσης γραμμένο.

(Ασκ-Μ.Ι.169.8:2-3) Αυτός [το Άγιο Πνεύμα] αναγνώρισε όλα όσα περιέχει ο χρόνος και τα έδωσε σε όλους τους νόες, ώστε ο καθένας, από ένα σημείο όπου ο χρόνος έχει τελειώσει, να μπορέσει να αποφασίσει πότε να αφηθεί ελεύθερος για την αποκάλυψη και την αιωνιότητα. Έχουμε επαναλάβει αρκετές φορές προηγουμένως ότι απλά και μόνο κάνεις ένα ταξίδι που έχει τελειώσει.

Εκείνο «το σημείο που ο χρόνος έχει τελειώσει» είναι εκεί που βρίσκεται ο παρατηρητής στο Σχεδ. 3. Αν βάλουμε μαζί αυτά τα αποσπάσματα μπορούμε να δούμε την σημαντική έμφαση που δίνουν τα Μαθήματα Θαυμάτων στο ότι το ταξίδι έχει ήδη τελειώσει. Το ταξίδι μας δίνεται από την άποψη του παρατηρητή καθισμένου μπροστά σε μια οθόνη, όπου θα επιλέξουμε να συντονιστούμε στο συγκεκριμένο το τμήμα του σεναρίου. Αυτή τότε είναι η στιγμή κατά την οποία έχουμε ήδη δεχθεί το τέλος.

(Ασκ-Μ.Ι.169.9:1) Γιατί η ενιαιότητα πρέπει να είναι εδώ.

Με άλλα λόγια η ενότητα δεν είναι στο παρελθόν ούτε στο μέλλον. Δεν χρειάζεται να επισπευσθεί επειδή η ενότητα είναι μια σταθερή κατάσταση ύπαρξης. Δεν είναι στο μέλλον, αλλά εδώ, τώρα. Το λάθος ότι η ενότητα δεν υπάρχει έχει ήδη διορθωθεί.

Αυτό είναι δύσκολο να κατανοηθεί επειδή βρίσκεται «πέραν από την εμπειρία που προσπαθούμε να επισπεύσουμε» (δύο παράγραφοι πιο πάνω στο ίδιο μάθημα). Έτσι σε ένα επίπεδο τα Μαθήματα Θαυμάτων προσπαθούν να μας εξοικονομήσουν χρόνο, και στο άλλο επίπεδο μας λένε ότι ο χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση. Επομένως δεν υπάρχει τίποτα να εξοικονομηθεί, επειδή τίποτα δεν χάθηκε ποτέ. Η ενότητα είναι πάντοτε εδώ· η ενότητα είναι. Ένα από τα ποιήματα της Έλεν εκφράζει αυτήν την ιδέα πολύ όμορφα. Έχει τίτλο «Το Δώρο του Ουρανού.» Ας το διαβάσω τώρα:

Κανείς δεν μπορεί να κλέψει την αιωνιότητα. Γιατί όταν
κάτι κλαπεί, οι άγγελοι ενώνουν τα φτερά τους
και κλείνουν τον χώρο τόσο γρήγορα που φαίνεται
να είναι ψευδαίσθηση· δεν συνέβη, ακυρώθηκε.

Κανείς δεν μπορεί να αφαιρέσει από το παν.
Η ολότητά του είναι εγγύηση
είναι πλήρες για πάντα. Δεν μπορεί να υπάρξει
απώλεια που να μην αποκατασταθεί πριν συμβεί.

Κανείς δεν μπορεί να μειώσει την αγάπη. Είναι η ίδια
η Μεγάλη Αποκατάσταση. Δεν μπορεί παρά να επιστραφούν
στην ίδια όλα όσα αφαιρέθηκαν. Δεν γνωρίζει
καμιά απώλεια, κανένα όριο και καμιά μείωση.

Ο Ουρανός μπορεί μόνον να δίνει. Αυτό είναι το σημάδι
ότι η απώλεια είναι αδύνατη. Φάνηκε
ότι είχε χαθεί. Όμως οι άγγελοι ήρθαν γρήγορα
και υποσχέθηκαν ότι θα το έφερναν πίσω σε σένα. (Τα Δώρα του Θεού)

(Ασκ-Μ.Ι.169.9:2-3) Όποια και αν είναι η ώρα που έχει ορίσει ο νους για την αποκάλυψη είναι τελείως άσχετη με το τί πρέπει να είναι μια διαρκής κατάσταση, η οποία είναι πάντα όπως ήταν πάντοτε και η οποία θα παραμείνει για πάντα όπως είναι τώρα. Απλώς παίρνουμε τον ρόλο που ανατέθηκε από πολύ παλιά και ο οποίος έχει τέλεια εκπληρωθεί από Αυτόν

που έγραψε το σενάριο της σωτηρίας στο Όνομα του Δημιουργού Του και στο Όνομα του Υιού του Δημιουργού Του.

Αναφερόμενοι στο Σχεδ. 5, μέσα στο μικρό τικ του χρόνου έχουμε ήδη επιλέξει πότε θα συμβεί αυτή η αποκάλυψη, που είναι η αποδοχή της Επανόρθωσης. Αλλά όλα αυτά εξακολουθούν να είναι άσχετα όσον αφορά την συμπαγή γραμμή που αντιπροσωπεύει την αιωνιότητα, «μια σταθερή κατάσταση». Ο ρόλος που μας έχει «ανατεθεί» είναι η ακύρωση του σεναρίου του εγώ. Αυτό είναι το μονοπάτι της Επανόρθωσης, και έχει ήδη «εκπληρωθεί τέλεια» επειδή αυτή είναι η αποστολή του Αγίου Πνεύματος, και ό,τι Αυτό βούλεται έχει ήδη γίνει.

Τώρα έρχεται αυτό το υπέροχα εξοργιστικό απόσπασμα:

(Ασκ-Μ.Ι.169.10) Δεν χρειάζεται να διευκρινίσουμε περισσότερο αυτό που κανείς μέσα στον κόσμο δεν μπορεί να καταλάβει. Όταν έρθει η αποκάλυψη της ενότητάς σου, θα την γνωρίσεις και θα την καταλάβεις πλήρως. Τώρα έχουμε δουλειά να κάνουμε, γιατί αυτοί που βρίσκονται στον χρόνο μπορούν να μιλούν για πράγματα πέρα από τον χρόνο και να ακούν τα λόγια που εξηγούν ότι ό,τι πρόκειται να έρθει είναι ήδη παρελθόν. Τί νόημα όμως μπορεί να έχουν τα λόγια για αυτούς που ακόμα μετρούν τις ώρες και σηκώνονται και δουλεύουν και πηγαίνουν για ύπνο βασισμένοι σε αυτές;

Ο Ιησούς μας λέει ότι είμαστε τόσο ριζωμένοι στην πίστη της γραμμικότητας του χρόνου που μας είναι αδύνατο να συλλάβουμε μια κατάσταση που είναι πέρα από αυτήν την εμπειρία. Αυτός είναι ο λόγος που βρίσκουμε αυτά τα αποσπάσματα τόσο ενοχλητικά και δυσνόητα. Όμως σαφώς δεν είναι εδώ για να μας ταραξουν ή να μας περιπαίξουν. Παρά την ανικανότητά μας να κατανοήσουμε την κατάσταση του άχρονου, μπορούμε να κατανοήσουμε ότι η εμπειρία μας για τον χρόνο είναι ψευδαισθητική, και ότι προσκολλόμαστε σε αυτόν σαν ένα μέσον να κρατήσουμε την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος – την αντανάκλαση της αιωνιότητας – μακριά από μας. Παρόμοια, εξηγούν τα Μαθήματα ότι ενώ το εγώ δεν καταλαβαίνει το Θεό, καταλαβαίνει ότι υπάρχει μια δύναμη μεγαλύτερη από αυτό (Κ-4.ΙΙ.8:8). Η ακύρωση της επένδυσής μας στην αλήθεια του συστήματος πεποιθήσεών μας είναι ένας από

τους μεγαλύτερους στόχους των Μαθημάτων: «Για να μάθεις αυτά τα μαθήματα απαιτείται προθυμία να αμφισβητήσεις κάθε αξία που έχεις» (Κ-24.Εισ.2:1). Και έτσι αυτά τα αποσπάσματα πάνω στο χρόνο που μπερδεύουν τον νου υπηρετούν αυτόν τον σκοπό.

Το Μάθημα 169 συνεχίζει λέγοντας – αν και δεν πρόκειται να το εξετάσουμε εδώ – ότι πρέπει να εκπληρώσουμε τον ρόλο μας, ο οποίος είναι να συγχωρούμε. Η συγχώρεση δεν έχει καμιά σχέση με την αιωνιότητα, αλλά μάλλον έχει τις ρίζες της στον κόσμο του χρόνου και του χώρου, όντας το μέσον μέσω του οποίου αρχίζουμε να αλλάζουμε τον νου μας και τελικά να αναγνωρίζουμε ότι είμαστε οι ονειρευτές του ονείρου. Αυτές οι ενότητες στο κείμενο που ασχολούνται με τον ονειρευτή και το όνειρο, και με την αιτία και το αποτέλεσμα (Κ-27.VII-VIII; Τ-28.II), αναφέρονται ξανά σε αυτά τα μεταφυσικά αξιώματα ότι δεν είμαστε καθόλου στο σώμα, αλλά μάλλον παρατηρούμε αυτό το όνειρο, «επανεξετάζουμε νοητικά ό,τι έχει παρέλθει» (Ασκ-Μ.Ι.158.4:5). Η συγχώρεση, όταν εφαρμόζεται στην παρούσα στιγμή, μας καθιστά ικανούς να δεχόμαστε και να βιώνουμε αυτήν την αλήθεια. Η ενοχή που έχουμε κάνει πραγματική στον νου μας κάνει τον χρόνο πραγματικό – παρελθόν, παρόν, και μέλλον – και αυτή η ψευδαισθήση είναι τελικά αυτό που μας εμποδίζει να αποδεχθούμε τον χρόνο ως ολογραφικό και όχι γραμμικό.

Ερ.: Φαίνεται να υπάρχει μια αντίφαση των όρων αυτού του μαθήματος επειδή στην αρχή η χάρη εμφανίζεται σαν συνώνυμη με την αποκάλυψη. Η χάρη είναι κάτι που είναι πέρα από κάθε μάθηση· φαίνεται να είναι εκείνη η στιγμή που επιλέγουμε να αναγνωρίσουμε ότι Πατέρας και Υιός είναι ένα. Μετά στο τέλος του μαθήματος η χάρη λέει ότι είναι ένα βήμα πριν από αυτό. Λέει ότι «Ζητάμε την χάρη, και την εμπειρία που προέρχεται από τη χάρη. Καλωσορίζουμε την απελευθέρωση που προσφέρει σε όλους. Δεν ζητάμε ό,τι δεν μπορεί να ζητηθεί». Μετά μιλά για αυτήν σαν να είναι ένα βήμα πέρα από τη χάρη.

Απ.: Στην αρχή του μαθήματος, η χάρη δεν εξισώνεται πραγματικά με την αποκάλυψη, τουλάχιστον όχι με τον Ουρανό. Κατά μια έννοια, η χάρη θεωρείται ως η τελική όψη του πραγματικού κόσμου, όπου βρίσκεται ο Ιησούς. Αυτό δεν είναι ακριβώς η αιωνιότητα. Το μάθημα αρχίζει με τις φράσεις:

Η χάρη είναι μια πλευρά (όψη) της Αγάπης του Θεού που μοιάζει πάρα πολύ με την κατάσταση που επικρατεί στην ενότητα της αλήθειας. Είναι η πιο υψηλή φιλοδοξία του κόσμου, γιατί οδηγεί εντελώς πέρα από τον κόσμο. (Βιβλ.Ασκ.Μ.Ι.169.1:1-2)

Η χάρη επομένως είναι σαν μια παραμεθόρια περιοχή ανάμεσα σε αυτόν τον κόσμο και στον Ουρανό. Βρίσκεται ακριβώς στη γραμμή τερματισμού, ας πούμε, πέραν από αυτόν τον κόσμο των ψευδαισθήσεων και της ενοχής, της αμαρτίας και της επίθεσης, αλλά δεν είναι η ενότητα του Ουρανού. Με αυτήν την έννοια, λοιπόν, θα λέγαμε ότι κάποιος σαν τον Ιησού βρίσκεται σε κατάσταση χάρης.

Ερ.: Φαίνεται ότι θα μπορούσε να είναι ο στόχος που επιδιώκουν τα Μαθήματα· όμως λένε ότι η χάρη δεν είναι ο στόχος.

Αλ.: Ο στόχος των Μαθημάτων είναι η συγχώρεση και η ειρήνη σε αυτόν τον κόσμο. Η χάρη στην πραγματικότητα δεν συζητείται πάρα πολύ, αφού αναφέρεται στο υπέρτατο τέλος του πραγματικού κόσμου, το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της ειρήνης που προηγείται. Επομένως, όταν μάθουμε να συγχωρούμε αληθινά, η χάρη έρχεται αυτόματα, αφού πάντα υπήρχε. Όταν και ο τελευταίος εναπομείνας Υιός κατακτήσει το στάδιο της χάρης, τότε εισερχόμαστε στη Δευτέρα Παρουσία, την Τελική Κρίση, και το τελευταίο βήμα του Θεού. Στην πραγματικότητα δεν συμβαίνει έτσι, βέβαια, γιατί όπως θα δούμε στο Μέρος ΙΙΙ, αυτά τα αποκαλούμενα στάδια δεν είναι παρά μόνον τρόποι να περιγράψουμε μεταφορικά μια μη-γραμμική διαδικασία.

Επιστρέφουμε τώρα στις δύο ενότητες του κειμένου, «Το Μικρό Εμπόδιο» (Κ-26.V), και «Η Παρούσα Μνήμη» (Κ-28.I). Αυτές είναι οι μοναδικές ενότητες του κειμένου που είναι αφιερωμένες εξολοκλήρου σε μια πραγμάτευση πάνω στον χρόνο. Η μελέτη αυτών των δύο ενότητων θα ολοκληρώσει το Μέρος Ι.

Κεφάλαιο 3

Σχόλια στην ενότητα «Το Μικρό Εμπόδιο»

Σε αυτό το πρώτο μέρος του βιβλίου, το οποίο ασχολείται με την προέλευση και τη φύση του χρόνου, ενδιαφερόμαστε κυρίως για τα αποσπάσματα που αφορούν στην βασική μεταφυσική του χρόνου στα Μαθήματα Θαυμάτων. Οι δύο ενότητες που θα συζητήσουμε το κάνουν μεν αυτό, αλλά επίσης χρησιμεύουν σαν μια γέφυρα με το Μέρος II, που θα ασχοληθεί περισσότερο με την άποψη των Μαθημάτων για το χρόνο σε σχέση με το σχέδιο της Επανόρθωσης, και την άμεση σχέση της με την κεντρική διδασκαλία πάνω στην κατάρρευση του χρόνου μέσω της συγχώρεσης.

Καθώς συνεχίζουμε αυτήν την συζήτηση για τη μεταφυσική του χρόνου, είναι σημαντικό να έχουμε στον νου μας την προηγούμενή μας δήλωση ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι γραμμένα σε δύο διαφορετικά επίπεδα (βλ. Σχεδ.1). Ας το ξαναπώ σύντομα εδώ, το Επίπεδο Ένα αντανakλά την βασική μεταφυσική των Μαθημάτων και είναι κυρίως αυτά που έχουμε ήδη συζητήσει. Η χρήση του χρόνου στο Επίπεδο Ένα συμπεριλαμβάνει τις ιδέες ότι όλα έχουν ήδη συμβεί, και μάλιστα μέσα σε ένα κλάσμα δευτερολέπτου, και ότι στην πραγματικότητα δεν βιώνουμε τίποτα για πρώτη φορά. Είμαστε καθισμένοι, δηλαδή, μπροστά σε μια οθόνη τηλεόρασης, σε ένα καλειδοσκόπιο ή σε έναν υπολογιστή και απλά από επιλογή «επανεξετάζουμε νοητικά ό,τι έχει παρέλθει». Αυτό είναι κατανοητό μόνον όταν θεωρηθεί ο χρόνος ως μη γραμμικός, καθώς η εμπειρία του παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος είναι απλώς μέρος του τεχνάσματος του εγώ.

Το σημείο που θέλω να τονίσω τώρα, όμως, είναι ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων μιλούν συχνά για το χρόνο σαν να ήταν γραμμικός. Για παράδειγμα, το Μάθημα 194 έχει τον τίτλο, «Εναποθέτω το μέλλον μου στα Χέρια του Θεού.» Αυτό σαφώς βλέπει τον χρόνο σε ένα γραμμικό πλαίσιο. Όμως, η τέταρτη παράγραφος αυτού του μαθήματος

αρχίζει με αυτό που θα αποκαλούσαμε δήλωση του Επιπέδου Ένα. Υποδεικνύει ότι ο χρόνος δεν είναι αλληλοδιάδοχος, και ότι παρελθόν και μέλλον είναι το ίδιο:

Ο Θεός κρατά το μέλλον σου όπως κρατά το παρελθόν και το παρόν σου. Είναι ένα για Αυτόν, και έτσι θα έπρεπε να είναι ένα και για σένα. (Βιβλ.Ασκ-Μ.Ι.194.4:1-2)

Αλλά μετά γίνεται μια μετατόπιση στο Επίπεδο Δύο:

... Όμως σε αυτόν τον κόσμο, η χρονική σειρά των γεγονότων ακόμα φαίνεται να είναι πραγματική. Και έτσι δεν σου ζητείται να καταλάβεις την απουσία αλληλουχίας που πραγματικά βρίσκεται στον χρόνο. Σου ζητείται μόνο να αφήσεις το μέλλον και να το βάλεις στα χέρια του Θεού. (Βιβλ.Ασκ-Μ.Ι.194.4:3-5)

Έτσι, ο Ιησούς λέει ότι παρόλο που ο χρόνος είναι μια ψευδαισθηση και δεν υπάρχει παρελθόν, παρόν και μέλλον, θα μιλήσει για το χρόνο σαν να ήταν γραμμικός, επειδή έτσι πιστεύουμε. Μια ακόμα πιο σαφής δήλωση για αυτό βρίσκεται στο κείμενο, στο πλαίσιο μιας συζήτησης πάνω στην ενότητα του Χριστού που βρίσκεται μέσα στους διαχωρισμένους νόες μας ως το Άγιο Πνεύμα. Αυτή η ενότητα μας διδάσκει την αλήθεια, παρόλο που πιστεύουμε ότι είμαστε σε έναν τόπο όπου δεν είμαστε.

Καθώς θεωρείς τον χρόνο και τον χώρο ως ασυνεχή, επειδή νομίζεις ότι ένα κομμάτι σου είναι διαχωρισμένο, η ιδέα μιας πλήρους ενότητας, όπου τα πάντα είναι ένα, δεν έχει κανένα νόημα. ...Και έτσι πρέπει [αυτή η ενότητα] να χρησιμοποιήσει την γλώσσα που αυτός ο νους μπορεί να κατανοήσει, μέσα στην κατάσταση που νομίζει ότι βρίσκεται. Και πρέπει να χρησιμοποιήσει όλη την μάθηση για να φέρει τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, παίρνοντας όλες τις ψευδείς ιδέες σχετικά με αυτό που είσαι, οδηγώντας σε πέρα από αυτές στην αλήθεια που όντως βρίσκεται πέρα από αυτές. (Κ-25.Ι.7:1,4-5)

Σε μια αναφορά που δυστυχώς δεν μπορώ να βρω, ο Ινδός άγιος άνθρωπος Σάι Μπάμπα είπε ότι το αριστούργημα της Ανατολικής πνευματικότητας, η Μπαγκαβάτ

Γκιτά είναι γραμμένη σε διαφορετικά επίπεδα. Εξήγησε ότι με αυτόν τον τρόπο η Γκιτά μπόρεσε να γίνει προσιτή σε πολλούς, πολλούς ανθρώπους που βρίσκονταν σε διαφορετικά επίπεδα πνευματικής ανάπτυξης. Το ίδιο ισχύει και για τα Μαθήματα Θαυμάτων: όσο απαλασσόμαστε από την ενοχή μας μέσω της συγχώρεσης, θα κατανοούμε τα Μαθήματα σε όλο και βαθύτερα επίπεδα. Ένα από τα επίπεδα της κατανόησης που θα βαθύνει θα αφορά τον χρόνο. Πολλές φράσεις είναι διασπαρμένες μέσα στο υλικό οι οποίες θα μας εκσφενδόνιζαν σε μια τελείως διαφορετική διάσταση κατανόησης αν πραγματικά τις προσέχαμε. Όμως η μεγαλύτερη ώθηση των Μαθημάτων δεν είναι αυτή η κατανόηση, αλλά μάλλον να μας βοηθήσει με τα πολύ πρακτικά προβλήματα που νομίζουμε ότι έχουμε, και που όλα αυτά έχουν σχέση με την εμπειρία μας στην γραμμικότητα του χρόνου. “Όπως λένε τα Μαθήματα για τον εαυτό τους:

Αυτά δεν είναι μαθήματα πάνω στην φιλοσοφική θεωρία, ούτε ασχολούνται με την ακριβή ορολογία. Ασχολούνται μόνον με την Επανόρθωση, ή την διόρθωση της αντίληψης. (Αποσ.-εισ.1:1-2)

Τελικά, τα Μαθήματα λένε αλλού για την χρήση του χρόνου από το εγώ ότι παίρνει την ενοχή από το παρελθόν, την προβάλλει στον φόβο για το μέλλον, και έτσι παραβλέπει εντελώς το παρόν. (Κ-13.IV.4:2-5)

Επομένως, αφού έτσι ζούμε, όντας αυτό που πιστεύουμε, ο τρόπος που μιλούν τα Μαθήματα Θαυμάτων θα είναι ανάλογος με αυτό το επίπεδο κατανόησης (Επίπεδο Δύο). Μια στο τόσο, όμως, ο Ιησούς γλιστρά πίσω μέσα σε αυτήν την άλλη σφαίρα (Επίπεδο Ένα), δηλώνοντας ότι ο κόσμος του χρόνου έχει ήδη συμβεί, και ότι ο χρόνος δεν είναι πραγματικός. Μπορούμε να δούμε σε αυτό την ενοποίηση των Μαθημάτων μιας πολύ πρακτικής προσέγγισης εκεί που νομίζουμε ότι είμαστε, με το μεγαλύτερο μεταφυσικό πλαίσιο, το οποίο βλέπει τον κόσμο εντελώς διαφορετικά.

Ας πάμε τώρα στην αρχή της ενότητας «Το Μικρό Εμπόδιο» του Κεφαλαίου 26 του κειμένου (Κ-26.V), μετά από την οποία θα πάμε στην ενότητα «Η Παρούσα Μνήμη». Και οι δύο ενότητες θα μελετηθούν εξ ολοκλήρου.

(Κ-26.V.1:1-4) Ένα μικρό εμπόδιο μπορεί να φαίνεται πράγματι μεγάλο για εκείνους που δεν καταλαβαίνουν πως τα θαύματα είναι όλα ίδια. Όμως ο σκοπός ατών των μαθημάτων είναι να διδάξει ακριβώς αυτό. Αυτός είναι ο μοναδικός τους σκοπός, επειδή αυτό είναι το μόνο που υπάρχει για να μαθευτεί. Και μπορείς να το μάθεις με πολλούς διαφορετικούς τρόπους.

Το «μικρό εμπόδιο» αναφέρθηκε στην προηγούμενη ενότητα του κειμένου, «Εκεί από όπου Αποχώρησε η Αμαρτία», η οποία μιλούσε για αυτό σαν την «μικρή κηλίδα ενοχής» που εξακολουθεί να μας κρατά μακριά από τον Ουρανό. (Κ-26.IV.6:1). Το μικρό εμπόδιο φαίνεται μεγάλο πράγματι εφόσον πιστεύουμε ότι η αμαρτία του διαχωρισμού είναι πραγματική, επειδή η ενοχή μας μας κάνει να πιστεύουμε ότι πράγματι καταστρέψαμε την Αγάπη του Θεού και διασπάσαμε την ενότητα του Ουρανού. Έτσι ο κόσμος του διαχωρισμού έγινε πραγματικός, μαζί με το φαινομενικά άπειρο φάσμα προβλημάτων προς λύση. Για αυτό, η πρώτη αρχή των θαυμάτων – δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας ανάμεσά τους – φαίνεται αδύνατο και πέραν της δυνατότητάς μας να τα επιτύχουμε. Σκοπός των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι να μας διδάξουν ότι δεν είναι μόνο πιθανό, αλλά απόλυτα φυσικό: «Τα θαύματα είναι φυσικά. Όταν δεν συμβαίνουν κάτι πήγε στραβά» (Κ-1.I.6). Αυτή η δήλωση αντανακλά την πολύ πρακτική ώθηση των Μαθημάτων. Δεν μας διδάσκουν απλά τη διανοητική έννοια ότι ο χρόνος είναι ψευδαίσθηση· μας μαθαίνουν να αναγνωρίζουμε ότι όλα τα προβλήματά μας είναι το ίδιο. Η ύψιστη κατανόηση του λόγου που συμβαίνει αυτό βρίσκεται στην ιδέα ότι ο χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση· αλλά η πλήρης κατανόηση αυτής της εννοίας δεν είναι απαραίτητη για να εφαρμόσουμε την συγχώρεση που είναι ο στόχος των Μαθημάτων.

Επομένως, δεν χρειάζεται να κατανοήσουμε πλήρως την μεταφυσική άποψη του χρόνου. Μάλλον, μαθαίνουμε την αναγκαιότητα να αναγνωρίσουμε ότι όλα μας τα προβλήματα δεν είναι τίποτα άλλο παρά διαφορετικές μορφές μη συγχώρεσης, και έτσι, αν φέρουμε αυτά τα προβλήματα στο Άγιο Πνεύμα, που είναι αυτό που απαιτεί το θαύμα, τότε το πρόβλημα της ενοχής, το μοναδικό μας πρόβλημα, θα εξαφανιστεί. Η μορφή με την οποία είχαμε αναγνωρίσει το πρόβλημά μας προηγουμένως, δεν θα εξαφανιστεί απαραίτητα, αλλά αυτό που θα εξαφανιστεί είναι το πρόβλημα που φτιάξαμε μέσα μας. Αυτή η αρχή μπορεί να μαθευτεί με πολλούς διαφορετικούς

τρόπους, γιατί το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί τις διαφορετικές μορφές που έχουμε κάνει πραγματικές στον νου μας για να μας διδάξει ότι είναι πλήρως ψευδαισθητικές.

(Κ-26.V.1:5-9) Όλη η μάθηση είναι είτε βοήθημα είτε εμπόδιο για την πύλη του Ουρανού. Τίποτα άλλο έξω από αυτά δεν είναι δυνατόν. Υπάρχουν μόνον δύο δάσκαλοι που δείχνουν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Και θα πάρεις τον δρόμο στον οποίο οδηγεί ο δάσκαλος που επέλεξες. Υπάρχουν μόνον δύο δρόμοι που μπορείς να πάρεις ενώ ο χρόνος παραμένει και η επιλογή έχει νόημα.

Αυτό αντανakλά ένα από τα συνηθισμένα θέματα στα Μαθήματα Θαυμάτων, ότι όλα καταλήγουν σε μια από τις δύο βασικές επιλογές. Χρησιμοποιώντας την παρομοίωση ότι καθόμαστε μπροστά στην τηλεόραση και υπάρχουν μόνον δύο πλήκτρα που μπορούμε να επιλέξουμε να πατήσουμε: του εγώ και του Αγίου Πνεύματος. Όπως αναφέρεται νωρίτερα στο κείμενο, το οποίο θα επαναλάβουμε σε λίγο:

Κάθε μέρα, κάθε ώρα και λεπτό, ακόμα και κάθε δευτερόλεπτο, αποφασίζεις ανάμεσα στην σταύρωση και την ανάσταση· ανάμεσα στο εγώ και στο Άγιο Πνεύμα. Το εγώ είναι η επιλογή της ενοχής· το Άγιο Πνεύμα η επιλογή της αθωότητας. Η δύναμη της απόφασης είναι η μόνη που είναι δική σου. Έχουν οριστεί αυτά ανάμεσα στα οποία θα επιλέξεις, επειδή δεν υπάρχουν άλλες εναλλακτικές παρά μόνον δύο, η αλήθεια και η ψευδαίσθηση. Και δεν υπάρχει σύνδεση μεταξύ τους, επειδή είναι αντίθετα και δεν μπορούν να συμβιβαστούν ούτε είναι δυνατόν να είναι και τα δύο αληθινά. Είσαι ένοχος ή αθώος, δέσμιος ή ελεύθερος, δυστυχισμένος ή ευτυχισμένος. (Κ-14.III.4)

(Κ-26.V.1:10-12) Γιατί ποτέ δεν θα γίνει άλλος δρόμος εκτός από τον δρόμο για τον Ουρανό. Εσύ και μόνο επιλέγεις αν θα πας προς τον Ουρανό ή μακριά του στο πουθενά. Δεν υπάρχει τίποτα άλλο να επιλέξεις.

Προς το τέλος του κειμένου, παρουσιάζεται το ίδιο θέμα:

Η πραγματική επιλογή δεν είναι αυταπάτη. Αλλά ο κόσμος δεν έχει καμία να προσφέρει. Όλοι οι δρόμοι του δεν οδηγούν παρά μόνον στην απογοήτευση, στο τίποτα και στον θάνατο. Δεν υπάρχει επιλογή στις εναλλακτικές του λύσεις. Μην αναζητάς την διαφυγή από τα προβλήματα εδώ. Ο κόσμος φτιάχτηκε έτσι ώστε τα προβλήματα να μην επιτρέπουν την απόδραση. Μην απατάσαι από όλα τα διαφορετικά ονόματα που δίνονται στους δρόμους του. Δεν έχουν παρά μόνον ένα τέλος. Και κάθε ένας δεν είναι παρά το μέσον για να φθάσεις σε αυτήν την κατάληξη, διότι εδώ θα οδηγήσουν όλοι οι δρόμοι, όσο και αν φαίνεται να αρχίζουν διαφορετικά· όσο και αν φαίνεται να πηγαίνουν διαφορετικά. Η κατάληξή τους είναι βέβαιη, γιατί δεν υπάρχει επιλογή ανάμεσά τους. Όλοι τους θα οδηγήσουν στον θάνατο....Κανένα μονοπάτι στον κόσμο δεν μπορεί να οδηγήσει σε Αυτόν, ούτε και κανένας εγκόσμιος στόχος δεν μπορεί να είναι ένα με τον δικό Του...[Όμως] Δεν υπάρχει δρόμος που να οδηγεί μακριά Του. Ένα ταξίδι με αφετηρία τον εαυτό σου δεν υπάρχει....Δεν μπορείς να αποδράσεις από αυτό που είσαι. Διότι ο Θεός είναι ελεήμων, και δεν άφησε τον Υιό Του να τον εγκαταλείψει....Πουθενά αλλού εκτός από εκεί που είναι Αυτός δεν μπορείς να βρίσκεσαι. Δεν υπάρχει μονοπάτι που να μην οδηγεί σε Αυτόν. (Κ-31.IV.2:1-11; 9:3; 10:4-5; 11:3-4,6-7).

Αυτή η επιλογή ανάμεσα στον Ουρανό και στον κόσμο είναι επίσης μια αυταπάτη, επειδή από τις δύο επιλογές, μόνον η μία είναι αληθινή. Και έτσι, πραγματικά δεν υπάρχει καθόλου επιλογή. Αλλά μέσα στην εμπειρία μας σε αυτόν τον κόσμο φαίνεται σαν να έχουμε δύο επιλογές. Επιλέγουμε αν θα θυμώσουμε ή θα συγχωρήσουμε, αν θα διαχωριστούμε από τους άλλους ή θα ενωθούμε μαζί τους. Το απόσπασμα συνεχίζει:

...Όλες οι επιλογές στον κόσμο εξαρτώνται από αυτό· επιλέγεις ανάμεσα στον αδελφό σου και στον εαυτό σου, και θα κερδίσεις τόσα όσα θα χάσει αυτός, και αυτό που χάνεις είναι αυτό που δίνεται σε αυτόν. Πόσο τέλεια αντιτίθεται στην αλήθεια αυτό, όταν όλος ο στόχος του μαθήματος είναι να διδάξει ότι εκείνο που χάνει ο αδελφός σου το έχασες και εσύ, και εκείνο που κερδίζει είναι εκείνο που σου δίνεται. (Κ-31.IV.8:4-5).

(Κ-26.V.2:1) Τίποτα δεν χάνεται ποτέ παρά μόνον χρόνος, ο οποίος τελικά δεν έχει νόημα.

Έτσι, σε αντίθεση με τα εγώ μας, δεν μπορούμε να χάσουμε τον Ουρανό. Δεν μπορούμε να χάσουμε την αθωότητα με την οποία ο Θεός μας δημιούργησε. Αυτή είναι η κεντρική διδασκαλία της μεταφυσικής των Μαθημάτων και είναι η αρχή της Επανόρθωσης. Στο συνοδευτικό φυλλάδιο των Μαθημάτων, Ψυχοθεραπεία: Σκοπός, Διαδικασία και Άσκηση, ο Ιησούς δηλώνει: «Και ποιος μπορεί να θρηνεί για κάτι άλλο εκτός από την αθωότητά του;» (P-2.IV.1:7), εννοώντας ότι όλη μας η θλίψη πηγάζει από την πίστη ότι έχουμε πετάξει την αθωότητα του Χριστού, την αληθινή μας Ταυτότητα, και την οποία τώρα, μας λέει το εγώ, δεν θα ξανακερδίσουμε ποτέ. Το Άγιο Πνεύμα, από την άλλη πλευρά, μας θυμίζει ότι παρόλο που μπορούμε να παρεμποδίσουμε αυτήν την αθωότητα από την επίγνωσή μας, επιλέγοντας να παραμένουμε κοιμισμένοι και να ονειρευόμαστε το χρόνο, αυτό δεν έχει καμία επίδραση πάνω στην πραγματικότητα ότι είμαστε αφυπνισμένοι στον Θεό. Το μόνο που φαίνεται να χάνουμε είναι χρόνος, το χρόνο κατά τον οποίο επιλέγουμε να παραμένουμε κοιμισμένοι και να ονειρευόμαστε τις εφιαλτικές ψευδαισθήσεις του εγώ. Εν τω μεταξύ, όμως, παραμένουμε ασφαλείς μέσα στο σπίτι του Πατέρα μας, αφυπνισμένοι στην Αγάπη. Ο χρόνος κατά τον οποίο θα επιλέξουμε να ξυπνήσουμε από αυτό το όνειρο είναι δική μας επιλογή, αλλά δεν έχουμε επιλογή ως προς το που αληθινά είμαστε.

(Κ-26.V.2:2-6) Διότι [ο χρόνος] είναι ένα μικρό εμπόδιο στην αιωνιότητα, άνευ σημασίας για τον πραγματικό Δάσκαλο του κόσμου. Όμως επειδή εσύ πιστεύεις σε αυτόν, γιατί να τον σπαταλές με το να πηγαίνεις στο πουθενά, ενώ μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να φθάσεις έναν στόχο τόσο ψηλό όσο μπορεί να φθάσει η μάθηση; Μην σκέφτεσαι καθόλου πως ο δρόμος για την πύλη του Ουρανού είναι δύσκολος. Τίποτα από όσα αναλαμβάνεις με συγκεκριμένο σκοπό, με μεγάλη αποφασιστικότητα και χαρούμενη σιγουριά κρατώντας το χέρι του αδελφού σου και συντονίζοντας το βήμα σου με το τραγούδι του Ουρανού, δεν είναι δύσκολο. Αλλά είναι όντως δύσκολο να περιπλανιέσαι μόνος και δυστυχής σε ένα δρόμο που δεν οδηγεί πουθενά και δεν έχει κανέναν σκοπό.

Αφού πιστεύουμε στον χρόνο, το Άγιο Πνεύμα θα μας βοηθήσει να τον χρησιμοποιήσουμε σαν ένα τρόπο μάθησης τελικά ότι δεν υπάρχει χρόνος. Υπάρχει ένα συχνά χρησιμοποιούμενο ρητό, «είναι πολύ πιο δύσκολο να κατσουφιάζεις από το να χαμογελάς», που σημαίνει ότι πρέπει να χρησιμοποιήσουμε πολύ περισσότερους μύες για να κατσουφιάσουμε. Τα Μαθήματα Θαυμάτων συνεπώς μας διδάσκουν ότι είναι πολύ πιο δύσκολο να πας ενάντια στο Άγιο Πνεύμα και να επιλέξεις το εγώ, από το να ακολουθήσεις το Άγιο Πνεύμα. Η εμπειρία μας όμως είναι ακριβώς το αντίθετο. Μας φαίνεται ότι το να εμμένουμε στο θυμό μας είναι εύκολο, και όντως είναι αυτό που θέλουμε πραγματικά, και ότι το πιο δύσκολο πράγμα θα ήταν να τον εγκαταλείψουμε. Αυτό είναι ένα άλλο παράδειγμα του πώς το εγώ αντιστρέφει τα πάντα.

(Κ-26.V.3:1) Ο Θεός έδωσε τον Δάσκαλό Του [το Άγιο Πνεύμα] για να αντικαταστήσει αυτόν που εσύ έφτιαξες και όχι για να συγκρουσθεί μαζί του.

Η συνειδητή εμπειρία μερικών ανθρώπων είναι ότι το Άγιο Πνεύμα τους απειλεί κατά κάποιον τρόπο. Ασυνείδητα, όποιος ταυτίζεται με το σύστημα σκέψης του εγώ, και αυτό περιλαμβάνει σχεδόν όλους όσους περπατούν σε αυτήν τη γη, πρέπει να νιώθει αυτήν την σύγκρουση της οποίας το αποτέλεσμα δεν μπορεί παρά μόνο να είναι η καταστροφή του αμαρτωλού εαυτού: «Το τέλος του είναι αναπόφευκτο, γιατί το αποτέλεσμά του πρέπει να είναι ο θάνατος» (Εγχ-17.6:2). Ένα κλασικό Χριστιανικό ποίημα, «Το κυνηγόσκυλο του Ουρανού» του Φράνσις Τόμας, εκφράζει αυτήν την άποψη ότι ο Ιησούς είναι μας την έχει στημένη, κυνηγώντας μας μέχρι να επιστρέψουμε σε αυτόν. Στην πραγματικότητα, βέβαια, δεν κάνει τίποτα άλλο από το να μας καλεί γλυκά να επιστρέψουμε στο σπίτι από όπου δεν φύγαμε ποτέ αληθινά.

(Κ-26.V.3:2-3) Και ό,τι Αυτός θα αντικαθιστούσε, έχει αντικατασταθεί. Ο χρόνος δεν διήρκεσε παρά μόνον μια στιγμή στον νου σου, χωρίς καμιά επίδραση στην αιωνιότητα.

Και είμαστε πάλι στο μεταφυσικό πλαίσιο. «Ό,τι Αυτός θα αντικαθιστούσε» - η ενοχή του εγώ και ο φόβος έχουν αντικατασταθεί από την Αγάπη του Θεού – έχει ήδη συμβεί· δηλ. το ολόγραμμα του εγώ του μίσους, έχει αντικατασταθεί από το ολόγραμμα του Αγίου Πνεύματος της διόρθωσης. Το Σχεδ. 5 το απεικονίζει αυτό με σημείο αναφοράς αυτήν την μικροσκοπική σχισμή στην γραμμή της αιωνιότητας. Έτσι είχε δει η Helen τον χρόνο, αναγνωρίζοντας ότι ο χρόνος δεν διήρκεσε περισσότερο από την απειροελάχιστη στιγμή που ούτε καν συνέβη πραγματικά.

(K-26.V.3:4) Και έτσι όλος ο χρόνος είναι παρελθόν, και όλα είναι όπως ακριβώς ήταν πριν φτιαχτεί ο δρόμος για το τίποτα.

«Όλα είναι όπως ακριβώς ήταν» αναφέρεται στην κατάσταση της ενότητας του Ουρανού, και ο «δρόμος για το τίποτα» αναπαριστά τον κόσμο, που παρόλη την φασαρία του και την παραφορά του συμβολίζει ακόμα το τίποτα. Επιπλέον, ο κόσμος, και το σύστημα σκέψης του εγώ που τον γέννησε, δεν είχαν τη δύναμη να αλλάξουν την τελειότητα του Ουρανού. Ένα κακό όνειρο, στο τέλος, παραμένει αυτό που ήταν πάντα: ένα κακό όνειρο.

(K-26.V.3:5-7) Η απειροελάχιστη στιγμή του χρόνου στην οποία έγινε το πρώτο λάθος, και όλα τα άλλα μέσα σε αυτό, διατήρησε επίσης την Διόρθωση για αυτό και για όλα όσα προήλθαν από αυτό το πρώτο λάθος. Και μέσα σε αυτήν την απειροελάχιστη στιγμή ο χρόνος χάθηκε γιατί αυτό μονάχα ήταν. Αυτό στο οποίο ο Θεός έδωσε απάντηση έχει απαντηθεί και έχει παρέλθει.

Δεν συνέβη μόνον το αρχικό λάθος ότι πιστέψαμε ότι θα μπορούσαμε να διαχωριστούμε από το Θεό εκείνη την μοναδική στιγμή, αλλά και όλα όσα ακολούθησαν από εκείνο το λάθος. Η προβολή του λάθους προς τα έξω που κατασκεύασε τον κόσμο, και όλος ο επακόλουθος κατακερματισμός που προήλθε από αυτήν την προβολή, συνέβη – ξανά και ξανά – μέσα σε αυτήν την μικρή σχισμή του χρόνου. Όμως, αυτή «η μικρή σχισμή του χρόνου» περιλάμβανε επίσης και την Διόρθωση για αυτό το ένα λάθος, και συνεπώς όλες τις εκφράσεις της συγχώρεσης που ήρθαν στο πλαίσιο εκείνης της πρώτης στιγμής. Αυτό απεικονίζεται στο Σχεδ. 2:

το σενάριο του εγώ και η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος· οι προβολές της ενοχής μας καθώς και η ακύρωσή τους μέσω της συγχώρεσης. Και στο Σχεδ. 3, στο καλειδοσκόπιο, τα μικρά σημάδια τους κύκλους του χρόνου και της μνήμης, αναφέρονται όλα στα λάθη του εγώ, καθώς και στην διόρθωσή τους. Όλα συνέβησαν εκείνη την μια στιγμή.

Το πρόβλημα παραμένει ότι καθώς καθόμαστε μπροστά στην οθόνη, ξαναβλέποντας νοητικά αυτά που είναι στον νου μας, πιστεύουμε και βιώνουμε την κατάσταση όπου πράγματα έχουν συμβεί, πράγματα συμβαίνουν όντως τώρα, και πράγματα θα συνεχίσουν να συμβαίνουν στο μέλλον. Έχουμε πέσει όλοι στην παγίδα του εγώ ξεγελασμένοι από το μαγικό του κόλπο, το χρόνο.

(Κ-26.V.4:1) Για σένα που ακόμα πιστεύεις πως ζεις μέσα στον χρόνο και δεν γνωρίζεις πως έχει χαθεί, το Άγιο Πνεύμα εξακολουθεί να σε καθοδηγεί μέσα από τον απεριόριστα μικρό και παράλογο λαβύρινθο τον οποίον αντιλαμβάνεσαι μέσα στον χρόνο, αν και αυτός έχει από καιρό χαθεί.

Το Άγιο Πνεύμα θα μας οδηγήσει όχι μόνον μέσα από αυτά που πιστεύουμε ότι έχουν συμβεί, αλλά και μέσα από αυτά που πιστεύουμε ότι συμβαίνουν τώρα. Αυτή είναι κεντρική φιλοσοφία των Μαθημάτων Θαυμάτων. Παρόλο που ο χρόνος είναι μια ψευδαισθήση και ο κόσμος ποτέ δεν υπήρξε, η στοργική παρουσία του Αγίου Πνεύματος στους διαχωρισμένους νόες μας, μας καθοδηγεί σαν να Το ακούμε για πρώτη φορά, σαν να βιώνουμε την συγχώρεση για πρώτη φορά, σαν να είμαστε εδώ πραγματικά. Με άλλα λόγια, συμμετέχει στις ψευδαισθήσεις των νοών μας, ώστε να μπορέσει να μας διδάξει ποια είναι η πραγματικότητα. Έτσι, μπορούμε να δούμε και πάλι πως αν και ο χρόνος είναι απατηλός, ο Ιησούς μας μιλά σαν να ήταν αληθινός. Σας εφιστώ την προσοχή σας σε αυτό το σημείο πάλι, να μην λαμβάνετε κυριολεκτικά πολλές δηλώσεις στα Μαθήματα, όταν στην πραγματικότητα νοούνται μεταφορικά.

(Κ-26.V.4:2-3) Νομίζεις πως ζεις σε αυτό που είναι παρελθόν. Το κάθε τι που κοιτάξεις το είδες μόνον για μια στιγμή, πολύ καιρό πριν, προτού να δώσει η μη πραγματικότητα του την θέση της στην αλήθεια.

Αντιλαμβανόμαστε ότι ζούμε σε αυτό το σώμα και στον προσωρινό κόσμο επειδή πιστεύουμε ότι είμαστε πραγματικά εδώ. Η σκέψη μας είναι που κάνει την ψευδαισθηση πραγματική. Η δεύτερη πρόταση απηχεί την ιδέα που συζητήσαμε νωρίτερα από το Εγχειρίδιο των Δασκάλων και το Βιβλίο Ασκήσεων: φαίνεται σαν να κοιτάζουμε τα πράγματα και να τα βιώνουμε για πρώτη φορά, αλλά στην πραγματικότητα, επαναλαμβάνω, απλά «ανασκοπούμε νοητικά αυτά που έχουν ήδη τελειώσει». Θυμηθείτε ότι δεν είμαστε εμείς, οι φυσικοί και ψυχολογικοί εαυτοί μας, που αντιλαμβάνονται και βιώνουν τον κόσμο. Όπως μας λένε τα Μαθήματα Θαυμάτων, τα μάτια μας δεν βλέπουν και τα αυτιά μας δεν ακούν: η αντίληψη είναι ένα ψέμα. Είναι ο διαχωρισμένος νους που υπάρχει έξω από τον χρόνο που προβάλλει τις δυϊστικές του σκέψεις του διαχωρισμού πάνω στο σώμα, το οποίο ακολουθώντας εντολές, βλέπει και ακούει ανάλογα. Διαβάζουμε στο κείμενο:

...Μην αφήνετε τα μάτια σας να κοιτάζουν ένα όνειρο· τα αυτιά σας να γίνονται μάρτυρες ψευδαισθήσεων. Φτιάχτηκαν για να κοιτάζουν έναν κόσμο που δεν υπάρχει· να ακούν τις φωνές που δεν παράγουν ήχο...Διότι τα μάτια και τα αυτιά είναι αισθήσεις χωρίς αντίληψη, και αυτό που βλέπουν και ακούν το αναφέρουν απλώς. Δεν είναι αυτές που ακούν και βλέπουν, αλλά εσύ, που συναρμολογείς κάθε κομμένο κομμάτι, κάθε τεμάχιο χωρίς νόημα και κάθε ίχνος μαρτυρίας, και φτιάχνεις μια μαρτυρία για τον κόσμο που επιθυμείς...Είναι πράγματι μια ανόητη άποψη να θεωρείς υπεύθυνο για την όραση ένα πράγμα που δεν μπορεί να δει, και να το κατηγορείς για τους ήχους που δεν σου αρέσουν, παρόλο που δεν μπορεί να ακούσει. (Κ-28.V.5:3-4,6-7; Κ-28.VI.2:1).

(Κ-26.V.4:4-5) Ούτε μία ψευδαισθηση δεν εξακολουθεί να μένει αναπάντητη μέσα στον νου σου. Η αβεβαιότητα αποκαταστάθηκε στην βεβαιότητα τόσο καιρό πριν που είναι πράγματι δύσκολο να την κρατήσετε στην καρδιά σας σαν να βρισκόταν ακόμα μπροστά σας.

Παρόλο που δεν είναι αυτή η εμπειρία μας, είναι αληθινά πολύ σκληρή δουλειά να διατηρούμε «πραγματική» την ψευδαισθητική φύση του χρόνου, επειδή στην

πραγματικότητα έχει ήδη διορθωθεί. Και αυτή η συνεχής καταπόνηση από την προσπάθεια να αρνηθούμε την πραγματικότητα και να κάνουμε πραγματικό το μη πραγματικό, είναι η αληθινή πηγή της έντασης και της κούρασης που βιώνουμε ζώντας σε αυτό το σώμα.

(Κ-26.V.5:1-4) Η απειροελάχιστη στιγμή που θα κρατούσατε και που θα κάνατε αιώνια πέρασε και χάθηκε μέσα στον Ουρανό τόσο σύντομα που κανείς δεν παρατήρησε πως είχε έρθει. Αυτό που εξαφανίστηκε τόσο γρήγορα που δεν θα μπορούσε να επιδράσει στην απλή γνώση του Υιού του Θεού δεν μπορεί να είναι εκεί για να το διαλέξετε ως δάσκαλό σας. Μόνο στο παρελθόν - ένα αρχαίο παρελθόν, πολύ σύντομο για να φτιάξει έναν κόσμο ως απάντηση στην δημιουργία - αυτός ο κόσμος φάνηκε ότι εμφανίστηκε. Τόσο πολύ μακριά στο παρελθόν, ένα τόσο μικρό διάλλειμα χρόνου, που δεν χάθηκε ούτε μία νότα απ' το τραγούδι του Ουρανού.

Παρόλο που κυριολεκτικά οι λέξεις υπαινίσσονται ότι η απειροελάχιστη στιγμή του διαχωρισμού συνέβη πραγματικά, ο Ιησούς σίγουρα δεν το εννοεί με αυτόν τον τρόπο. Αλλιώς, τα λόγια του θα έρχονταν σε αντίθεση με την αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος. Το νόημα αυτής της δήλωσης, ακριβέστερα, είναι ότι παρόλο που πιστεύουμε ότι αυτός ο κόσμος είναι μια μνημειώδης πραγματικότητα και μια υπέροχη δημιουργία, στην πραγματικότητα ο Ουρανός δεν γνωρίζει καν την ύπαρξή του. Χρησιμοποιώντας την παρομοίωση του ήλιου και του ωκεανού (ο Θεός) και της μικρότερης ακτίνας και του σχεδόν ανεπαίσθητου κυματισμού (το εγώ), τα Μαθήματα δηλώνουν, σε ένα απόσπασμα που αναφέρθηκε νωρίτερα, το εξής:

Όμως ούτε ο ήλιος ούτε ο ωκεανός έχουν την ελάχιστη επίγνωση όλης αυτής της παράξενης και δίχως νόημα δραστηριότητας. Αλλά συνεχίζουν να υπάρχουν, αγνοώντας ότι ένα απειροελάχιστο κομμάτι του εαυτού τους τους φοβάται και τους μισεί. (Κ-18.VIII.4:1-2).

Και σε ένα ιδιαίτερα ποιητικό απόσπασμα:

Τίποτα που δεν το γνωρίζει ο Θεός δεν υπάρχει. Και ό,τι Αυτός γνωρίζει υπάρχει για πάντα, χωρίς μεταβολή... Και στον Νου του Θεού δεν υπάρχει τέλος, ούτε κάποιος χρόνος στον οποίον οι σκέψεις Του να ήταν απούσες ή να υπόκειντο στην αλλαγή... Πέρα από όλα τα είδωλα, βρίσκεται η Σκέψη [ο αληθινός Εαυτός μας] που έχει ο Θεός για σένα. Τελείως ανεπηρέαστη από την αναστάτωση και τον τρόπο του κόσμου, τα όνειρα της γέννησης και του θανάτου που τα ονειρεύονται εδώ, τις μύριες μορφές που μπορεί να πάρει ο φόβος· εντελώς ανενόχλητη, η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα παραμένει ακριβώς όπως ήταν πάντα. (Κ-30.III.6:1-2,4; 10:1-2).

Γι αυτό τον λόγο η εικόνα της απειροελάχιστης σχισμής του χρόνου ή του ελάχιστου βυθίσματος είναι τόσο βοηθητική. Είναι ιδιαίτερα βοηθητική αν έχουμε στον νου μας αυτήν την οπτική όταν αναστατωνόμαστε για οτιδήποτε, άσχετα αν το κρίνουμε ασήμαντο ή σημαντικό. Τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν λένε ότι θα πρέπει να αγνοήσουμε ή να αρνηθούμε αυτό που αισθανόμαστε· αντίθετα, ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να δούμε αυτά τα πράγματα. Όπως έχουμε δει, η ιδέα των Μαθημάτων δεν είναι να μας ξυπνήσει απότομα από αυτόν τον εφιάλτη, αλλά να μας κάνει πρώτα να μετατρέψουμε τον εφιάλτη σε ευτυχισμένα όνειρα.

(T-26.V.5:5) Όμως μέσα σε κάθε πράξη ή σκέψη απ' την οποία απουσιάζει η συγχώρεση, σε κάθε κρίση και πεποίθηση στην αμαρτία, αυτή η μία στιγμή ανακαλείται σαν να μπορούσε να υπάρξει ξανά στο χρόνο.

Όποτε αισθανόμαστε οποιαδήποτε απουσία συγχώρεσης στους εαυτούς μας, το μόνο που κάνουμε είναι να ανακαλούμε αυτήν την αρχαία στιγμή, η οποία έχει ήδη ακυρωθεί. Φαίνεται σαν η αναστάτωσή μας να οφείλεται σε κάτι που έχει κάνει κάποιος άλλος, εδώ και τώρα, αλλά στην πραγματικότητα είναι το αποτέλεσμα της απόφασής μας, εδώ και τώρα, να συνεχίσουμε να κάνουμε πραγματική για μας εκείνη την αρχαία στιγμή του φαινομενικού διαχωρισμού, την αρχέγονη κρίση ενάντια στον εαυτό μας και ενάντια στον Δημιουργό μας.

(Κ-26.V.5:6–7:2) Κρατάτε μία αρχαία μνήμη μπροστά στα μάτια σας. Κι αυτός που ζει μέσα στις αναμνήσεις μόνος του δεν γνωρίζει που βρίσκεται.

Η συγχώρεση είναι η μεγάλη απελευθέρωση από το χρόνο. Είναι το κλειδί για να μάθει κανείς πως το παρελθόν έχει τελειώσει. Η παράνοια δεν μιλάει πια. Δεν υπάρχει κανένας άλλος δάσκαλος και κανένας άλλος δρόμος. Διότι αυτό που έχει λυθεί δεν υφίσταται πλέον. Και ποιος μπορεί να σταθεί σε μια μακρινή ακρογιαλιά και να ονειρευτεί τον εαυτό του πέρα από τον ωκεανό, σε έναν χώρο και χρόνο που έχουν προ πολλού παρέλθει; Πόσο πραγματικό εμπόδιο μπορεί να γίνει αυτό το όνειρο ως προς το πού βρίσκεται κανείς πραγματικά; Διότι αυτό είναι η πραγματικότητα και δεν αλλάζει όποια όνειρα κι αν έχει. Όμως εξακολουθεί να μπορεί να φαντάζεται πως βρίσκεται κάπου αλλού και σε έναν άλλο χρόνο. Σε μία ακραία κατάσταση μπορεί ν' ανταπατάται πως αυτό είναι αληθινό και έτσι να περάσει από απλή φαντασία σε πεποίθηση και σε παράνοια όντας πεπεισμένος πως βρίσκεται εκεί που θα ήθελε να είναι.

Είναι αυτό εμπόδιο για το χώρο στον οποίο βρίσκεται; (Θα μπορούσε) κάποια ηχώ από το παρελθόν που πιθανόν να άκουγε, να αποτελεί γεγονός (*βεβαίωση) σχετικά με ό,τι υπάρχει να ακουστεί στο σημείο που βρίσκεται τώρα;

Η Helen έλαβε ένα μήνυμα για να την βοηθήσει να καταλάβει αυτήν την ιδέα, που αναφερόταν στο ότι αποκοιμηθήκαμε, ονειρευόμενοι ότι ήμασταν πέρα από τον ωκεανό σε μια πολύ, πολύ μακρινή ακτή. Πιστέψαμε ότι εκεί ήταν που βρισκόμασταν πραγματικά – ακριβώς όπως λέει το κείμενο, που αναφέραμε προηγουμένως, ότι «είμαστε στο σπίτι, με το Θεό και ονειρευόμαστε την εξορία» (Κ-10.Ι.2:1). Η αληθινή μας πραγματικότητα, όμως, παραμένει στον Ουρανό, και εμείς ονειρευόμαστε ότι είμαστε χιλιάδες μίλια πέρα από τον ωκεανό, σε μια μακρινή ακτή και έχουμε ξεχάσει πού πραγματικά είμαστε. Στην ενότητα «Η Παρούσα Μνήμη», την οποία θα συζητήσουμε στη συνέχεια, υπάρχει μια αναφορά σε αυτήν την παρομοίωση της μακρινής ακτής.

Συνεπώς, το γεγονός ότι ονειρευόμαστε ότι βρισκόμαστε σε μια μακρινή ακτή δεν αποτελεί εμπόδιο για την πραγματικότητα ότι είμαστε σε αυτήν την παρούσα ακτή – «στο σπίτι, με το Θεό» - και ονειρευόμαστε αυτό το άσχημο όνειρο ότι είμαστε στην εξορία· το γεγονός ότι πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε σε αυτήν την απειροελάχιστη

σχισμή του χρόνου δεν αλλάζει το γεγονός ότι πραγματικά είμαστε ένα με το Θεό στην αιωνιότητα. Όλα όσα πιστεύουμε ότι έχουν συμβεί, συμβαίνουν τώρα, ή πρόκειται να συμβούν – όλα αυτά δεν έχουν καμιά πραγματικότητα έξω από τον νου που ονειρεύεται, και ως εκ τούτου δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα. Οι αντίλαλοι του παρελθόντος που είναι η προσωπική μας εμπειρία και αντανακλούν κάποια πτυχή ιδιαιτερότητας, δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα ως προς το που πραγματικά είμαστε.

(K-26.V.7:3–8:2) Και πόσο μπορούν οι ψευδαισθήσεις του για τον χρόνο και το χώρο να προκαλέσουν μία αλλαγή εκεί που πραγματικά βρίσκεται;

Η απουσία συγχώρεσης είναι μία φωνή που καλεί από ένα παρελθόν που έχει οριστικά και για πάντα χαθεί. Και κάθε τι που δείχνει προς αυτό ως αληθινό δεν είναι παρά μία ευχή να ξαναγίνει αληθινό αυτό που έχει χαθεί και να ειπωθεί σαν να είναι στο εδώ και τώρα αντικαθιστώντας αυτό που πραγματικά υπάρχει εδώ και τώρα.

Η πολύ όμορφη ενότητα στο κείμενο, «Το Ξεχασμένο Τραγούδι» (K-21.I), μιλάει για μια αρχαία μελωδία που ακούμε, και μας θυμίζει το πραγματικό μας σπίτι. Όμως ονειρευόμαστε έναν μακρινό τόπο και ακούμε ένα διαφορετικό τραγούδι, το τραχύ ουρλιαχτό του εγώ. Αλλά καμιά από αυτές τις ψευδαισθήσεις σχετικά με το πού είμαστε μπορεί να έχει κάποια επίπτωση στο «τώρα και εδώ» του σπιτιού μας με τον Θεό. Αυτό που βλέπουμε σαν «εδώ και τώρα» είναι ο κόσμος, στον οποίο νομίζουμε πως βρισκόμαστε. Επαναλαμβάνω, είναι σαν να καθόμαστε μπροστά σε μια οθόνη τηλεόρασης πιστεύοντας ότι αυτά που βλέπουμε συμβαίνουν πραγματικά, ξεχνώντας το γεγονός ότι απλώς τα παρακολουθούμε μέσα στον νου μας. Ως εκ τούτου, το «τώρα και εδώ» είναι η άγια στιγμή μέσα στον νου μας, στην οποία βιώνουμε την Αγάπη του Θεού· το «εδώ και τώρα» είναι η ψευδαίσθηση ότι βρισκόμαστε σε έναν κόσμο χρόνου και χώρου, μέσα στον οποίο προβάλλονται οι σκέψεις από εκείνη την φαινομενική στιγμή του διαχωρισμού.

(K-26.V.8:3-4) Είναι αυτό εμπόδιο για την αλήθεια ότι το παρελθόν έχει χαθεί και δεν μπορεί να επιστραφεί σ' εσάς; Θα θέλατε να διατηρηθεί αυτή η τρομακτική στιγμή όταν ο Ουρανός φαινόταν να έχει εξαφανιστεί και ο Θεός σας προκαλούσε φόβο και είχε γίνει το σύμβολο του μίσους σας;

Από εδώ και ως το τέλος αυτής της ενότητας ο Ιησούς μιλάει για εκείνη την μια αρχαία στιγμή, που πιστέψαμε ότι επιτεθήκαμε στον Θεό και διαχωριστήκαμε από Αυτόν, και μετά πιστέψαμε με φόβο, ότι ο Θεός μας αντεπιτίθετο. Αυτή η στιγμή του τρόμου φιλοξενεί την αμαρτία μας, την ενοχή και το φόβο, που βρίσκονται κάτω από όλες τις εμπειρίες μας. Κάθε σκέψη φόβου και μίσους προέρχεται από εδώ, ενώ κάθε σκέψη συγχώρεσης και θεραπείας προέρχεται επίσης από εκείνη την στιγμή.

Ερ.: Ποια είναι η σχέση ανάμεσα στον παρατηρητή στο Σχεδ.3 και σε αυτόν που επιλέγει αυτό στο οποίο επιθυμούμε να εστιάσουμε κατά την διάρκεια μιας ζωής; Σύμφωνα με το κείμενο, αυτό το στοιχείο της επιλογής φαίνεται ότι δεν είναι ούτε από τον ορθό, ούτε από τον λάθος νου;

Απ.: Ο παρατηρητής ή επιλογέας (στο διαχωρισμένο νου) δεν είναι το εσύ που είσαι εδώ, αλλά πιο σωστά βρίσκεται έξω από τον χρόνο. Δεν είναι στον Ουρανό, δεν είναι Χριστός, αλλά ακριβέστερα είναι έξω από τις εμπειρίες που είναι γραμμένες, ας πούμε, στην οθόνη της τηλεόρασης. Θυμηθείτε ότι ο νους δεν είναι στο σώμα. Με άλλα λόγια, όταν έχουμε την εμπειρία του εαυτού μας ότι κάνει μια επιλογή αν θα ζήσουμε στο ένα ή στο άλλο μέρος, αν θα πιάσουμε αυτήν ή την άλλη δουλειά, αν θα επιτεθούμε ή θα συγχωρήσουμε, αυτό που πραγματικά συμβαίνει είναι ότι ο παρατηρητής αποφάσισε ότι αυτή είναι η κασέτα που θα παιχτεί.

Ερ.: Άρα είναι ο παρατηρητής, αυτός, τον οποίον εγώ δεν έχω επίγνωση, και είναι αυτός που επέλεξε να είμαι σε αυτό το μέρος, αυτό το χρονικό διάστημα. Σωστά;

Απ.: Ναι. Ο παρατηρητής σου, ας πούμε, έχει επιλέξει να παίξει μια συγκεκριμένη ταινία, στην οποία εσύ έχεις αυτό το συγκεκριμένο σώμα και αυτήν την προσωπικότητα, και ζεις στον εικοστό αιώνα. Αλλά θα μπορούσε κάποιο άλλο μέρος του νου του παρατηρητή σου να συντονιζόταν σε μια άλλη ζωή που είχες ή που θα έχεις.

Ερ.: Και τί γίνεται με τις ατομικές επιλογές που κάνω σε αυτήν την ζωή, τι μπορούμε να πούμε γι αυτή την πλευρά της επιλογής;

Απ.: Το θέμα είναι ότι στην πραγματικότητα δεν επιλέγεις καθόλου τώρα. Στην πραγματικότητα, αυτό που φαίνεται να είναι εδώ μια επιλογή είναι απλώς μια βιντεοταινία που αντανακλά μια επιλογή που έγινε στο επίπεδο του νου, και η οποία είναι έξω από το χρόνο και το χώρο. Το πρόβλημά μας στην κατανόηση αυτών των εννοιών είναι ότι δεν υπάρχουν στην εμπειρία μας. Γι αυτό τα Μαθήματα Θαυμάτων πραγματικά στοχεύουν στο «εμείς» που πιστεύουμε ότι είμαστε, η συγκεκριμένη δομή σώματος/προσωπικότητας που βρίσκεται σε αυτόν τον κόσμο και που κάνει επιλογές. Νωρίτερα ανέφερα την ιστορία του Βασιλίδη, που έλεγε ότι ο Ιησούς γελούσε κατά την διάρκεια της σταύρωσης, γνωρίζοντας ότι δεν ήταν αυτό το σταυρωμένο σώμα πάνω στον σταυρό. Ήξερε ότι αυτό που εμφανιζόταν στα μάτια των ανθρώπων ήταν ένα όνειρο· εκείνη τη γνώση ή αφύπνιση εννοούν τα Μαθήματα με τον όρο ανάσταση.

Ερ.: Τότε, ο παρατηρητής είναι ένας νους που έχει θεραπευθεί;

Απ.: Όχι, καθόλου. Όταν ο νους του παρατηρητή θεραπευθεί και ο ορθός νους έχει αντικαταστήσει τον λάθος νου – οι βιντεοταινίες του Αγίου Πνεύματος έχουν διορθώσει τις βιντεοταινίες του εγώ – τότε δεν υπάρχει τίποτα πια να παρατηρήσει ή να επιλέξει. Αυτή είναι η κατάκτηση του πραγματικού κόσμου, στον οποίο δεν υπάρχουν πια βιντεοταινίες. Με άλλα λόγια, για να χρησιμοποιήσουμε την παρομοίωση της τηλεόρασης, καθώς καθόμαστε μπροστά στην οθόνη μπορούμε να επιλέξουμε να ακούσουμε την φωνή του εγώ, και τότε να ακολουθήσουμε όλα όσα είναι πάνω από την διακεκομμένη γραμμή στο Σχεδ. 2 που αντιπροσωπεύει τις μύριες μορφές στις οποίες βλέπουμε τους εαυτούς μας ως θύματα ή θύτες· ή μπορούμε να επιλέξουμε τις διορθώσεις για αυτές, που είναι κάτω από την διακεκομμένη γραμμή του Σχεδ. 2

Επομένως, ο παρατηρητής δεν είναι ούτε με τον ορθό ούτε με τον λάθος νου, αλλά επιλέγει να ταυτιστεί είτε με τον ορθό νου (Αγιο Πνεύμα) είτε με τον λάθος νου (το εγώ). Αυτό που θεραπεύεται είναι η λανθασμένη επιλογή του παρατηρητή, με την διόρθωση της αρχικής του ταύτισης με το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού.

Ερ.: Θα μπορούσαμε να είμαστε συγχρόνως ο σκηνοθέτης και να αλλάξουμε κάτι που δεν μας αρέσει στην ταινία που φτιάξαμε αρχικά;

Απ.: Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα καινούργιο επειδή όλα έχουν ήδη συμβεί. Δεν μπορείς να αλλάξεις το σενάριο, αλλά μπορείς να επιλέξεις ποιο μέρος του σεναρίου πρόκειται να ξαναβιώσεις. Και βασικά, κάτι που είναι υπέρ απλουστευμένο, θα μπορούσες να επιλέξεις να βιώσεις μια κατάσταση με συγχώρεση ή να βιώσεις μια κατάσταση με θυμό και μνησικακία. Η ιδέα της επιλογής δεν υπάρχει μέσα στο καλειδοσκόπιο, στο δεξί μέρος του Σχεδ. 3· η επιλογή παραμένει μόνον στον νου του παρατηρητή. Άρα, στο πλαίσιο της ερώτησής σου, η αλλαγή σε μια ταινία που δεν μας άρεσε θα ήταν στην πραγματικότητα μια άλλη ταινία, η οποία επίσης συνέβη εκείνη την αρχική στιγμή.

Η πρώτη παράγραφος σε αυτήν την ενότητα «Το Μικρό Εμπόδιο», λέει ότι υπάρχουν μόνον δύο επιλογές που μπορούμε να κάνουμε. Φαίνεται σαν να έχουμε επιλογές σε αυτόν τον κόσμο, επειδή εδώ είναι που είμαστε κολλημένοι, αλλά η αλήθεια για αυτό είναι ότι η επιλογή γίνεται σε ένα τελείως διαφορετικό επίπεδο. Η εφαρμογή των Μαθημάτων Θαυμάτων με την συγκεκριμένη παρακίνησή τους να ακυρώσουμε το εγώ θα μας οδηγήσει τελικά πίσω σε εκείνο το σημείο της συνειδητοποίησης ότι όλα είναι ένα όνειρο· αλλά ο κόσμος μας βρίσκεται μακριά από αυτήν την συνειδητοποίηση, και αυτός είναι ο λόγος που το μήνυμα έπρεπε να έρθει με αυτόν τον τρόπο.

Με βάση αυτό, είναι κάπως τραγικό το λάθος που κάνουν άνθρωποι που διαβάζουν τα Μαθήματα και πέφτουν στην παγίδα να αρνηθούν αυτόν τον κόσμο λέγοντας «όλος ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση· άρα δεν έχει σημασία τι θα κάνω». Η παρακίνηση των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι ακριβώς το αντίθετο. Παρά το ότι πράγματι λένε ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση και τα πάντα έχουν ήδη συμβεί, αυτό που επιλέγουμε όντως κάνει διαφορά· εδώ, γιατί αντανάκλα μια επιλογή που έκανε ο παρατηρητής. Και είναι αυτές οι επιλογές που θα μας ξεκολλήσουν από το σημείο που βρισκόμαστε τώρα, αλλιώς θα μας ριζώσουν πιο βαθιά στον κόσμο.

Άλλες φορές έχω πει ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν είναι η τελευταία λέξη του Ιησού, αλλά ότι είναι το τέλειο μήνυμα για τον κόσμο με την τωρινή μορφή του: ένα μήνυμα γραμμένο σε ένα επίπεδο που μπορούμε να το κατανοήσουμε, το οποίο ωστόσο μας οδηγεί σε όλο και βαθύτερα επίπεδα κατανόησης, τελικά ακόμα πιο πέρα από το ίδιο το μήνυμα. Ο κόσμος είναι έντονα βασισμένος στο εγώ όπως όλοι γνωρίζουμε, και γι αυτό τα Μαθήματα εκφράζονται σε αυτό το επίπεδο. Όταν ο κόσμος καταλάβει το μάθημα των Μαθημάτων Θαυμάτων, το οποίο πιθανόν να πάρει πολλούς, πολλούς αιώνες, δεν θα τα χρειαζόμαστε πια. Τότε νομίζω ότι η αγάπη του Ιησού θα μας δώσει ένα «υψηλότερου επιπέδου» μήνυμα, με την έννοια ότι δεν θα χρειαζόμαστε πια μαθήματα που αναλύουν το σύστημα σκέψης του εγώ σε τέτοιο βάθος. Γι αυτό θα ήταν τρομερό λάθος αν οι άνθρωποι αντιμετώπιζαν τα Μαθήματα Θαυμάτων με τον τρόπο που αντιμετωπίστηκε η Βίβλος, δηλαδή σαν την τελευταία λέξη του Θεού. Αν μετατοπιστούμε, από ένα γραμμικό πλαίσιο συμβάντων που εξελίσσονται το ένα μετά το άλλο, στο ολογραφικό πλαίσιο, μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει ήδη ένα υψηλότερο μήνυμα με το οποίο μπορεί οποιοσδήποτε να συντονιστεί. Η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος στον νου μας είναι τέλεια. Καθώς απομακρύνονται τα πέπλα του φόβου και της ενοχής μας, μπορούμε να ακούσουμε την φωνή Του όλο και πιο καθαρά. Το γνωστό απόσπασμα από την Βίβλο είναι σχετικό εδώ: «Όποιος έχει αυτιά να ακούσει, ας ακούσει!» (Κατά Ματθαίον 11:150). Σε αυτή τη φάση ο κόσμος δεν είναι έτοιμος να ακούσει αυτό το υψηλότερο επίπεδο αλήθειας.

Επιστρέφοντας στο κείμενο, το σημαντικό θέμα εδώ είναι ότι, οτιδήποτε κάνουμε βασιζόμενοι στο εγώ, είναι μια ενθύμηση εκείνου του ενός λάθους, εκείνη την αρχαία στιγμή όταν πιστέψαμε ότι κάναμε επίθεση στο Θεό και πεισθήκαμε ότι και Εκείνος θα μας αντεπιτίθετο.

(Κ-26.V.9:1-4) Ξεχάστε την εποχή του τρόμου που έχει διορθωθεί και καταλυθεί εδώ και τόσο καιρό. Μπορεί η αμαρτία να αφηγήσει το θέλημα του Θεού; Μπορεί να εξαρτάται από σας να δείτε το παρελθόν και να το τοποθετήσετε μέσα στο παρόν; Δεν μπορείτε να πάτε πίσω.

Όμως αυτό προσπαθούμε να κάνουμε πάντα: «να πάμε πίσω». Αυτό το θέμα εκφράζεται έντονα και οδυνηρά στο Μάθημα 182, «Θα μείνω ακίνητος μια στιγμή και θα πάω στο σπίτι». Εδώ βρίσκουμε την περιγραφή της μάταιης αναζήτησης για ένα σπίτι στην γη που πιστέψαμε ότι κάποτε είχαμε, αμυνόμενοι ενάντια στο αληθινό μας σπίτι που βρίσκεται στον νου μας, στο παρόν:

Σήμερα μιλάμε για τον καθένα που περπατά σε αυτόν τον κόσμο, δεν βρίσκεται στο σπίτι του. Τριγυρίζει αβέβαια, ψάχνοντας ασταμάτητα, αναζητώντας στο σκοτάδι αυτό που δεν μπορεί να βρει, χωρίς να αναγνωρίζει τί είναι αυτό που αναζητά. Χτίζει χίλια σπίτια, κανένα όμως δεν ικανοποιεί τον ανήσυχο νου του. Δεν καταλαβαίνει ότι μάταια κτίζει. Το σπίτι που αναζητά δεν μπορεί να χτιστεί από αυτόν· δεν υπάρχει υποκατάστατο για τον Ουρανό. Το μόνο που έπλασε ποτέ ήταν η κόλαση.

Ίσως να νομίζεις ότι είναι το σπίτι της παιδικής σου ηλικίας που θα ξαναβρείς. Η παιδική ηλικία του σώματός σου, και το μέρος όπου στεγάστηκε, είναι μια μνήμη τόσο διαστρεβλωμένη τώρα που είναι απλώς μια απεικόνιση ενός παρελθόντος που ποτέ δεν συνέβη. Υπάρχει ωστόσο ένα Παιδί μέσα σου που αναζητά το σπίτι του Πατέρα Του και γνωρίζει ότι είναι ένας ξένος εδώ. Αυτή η παιδική ηλικία είναι αιώνια, με μια αθωότητα που θα διαρκέσει για πάντα. Εκεί που θα πάει αυτό το παιδί είναι άγιος τόπος. Είναι η αγιοσύνη Του που φωτίζει τον Ουρανό και φέρνει στην γη την αγνή αντανάκλαση του φωτός από ψηλά, μέσα στο οποίο η γη και ο Ουρανός ενώνονται σαν ένα. (Ασκ-Μ.Ι.182.3-4)

Αυτό το θέμα του ότι δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στο σπίτι θυμίζει επίσης την περίφημη νουβέλα του Τόμας Γουλφ, «Δεν Μπορείς να Πας Πάλι στο Σπίτι». Με αυτήν την έννοια, δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στο σπίτι του εγώ ξανά. Πιστεύουμε ότι μπορούμε, αλλά ζήσαμε σε εκείνο το σπίτι μόνον για μια φαινομενική στιγμή και εκείνο το λάθος διορθώθηκε. Αυτό, όμως, που προσπαθούμε να κάνουμε σε αυτόν τον κόσμο είναι να επιλέγουμε να ξαναβιώσουμε όλες εκείνες τις διαστάσεις του εγώ στον νου μας, που αντανakλούν την αρχική δήλωση του εγώ ότι δεν είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός. Συνεχώς, βέβαια, πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε σε διαστάσεις έξω από τον Ουρανό.

(Κ-26.V.9:5–10:1) Και όλα όσα δείχνουν προς αυτή την κατεύθυνση του παρελθόντος σας θέτουν σε μία αποστολή της οποίας η επίτευξη μπορεί μονάχα να είναι ψευδής. Αυτή είναι η δικαιοσύνη που ο Γεμάτος Αγάπη Πατέρας σας έχει εξασφαλίσει για σας. Και σας έχει προστατεύσει από την δική σας αδικία ενάντια στον εαυτό σας. Δεν μπορείτε να χάσετε τον δρόμο σας επειδή δεν υπάρχει κανένας άλλος δρόμος παρά μόνο ο Δικός Του και δεν μπορείτε να πάτε πουθενά αλλού παρά προς Αυτόν.

Θα επέτρεπε ο Θεός να χάσει τον δρόμο του ο Υιός Του σε μία πορεία που έχει χαθεί πολύ πριν την ανάμνηση του χρόνου;

Αυτή η δήλωση μας θυμίζει ότι η εμπειρία μας σαν ξεχωριστά άτομα σε αυτόν τον κόσμο, μόνο φαίνεται σαν πραγματική· αλλά η πίστη σε αυτόν τον κόσμο είναι απλώς ένα λάθος, το οποίο έχει ήδη διορθωθεί και ακυρωθεί. Μόνο σε ψευδαισθήσεις φαίνεται ότι μπορούμε να έχουμε βούληση αντίθετη με την Βούληση του Θεού. Η προστασία του Θεού για μας, επομένως, δεν προέρχεται από έναν μαγικό λευκό ιππότη που μας προσέχει. Πιο σωστά η προστασία μας είναι απλά η Ύπαρξή Του, και κατ' επέκταση η Ύπαρξη του Υιού Του (του Χριστού), η οποία διασφαλίζει ότι η άδική μας μεταχείριση προς τους εαυτούς μας δεν είχε κανένα αποτέλεσμα, αφού ποτέ δεν συνέβη. Τίποτα δεν υπάρχει έξω από την Ύπαρξή Του· δεν υπάρχει κανένας άλλος δρόμος εκτός από του Θεού, όπως έχουμε ήδη δει. Άρα είναι αδύνατο για ένα μέρος του Θεού να αφήσει την Πηγή του και να «χάσει το δρόμο του». Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στον νου του Παρατηρητή, που είναι η ανάμνηση της Ύπαρξης του Θεού, αποτελεί την προστασία της αλήθειας που δεν «αφήνει» τον Υιό να κάνει πραγματικό το μη πραγματικό, ούτε να έχει συμβεί αυτό που δεν θα μπορούσε ποτέ να συμβεί.

(Κ-26.V.10:3-6) Μία τρομερή στιγμή σ' ένα μακρινό παρελθόν που τώρα έχει διορθωθεί στην εντέλεια δεν αποτελεί αντικείμενο ανησυχίας ή αξίας. Αφήστε αυτό που έχει πεθάνει και χαθεί να αποχωρήσει ειρηνικά. Η ανάσταση έχει έρθει για να πάρει τη θέση του. Και τώρα είστε κομμάτι της ανάστασης κι όχι του θανάτου.

Αυτό αντανakλά την πολύ γνωστή δήλωση του Ιησού στο κατά Ματθαίον ευαγγέλιο, «Αφήστε τους νεκρούς να θάψουν τους νεκρούς τους» (κατά Ματθαίον 8:22). Το να δίνουμε προσοχή σε αυτό που δεν συνέβη ποτέ και επομένως δεν υπάρχει - δηλ. κάτι που είναι νεκρό - απλά κάνει το λάθος πραγματικό, εμποδίζοντάς μας να αναγνωρίσουμε την ψευδαισθητική του φύση και να ξυπνήσουμε από το όνειρο. Η «ανάσταση», επαναλαμβάνω, είναι ο όρος των Μαθημάτων για την αφύπνιση από το όνειρο του θανάτου. Επομένως, δεν έχει καμιά σχέση με την ανάσταση του σώματος. Στο επίπεδο του νου, απλώς συνειδητοποιούμε ότι ο κόσμος δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα όνειρο και πως ό,τι βλέπουμε έχει ήδη συμβεί. Καθώς το Άγιο Πνεύμα είναι ήδη παρόν στον νου μας ως η σκέψη της Επανόρθωσης, που αντανakλά την Αγάπη του Θεού, και καθώς και εμείς είμαστε μια σκέψη, τότε πρέπει να είμαστε ένα μέρος εκείνης της σκέψης της Επανόρθωσης ή της ανάστασης. Παρόμοια, τα Μαθήματα μας λένε ότι ήμασταν μαζί με τον Ιησού όταν αναστήθηκε:

... Αυτό [το Άγιο Πνεύμα] σου προσφέρει ευχαριστίες καθώς και σε αυτόν [τον Ιησού] γιατί αναστήθηκες μαζί του όταν άρχισε να σώζει τον κόσμο. (Διευκρ.- 6.5:5)

Συνεπώς η ανάσταση έχει ήδη συμβεί μέσα μας· απλώς περιμένει να αποδεχθούμε αυτό το γεγονός

(Κ-26.V.10:7–11:3) Καμία παρελθοντική ψευδαισθηση δεν έχει τη δύναμη να σας κρατήσει σ' ένα χώρο θανάτου, ένα υπόγειο στο οποίο ο Υιός του Θεού μπήκε για μία στιγμή, για ν' αποκατασταθεί αυτόματα εν τέλει μέσα στην τέλεια Αγάπη του Πατέρα του. Και πώς είναι δυνατόν να παραμένει δεμένος με αλυσίδες που έχουν εδώ και τόσο καιρό αφαιρεθεί και χαθεί από το νου του;

Ο Υιός τον οποίο ο Θεός δημιούργησε είναι τόσο ελεύθερος όσο τον δημιούργησε ο Θεός. Αναγεννήθηκε τη στιγμή που επέλεξε να πεθάνει αντί να ζήσει. Και δεν είστε πρόθυμοι να τον συγχωρήσετε τώρα επειδή έκανε ένα λάθος στο παρελθόν, ένα λάθος που ο Θεός δεν θυμάται και δεν υπάρχει;

Η πίστη στον διαχωρισμό είναι «ο χώρος του θανάτου», το «υπόγειο». Εκείνη ακριβώς την στιγμή που εμείς μπήκαμε σε αυτό το υπόγειο, ο Θεός μας αποκατέστησε στον Εαυτό Του. Αυτό είναι από τα βασικά θέματα που εμφανίζεται ξανά και ξανά στα Μαθήματα Θαυμάτων: είμαστε ακόμα με το Θεό, όπως μας δημιούργησε. Κάθε στιγμή που κάνουμε επίθεση σε κάποιον άλλον ή στον εαυτό μας, είναι επειδή ακόμα εμμένουμε σε εκείνη την αρχαία ανάμνηση ότι δήθεν είχαμε επιτεθεί στον Θεό, και επομένως δεν αξίζουμε την συγχώρεση.

Η χρήση της φράσης «αναγεννημένος», παρεμπιπτόντως, δεν πρέπει να συγχέεται με την σημασία που αναφέρεται στην Αγία Γραφή. Αφού δεν υπάρχει γραμμικός χρόνος, κάθε μια φαινομενική στιγμή μέσα στον νου του παρατηρητή προσφέρει την ευκαιρία να ελευθερωθούμε από την φυλακή του παρελθόντος. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει παρελθόν· δεν έχουμε ιστορία – προσωπική ή συλλογική. Και έτσι, κάθε στιγμή επιλέγουμε είτε την ιστορία του εγώ για ένα αμαρτωλό και ασυγχώρητο παρελθόν, ή την αλήθεια του Αγίου Πνεύματος για ένα συγχωρημένο παρόν, στο οποίο καμιά αμαρτία δεν συνέβη ποτέ.

(Κ-26.V.11:4-6) Τώρα ταλαντεύεστε ανάμεσα στο παρελθόν και στο παρόν. Μερικές φορές το παρελθόν φαίνεται αληθινό σαν να ήταν το παρόν. Φωνές από το παρελθόν ακούγονται και κατόπιν αντιμετωπίζονται με αμφιβολία.

Αυτό ακούγεται σαν περιγραφή σε εγχειρίδιο κλινικής ψυχιατρικής ενός ψυχωσικού ατόμου που ακούει φωνές. Τα Μαθήματα χρησιμοποιούν πολύ συχνά αυτόν τον παραλληλισμό, και το κάνουν και στις γραμμές που ακολουθούν. Είναι αλήθεια ότι είμαστε παρανοϊκοί, όχι κλινικά παρανοϊκοί όπως ορίζεται συνήθως, αλλά παρανοϊκοί επειδή ακούμε ακόμα μια φωνή από το παρελθόν που έχει ήδη φύγει. Ένα ψυχωσικό άτομο σε πολλές περιπτώσεις μπορεί να ακούει φωνές από το παρελθόν. Αυτό το πρόσωπο μπορεί να βρίσκεται σε μια κατάσταση, και ξαφνικά να ακούει μια σκληρή φωνή ενός γονιού, δασκάλου ή φίλου από σαράντα ή πενήντα χρόνια πριν, και να βιώνει πραγματικά ότι συμβαίνει αυτήν την στιγμή. Αλλά σε κάποιο άλλο επίπεδο όλοι εμείς το κάνουμε αυτό, επειδή ακόμα ακούμε εκείνη την

φωνή από την αρχαία στιγμή να λέει ότι έχουμε επιτεθεί στο Θεό, και ότι ο Θεός με την σειρά Του θα μας επιτεθεί.

Ερ.: Άρα εδώ το θέμα είναι ότι ακούμε αυτές τις φωνές και τις πιστεύουμε, και τότε αρχίζουμε να τις αμφισβητούμε επειδή μαθαίνουμε ότι υπάρχει μια άλλη Φωνή να ακούσουμε;

Απ.: Σωστά. Ο Ιησούς λέει εδώ ότι πηγαίνουμε μπρος-πίσω. Νωρίτερα στο κείμενο μας λέει επανειλημμένα ότι δεν είμαστε τελείως παρανοϊκοί (Κ-16.VI.8:8; Κ-17.V.7:9; Κ-17.VII.10:2), που σημαίνει ότι ακούμε αυτές τις φωνές από το παρελθόν και πράγματι αρχίζουμε να τις αμφισβητούμε, αλλά κάποιες φορές μπορεί να ακούγονται πολύ πραγματικές και πειστικές, όπως όλοι γνωρίζουμε.

(Κ-26.V.11:7) Είστε όπως κάποιος που έχει παραισθήσεις αλλά δεν έχει εμπιστοσύνη σ' αυτό που αντιλαμβάνεται.

Κάποιος καλός φίλος μου από το σχολείο έπαθε μια παρανοϊκή κρίση πριν πολλά χρόνια, και είναι ακόμα στο νοσοκομείο. Η ψύχωση του δεν είναι συνηθισμένη καθώς πάντα έχει επίγνωση ότι έχει παραισθήσεις, ότι έχει παρανοϊκό ιδεασμό, και όμως, δεν μπορεί να αλλάξει αυτό που κάνει. Στην πραγματικότητα, αυτό είναι ακόμα πιο οδυνηρό από το να μην έχεις επίγνωση. Ξέρει ακριβώς τι συμβαίνει και πόσο παρανοϊκές είναι οι σκέψεις του, αλλά αισθάνεται ότι δεν έχει την δύναμη να τις αλλάξει. Είναι η ίδια κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε και εμείς, μόνο που στην περίπτωση μας δεν μιλάμε για κλινική παράνοια. Η θέση μας είναι διαφορετική ως προς το ότι εμείς μπορούμε να μάθουμε ότι η φωνή αυτή είναι του εγώ, και ότι τελικά έχουμε τον έλεγχο επάνω της.

Αυτά τα αποσπάσματα του κειμένου μας λένε ότι μπορούμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή. Είμαστε σε θέση να αρχίσουμε να καταλαβαίνουμε τις διδασκαλίες των Μαθημάτων Θαυμάτων, και να συνειδητοποιούμε ότι αυτό που φαίνεται να είναι αληθινό, δεν είναι. Όσο αυτή η συνειδητοποίηση αναπτύσσεται αρχίζουμε να έχουμε μια αίσθηση ότι τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται. Έτσι, για παράδειγμα, ακόμα και όταν έχουμε θυμώσει πραγματικά, υπάρχει ένα κομμάτι μέσα μας που δεν

είναι πια τόσο πεπεισμένο όσο ήταν στο παρελθόν ότι ο θυμός μας είναι δικαιολογημένος.

(Κ-26.V.11:8-11) Αυτό είναι το σύνορο ανάμεσα στους κόσμους, η γέφυρα ανάμεσα στο παρελθόν και στο παρόν. Εδώ η σκιά του παρελθόντος παραμένει αλλά αχνά επίσης αναγνωρίζεται ένα φως του παρόντος. Μόλις το δείτε, δεν μπορείτε ποτέ πια να ξεχάσετε αυτό το φως. Πρέπει να σας τραβήξει από το παρελθόν στο παρόν, εκεί που πραγματικά βρίσκεστε.

Στο «σύνορο ανάμεσα στους κόσμους» ακόμα ακούμε την φωνή του εγώ και αντιδρούμε σύμφωνα με το εγώ στα γεγονότα, αλλά ταυτόχρονα έχουμε επίγνωση ότι υπάρχει και κάτι άλλο στον νου μας, η στοργική παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Μπορεί ακόμα και να είμαστε έτοιμοι να κατανοήσουμε αυτήν την παρούσα διδασκαλία, όχι μόνον σε εννοιολογικό επίπεδο αλλά και βιωματικά – να κατανοήσουμε από βαθιά μέσα μας ότι ολόκληρος ο κόσμος είναι ένα όνειρο, ότι κυριολεκτικά παρακολουθούμε τους εαυτούς μας να κάνουν αυτά που κάνουμε κάθε μέρα: να ξυπνάμε το πρωί, να ντυνόμαστε, να γευματίζουμε, να τσακωνόμαστε, να αισθανόμαστε ευτυχισμένοι, σε ειρήνη ή σε σύγκρουση, και να κάνουμε τις καθημερινές μικροδουλειές μας. Καθώς αρχίζουμε να βιώνουμε την ψευδαισθητική φύση αυτού του κόσμου, δεν γίνεται πια να χάσουμε ποτέ ξανά αυτήν την αίσθηση εντελώς. Μπορούμε να προσπαθήσουμε όσο σκληρά γίνεται να την αρνηθούμε, αλλά υπάρχει ένα κομμάτι μέσα μας, που από την στιγμή που έχει δει μέσα από τις σκιές του εγώ, δεν θα είναι ποτέ ξανά το ίδιο. Από την στιγμή που θα δούμε το φως αυτής της αλήθειας, γίνεται αυτό μια άγκυρα μέσα στις τρικυμισμένες θάλασσες του εγώ, που δεν μας αφήνει να παρασυρθούμε εντελώς· ή, για να χρησιμοποιήσουμε μια άλλη παρομοίωση της θάλασσας, η αλήθεια λάμπει στον νου μας σαν ένας φάρος, που μας καλεί να επιστρέψουμε από το σκοτάδι του εγώ της ενοχής και του φόβου, στην συγχώρεση και την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος.

(Κ-26.V.12) Οι φωνές που είναι σκιές δεν αλλάζουν τους νόμους του χρόνου όπως ούτε και της αιωνιότητας. Προέρχονται απ' αυτό που έχει παρέλθει και χαθεί και δεν παρεμποδίζουν την αληθινή ύπαρξη του εδώ και τώρα. Ο πραγματικός κόσμος είναι το δεύτερο κομμάτι της ψευδαίσθησης πως ο

χρόνος κι ο θάνατος είναι αληθινά και έχουν ύπαρξη που μπορείτε ν' αντιληφθείτε. Η τρομερή παραίσθηση έχει παρέλθει όταν ο Θεός έδωσε την Απάντηση Του στην ψευδαίσθηση σ' όλο το χρόνο και για κάθε περίπτωση. Και δεν υπήρχε τίποτα πλέον να βιωθεί.

Αυτή είναι η κεντρική ιδέα που έχουμε ήδη δει αρκετές φορές. Αναφερόμενοι στο Σχεδ. 5, σε εκείνη την μικρή σχισμή του χρόνου, εκείνη η μικρή στιγμή δεν είχε καμιά επίδραση στην συμπαγή γραμμή της αιωνιότητας, το τραγούδι της οποίας είναι εντελώς ανεπηρέαστο από την φαινομενική παρεμβολή των παραφωνιών του εγώ. Ο πραγματικός κόσμος είναι και αυτός μέρος του ψευδαισθητικού κόσμου, αλλά είναι ελεύθερος από όλο τον πόνο της ψευδαίσθησης: πώς μπορεί κάτι που δεν υπάρχει να προκαλεί πόνο, και σε τι; Ο πραγματικός κόσμος είναι ελεύθερος από όλες τις προβολές της ενοχής της ψευδαίσθησης. Επομένως, το πρώτο μέρος της παραίσθησης είναι το σύστημα σκέψης του εγώ, που είναι η λανθασμένη πίστη ότι ο χρόνος και ο θάνατος είναι πραγματικά. Το δεύτερο μέρος, επίσης μέσα στο πλαίσιο της ψευδαίσθησης, ακυρώνει την πίστη στην πραγματικότητα του χρόνου και του θανάτου. Είναι παρόμοιο με την ανάλυση των Μαθημάτων για την συγχώρεση, ότι είναι η μοναδική ψευδαίσθηση που δεν γεννά κι άλλες ψευδαισθήσεις. Όπως αναφέρεται στο εγχειρίδιο:

*... Η συγχώρεση, τότε, είναι μια ψευδαίσθηση, αλλά εξαιτίας του σκοπού της, ο οποίος είναι του Αγίου Πνεύματος, έχει μόνον μία διαφορά. Διαφορετική από όλες τις άλλες ψευδαισθήσεις οδηγεί μακριά από το λάθος και όχι προς αυτό.
(Διευκρ.-3.1:3-4)*

Και έτσι, ακόμα και αν συνεχίζουμε μέσα στο όνειρο να βιώνουμε τους εαυτούς μας σαν πραγματικούς, που ζουν σε έναν κόσμο που πιστεύουμε ότι υπάρχει πραγματικά εκεί έξω, το όνειρο δεν είναι πραγματικότητα. Όμως παραμένει μέσα στον νου μας η ευτυχισμένη σκέψη της αφύπνισης, που είναι η Απάντηση του Θεού, και η οποία έχει ήδη ακυρώσει ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ. Στο Μέρος III θα επιστρέψουμε στον πραγματικό κόσμο, η κατάκτηση του οποίου είναι ο στόχος των Μαθημάτων.

(Κ-26.V.13) . Κάθε μέρα και κάθε λεπτό της μέρας και κάθε στιγμή σε κάθε λεπτό ξαναζείτε αυτή την μοναδική στιγμή όπου ο χρόνος του τρόμου αντικατέστησε την αγάπη. Και έτσι πεθαίνετε κάθε μέρα για να ξαναζήσετε έως ότου διασχίσετε το κενό ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν που κάθε άλλο παρά κενό υπάρχει μεταξύ τους. Τέτοια είναι κάθε ζωή· ένα φαινομενικό διάλειμμα από την γέννηση στο θάνατο και τανάπαλιν, μία επανάληψη μίας στιγμής που έχει από καιρό χαθεί και δεν μπορεί κανείς να την ξαναζήσει. Και όλος ο χρόνος δεν είναι παρά μία παρανοϊκή πεποίθηση πως αυτό που έχει τελειώσει βρίσκεται ακόμα εδώ και τώρα.

Αυτό εκφράζει την ίδια ιδέα που μόλις αναφέραμε· δηλαδή, ότι κάθε στιγμή που βιώνουμε να είναι η ζωή μας, αντιλαμβανόμενοι τους εαυτούς μας σαν ξεχωριστά όντα, απλά και μόνο ξαναζούμε εκείνη την αρχαία στιγμή. Η πρώτη πρόταση της παραγράφου που μόλις παραθέσαμε, παρεμπιπτόντως, είχε εκφραστεί λανθασμένα στην αρχική εκτύπωση των Μαθημάτων. Η τελευταία της φράση είχε τυπωθεί αρχικά σαν «ο τρόμος αντικαταστάθηκε από την αγάπη». Η διορθωμένη έκδοση, σε μετέπειτα εκτυπώσεις, είναι : «ο τρόμος πήρε την θέση της αγάπης». Η λανθασμένη έκδοση είναι πράγματι επίσης σωστή, αν και αυτό δεν είναι το σημείο που τονίζεται εδώ. Φάνηκε να υπάρχει μια μόνον στιγμή όταν ο τρόμος πήρε την θέση της αγάπης και το εγώ αντικατέστησε τον Ουρανό, όμως την ίδια φαινομενική στιγμή ο τρόμος αντικαταστάθηκε από την αγάπη, μέσω της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στον νου μας.

Αυτό το απόσπασμα περιέχει επίσης μια αναφορά σε μια προηγουμένως αναφερθείσα ιδέα ότι κάθε λεπτό επιλέγουμε ανάμεσα στην σταύρωση και στην ανάσταση (Κ-14.III.4:1). Αυτό το «πεθαίνετε» δεν αναφέρεται στον φυσικό θάνατο, βέβαια, αλλά μάλλον στο θάνατο ως σύμβολο του εγώ. Με αυτήν την έννοια, τότε, κάθε φορά που επιλέγουμε να ταυτιστούμε με κάποια πλευρά του εγωικού συστήματος σκέψης – είτε είναι θυμός, ενοχή, ιδιαιτερότητα ή πόνος – ουσιαστικά πεθαίνουμε, γιατί πιστεύουμε ότι με εκείνη την επιλογή έχουμε σκοτώσει άλλη μια φορά το Θεό και το Χριστό, και επομένως αξίζουμε να σκοτωθούμε με την σειρά μας.

Και όμως κάθε στιγμή έχουμε επίσης την δύναμη να επιλέξουμε να ζήσουμε, επιλέγοντας να ταυτιστούμε με την Φωνή για την Ζωή.

(Κ-26.Υ.14:1-3) Συγχωρείστε το παρελθόν κι αφήστε το να παρέλθει γιατί έχει φύγει. Δεν στέκεστε πλέον ανάμεσα στους δύο κόσμους. Έχετε συνεχίσει και φθάσει στον κόσμο που εκτείνεται στην πύλη του Ουρανού.

Ο Ιησούς είναι πολύ αισιόδοξος εδώ, αλλά θυμηθείτε ότι μέσα στην άγια στιγμή – έξω από τον χρόνο και τον χώρο - η Απάντηση έχει ήδη δοθεί και έτσι στεκόμαστε στην πύλη του Ουρανού. Συνήθως δεν το βιώνουμε έτσι, αλλά ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι υπάρχει ένα άλλο κομμάτι μας, μια άλλη βιντεοταινία που μπορούμε να επιλέξουμε, που θα μας οδηγήσει πράγματι στην πύλη του Ουρανού. Έχουμε ήδη ολοκληρώσει το ταξίδι.

Ερ.: Πώς ταιριάζει αυτό με την δήλωση ότι είναι ορισμένος ο χρόνος που κάθε νους θα δεχθεί την αποκάλυψη ότι Πατέρας και Υιός είναι ένα;

Απ.: Υπάρχει ήδη μια βιντεοταινία που μπορούμε να επιλέξουμε, η οποία θα μας κάνει να ξαναβιώσουμε εκείνη την στιγμή που αφυπνιζόμαστε στο γεγονός ότι ποτέ δεν διαχωριστήκαμε· έχουμε ήδη βιώσει εκείνη την αφύπνιση. Αλλά ο παρατηρητής έχει ακόμα την δύναμη να επιλέξει πότε θα παίξει αυτήν την ταινία.

Ερ.: Ποιος είναι ο τελικός σκοπός να είσαι σε ένα πνευματικό μονοπάτι τώρα, αν ο χρόνος έχει ήδη οριστεί, αν επέλεξα εκείνη την στιγμή πότε επρόκειτο να δεχθώ αυτή την αποκάλυψη;

Απ.: Το νόημα του να είμαστε σε ένα πνευματικό μονοπάτι είναι ότι μας παρέχει τα μέσα να μας πάνε σε εκείνη την στιγμή όταν θα επιλέξουμε να ξαναδούμε νοητικά αυτό που έχει ήδη τελειώσει, να ξαναβιώσουμε εκείνη την κατάσταση του να είσαι πλήρως στον ορθό νου. Αυτός είναι ο λόγος που υπάρχει το πνευματικό μονοπάτι. Φαίνεται σαν να πρόκειται για ένα γραμμικό ταξίδι, αλλά το μονοπάτι μας μας εκπαιδεύει να πάρουμε τα δάκτυλά μας από το πλήκτρο του λάθους νου και να τα βάλουμε αντίθετα στο κουμπί του ορθού νου. Αλλά θυμηθείτε επίσης ότι πραγματικά

δεν είμαστε καθόλου σε ένα πνευματικό μονοπάτι, αφού δεν είμαστε καν εδώ. Αυτό που βιώνουμε σαν να είμαστε σε ένα μονοπάτι είναι απλά η αντανάκλαση μιας απόφασης που ελήφθη στον νου του παρατηρητή.

Προηγουμένως αναφέρθηκα στην δουλειά του Donald Hebb, ενός ψυχολόγου ειδικευμένου στην φυσιολογία του εγκεφάλου από το Πανεπιστήμιο του McGill, που δίδασκε ότι η μάθηση επέρχεται καθώς οι άνθρωποι φτιάχνουν νευρικές συνάψεις στους εγκεφάλους τους. Καθώς οι άνθρωποι επαναλάμβαναν την ίδια πράξη, σχηματιζόταν ένα αυλάκι στους εγκεφάλους τους που γινόταν όλο και βαθύτερο. Συνεπώς, αν κάνεις κάτι όπως να δένεις τα παπούτσια σου ξανά και ξανά, γίνεσαι καλός σ' αυτό και δημιουργείται μια συνήθεια· έτσι, ακόμα και αν είναι μια κακιά συνήθεια, για παράδειγμα, να δένεις λάθος τα παπούτσια σου, ξανά και ξανά, συμβαίνει αυτό που ο Hebb ονόμασε συστοιχία κυττάρων που κτίζεται, και που είναι πολύ δύσκολο να σπάσεις. Αυτή είναι μια παρομοίωση που βοηθάει με τον παρακάτω τρόπο: αν συνεχίσουμε να επιλέγουμε επίθεση και διαχωρισμό, που μπορεί να είναι οι τρέχουσες εμπειρίες μας, τότε το χέρι στο πλήκτρο του λάθους νου γίνεται όλο και πιο δυνατό, πιο προσκολλημένο σε εκείνο το πλήκτρο, πράγμα που κάνει πιο δύσκολο το να το αφήσει. Με άλλα λόγια, έχει γίνει πιο δύσκολο όντως να αφυπνιστούμε από το όνειρο. Επομένως, χρειαζόμαστε εμπειρίες που θα μας καταστήσουν ικανούς να σπάσουμε το μοτίβο της συνήθειας του χεριού που είναι πάντα στο πλήκτρο του λάθους νου, έτσι ώστε να μπορέσουμε αν ενισχύσουμε την επιλογή του ορθού νου. Αυτό σημαίνει ότι όλο και περισσότερο επιλέγουμε να ξαναπαίζουμε ταινίες που περιέχουν συγχώρεση και ένωση, αντί για διαχωρισμό.

Ερ.: Με άλλα λόγια, τελικά αυτό σημαίνει ότι υπάρχει ένα κομμάτι μου που έχει επιλέξει να δεχθεί πλήρως την αποκάλυψη σε κάποια συγκεκριμένη ακολουθία χρόνου-χώρου, και καθώς επιλέγω την συγχώρεση, οι άλλες ακολουθίες χρόνου-χώρου στις οποίες λειτουργώ, τελικά θα διαλυθούν, και τότε θα υπάρχει μόνον εκείνο το λεπτό της αποδοχής της αποκάλυψης;

Απ.: Ναι, αυτό λέει ακριβώς. Είναι ένας τρόπος εφαρμογής της συγχώρεσης, που στην πραγματικότητα είναι να ξεμάθουμε – ένας τρόπος να ξεμάθουμε αυτά που έχουμε διδάξει στον εαυτό μας. Έχουμε φτιάξει πολύ βαθιούς αύλακες σχετικά με την

εμπειρία μας, αύλακες διαχωρισμού, αγωνίας, ενοχής και θυμού. Και έτσι πρέπει να τα αλλάξουμε αυτά, πράγμα που ουσιαστικά σημαίνει να μάθουμε πώς να επιλέγουμε καλύτερες ταινίες, ταινίες ευτυχισμένων ονείρων, ταινίες συγχώρεσης, αντί για ταινίες επίθεσης.

(Κ-26.V.14:4) Δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο στο Θέλημα του Θεού, ούτε καμία ανάγκη να επαναλάβετε ένα ταξίδι που έχει από καιρό τελειώσει.

Πιστεύουμε ότι πρέπει να επαναλάβουμε το ταξίδι, αλλά στην πραγματικότητα δεν χρειάζεται. Αυτό εννοούν τα Μαθήματα Θαυμάτων όταν λένε σε κάποια προηγούμενη ενότητα, «Δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα» (Κ-18.VII). Η σωτηρία δεν χρειάζεται να επιτευχθεί ή να πραγματοποιηθεί, αλλά απλώς να γίνει αποδεκτή. Αυτό επίσης εννοούν τα Μαθήματα όταν περιγράφουν την συγχώρεση όχι σαν κάτι που «κάνουμε» (μια πράξη), αλλά σαν κάτι που «ξεκάνουμε». Και, όπως έχουμε δει, υπάρχει μια δήλωση στο κείμενο : «Είναι ένα ταξίδι χωρίς απόσταση, προς ένα στόχο που ποτέ δεν άλλαξε» (Κ-8.VI.9:7).

(Κ-26.V.14:5) Κοιτάξτε τον αδερφό σας τρυφερά, και ατενίστε τον κόσμο στον οποίο η αντίληψη του μίσους σας έχει μετασχηματιστεί σ' έναν κόσμο αγάπης.

Αυτή είναι μια από εκείνες τις υπέροχες στιγμές στα Μαθήματα όταν ξαφνικά μετατοπίζονται στην ατομική μας εμπειρία. Η εστίαση εδώ είναι η ίδια με εκείνη στα «Εμπόδια προς την Ειρήνη», όταν η ανάλυση του τελευταίου εμποδίου εστιάζεται στην συγχώρεση του ενός συντρόφου μας στο ιδιαίτερο μίσος/αγάπη (Κ-19.IV-D.8-21). Εδώ, επίσης, βλέπουμε ότι αυτό που θεραπεύει αυτήν την τρομακτική στιγμή που την ζούμε ξανά και ξανά, είναι το να κοιτάξουμε στοργικά αυτό το συγκεκριμένο πρόσωπο, το οποίο πρέπει να συγχωρήσουμε. Αυτή είναι η πολύ δυνατή, πρακτική έμφαση των Μαθημάτων: δεν χρειάζεται να απασχολούμαστε με μεταφυσικές έννοιες όπως την ψευδαισθητική φύση του χρόνου. Το μόνο που χρειαζόμαστε πραγματικά είναι να συγχωρήσουμε. Εκείνη την στιγμή, ο κόσμος μας θα μεταμορφωθεί από έναν κόσμο μίσους σε έναν κόσμο αγάπης· αυτό είναι το ιερότερο σημείο στην γη για το οποίο μιλάει αργότερα το κείμενο (Κ-26.IX.6:1). Όταν έχουμε

ειλικρινά και ολοκληρωτικά συγχωρήσει ένα πρόσωπο, όλη η Υιότητα θεραπεύεται. Επαναλαμβάνω, αυτό είναι το νόημα της δήλωσης ότι ήμασταν με τον Ιησού όταν αναστήθηκε (Αποσ.-6.5:5). Αφού οι νόες είναι ενωμένοι, μία θεραπευτική σκέψη ενός μέρους της Υιότητας, την θεραπεύει ολόκληρη. Αυτό είναι επίσης το νόημα του μαθήματος στο βιβλίο των Ασκήσεων, «Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνος μου» (Ασκ-Μ.Ι.137).

Κεφάλαιο 4

Σχόλια στην ενότητα «Η Παρούσα Μνήμη»

Αυτή η ενότητα ανοίγει το Κεφάλαιο 28, και συνεπώς βρίσκεται ανάμεσα στις δύο τελευταίες ενότητες του Κεφαλαίου 27, «Ο Ονειρευτής του Ονείρου» και «Ο Ήρωας του Ονείρου», και στην αμέσως επόμενη ενότητα, «Αντιστρέφοντας Αιτία και Αποτέλεσμα». Αυτές οι προαναφερθείσες ενότητες σχηματίζουν μια ομάδα που αναλύει την αιτία και το αποτέλεσμα, πώς το εγώ τα αντιστρέφει, ούτως ώστε η αιτία (ο νους του ονειρευτή) γίνεται το αποτέλεσμα και το αποτέλεσμα (το όνειρο του κόσμου) γίνεται η αιτία. Συνεπώς, η λειτουργία του θαύματος (την οποία θα συζητήσουμε σε βάθος στο Μέρος II) έγκειται στο δώσει «πίσω στην αιτία την λειτουργία του αιτίου, όχι του αποτελέσματος» (Κ-28.ΙΙ.9:3). Αυτό συνεπάγεται την συνειδητοποίηση ότι τα πάντα είναι στον νου μας, ότι η πραγματικότητα δεν είναι εκεί έξω στον κόσμο. Εξ αιτίας της σπουδαιότητας του θέματος της αιτίας και του αποτελέσματος για την συζήτησή μας σε αυτήν την ενότητα, θα αρχίσω με μια σύντομη εξήγησή τους.

Στον Ουρανό, η Αιτία (ο Θεός ο Δημιουργός Πατέρας) είναι πλήρως ενωμένος με το Αποτέλεσμά Του (τον Χριστό, τον δημιουργημένο Υιό). Όπως ήδη έχουμε δει, δεν υπάρχει χώρος όπου ο Πατέρας τελειώνει και αρχίζει ο Υιός. Παρόλο που υπάρχει μια διάκριση ανάμεσα σε Αιτία και Αποτέλεσμα, Δημιουργό και δημιούργημα, Πατέρα και Υιό, δεν υπάρχει δυαδική συνειδητότητα στον Ουρανό για να την αντιληφθεί. Η αδιαχώριστη ενότητα Θεού και Χριστού είναι πέραν της δυνατότητας κατανόησης ή γνώσης ενός διαχωρισμένου νου (και επομένως εγκεφάλου).

Κατά τον διαχωρισμό φάνηκε σαν να έχει αποσπασθεί το Αποτέλεσμα από την Αιτία, έτσι ώστε τώρα το αποτέλεσμα, ο Υιός του Θεού, να είναι ανεξάρτητο από την Αιτία του, τον Θεό. Αυτό ήταν η αρχή του εγωικού ονείρου του θανάτου, της αμαρτίας, της ενοχής και της τιμωρίας. Η αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος ακυρώνει αυτό το όνειρο, εκφράζοντας ότι η Αιτία και το Αποτέλεσμα δεν θα μπορούσαν ποτέ

να είναι διαχωρισμένα – ένα μέρος του Θεού δεν θα μπορούσε ποτέ να διαχωριστεί από Αυτόν – και επομένως το αδύνατον ποτέ δεν συνέβη. Αλλά βέβαια, ταυτιζόμενοι με το εγωϊκό σύστημα σκέψης πιστέψαμε ότι ο διαχωρισμός πράγματι συνέβη, με συνέπεια να τεθεί σε κίνηση η συμπαντική συνωμοσία του εγώ για την διατήρηση της ψευδαισθητικής του ύπαρξης.

Περιληπτικά, με αυτόν τον τρόπο το εγώ πέτυχε το σχέδιό του: το εγώ λέει στον Υιό ότι όχι μόνον έχει διαχωριστεί από τον Θεό, αλλά ότι έχει διαπράξει μια αποτρόπαιη αμαρτία για την οποία πρέπει να νιώθει ενοχή, μια ενοχή που αναπόφευκτα αξίζει τιμωρία από τα χέρια ενός εκδικητικού Πατέρα. Συνεπώς το εγώ έχει καταστήσει την αμαρτία και την ενοχή πραγματικές, και κατόπιν καθοδηγεί τον ανόητο Υιό να πιστέψει ότι χρειάζεται μια άμυνα απέναντι στην αναπόφευκτη τιμωρία. Αυτή η άμυνα είναι η προβολή της σκέψης του διαχωρισμού από τον νου, που είχε σαν αποτέλεσμα έναν διαχωρισμένο υλικό κόσμο (την γέννηση του σύμπαντος!). Σε αυτόν τον κόσμο ο Υιός πιστεύει ότι μπορεί να κρυφτεί από τον Θεό:

Ο κόσμος φτιάχτηκε σαν επίθεση στον Θεό. Συμβολίζει τον φόβο. Και τί είναι ο φόβος παρά η απουσία της αγάπης; Ο κόσμος λοιπόν προορίστηκε να είναι ένα μέρος όπου ο Θεός δεν θα μπορούσε να έρθει, και όπου ο Υιός Του θα μπορούσε να είναι μακριά Του. (Βιβλ.Ασκ-Μ.ΙΙ.3.2:1-4)

Τελικά, για να επιτύχει το κόλπο, ο Υιός πρέπει να ξεχάσει ότι αυτός έφτιαξε τον κόσμο, ούτως ώστε ο κόσμος να φαίνεται αντικειμενικά πραγματικός, έξω και ανεξάρτητος από τον νου του. Συνεπώς η δυναμική του εγώ της λανθασμένης δημιουργίας (ή κατασκευής) έχει «ξεχαστεί», εξαιτίας της άρνησης, σε ένα αριστοτεχνικό κτύπημα επιδέξιας στρατηγικής. Τώρα φαίνεται, στην εμπειρία του Υιού, ότι ο εξωτερικός κόσμος (συμπεριλαμβανομένου και του ίδιου του του σώματος) είναι η αιτία των βασάνων και του πόνου του, και όχι ότι ο πόνος του (δηλ. η ενοχή του) είναι η αιτία του κόσμου.

Επαναλαμβάνοντας αυτό τώρα με γνώμονα την αιτία και το αποτέλεσμα, παρατηρούμε ότι ο διαχωρισμένος νους είναι η αιτία, και ο υλικός κόσμος το αποτέλεσμα. Ελειδή αιτία και αποτέλεσμα παραμένουν ενωμένα, στην γη αλλά και

στον Ουρανό, η σκέψη του διαχωρισμένου κόσμου δεν έχει φύγει ποτέ από την πηγή της μέσα στον διαχωρισμένο νου: το εξωτερικό και το εσωτερικό είναι ένα και το αυτό, όπως είναι και ο παρατηρητής μια το παρατηρούμενο. Όμως, το εγώ πρώτα απέσπασε το αποτέλεσμα από την αιτία – τον κόσμο από το νου – και μετά τα έχει αντιστρέψει, έτσι ώστε τώρα ο κόσμος φαίνεται να είναι η αιτία του πόνου που βιώνουμε μέσα μας. Όπως θα δούμε τώρα, το θαύμα είναι το μέσον με το οποίο η αιτία και το αποτέλεσμα αποκαθίστανται στις σωστές τους θέσεις. Συνεπώς, η αιτία της δυστυχίας μου δεν είναι έξω από μένα, αλλά μάλλον είναι μια απόφαση που πήρε ο νους μου: ο νους μου είναι η αιτία του σωματικού μου πόνου· η δυστυχία μου είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της λανθασμένης επιλογής μου.

Για να αναπτύξουμε περισσότερο αυτή την αρχή, βλέπουμε ότι μια αιτία δεν θα μπορούσε να είναι αυτό που είναι παρά μόνο αν προκαλούσε ένα αποτέλεσμα, και ένα αποτέλεσμα δεν θα μπορούσε να είναι αυτό που είναι παρά μόνον αν προκαλείτο από κάτι. Επιπλέον, αφού ο γραμμικός χρόνος είναι ψευδαισθητικός, αιτία και αποτέλεσμα είναι ταυτόχρονα, όπως συζητήσαμε στο Μέρος Ι. Συνεπώς, αφού αιτία και αποτέλεσμα είναι αξεδιάλυτα συνυφασμένα, αν υπάρχει το ένα, πρέπει να υπάρχει και το άλλο, και αντίθετα, αν το ένα δεν υπάρχει, ούτε και το άλλο δεν υπάρχει. Τα αποτελέσματα της αμαρτίας δεν είναι μόνον το ίδιο το σώμα, αλλά συγκεκριμένα ο πόνος, οι κακουχίες και ο θάνατος που βιώνουμε στο σώμα. Η πίστη στην αιτία (την αμαρτία) απαιτεί πίστη στα αποτελέσματά της (στην πραγματικότητα του σώματος, είτε μέσω της ευχαρίστησης ή του πόνου), καθώς και η πίστη στο αποτέλεσμα απαιτεί πίστη στην αιτία. Επομένως, μην κάνοντας την αιτία (την αμαρτία) πραγματική, ενθυμούμενοι την Ταυτότητά μας ως Χριστός, εξαλείφουμε την εμπειρία της σωματικής ευχαρίστησης ή του πόνου ως πραγματικά. Αυτό που προκύπτει όταν δεν κάνουμε το αποτέλεσμα πραγματικό (την ευχαρίστηση ή τον πόνο του σώματος) είναι ότι εξαλείφεται η πίστη στην αιτία (την αμαρτία του διαχωρισμού).

Γυρίζουμε τώρα στην «Παρούσα Μνήμη», και θυμόμαστε ότι ο χρόνος δεν είναι γραμμικός. Τα γεγονότα δεν συμβαίνουν τώρα, ούτε πρόκειται να συμβούν. Τα πάντα έχουν ήδη συμβεί, και τον χρόνο τον βλέπουμε μέσα σε ένα ολογραφικό και όχι γραμμικό μοντέλο. Η χρήση της μνήμης από το Άγιο Πνεύμα, «η Παρούσα

Μνήμη», αναφέρεται στην ενθύμησή μας ακριβώς εδώ και τώρα, με την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, ότι ποτέ δεν φύγαμε από το Σπίτι του Πατέρα μας. Η χρήση της μνήμης από το εγώ, από την άλλη μεριά, είναι να μας θυμίσει τα περασμένα αμαρτήματά μας, και να ενισχύσει την ενοχή μας, προκαλώντας μας φόβο για το μέλλον. Αλλά η δύναμη της ενθύμησης χρησιμοποιείται από το άγιο Πνεύμα για να ακυρώσει την πίστη μας στο παρελθόν, έτσι ώστε να μπορέσουμε να θυμηθούμε εκείνη την αρχαία ανάμνηση, «το ξεχασμένο τραγούδι» που αναφέρεται στην ενότητα με αυτόν τον τίτλο, και να θυμηθούμε ότι ποτέ δεν φύγαμε από τον Θεό. Τώρα αρχίζουμε με την «Παρούσα Μνήμη».

(Κ-28.Ι.1) Το θαύμα δεν κάνει τίποτα. Αυτό που κάνει όλο κι όλο είναι να εξουδετερώνει. Κι έτσι ακυρώνει την παρεμβολή. Δεν προσθέτει τίποτα αλλά απλώς αφαιρεί. Κι αυτό που αφαιρεί έχει ήδη φύγει από καιρό αλλά με το να διατηρείται στην μνήμη φαίνεται να έχει άμεσα αποτελέσματα. Αυτός ο κόσμος τέλειωσε προ πολλού. Οι σκέψεις που τον κατασκεύασαν δεν υπάρχουν πια στον νου που τις σκέφτηκε και τις αγάπησε για λίγο. Το θαύμα δεν δείχνει παρά μόνο ότι το παρελθόν έχει παρέλθει και ό,τι πραγματικά έχει παρέλθει δεν έχει επιπτώσεις. Η ενθύμηση ενός αιτίου δεν μπορεί να παράξει παρά ψευδαισθήσεις της παρουσίας του, όχι αποτελέσματα.

Όπως συχνά τονίζουν τα Μαθήματα Θαυμάτων, το θαύμα (όπως και η Επανόρθωση, η συγχώρεση, ή η σωτηρία) δεν κάνει τίποτα, αφού δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να γίνει. Μάλλον, διορθώνει (ή εξουδετερώνει) την πίστη του εγώ ότι υπάρχει ένα πρόβλημα (δηλ. η ενοχή μας) που απαιτεί άμυνα (δηλ. τον κόσμο και το σώμα) και εξιλέωση (δηλ. θυσία και πόνο). Το εγώ εμμένει σε εκείνη την αρχαία ανάμνηση της πίστης μας ότι έχουμε διαχωριστεί από τον Θεό, και ήταν εκείνη η σκέψη του διαχωρισμού που έγινε η αιτία του κόσμου του σώματος, του πόνου και του θανάτου. Στην εμπειρία των ατομικών μας ζωών, όποτε νιώθουμε πόνο, ή κατηγορούμε κάποιον άλλον ότι μας θυματοποιεί, στην πραγματικότητα ξαναζούμε εκείνη την αρχαία στιγμή, λέγοντας, «Κοίτα την αθλιότητα της ζωής μου· η αμαρτία μου απέναντι στον Θεό είχε πολύ πραγματικά αποτελέσματα». Και το εγώ μας λέει,

ακόμα και αν δεν το συνειδητοποιούμε, ότι αυτός ο πόνος τελικά είναι η τιμωρία μας για αυτό που κάναμε εναντίον του Θεού.

«Αυτό που αφαιρεί έχει ήδη φύγει από καιρό»: το θαύμα αφαιρεί την σύνδεση αιτίας και αποτελέσματος. Μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτά τα τρομακτικά αποτελέσματα που πιστεύουμε ότι είναι πραγματικά, δεν είναι, και εάν δεν είναι πραγματικά – αν δεν είναι αποτελέσματα – δεν γίνεται να έχουν μια αιτία. Αν κάτι δεν είναι αιτία δεν υπάρχει, και αυτός είναι ο τρόπος του Αγίου Πνεύματος να μας διδάξει ότι η αμαρτία είναι μια ψευδαίσθηση: δεν συνέβη ποτέ. Γι' αυτό είναι ουσιώδες όταν εργάζεσαι με τα Μαθήματα Θαυμάτων να αναγνωρίσεις ότι διδάσκουν ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση. Αν αναγνωρίσουμε τον κόσμο, και επομένως και το σώμα, ως πραγματικά, λέμε ότι η αμαρτία είχε αποτελέσματα. Αν πιστεύουμε ότι το σώμα είναι αιώνιο, ή ανασταίνεται και επομένως έχει πεθάνει (που σημαίνει βέβαια ότι κάποτε ζούσε), λέμε ότι το σώμα είναι πραγματικό, και επομένως η αμαρτία είχε ένα αποτέλεσμα και πρέπει και αυτή να είναι πραγματική.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας διδάσκουν ότι το σώμα δεν είναι πραγματικό επειδή ο κόσμος δεν είναι πραγματικός. Είναι ψευδαισθητικά επειδή προήλθαν την ψευδαισθητική σκέψη ότι έχουμε αμαρτήσει απέναντι στον Θεό. «Οι σκέψεις που το κατασκεύασαν δεν είναι πια στον νου που τις σκέφτηκε και τις αγάπησε για λίγο»: το Άγιο Πνεύμα έχει ήδη ακυρώσει την ψευδαισθητική σκέψη που έφτιαξε τον κόσμο· τα λάθη έχουν ήδη διορθωθεί.

(Κ-28.Ι.2:1-3) Όλα τα αποτελέσματα της ενοχής δεν υπάρχουν πια εδώ. Διότι η ενοχή έχει παρέλθει. Στο πέρασμά της απήλθαν και οι συνέπειές της, αφού έμειναν χωρίς αιτία.

Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε αυτό που συζητήσαμε πιο πάνω. Η ενοχή έχει παρέλθει, επειδή η αμαρτία έχει ακυρωθεί. Ο φαινομενικός διαχωρισμός από τον Θεό που οδήγησε στην ενοχή μας διορθώθηκε εκείνη την ίδια στιγμή, που σημαίνει ότι δεν είχε αποτελέσματα. Και έτσι ο κόσμος, που είναι το αποτέλεσμα της ενοχής, έχει παρέλθει επίσης, με όλες τις φαινομενικές συνέπειες του πόνου, των βασάνων, και του θανάτου. Και όμως εμείς καθόμαστε ακόμα μπροστά στην οθόνη

ξαναπαίζοντας τα αρχαία σενάρια, σαν να συμβαίνουν όλα σήμερα, σαν να είναι πραγματικές η αμαρτία μας και η ενοχή μας και να έχουν πραγματικά αποτελέσματα.

(Κ-28.Ι.2:4) Γιατί να θέλετε να προσκολληθείτε σε αυτήν την μνήμη εάν δεν επιθυμείτε τα αποτελέσματά της;

Η σκέψη που εκφράζεται εδώ έχει σημαντικές επιπτώσεις για την ψυχολογική θεωρία και την ψυχοθεραπεία. Το παρελθόν έχει επίδραση επάνω μας, αν επιλέξουμε στο παρόν να μείνουμε προσκολλημένοι σ' αυτό. Ακριβολογώντας, αν συνεχίσω να πιστεύω ότι οι γονείς μου με κακοποίησαν και δεν με αγαπούσαν, τότε θα βλέπω τα βάσανά μου ως ενήλικας σαν ένα άμεσο αποτέλεσμα εκείνης της κακοποίησης. Και θα μπορώ να λέω: «Ναι, η αιτία που είμαι έτσι, είναι επειδή με κακομεταχειρίστηκαν όταν ήμουν παιδί». Όλο αυτό είναι αλήθεια μέσα στην ψευδαισθητική φύση του κόσμου του εγώ, μια πίστη που διατηρείται από πολλούς θεωρητικούς της προσωπικότητας. Η πραγματική αλήθεια, όμως, είναι ότι εγώ επιλέγω στο παρόν να μένω προσκολλημένος σε εκείνη την ανάμνηση. Αν αλλάξω γνώμη στο παρόν, τότε άσχετα με το τι έκαναν ή δεν έκαναν οι γονείς μου, αυτό δεν θα είχε κανένα αποτέλεσμα. Και επιλέγω να διατηρώ αυτήν την πικρή ανάμνηση, επειδή επιθυμώ τα αποτελέσματα του πόνου τώρα, αλλά θέλω να αρνηθώ την ευθύνη μου ότι τον διάλεξα. Αντίθετα, η ευθύνη προβάλλεται στο παρελθόν και σε συγκεκριμένες μορφές του παρελθόντος, και έτσι εγώ φοράω «το πρόσωπο της αθωότητας» (Κ-31.V.2:6).

Το ίδιο ισχύει και για την μεγαλύτερη εικόνα. Πιστεύουμε ότι τα βάσανά μας σε αυτόν τον κόσμο είναι άμεσο αποτέλεσμα της αμαρτίας μας απέναντι στον Θεό, και έτσι προσκολλόμαστε στο παρελθόν σαν να είναι ακόμα εδώ. Και αυτό συμβαίνει μόνον επειδή επιλέγουμε τώρα να προσκολληθούμε στο παρελθόν· ο πόνος που ανήκει στο παρελθόν είναι αυτό που διατηρεί την ύπαρξη του εγώ. Επιλέγουμε, ως παρατηρητής, να ακούμε την φωνή του εγώ. Έτσι παίζουμε τις ταινίες του εγώ, που είναι ταινίες διαχωρισμού, δυστυχίας, πόνου, αγωνίας, ενοχής, κατάθλιψης, ασθένειας και θανάτου. Επιπλέον, επιλέγουμε να παίζουμε αυτές τις ταινίες επειδή έτσι ξαναζεί για μας η φαινομενική πραγματικότητα του χρόνου του διαχωρισμού. Δεν έχουμε καμιά απολύτως επίγνωση ότι το πρόβλημα δεν είναι αυτό που

πιστεύουμε ότι βιώνουμε ή παρατηρούμε· το πρόβλημα είναι ότι επιλέγουμε, από την οπτική γωνία του παρατηρητή, να το κάνουμε πραγματικό για μας τώρα, παρόλο που εκείνο το «τώρα» δεν υπάρχει πια, χρησιμοποιώντας το σαν άμυνα απέναντι στο αληθινό τώρα της άγιας στιγμής. Όπως δηλώνει το κείμενο:

...Κάποτε δεν είχες επίγνωση της αληθινής αιτίας όλων όσων ο κόσμος φαινόταν να εξακοντίζει επάνω σου, απρόσκλητα και χωρίς να τα ζητήσεις. Για ένα πράγμα ήσουν σίγουρος: από όλες τις πλείστες αιτίες που αντιλαμβανόσουν ότι σου φέρνουν πόνο και βάσανα, η ενοχή σου δεν ήταν ανάμεσά τους. (Κ-27.VII.7:3-4)

(Κ-28.I.2:5-6) Η ενθύμηση είναι εξίσου επιλεκτική όσο η αντίληψη, όντας ο παρελθοντικός της χρόνος. Είναι αντίληψη του παρελθόντος σαν αυτό να συνέβαινε τώρα, σαν να ήταν ακόμα παρόν για να το δει κανείς.

Η αντίληψη, όπως μας διδάσκουν τα Μαθήματα ξανά και ξανά, είναι μια επιλογή. Η ενότητα με τίτλο «Αντίληψη και Επιλογή» (Τ-25.III) διδάσκει πως ό,τι βλέπουμε προέρχεται από την επιθυμία μας να δούμε ένα συγκεκριμένο πράγμα, μια επιθυμία που προβάλλεται έξω. Συνεπώς βλέπουμε κάτι, όχι επειδή είναι πραγματικά εκεί, αλλά επειδή επιθυμούμε να το δούμε εκεί. Η ενθύμηση λειτουργεί με τον ίδιο ακριβώς τρόπο· η μόνη διαφορά είναι ότι η αντίληψη, όπως την βιώνουμε, συμβαίνει στο παρόν. Σε αντιλαμβάνομαι τώρα. Αν θυμηθώ κάτι που έκανες χθες, τότε προφανώς αυτό βρίσκεται στο παρελθόν. Αλλά το παρελθόν και το παρόν στον διαχωρισμένο νου είναι διαφορετικές μορφές της ίδιας ψευδαίσθησης.

Ερ.: Τι γίνεται με την κατάσταση κατά την οποία δεν φέρθηκες με αγάπη και μετά ένιωσες μεταμέλεια ή όπως λέγεται «υγή ενοχή»; Αν τότε σκεφτείς ότι κάπως πρέπει να επανορθώσεις, δεν είναι και αυτός ένας τρόπος να κρατηθείς στο παρελθόν;

Απ.: Ναι, όντως είναι ένα παράδειγμα εξιλέωσης για τις περασμένες αμαρτίες μας, και αυτό βεβαίως, κάνει το παρελθόν πραγματικό.

Ερ.: Άρα, είναι σωστό ότι η θεραπεία δεν ζητά να κάνεις τίποτα, αλλά απλώς να αναγνωρίσεις ότι έγινε ένα λάθος, να ζητήσεις από το Άγιο Πνεύμα μια διορθωμένη αντίληψη, και μετά να το αφήσεις, εμπιστευόμενος ότι αφήνοντάς το, τα «λάθη» που έγιναν θα θεραπευθούν;

Απ.: Αυτό ακριβώς είναι το σωστό σκεπτικό. Αν μετά αισθανθούμε ότι μας καθοδηγήσει το Άγιο Πνεύμα να πάμε και να μιλήσουμε σε εκείνο το πρόσωπο, αυτό θα πρέπει να γίνει με μια διορθωμένη αντίληψη, η οποία θα οδηγήσει σε μια διαφορετική στάση, αν πρόκειται να γίνει θεραπεία. Αλλά αυτό που κάνουμε οι περισσότεροι είναι να νιώθουμε ένοχοι για κάτι, και μετά αισθανόμαστε ότι πρέπει να επανορθώσουμε γι αυτό στο άτομο, ή να αρνούμαστε εντελώς την ενοχή και συνεχίζουμε σαν να μην συνέβη τίποτα, αλλά η ενοχή του παρελθόντος παραμένει βαθιά μέσα μας. Άρα, είτε έτσι είτε αλλιώς, η διόρθωση του εγώ ή η άρνηση υπηρετούν τον σκοπό του εγώ να κάνουν το παρελθόν πραγματικό.

(Κ-28.Ι.2:7-9) Η μνήμη, όπως και η αντίληψη, είναι μια ικανότητα που κατασκευάστηκε από σας για να πάρει την θέση εκείνου που σας έδωσε ο Θεός κατά τη δημιουργία σας. Και όπως όλα τα πράγματα που εσείς κατασκευάσατε, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να εξυπηρετήσει έναν άλλο σκοπό και να γίνει το μέσον για κάτι άλλο. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να θεραπεύσει και όχι για να πληγώσει, εάν έτσι το επιθυμείτε.

Φτιάξαμε την μνήμη επειδή η μνήμη προφανώς υπονοεί μια γραμμική όψη του χρόνου, παρελθόντος και παρόντος, και έτσι ο χρόνος γίνεται υποκατάστατο του αιώνιου παρόντος, που είναι το πλησιέστερο που μπορούμε να έρθουμε στην κατάσταση της πραγματικότητας. Και όμως, παρόλο που το εγώ τον έφτιαξε για επίθεση, ο χρόνος μπορεί να χρησιμοποιηθεί από το Άγιο Πνεύμα για να μας βοηθήσει. Σε μια όμορφη δήλωση, τα Μαθήματα Θαυμάτων διδάσκουν:

...Το σώμα δεν φτιάχτηκε από αγάπη. Όμως η αγάπη δεν το καταδικάζει και μπορεί να το χρησιμοποιήσει στοργικά, σεβόμενη αυτό που έφτιαξε ο Υιός του Θεού και χρησιμοποιώντας το να τον σώσει από τις αυταπάτες. (Κ-18.VI.4:7-8)

Αυτή η διδασκαλία είναι μια από τις πιο σημαντικές στα Μαθήματα, και είναι η βάση για τα παραδείγματά μας των ταινιών του Αγίου Πνεύματος ή του ολογράμματος της διόρθωσης: την χρησιμοποίηση από το Άγιο Πνεύμα αυτών που φτιάξαμε με σκοπό τον διαχωρισμό και την επίθεση, σαν μέσο για ένωση και θεραπεία.

Ερ.: Πώς θα μπορούσες να εφαρμόσεις αυτήν την ιδέα που αναφέρεται στο κείμενο στην περίπτωση κάποιου που έχει αναμνήσεις ότι ήταν ένα κακοποιημένο παιδί, για παράδειγμα; Πώς μπορεί η μνήμη να χρησιμοποιηθεί με την έννοια του ορθού νου;

Απ.: Ένας τρόπος θα ήταν, όπως λένε τα Μαθήματα δε κάνα δυο σημεία, να σκέπτεσαι τα θετικά πράγματα που αυτό το άτομο έκανε για σένα, αντί να εστιάζεις μόνο στα αρνητικά. Για παράδειγμα, αυτή η δήλωση από το κείμενο:

...Έχεις σίγουρα εκτιμήσει τις καλές προσπάθειες, και παραβλέπει τα λάθη; Ή η εκτίμησή σου τρεμοφέγγει και ξεθωριάζει σε αυτό που φαίνεται να είναι το φως των λαθών; (Κ-17. V.11:7-8)

Αυτό είναι ένα αρχικό βήμα. Είναι σαν να λες, «Οι γονείς μου δεν ήταν μόνον κακοί». Δεν πρόκειται να αποτελέσει την τελική θεραπεία, αλλά εάν το μόνο που κάνουμε είναι να εστιάζουμε στα αρνητικά, θα βοηθούσε να βλέπαμε ότι οι γονείς μας έκαναν και κάποια καλά πράγματα. Σχετικά με την θεραπεία, θα ήταν χρήσιμο για αυτό το άτομο να δει ότι εστιάζει μόνον στα άσχημα πράγματα, αλλά ότι υπήρχαν και καλά. Και θα ήταν η αρχή μιας μετατόπισης στην στάση αυτού του ατόμου ως προς το παρελθόν.

Ένας πιο ευφυής τρόπος, όμως, θα ήταν να «θυμηθεί» τις παλιές πληγές, αλλά να τους δώσει διαφορετική ερμηνεία, λέγοντας, για παράδειγμα, «αλλά αυτή ήταν η έκκληση των γονιών μου για βοήθεια, όπως και η δική μου». Αυτά τα βήματα θα μας οδηγούσαν στο τελικό στάδιο, - την ανάμνηση του Θεού – που είναι αυτό για το οποίο πραγματικά μιλάει αυτή η ενότητα, «Η Παρούσα Μνήμη».

Θα πρέπει να αναφερθεί, όμως, ότι σε μια κατάσταση που αφορά ένα κακοποιημένο παιδί, υπάρχει ένας πραγματικός κίνδυνος να υπερπηδήσεις κάποια βήματα που

είναι σχεδόν πάντα αναγκαία για να πάρεις τα μαθήματα αυτής της συγκεκριμένης αίθουσας διδασκαλίας. Αυτά τα βήματα συνήθως περιλαμβάνουν την ανάκληση της ανάμνησης της κακοποίησης στο νου, και να αφεθεί να νιώσει τον πόνο, την ντροπή, και τον θυμό πριν μπορέσει κανείς να μετακινηθεί σε μια αντίληψη αληθινής συγχώρεσης του κακοποιημένου ενήλικα. Όπως καταλήγει ένα μάθημα στο βιβλίο των Ασκήσεων, που μιλάει στο πλαίσιο του τελευταίου βήματος του Θεού:

... Ο Θεός ο ίδιος θα κάνει αυτό το τελικό βήμα. Μην αρνείσαι τα μικρά βήματα που σου ζητάει να κάνεις προς Αυτόν (Βιβλ.Ασκ-Μ.Ι.193.13:6-7).

Πολύ συχνά οι άνθρωποι μπορεί να αρνούνται τον πόνο αυτών των αναμνήσεων που έκαναν πραγματικές, αλλά νιώθουν ότι τις άφησαν πίσω τους ως μέρος της πνευματικής διαδικασίας της συγχώρεσης. Αλλά το μόνο θα έχουν πραγματικά κάνει είναι να βάλουν ένα πνευματικό κάλυμμα πάνω στον πόνο, πιστεύοντας σαν την στρουθοκάμηλο, ότι επειδή δεν το βλέπουν (ή δεν το νιώθουν) το πρόβλημα δεν υπάρχει. Χρησιμοποιώντας τις λέξεις που η Helen Schucman, γραφέας των Μαθημάτων, άκουσε τον εαυτό της να λέει όταν ξύπνησε ένα πρωί: «Μην υποτιμάς ποτέ την δύναμη της άρνησης». Στις περιπτώσεις οδυνηρών γεγονότων όπως η παιδική κακοποίηση, ένας καλός κανόνας που θα μπορούσε να εφαρμοστεί είναι ότι ένα άτομο δεν θα είχε επιλέξει αυτήν την συγκεκριμένη βιντεοταινία αν δεν υπήρχαν μαθήματα να διδαχθεί πάνω στη συγχώρεση της κακοποίησης (με τον εαυτό του ως το «θύμα» και τον ενήλικα ως τον «θύτη»). Και αν είναι έτσι, ένα τόσο οδυνηρό μάθημα σχεδόν πάντα θα ξυπνήσει οδυνηρές αναμνήσεις και επομένως μια οδυνηρή διαδικασία συγχώρεσης. Μέσα στον ονειρικό κόσμο μας, μια τέτοια διαδικασία απαιτεί αναμφίβολα κάποιο χρόνο. Αν το «αφήνω πίσω» συμβεί πολύ γρήγορα, υπάρχουν πιθανότητες η ενοχή και ο θυμός – που ήδη έχουν γίνει πραγματικά – να μην έχουν αληθινά αφεθεί πίσω, αλλά να έχουν απλά καταπιεστεί. Συνεπώς, θα ξαναέρθουν στην επιφάνεια με άλλες μορφές. Όπως λέει το κείμενο αναφερόμενο στην αμαρτία:

...Μερικές φορές μια αμαρτία μπορεί να επαναλαμβάνεται συνεχώς, με φανερά οδυνηρά αποτελέσματα, αλλά χωρίς να χάνει την γοητεία της. Και ξαφνικά, αλλάζεις την κατάστασή της από αμαρτία σε λάθος. Τώρα δεν θα το

επαναλαμβάνεις· απλά θα σταματήσεις και θα το αφήσεις να φύγει, εκτός και αν η ενοχή παραμείνει. Διότι τότε θα αλλάξεις μόνον την μορφή της αμαρτίας, αναγνωρίζοντας ότι ήταν λάθος, αλλά κρατώντας το αδιόρθωτο. Αυτή δεν είναι πραγματική αλλαγή στην αντίληψή σου, διότι είναι η αμαρτία που απαιτεί τιμωρία, όχι λάθος. (Κ-19.III.3:3-7)

(Κ-28.I.3:1) Τίποτα που χρησιμοποιείται για θεραπεία δεν αντιπροσωπεύει μια προσπάθεια να κάνετε οτιδήποτε.

Με άλλα λόγια, στον ορθό νου μας (που είναι το μοναδικό μέρος που μπορεί να συμβεί η θεραπεία) δεν κάνουμε τίποτα, διότι δεν χρειάζεται να γίνει τίποτα· ένα θαύμα δεν κάνει τίποτα, απλά εξουδετερώνει – έτσι άρχισε αυτή η ενότητα. Όποτε βιώνουμε ότι καταβάλλουμε προσπάθεια – που είναι διαφορετικό από το να συμπεριφέρονται τα σώματά μας με συγκεκριμένους τρόπους – γνωρίζουμε ότι τα εγώ μας έχουν πάρει τα ηνία. Όταν το Μάθημα 155 μας λέει να «κάνουμε πίσω και να αφήσουμε Αυτόν να μας οδηγήσει» (Βιβλ.Ασκ-Μ.Ι.155), τονίζει το ίδιο σημείο που κάπου αλλού μας λένε τα Μαθήματα, να εξουδετερώσουμε τις παρεμβολές που εμποδίζουν την Αγάπη και την θεραπεία του Αγίου Πνεύματος να επεκταθεί μέσα από μας. Η Αγάπη απλά είναι· δεν κάνει απολύτως τίποτα.

(Κ-28.I.3:2) Είναι μια αναγνώριση του ότι δεν έχετε ανάγκες που σημαίνει ότι κάτι πρέπει να κάνετε.

Αν πιστεύω ότι έχω κάποια ανάγκη, τότε προφανώς πρέπει να κάνω κάτι για αυτήν· η ιδέα πίσω από το θαύμα (ή την θεραπεία) είναι ότι δεν χρειάζεται να γίνει τίποτα. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι τα σώματά μας δεν κάνουν πράγματα σε αυτόν τον κόσμο, αλλά απλώς να αναγνωρίσουμε ότι είναι η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος που το «κάνει» αυτό μέσα από μας. Η μοναδική μας ανάγκη, επομένως, είναι να θυμηθούμε ότι δεν έχουμε ανάγκες. Τα Μαθήματα δηλώνουν ότι

...η μόνη προσευχή που έχει νόημα είναι για συγχώρεση, επειδή αυτοί που έχουν συγχωρεθεί έχουν τα πάντα....Η προσευχή για συγχώρεση δεν είναι τίποτα

*περισσότερο από ένα αίτημα να μπορέσεις να αναγνωρίσεις αυτά που ήδη έχεις.
(Κ-3.Υ.6:3,5)*

Και έτσι, για να το πούμε άλλη μια φορά, το θαύμα απλώς εξουδετερώνει το λανθασμένο σύστημα πεποιθήσεών μας, πράγμα που αναπόφευκτα οδηγεί στην ανάμνηση της μοναδικής μας ανάγκης – της Αγάπης του Θεού.

(Κ-28.Ι.3:3) Είναι μια μη επιλεκτική μνήμη, που δεν χρησιμοποιείται για να παρεμποδίσει την αλήθεια.

Μπορώ να έχω μνήμες από το παρελθόν, αλλά δεν χρειάζεται να τις κρίνω. Δεν σκέπτομαι «αυτό είναι καλό, ή κακό πράγμα· αυτό είναι καλό ή κακό άτομο». Όπως μας λέει ένα από τα πρώτα μαθήματα του βιβλίου των Ασκήσεων, στο πλαίσιο της επιλογής των σκέψεων στις οποίες να εφαρμόσουμε την ιδέα της ημέρας ότι οι σκέψεις μας δεν σημαίνουν τίποτα:

...Αν έχεις ήδη επίγνωση δυσάρεστων σκέψεων, χρησιμοποίησέ τις σαν θέματα για την ιδέα. Όμως, μην διαλέγεις μόνον σκέψεις που νομίζεις ότι είναι «κακές». Εάν εκπαιδεύσεις τον εαυτό σου να παρατηρεί τις σκέψεις σου, θα δεις ότι αντιπροσωπεύουν ένα τέτοιο μίγμα, που από μια άποψη, καμιά από αυτές δεν μπορεί να αποκαλεστεί «καλή ή «κακή». Γι' αυτό και δεν σημαίνουν τίποτα....Καμιά από αυτές δεν αντιπροσωπεύει τις αληθινές σου σκέψεις, οι οποίες σκεπάζονται από τις άλλες. Οι «καλές» σκέψεις είναι μονάχα σκιές αυτού που βρίσκεται πέρα από αυτόν τον κόσμο, και οι σκιές δυσκολεύουν την όραση. Οι «κακές» σκέψεις μπλοκάρουν την όραση και την τυφλώνουν. Δεν θέλεις ούτε τις μεν ούτε τις δε. (Ασκ-Μ.Ι.4:4-7; 2:3-6)

Επομένως, αντί να κρίνω αυτά που κρατάει η μνήμη μου, πρέπει να συνειδητοποιήσω ότι αυτά ήταν εκπαιδευτικά μαθήματα που εγώ επέλεξα να ξαναβιώσω, έτσι ώστε να μάθω το υπέρτατο μάθημα της αποδοχής της Επανόρθωσης.

(Κ-28.Ι.3:4-7) Όλα τα πράγματα που μπορεί να χρησιμοποιήσει το Άγιο Πνεύμα για θεραπεία Του έχουν δοθεί, απαλλαγμένα από το περιεχόμενο

και τους σκοπούς για τους οποίους φτιάχτηκαν. Δεν είναι παρά ικανότητες χωρίς εφαρμογή. Αναμένουν να χρησιμοποιηθούν. Δεν έχουν αφοσίωση και στόχο.

Τώρα είμαστε πίσω στο δυαδικό μας σενάριο – όλα όσα θα χρησιμοποιήσει το Άγιο Πνεύμα έχουν ήδη συμβεί. Συγκεκριμένα, αν υπάρχει μια σχέση που ήταν απαίσια, δίνεται στο Άγιο Πνεύμα, αλλά χωρίς τον σκοπό της ιδιαιτερότητας του εγώ, τον οποίον έγινε για να υπηρετήσει. Έτσι, η σχέση γίνεται εργαλείο σωτηρίας. Σε αυτό το θέμα επανέρχεται αργότερα το κείμενο με ένα δυνατό απόσπασμα που εκφράζει την επανερμηνεία της ιδιαιτερότητάς μας από το Άγιο Πνεύμα:

Αυτή είναι η γεμάτη καλοσύνη αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για την ιδιαιτερότητα· χρησιμοποιεί αυτό που έφτιαξες, για να θεραπεύσει αντί να πληγώσει....Η ιδιαιτερότητα που επέλεξε [ο Υιός] για να πληγώσει τον εαυτό του απέδειξε ο Θεός ότι είναι το μέσον για την σωτηρία του, από εκείνη ακριβώς την στιγμή που έγινε η επιλογή. (Κ-25.VI.3:6; 5:6)

Η μορφή παραμένει η ίδια – η σχέση αυτή καθεαυτή – αλλά το περιεχόμενο έχει μετατοπιστεί από ιδιαίτερο που περιλαμβάνει ενοχή, φόνο και διαχωρισμό, σε άγιο με συγχώρεση, αγάπη και ένωση. Όλα τα πράγματα στον κόσμο είναι ουδέτερα – «Το σώμα μου είναι ένα εντελώς ουδέτερο πράγμα» (Ασκ-Μ.ΙΙ.294) – και περιμένουν να τους ανατεθεί ένας σκοπός. Όπως λένε τα Μαθήματα: «Η δοκιμασία για το κάθε τι πάνω στην γη είναι απλά η εξής: «ποιο σκοπό εξυπηρετεί;» (Κ-24.VII.6:1). Όλα τα πράγματα υπηρετούν τον σκοπό είτε του εγώ είτε του Αγίου Πνεύματος, όπως επιλέξει ο νους.

(Κ-28.Ι.4:1-3) Το Άγιο Πνεύμα μπορεί πράγματι να κάνει χρήση της μνήμης, διότι ο Ίδιος ο Θεός βρίσκεται εκεί. Εν τούτοις αυτή δεν είναι μια μνήμη παρελθοντικών γεγονότων αλλά μόνο μίας παρούσας κατάστασης. Είστε συνηθισμένοι για μεγάλο χρονικό διάστημα να πιστεύετε ότι η μνήμη συγκρατεί μονάχα ό,τι είναι περασμένο κι έτσι σας είναι δύσκολο να συνειδητοποιήσετε ότι είναι μια ικανότητα που μπορεί να θυμηθεί το τώρα.

Αυτή είναι μια τελείως διαφορετική άποψη για την μνήμη, και βασικά τονίζει την πολύ σημαντική έννοια του παρατηρητή, στην οποία αναφερόμαστε στο Σχεδ. 3. Δεν μπορεί να υπάρξει ανάμνηση παρελθοντικών γεγονότων, γιατί δεν υπάρχουν παρελθοντικά γεγονότα. Υπάρχει μόνο μια απόφαση που πάρθηκε στο παρόν από τον παρατηρητή να παραμείνει στην ανάμνηση της σκέψης του διαχωρισμού, που δεν υπάρχει πια εκεί. Η μνήμη είναι μια δεξιότητα που θα μας βοηθήσει να θυμηθούμε τελικά ότι η αληθινή μας πραγματικότητα είναι εκείνη που ποτέ δεν αφήσαμε. Συνεπώς η ικανότητα να θυμηθούμε εκείνο που έφτιαξε το εγώ για να μας φυλακίσει στην ανάμνηση της αμαρτίας μας του διαχωρισμού, μπορεί τώρα να χρησιμοποιηθεί από το Άγιο Πνεύμα για να θυμηθούμε την παρούσα μας κατάσταση με το Θεό, στην οποία η αμαρτία του διαχωρισμού δεν συνέβη ποτέ.

(Κ-28.Ι.4:4-7) Οι περιορισμοί επί της ενθύμησης που ο κόσμος επιβάλλει είναι τόσο αχανείς όσο εκείνοι που εσείς επιτρέπετε στον κόσμο να επιβάλλει πάνω σας. Δεν υπάρχει σύνδεση της μνήμης με το παρελθόν. Εάν εσείς θα την θέλατε εκεί, τότε βρίσκεται εκεί. Αλλά μόνο η επιθυμία σας κατασκεύασε τον σύνδεσμο και μόνον εσείς τον έχετε συντηρήσει σ' ένα μέρος του χρόνου όπου η ενοχή φαίνεται να εξακολουθεί να υφίσταται ακόμη.

Είμαστε τόσο απόλυτα ταυτισμένοι με την άποψη του κόσμου για τον γραμμικό χρόνο, που μας φαίνεται αδύνατον να πιστέψουμε ότι ο χρόνος μπορεί να είναι κάτι άλλο. Στην πραγματικότητα, βέβαια, ο ψευδαισθητικός κόσμος είναι ανίκανος να μας επιβάλει οτιδήποτε, γιατί, για την ακρίβεια, είναι απλώς η δύναμη του νου μας που μας θέτει τέτοιους περιορισμούς. Η δήλωση ότι δεν υπάρχει σύνδεση της μνήμης με το παρελθόν αναφέρεται σε αυτό που είπαμε νωρίτερα ότι εμμένουμε στις οδυνηρές αναμνήσεις του παρελθόντος. Αυτό που θυμόμαστε στο παρόν δεν έχει καμιά σχέση με το παρελθόν. Στην πραγματικότητα δεν είναι παρά μια επιλογή στο παρόν να μείνουμε στην ενοχή μας και στην πίστη ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός. Ενθυμούμενος τα κακά πράγματα που μου έκαναν οι γονείς μου πριν τριάντα ή σαράντα χρόνια είναι απλώς μια δικαιολογία που χρησιμοποιεί το εγώ για να επιτύχει τον σκοπό του που είναι να κρύψει από την επίγνωσή μου ότι το θεμέλιό του είναι η σκέψη του διαχωρισμού.

(Κ-28.Ι.5:1-4) Η χρήση της μνήμης από το Άγιο Πνεύμα είναι εντελώς ξεχωριστή από τον χρόνο. Δεν ψάχνει να την χρησιμοποιήσει ως μέσον για να διαφυλάξει το παρελθόν αλλά μάλλον ως τρόπο για να το αποδεσμεύσει. Η μνήμη φυλάσσει το μήνυμα που λαμβάνει και κάνει ό,τι της δίδεται να κάνει. Δεν γράφει το μήνυμα, ούτε προσδιορίζει τον σκοπό για τον οποίο προορίζεται.

Αυτή είναι μια σημαντική ιδέα στα Μαθήματα Θαυμάτων, και εμφανίζεται αρκετές φορές. Το σώμα δεν κάνει τίποτα· απλά εκτελεί τα μηνύματα που του στέλνει ο νους. Το θέμα των μηνυμάτων και των αγγελιαφόρων βρίσκεται και στην ενότητα «Η Έλξη της Ενοχής» στο Κεφάλαιο 19, που τονίζει ότι το πρόβλημα είναι οι αγγελιαφόροι που στέλνουμε, όχι τα μηνύματα που μας επιστρέφονται. Οι αγγελιαφόροι απλά κάνουν αυτά που τους είπαμε να κάνουν. Παρόμοια, τα Μαθήματα λένε σχετικά με τον κόσμο:

Ο κόσμος που βλέπεις είναι απλά ο αδρανής μάρτυρας ότι είχες δίκιο. Αυτός ο μάρτυρας είναι παράφρων. Τον εκπαιδευσεις και του υπέβαλλες την μαρτυρία που ήθελες, και που όταν σου την έφερε, ακούγοντάς την, έπεισες τον εαυτό σου ότι ήταν αληθινή. Εσύ το έκανες αυτό στον εαυτό σου. Δες μόνον αυτό και θα δεις επίσης πόσο κυκλική είναι η λογική πάνω στην οποίαν βασίζεται η «όρασή» σου. (Κ-21.ΙΙ.5:1-5)

Το ίδιο αξίωμα ισχύει και για την μνήμη. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την μνήμη είτε για να παραμείνουμε στην ενοχή και στην αμαρτία του παρελθόντος, εκείνου του αρχαίου παρελθόντος που ξαναζούμε, ή μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την μνήμη για να αφήσουμε το παρελθόν να φύγει και να επιτρέψουμε στην ενθύμηση του Θεού να ανατείλει μέσα μας. Παρόμοια, στα πρώτα κεφάλαια του κειμένου ο Ιησούς αναφέρεται στις δύο χρήσεις της άρνησης: την ανάγκη του εγώ να αρνείται την ενοχή που πρώτα έχει κάνει αληθινή, σε αντίθεση με την άρνηση του Αγίου Πνεύματος της εγωικής άρνησης της αλήθειας. Το Άγιο Πνεύμα αρνείται την πραγματικότητα της ιστορίας του εγώ για την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο, και αρνείται ότι το εγώ έχει πραγματικά αλλάξει την πραγματικότητά μας ως Υιού του Θεού:

[Η ειρήνη] αρνείται σε οτιδήποτε δεν προέρχεται από τον Θεό, την δύναμη να επιδράσει επάνω σου. Αυτή είναι η σωστή χρήση της άρνησης. Δεν χρησιμοποιείται για να κρύψει κάτι, αλλά για να διορθώσει το λάθος... Η αληθινή άρνηση είναι ένα πανίσχυρο προστατευτικό εργαλείο. Μπορείς και πρέπει να αρνηθείς κάθε πίστη ότι το λάθος μπορεί να σε βλάψει. Αυτό το είδος της άρνησης δεν αποτελεί συγκάλυψη αλλά διόρθωση... Η άρνηση του λάθους είναι μια ισχυρή υπεράσπιση της αλήθειας, αλλά η άρνηση της αλήθειας οδηγεί σε διαστρεβλωμένη δημιουργία, στις προβολές του εγώ. (Κ-2.II.1:11-13; 2:1-3,5)

(Κ-28.I.5:6) . Όπως και το σώμα, η μνήμη δεν έχει στόχο αφ' εαυτής. Κι αν φαίνεται πως υπηρετεί την διατήρηση αρχαίου μίσους και σας δίνει εικόνες από αδικίες και τραύματα που διαφυλάσσετε, αυτό συμβαίνει επειδή τέτοιο ζητήσατε να είναι το μήνυμά της κι αυτό είναι. Δεσμευμένη στα θησαυροφυλάκιά της, η ιστορία όλου του παρελθόντος του σώματος βρίσκεται κρυμμένη εκεί.

Το πρόβλημα δεν είναι η συγκεκριμένη μορφή των περασμένων πληγών που ανακαλούμε στο νου, αλλά μάλλον ότι έχουμε επιλέξει στο παρόν να κοιτάζουμε μόνο αυτές τις περασμένες πληγές, εκείνα τα αρχαία μίσση. Συνεπώς, δεν είναι το συγκεκριμένο γεγονός ή το άτομο που είναι η αιτία της δυσφορίας μας, αλλά μάλλον ο διαχωρισμένος νους (ή πιο σωστά, ο επιλογέας) που επέλεξε να αναστατωθεί κατ' αρχάς. Άπαξ αυτή η επιλογή της αναστάτωσης έγινε, ο νους χρησιμοποιεί τότε τις «εικόνες των αδικιών» για να δικαιολογήσει ένα αίσθημα για το οποίο δεν θέλει να αναλάβει την ευθύνη. Είναι μια ύπουλη και ιδιαίτερα μοχθηρή μορφή συσχέτισης με τους άλλους, παρόλο που ποτέ δεν αναγνωρίζεται σαν τέτοια, επειδή η ενοχή μας δεν μας αφήνει να κοιτάζουμε καν αυτά που μας λέει το εγώ ότι είναι η τρομερή αλήθεια για μας. Πράγματι, όπως έχουμε δει, όταν τελικά μπορέσουμε να κοιτάζουμε βλέπουμε ότι ο αυτοκράτορας του εγώ δεν φοράει ρούχα, ότι η «αλήθεια» του είναι απλώς ανύπαρκτη. Δεν υπάρχουν λέξεις που το εγώ μισεί περισσότερο από το να ακούει αυτήν την απλή δήλωση της αλήθειας που ακολουθεί μια περιγραφή του

πολέμου του εγώ εναντίον του Θεού στα Μαθήματα: «Και ο Θεός σκέπτεται διαφορετικά». (Κ-23.Ι.2:7)

(Κ-28.Ι.5:7) Όλοι οι παράξενοι συσχετισμοί που φτιάχτηκαν για να διατηρούν το παρελθόν ζωντανό και το παρόν νεκρό, βρίσκονται αποθηκευμένοι μέσα της, περιμένοντας την εντολή σας για να μεταφερθούν εμπρός σας και να ξαναβιωθούν.

Αν το θεωρήσουμε αυτό σε ένα ευρύτερο πλαίσιο, ο υπόγειος θάλαμος της μνήμης του εγώ αντιπροσωπεύεται από το καλειδοσκόπιο στην δεξιά πλευρά του Σχεδ. 3. Το παρελθόν του σώματος είναι κρυμμένο, όχι μέσα στο σώμα ή στον εγκέφαλο, αλλά στον νου του επιλογέα. Ας θυμηθούμε την εικόνα μας, τον παρατηρητή καθισμένο μπροστά στην οθόνη της τηλεόρασης με το τηλεκοντρόλ, πατάμε ένα κουμπί και αυτό που βλέπουμε είναι αυτό που έχουμε ανακαλέσει από την βιβλιοθήκη των βίντεό μας, τις «αποθήκες της μνήμης» μας. Το εγώ ζει μόνον στο παρελθόν, επειδή πιστεύει ότι εκεί βρίσκεται η αμαρτία, ενώ η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος, που περιέχει την ανάμνηση του Θεού, ζει μόνον στο παρόν, ανέγγιχτη από την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο που είναι η «ζωή» του εγώ. Συνεπώς, αυτό το παρόν δεν μπορεί να βιωθεί από ένα σώμα (εγκέφαλο), αλλά μόνον από το νου που έχει επιλέξει να θυμηθεί τον Θεό, σε εκείνη την στιγμή που τα Μαθήματα Θαυμάτων αναφέρουν ως άγια στιγμή.

(Κ-28.Ι.5:8) Κι έτσι τα αποτελέσματά τους φαίνονται να αυξάνονται με τον χρόνο, ο οποίος απομάκρυνε την αιτία τους.

Σε αυτήν την πρόταση, τα «αποτελέσματα» αναφέρονται στο σώμα, ο αριθμός των οποίων σίγουρα φαίνεται να αυξάνεται όσο περνάει ο χρόνος. Και ο κόσμος του χρόνου και του χώρου, με τον οποίον ταυτιζόμαστε τόσο πολύ, έχει κάνει αποτελεσματικά την δουλειά του, που είναι να κρύψει από μας την αιτία του κόσμου, δηλαδή την σκέψη του διαχωρισμού που είναι τώρα θαμμένη στους υπόγειους θαλάμους του νου μας.

Αυτό το μη-γραμμικό εννοιολογικό σχήμα είναι ολότελα και ριζικά διαφορετικό από αυτό που συνήθως παρουσιάζεται. Το μοντέλο του κόσμου που χρησιμοποιείται από

τους επιστήμονες υπήρξε γραμμικό για το μεγαλύτερο μέρος του. Οι κβαντικοί φυσικοί απομακρύνονται όλο και περισσότερο από αυτό, αν και είναι πολύ πιθανόν δεν θα δεχόνταν τις δηλώσεις των Μαθημάτων. Βέβαια η θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν έκανε μια τεράστια μετακίνηση στον τρόπο που βλέπουμε τον χρόνο. Όμως, δεν νομίζω ότι αυτοί οι φυσικοί συλλαμβάνουν το επίπεδο κατανόησης των Μαθημάτων Θαυμάτων ότι η σκέψη πίσω από το σύμπαν του χρόνου και του χώρου, που ήταν η φαινομενική αιτία του, είναι επίσης ψευδαισθητική, όντας μια σκέψη ενοχής.

(Κ-28.Ι.6:1-2) Εν τούτοις ο χρόνος δεν είναι παρά ακόμα μία φάση εκείνου που δεν κάνει τίποτα. Λειτουργεί χέρι-χέρι με όλες τις άλλες ιδιότητες με τις οποίες επιζητείτε να κρατήσετε συγκαλυμμένη την αλήθεια σχετικά με τον εαυτό σας.

Αυτό αναφέρεται στο εγώ, στην σκέψη του διαχωρισμού που περιέχει την αρχαία αιτία της αμαρτίας. Όμως, αυτή η σκέψη δεν κάνει τίποτα: δεν έχει αποτελέσματα. Επομένως, αφού η σκέψη του διαχωρισμού δεν είναι τίποτα, όλα όσα προκύπτουν από αυτήν, όπως ο χρόνος, επίσης δεν είναι τίποτα: «Οι ιδέες δεν φεύγουν από την πηγή τους». Ο χρόνος επομένως, είναι ένα άλλο τέχνασμα που χρησιμοποιεί το εγώ – προφανώς πολύ δυνατό, όπως είναι και η χρήση του θανάτου, του χώρου και του σώματος – για να κρατήσει κρυμμένη την αλήθεια για τους εαυτούς μας. Αυτή η αλήθεια βέβαια είναι ότι είμαστε αιώνιο πνεύμα. Το εγώ μας κάνει να πιστεύουμε ότι η ταυτότητά μας είναι το σώμα μας περιορισμένο από τον χρόνο και τον χώρο. Συνεπώς, αυτό το σώμα παίζει τον ρόλο ενός πολύ αποτελεσματικού προπετάσματος καπνού, που αποσπά την προσοχή μας από τον νου, όπου αληθινά βρισκόμαστε.

(Κ-28.Ι.6:3-4) Ο χρόνος ούτε αφαιρεί ούτε μπορεί να αποκαταστήσει. Κι εν τούτοις εσείς κάνετε περίεργη χρήση του χρόνου, σαν το παρελθόν να είχε προκαλέσει το παρόν, το οποίο δεν είναι παρά μία συνέπεια στην οποία καμία αλλαγή δεν μπορεί να γίνει δυνατή επειδή η αιτία του έχει παρέλθει.

Αυτή είναι βέβαια η παραδοσιακή ψυχολογική άποψη. Για παράδειγμα, ας πάρουμε πάλι κάποιον που πιστεύει ότι έχει πρόβλημα ως ενήλικας επειδή εγκαταλείφθηκε ως

παιδί. Στην ουσία, ο βασικός συλλογισμός εδώ αποκλείει κάθε πιθανότητα αλλαγής, επειδή η αιτία έχει περάσει. Καμιά ελπίδα θεραπείας δεν μπορεί να υπάρχει επειδή η πράξη έχει γίνει και το παρελθόν δεν μπορεί να αλλάξει. Μέσα στο όνειρο, η εγκατάλειψη όντως συνέβη. Κι έτσι, αφού το παρελθόν δεν μπορεί να ακυρωθεί, ο άνθρωπος είναι εγκλωβισμένος: ένας ενήλικας, που είναι το αθώο και χωρίς ελπίδα θύμα, εξαιτίας κάποιου λάθους κατά την παιδική του ηλικία. Κι έτσι, δεν υπάρχει πραγματικά τίποτα που να μπορεί να κάνει για την κατάστασή του. Η ψυχαναλυτική θεωρία είναι εγγενώς απαισιόδοξη, επειδή διδάσκει ότι δεν υπάρχει διέξοδος: το παρελθόν δεν μπορεί να αλλάξει. Το καλύτερο που μπορεί να κάνει κάποιος είναι να προσπαθήσει να «απελευθερωθεί» από κάποια από τα εμπόδια (οδυνηρές και τραυματικές αναμνήσεις). Όμως, ακόμα παραμένουμε σε ένα κλειστό σύστημα στο οποίο το παρελθόν έχει όντως πραγματικά αποτελέσματα.

Το ίδιο μοντέλο ισχύει επίσης σε ένα ασυνείδητο κοσμικό επίπεδο, όπου λέμε ότι οι αμαρτίες μας απέναντι στον Θεό είναι πραγματικές, και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για αυτό. Αυτή είναι ο κεντρικός λίθος στα θεμέλια του εγώ: δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για την αμαρτωλή φύση μας. Δεν μπορούμε να αλλάξουμε αυτό που το εγώ έχει φτιάξει να είναι πραγματικότητα· δεν μπορούμε να αλλάξουμε τα ατομικά μας σώματα, τους νόμους της φύσης, τους νόμους του κόσμου. Είμαστε, με κάθε έννοια και σκοπό, εντελώς ανίσχυροι.

Αυτή η απελπισία είναι το νόημα των αναφορών του εγχειριδίου σχετικά με το σκοτάδι του κόσμου στην καταθληπτική πορεία του χρόνου (Εγχ-1.4:4-5). Νιώθουμε σαν να είμαστε κολλημένοι σε μια φυλακή, η αιτία της οποίας δεν υπάρχει τώρα, και έτσι δεν μπορεί να αλλάξει. Ακούγοντας την φωνή του εγώ, πιστεύουμε ότι το παρελθόν έχει προκαλέσει το παρόν, και ότι το παρόν τώρα είναι το αποτέλεσμα του παρελθόντος. Έτσι, σε αυτήν την μεγαλύτερη μεταφυσική θεώρηση, το αρχαίο παρελθόν του αμαρτήματός μας του διαχωρισμού από το Θεό έχει προκαλέσει όλα τα προβλήματα του παρόντος. Προκάλεσε αυτόν τον κόσμο, το σώμα και όλα τα επακόλουθα προβλήματα. Και άρα αυτός ο κόσμος είναι η συνέπεια ή το αποτέλεσμα, και καμιά αλλαγή δεν είναι ποτέ δυνατή, επειδή η αιτία του έχει φύγει: έχει ήδη συμβεί στο παρελθόν.

Τελικά, όταν τα Μαθήματα Θαυμάτων λένε ότι η αιτία ή το παρελθόν έχει φύγει, εννοούν κάτι τελείως διαφορετικό από αυτό που εννοεί το εγώ. Το παρελθόν έχει φύγει επειδή ποτέ δεν συνέβη· ποτέ δεν υπήρξε εξ αρχής. Αυτή είναι η μεγαλύτερη διαφορά ανάμεσα στις δύο αυτές προσεγγίσεις, και σε αυτήν έγκειται η διαφορά ανάμεσα στον Παράδεισο και την κόλαση.

(Κ-28.Ι.6:5-7) Εν τούτοις η αλλαγή πρέπει να έχει ένα αίτιο διαρκείας, ειδικά δεν θα διαρκέσει. Καμία αλλαγή δεν μπορεί να γίνει στο παρόν εάν το αίτιο της είναι περασμένο. Μόνο το παρελθόν διατηρείται στην μνήμη όπως την χρησιμοποιείτε και αυτός είναι ένας τρόπος να στρέψετε το παρελθόν εναντίον του τώρα.

Αν πρόκειται να γίνει μια αλλαγή, και τελικά ο νους είναι το μόνο μέρος στο οποίο μπορούμε να επιτύχουμε αληθινή αλλαγή, πρέπει να είναι στο επίπεδο της αιτίας. Το εγώ μας λέει ότι η αιτία έχει ήδη τελειώσει. Δεν μπορείς να αλλάξεις μια αιτία που έχει ήδη συμβεί, άρα είσαι αναγκασμένος να υποστείς τις συνέπειές ή το αποτέλεσμα της. Από την άλλη πλευρά, ο Ιησούς μας διδάσκει ότι ο μόνος τρόπος που μπορούμε να αλλάξουμε κάτι είναι αλλάζοντας την αιτία, την πίστη ότι έχουμε διαχωριστεί από το Θεό. Αυτή η αλλαγή μπορεί να συμβεί μόνο μέσα στο νου, επειδή εκεί «εδρεύει» η πεποίθηση, και αυτή η πεποίθηση είναι το πρόβλημα. Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας βοηθούν να κάνουμε μια άλλη επιλογή επιστρέφοντάς μας σε εκείνη την αρχαία στιγμή, όταν επιλέξαμε να πιστέψουμε ότι θα μπορούσαμε να διαχωριστούμε από το Θεό. Το κάνουμε αυτό στο πλαίσιο των μεταξύ μας σχέσεων, επειδή ακριβώς μέσα σε αυτό το πλαίσιο ζούμε εκείνη την αρχαία στιγμή ξανά και ξανά.

(Κ-28.Ι.7:1-2) Μην θυμάσαι τίποτα από όσα εσύ δίδαξες στον εαυτό σου, διότι διδάχτηκες στραβά. Και ποιος θα κρατούσε ένα μάθημα χωρίς νόημα στον νου του, όταν μπορεί να μάθει και να διατηρήσει ένα καλύτερο;

Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να δεις τον βασικό σκοπό των Μαθημάτων που είναι να μας διδάξουν ότι έχουμε διδαχθεί μαθήματα χωρίς νόημα που μας κάνουν να υποφέρουμε, και αυτός ο πόνος δεν μας συμβαίνει έτσι απλά, αλλά επειδή εμείς έχουμε επιλέξει να υποφέρουμε, για να μάθουμε αυτά τα χωρίς νόημα μαθήματα.

Αλλά υπάρχει ένας άλλος Δάσκαλος στο νου μας που θα μας διδάξει διαφορετικά μαθήματα. Τελικά αυτό σημαίνει ότι υπάρχει ένας Δάσκαλος στον νου μας που θα μας θυμίσει ότι πρέπει να επιλέξουμε τις δικές Του ταινίες. Αυτό το θέμα της επιλογής ενός άλλου Δασκάλου εμφανίζεται συχνά στα Μαθήματα Θαυμάτων. Μου αρέσει να συνδυάζω μια φράση από αυτό το απόσπασμα με μια προηγούμενη δήλωση του κειμένου (T-12.V.8:3), έτσι ώστε να μπορεί να διαβαστεί ως εξής: «Παραιτήσου τώρα από δάσκαλός σου, γιατί διδάχθηκες άσχημα.»

(K-28.I.7:3-4) Όταν εμφανίζονται αρχαίες μνήμες μίσους θυμήσου ότι το αίτιό τους έχει παρέλθει. Κι έτσι δεν μπορείς να καταλάβεις για πού προορίζονται.

Ο Ιησούς μας λέει τώρα ότι όποτε νιώθουμε να θυμώνουμε με κάποιον, ο θυμός και το μίσος στην πραγματικότητα προέρχονται από εκείνο το αρχαίο μίσος το οποίο απλώς ζούμε ξανά και ξανά. Το μόνο που πρέπει να θυμηθούμε είναι ότι η αιτία έχει παρέλθει. Η αιτία ήταν η αμαρτία ότι διαχωριστήκαμε και εκείνη η σκέψη έχει ήδη ακυρωθεί. Σε ότι αφορά στην εμπειρία μας, αυτό μεταφράζεται στο ότι δεν σε βλέπω πια σαν εχθρό που είναι ξεχωριστός από μένα· σε βλέπω σαν τον αδελφό και φίλο μου, ενωμένο μαζί μου. Όπως λέει νωρίτερα στο κείμενο:

...Στον διαχωρισμό από τον αδελφό σου ήταν που άρχισε η πρώτη επίθεση εναντίον του εαυτού σου. Και είναι αυτό για το οποίο ο κόσμος καταθέτει μαρτυρία. (K-27.VII.6:4-5)

Επομένως, όταν μοιραζόμαστε τον κοινό σκοπό της σωτηρίας και ενωνόμαστε με τους αδελφούς μας, που αρχικά αντιλαμβανόμασταν ως ξεχωριστούς από εμάς, ακυρώνουμε την αιτία του διαχωρισμού.

(K-28.I.7:5-6) Μην αφήνεις την αιτία που θα τους απέδιδες τώρα, να είναι εκείνη που ήταν και η οποία τις έκανε αυτό που ήταν ή που φαίνονταν να είναι. Να χαίρεσαι που έχει παρέλθει, διότι είναι αυτή από την οποία θα σου παρασχεθεί συγχώρεση.

Η «αιτία» είναι η αναβίωση εκείνης της αρχαίας στιγμής του διαχωρισμού, και το «τους» αναφέρεται πίσω στις αρχαίες μνήμες. Με άλλα λόγια, ο Ιησούς μας ζητά να μην κάνουμε το λάθος του διαχωρισμού πραγματικό. Θα μας δοθεί άφεση ή συγχώρεση, για την αμαρτία ότι διαχωριστήκαμε. Όποτε είμαστε αναστατωμένοι, στην πραγματικότητα φέρνουμε στον νου μας αυτήν την αρχαία μνήμη που είναι εγγενώς αναίτια· η αιτία της ακυρώθηκε εκείνη ακριβώς την στιγμή που φάνηκε να συμβαίνει.

(Κ-28.Ι.7:7-9) Και δες, αντί γι' αυτήν, τα καινούρια αποτελέσματα της αιτίας που γίνεται αποδεκτή στο τώρα, με συνέπειες στο εδώ. Θα σε ξαφνιάσουν με την ομορφιά τους. Οι αρχαίες καινούριες ιδέες που φέρνουν θα είναι οι ευτυχείς συνέπειες μιας Αιτίας τόσο αρχαίας που υπερβαίνει κατά πολύ το χρονικό διάστημα της μνήμης που βλέπει η αντίληψη σου.

Αυτό το απόσπασμα γράφτηκε το 1967, την εποχή που άρχισε να γίνεται δημοφιλής η ψυχολογία Gestalt στο να ζούμε στο «εδώ και τώρα». Το αξίωμα της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος θα μπορούσε να είναι «η αιτία γίνεται αποδεκτή τώρα», με αποτέλεσμα να βιώνεται η χαρά και η ειρήνης τώρα. Είναι αυτό που τα Μαθήματα Θαυμάτων αναφέρουν ως τον συγχωρεμένο ή πραγματικό κόσμο, που περιέχει τόσο ομορφιά μέσα του:

...Μπορείς να φανταστείς πόσο όμορφοι θα σου φανούν εκείνοι τους οποίους συγχωρείς; Σε κανένα επίπεδο φαντασίας δεν έχεις δει ποτέ κάτι τόσο όμορφο. Τίποτα από όσα βλέπεις εδώ, είτε κοιμάσαι είτε ξύπνιος δεν πλησιάζει καν την ομορφιά αυτή...Διότι θα αντικρίσεις τον Υιό του Θεού. Θα αντικρίσεις την ομορφιά που τόσο λατρεύει να κοιτά το Άγιο Πνεύμα, ευχαριστώντας τον Πατέρα για αυτήν...Αυτή η ομορφιά δεν είναι της φαντασίας. Είναι ο πραγματικός κόσμος, φωτεινός και καθαρός και νέος, που στραφταλίζει κάτω από τον ήλιο. (Κ-17.ΙΙ.1:1-3,6-7; 2:1-2).

Ή στα λόγια της Μιράντας από την «Τρικυμία» του Σαίξπηρ:

Ω! Θαύμα

Πόσα πολλά αγαθά πλάσματα είναι εδώ!

Πόσο όμορφο είναι το ανθρώπινο είδος!

Ω, γενναίε νέε κόσμε, που έχεις τέτοιους ανθρώπους μέσα σου. (V,i)

Αυτή η ομορφιά, βέβαια, δεν είναι κάτι εξωτερικό, αλλά μάλλον έρχεται από την εσωτερική εμπειρία της ομορφιάς του Χριστού, της Ταυτότητάς τόσο της δικής μας όσο και όλων των αδελφών μας. Οι «νέες» ιδέες, όπως η ειρήνη, η χαρά, η αγάπη είναι αρχαίες επειδή αντανακλούν το αξίωμα της Επανόρθωσης, που συνέβη εκείνη την μία στιγμή. Συνεπώς, αντανακλούν την αιώνια φύση του Ουρανού. Είναι νέες επειδή φαίνονται έτσι στην εμπειρία μας· νέες στην ενθύμησή μας, αν και στην πραγματικότητα ήταν πάντα εκεί.

(K-28.I.8:1) Αυτή είναι η Αιτία που το Άγιο Πνεύμα έχει κρατήσει στην μνήμη Του για λογαριασμό σας, για όταν εσείς θα ξεχνούσατε.

Όταν ξεχνάμε το Θεό και αναστατωνόμαστε, για παράδειγμα, μπορούμε να θυμόμαστε να ζητάμε από το Άγιο Πνεύμα να είναι παρόν μέσα μας. Αμέσως – σε οποιαδήποτε μορφή κι αν εμφανίζεται η εμπειρία – νιώθουμε το απαλό Του χέρι να μας κτυπάει στον ώμο, λέγοντας: «Αδελφέ μου, διάλεξε ξανά. Δεν χρειάζεται να εξακολουθείς να βλέπεις τον εαυτό σου ως διαχωρισμένο και να επιτίθεσαι σε κάποιον άλλον. Δεν χρειάζεται πια να προστατεύεις την ενοχή σου προβάλλοντάς την σε κάποιον άλλον. Δεν υπάρχει αιτία για ενοχή μέσα σου, καθώς η σκέψη της ενοχής έχει ήδη ακυρωθεί.» Έτσι αφήνουμε το Άγιο Πνεύμα να μας αφυπνίσει από το όνειρο, καθώς καλωσορίζουμε ξανά την Αγάπη του Θεού μέσα στον νου μας που την είχε ξεχάσει. Η αιτία της αναστάτωσής μας – ο διαχωρισμός από τον Θεό – έχει ακυρωθεί μέσα από την ένωσή μας με την Αγάπη Του μέσω του Αγίου Πνεύματος, και με αυτήν την ένωση ακυρώθηκαν επίσης και όλες οι συνέπειες.

(K-28.I.8:2-4) Δεν είναι παρελθούσα [η Αιτία] διότι [το Άγιο Πνεύμα] δεν την αφήνει να λησμονηθεί. Αυτή δεν άλλαξε ποτέ, επειδή δεν υπήρξε ποτέ καιρός κατά τον οποίο το Άγιο Πνεύμα να μην την διαφύλαξε με ασφάλεια

στον νου σας. Οι συνέπειες Της θα σας φαίνονται πράγματι νέες, επειδή νομίζατε ότι δεν θυμόσασταν την Αιτία τους.

Είμαστε με τον Θεό, αυτή η κατάσταση είναι πάντα παρούσα επειδή το Άγιο Πνεύμα δεν την έχει αφήσει να φύγει ποτέ από την μνήμη μας, αφού Αυτό είναι στ' αλήθεια η ανάμνηση της Αγάπης του Θεού. Η ανάμνηση είναι μέσα στον νου μας, και γι' αυτό, υπάρχει ένα κομμάτι μας που όντως θυμάται ότι ποτέ δεν αφήσαμε πραγματικά το Σπίτι του Πατέρα μας. Παρόλο που οι διαχωρισμένοι νόες μας μπορεί να συνεχίζουν να απομακρύνονται από αυτήν την Αγάπη και να παίζουν μόνον τις ταινίες του εγώ, οι ταινίες του Αγίου Πνεύματος είναι και αυτές ακόμα μέσα στους νόες μας. Η Αγάπη Του περιμένει υπομονετικά την ώρα που θα δεχθούμε αυτό που Εκείνο έχει ήδη δεχθεί για μας. Όταν ξαφνικά βιώσουμε μια εμπειρία της Αγάπης του Θεού, θα φαίνεται σαν να είναι εντελώς καινούργια. Όμως το μόνο που θα έχει συμβεί είναι ότι ξαφνικά μπορέσαμε να ελευθερώσουμε τα χέρια μας από το πλήκτρο του λάθους-νου του εγώ, και τελικά να παίξουμε μια ταινία στην οποία θα εμφανιστεί η Αγάπη του Θεού. Αυτή την ταινία την κρατούσε πάντα για μας το Άγιο Πνεύμα. Αυτή η σκέψη μοιάζει με μια άλλη νωρίτερα στο κείμενο, όπου ο Ιησούς λέει ότι έχει κρατήσει όλες τις σκέψεις μας αγάπης και καλοσύνης και τις έχει φυλάξει για μας στην τέλεια ακτινοβολία τους (Κ-5.IV.8:1-4). Έτσι η εμπειρία θα μας φαίνεται καινούργια παρόλο που πραγματικά δεν είναι. Τίποτα δεν είναι καινούργιο.

(Κ-28.I.8:5) Εν τούτοις δεν ήταν ποτέ απύσχα από τον νου σας, επειδή δεν ήταν το Θέλημα του Πατρός σας, ο Υιός του να Τον λησμονήσει.

Το Θέλημα του Πατέρα εκδηλώνεται στον νου μας μέσω του Αγίου Πνεύματος, και αυτό είναι ο σύνδεσμος για να γυρίσουμε πίσω σε Αυτόν. Συνεπώς, υπάρχει πάντα ένα κομμάτι στο νου μας – ο επιλογέας – που μπορεί να επιλέξει να θυμηθεί αυτά που κρατά το Άγιο Πνεύμα για μας. Το Θέλημα του Πατέρα είναι απλώς η έκφραση της αλήθειας της Ύπαρξής Του και της Ύπαρξης του Χριστού ενωμένης με Αυτόν: Πατέρας και Υιός, Θεός και Χριστός, δεν μπορούν ποτέ να διαχωριστούν, ούτε να ξεχάσει ο ένας τον άλλον.

(Κ-28.Ι.9:1-3) Εκείνο που εσύ θυμάσαι δεν υπήρξε ποτέ. Προήλθε από μία κατάσταση απουσίας αιτίου που την μπέρδεψες με την αιτία. Δεν αξίζει παρά το γέλωτα, όταν μαθαίνεις ότι θυμήθηκες συνέπειες οι οποίες ήσαν άνευ αιτίου και δεν θα μπορούσαν ποτέ να είναι αποτελέσματα.

Το «εσύ» εδώ είναι ο επιλογέας ή ο παρατηρητής στον νου μας, ο οποίος έχει αποφασίσει να ταυτιστεί με το εγώ. Το εγώ μας βάζει να θυμηθούμε όλες τις αμαρτίες του παρελθόντος, που πρώτα-πρώτα ποτέ δεν υπήρξαν. Συνεπώς, ό,τι θυμόμαστε – πόνο, πίκρα και δυστυχία – είναι τα αποτελέσματα της αιτίας τους, της αμαρτίας. Τώρα διδασκόμαστε, όμως, ότι η αμαρτία δεν είχε καθόλου αποτελέσματα, όντας χωρίς αιτία. Η αμαρτία απλά προήλθε από μια ανόητη σκέψη – «μια μικρή τρελή ιδέα» - στον νου μας η οποία ακυρώθηκε την ίδια στιγμή που φάνηκε να συμβαίνει.

Η ιδέα αιτίας-αποτελέσματος, απλώς να το ξαναπούμε, είναι ότι αν κάτι δεν είναι αποτέλεσμα δεν μπορεί να έχει αιτία, και αν δεν υπάρχει αιτία, αυτό δεν μπορεί να υπάρχει. Οι εμπειρίες μας σε αυτόν τον κόσμο αποτελούνται από συνεχείς απόπειρες να διδάξουμε τους εαυτούς μας ότι η αμαρτία είναι πραγματική, μια αιτία με το πολύ πραγματικό αποτέλεσμα της δυστυχίας που αποδεικνύει ότι η αμαρτία είναι πραγματική. Αλλά εξ ίσου εύκολα θα μπορούσαμε να παίξουμε μια διαφορετική ταινία στην οποία το αποτέλεσμα να είναι ευτυχία αντί για δυστυχία, δείχνοντάς μας ότι η αμαρτία δεν έχει καθόλου αποτελέσματα. Για να το πούμε διαφορετικά, ο κόσμος δεν έχει καμία αιτία. Η φαινομενική αιτία της αμαρτίας έχει ακυρωθεί και διορθωθεί την ίδια ακριβώς στιγμή που φάνηκε να συμβαίνει. Έτσι, η ιδέα ότι θα μπορούσαμε πραγματικά να αμαρτήσουμε στην Πηγή μας είναι τόσο παράλογη, που μόνο να γελάσουμε θα ήταν δυνατόν με αυτήν την ανοησία. Παραθέτω αυτό το σημαντικό απόσπασμα μια τρίτη φορά:

...Μαζί [ο Ιησούς και εμείς], μπορούμε να γελάσουμε και με τα δύο [την σκέψη του διαχωρισμού και τα φαινομενικά αποτελέσματά της] , και να κατανοήσουμε πως ο χρόνος δεν μπορεί να εισβάλλει στην αιωνιότητα. Είναι αστείο να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να αποτρέψει την αιωνιότητα, η οποία σημαίνει πως δεν υπάρχει χρόνος. (Κ-27.VIII.6:4-5)

Έτσι, επί τέλους, με την αγάπη του Ιησού δίπλα μας, θυμόμαστε να γελάσουμε.

(Κ-28.Ι.9:4-11). Το θαύμα σου υπενθυμίζει μια Αιτία παντοτινά παρούσα, τελείως ανέγγιχτη από τον χρόνο και την παρεμβολή. Ποτέ δεν άλλαξε από αυτό που Είναι. Και εσύ είσαι το Αποτέλεσμά Της. Τόσο αμετάβλητος και τόσο τέλειος όπως και η Ίδια. Η μνήμη Της δεν έγκειται στο παρελθόν, ούτε αναμένει το μέλλον. Δεν αποκαλύπτεται στα θαύματα. Αυτά σου υπενθυμίζουν απλά ότι Αυτή δεν έχει παρέλθει. Όταν Την συγχωρέσεις για τις αμαρτίες σου, δεν θα Την απαρνεύσαι πια.

Επαναλαμβάνω, το θαύμα δεν κάνει τίποτα. Δεν μας φέρνει την Αγάπη του Θεού, επειδή η Αγάπη Του είναι ήδη μέσα μας. Το θαύμα απλώς μας υπενθυμίζει ότι, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει αληθινή παρεμβολή – δηλαδή αμαρτία – στην Αγάπη του Θεού, και έτσι εμείς, σαν επεκτάσεις αυτής της Αγάπης, δεν έχουμε αλλάξει ποτέ την πραγματικότητά μας ως Χριστός. Σε ένα υπέροχο απόσπασμα από τα πρώτα κεφάλαια του κειμένου, ο Ιησούς θέτει το ίδιο ζήτημα μιλώντας για τον ρόλο του Αγίου Πνεύματος:

Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος δεν διατάζει, επειδή είναι ανίκανη να εκφράσει αλαζονεία. Δεν απαιτεί επειδή δεν επιζητά τον έλεγχο. Δεν υπερνικά επειδή δεν επιτίθεται. Απλά υπενθυμίζει. Επιβάλλεται μόνο εξαιτίας αυτού που σας υπενθυμίζει.(Κ-5.ΙΙ.7:1-5).

(Κ-28.Ι.10:1) Εσείς που επιζητούσατε να κρίνετε τον ίδιο σας τον Δημιουργό δεν μπορείτε να καταλάβετε ότι δεν είναι Αυτός ο Οποίος έκρινε τον Υιό Του.

Είναι σαν να λέμε ότι επειδή είμαστε τόσο ένοχοι δεν μπορούμε ούτε καν να αρχίσουμε να καταλαβαίνουμε ότι το Θέλημα του Θεού δεν είναι να υποφέρουμε. Και εκφράζεται επακριβώς σε αυτήν την δήλωση που κλείνει μια ενότητα πάνω στην ιδιαιτερότητα: «Συγχώρησε τον Πατέρα σου που δεν ήταν το Θέλημά Του να σταυρωθείς» (Κ-24.ΙΙΙ.8:13). Είναι αδύνατον οι εγωικοί εαυτοί μας να συλλάβουν ότι ο Θεός δεν επιλέγει να μας σταυρώσει ή να μας τιμωρήσει, και βέβαια αυτό

καταλογίζει στον στοργικό Πατέρα μας το εγώ μας. Η πίστη μας ότι έχουμε αμαρτήσει ενώπιόν Του μας οδηγεί, εξ αιτίας της δυναμικής της προβολής, να πιστεύουμε ότι και Εκείνος με την σειρά Του θα μας επιτεθεί. Συνεπώς μας είναι αδύνατον να πιστέψουμε ότι η αμαρτία μας, η ενοχή μας και ο φόβος της τιμωρίας μας είναι μόνον ένα κακό όνειρο που εμείς κατασκευάσαμε. Αφού έχουμε κρίνει εναντίον Του στο όνειρο, πρέπει να πιστεύουμε ότι και Εκείνος θα μας κρίνει.

(Κ-28.Ι.10:2) Θα Του αρνιόσασταν τ' αποτελέσματά Του, εν τούτοις Αυτά δεν έχουν ποτέ αποκηρυχθεί.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων δηλώνουν ότι ο Θεός είναι η Πρώτη Αιτία και όλοι εμείς, ως Χριστός, είμαστε το Αποτέλεσμα αυτής της Πρώτης Αιτίας. Επιπλέον, όπως έχουμε ήδη δει, δεν υπάρχει τόπος όπου ο Θεός τελειώνει και εμείς αρχίζουμε. Όμως, ο σκοπός εκείνης της μικρής, τρελής ιδέας του διαχωρισμού ήταν να αρνηθεί ότι ο Θεός ήταν η Πρώτη Αιτία, και ότι εμείς ήμασταν τα Αποτελέσματά Του. Έτσι ο Υιός του Θεού έχει αυτό-αποσχισθεί από την Πηγή του, την ίδια του την καταγωγή, και τώρα αιτία και αποτέλεσμα είναι το ίδιο:

Το εγώ πιστεύει ότι είναι εντελώς μόνο του, και αυτή η πεποίθηση περιγράφει από μια άλλη πλευρά τις απόψεις του σχετικά με την καταγωγή του.... Το εγώ δεν είναι παρά πεποίθηση του νου ότι υφίσταται από μόνο του. (Κ-4.ΙΙ.8:1,4).

(Κ-28.Ι.10:3-7) Δεν υπήρξε καιρός κατά τον οποίο ο Υιός Του να μπορούσε να καταδικασθεί για ό, τι ήταν χωρίς αιτία κι ενάντια στο θέλημα Του. Αυτό που μπορεί να μαρτυρήσει η ενθύμηση σου δεν είναι παρά ο φόβος του Θεού. Αυτός δεν έκανε το πράγμα που φοβάσαι. Ούτε κι εσύ. Κι έτσι η αθωότητα σου δεν χάθηκε.

Πώς μπορεί ο Θεός να μας καταδικάσει για την σκέψη του διαχωρισμού, που η αρχή της Επανόρθωσης δηλώνει καθαρά ότι ποτέ δεν συνέβη; Η αλήθεια παραμένει ότι είμαστε ακόμα όπως μας δημιούργησε ο Θεός, και ότι η Θέλησή Του και η δική μας είναι ένα. Ο διαχωρισμένος νους μας ήταν που κατασκεύασε το δράμα του διαχωρισμού και το συναίσθημα του φόβου. Το εγώ θέλει να μας κάνει να

πιστέψουμε ότι έχουμε πραγματικά καταφέρει το αδύνατο, να χωριστούμε από την Πηγή μας. Αυτό μαρτυρά το σύστημα σκέψης του εγώ και αν ταυτιστούμε με το εγώ θα φοβόμαστε τα αντίποινα του Θεού. Αυτό που μας θυμίζει εδώ ο Ιησούς είναι ότι είμαστε αθώοι, το δράμα είναι απλά προσποιητό, και επομένως δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα.

(Κ-28.Ι.10:8-9) Δεν χρειάζεσαι θεραπεία για να θεραπευθείς. Στην σιωπή, δες στο θαύμα ένα μάθημα επιτρέποντας στην Αιτία να έχει τα δικά Της Αποτελέσματα και μην κάνεις τίποτα που θα τα παρεμπόδιζε.

Αυτή η εξαιρετικά σημαντική διδασκαλία με την οποία άνοιξε αυτή η ενότητα, και η οποία εμφανίζεται και πολλές άλλες φορές στο κείμενο, επαναλαμβάνεται εδώ: το θαύμα δεν κάνει τίποτα· η θεραπεία δεν κάνει τίποτα· ούτε η συγχώρεση ούτε και η σωτηρία. Απλώς διορθώνουν την λανθασμένη πίστη στον διαχωρισμό, αποκαθιστώντας στο νου μας την επίγνωση αυτού που πάντα ήταν και είναι. Συνεπώς, δεν χρειάζεται να θεραπευθούμε επειδή είμαστε θεραπευμένοι. Δεν έχει υπάρξει ποτέ τίποτα μέσα μας που να χρειάζεται θεραπεία. Η πίστη μας στην αμαρτία δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα κακό όνειρο. Συνεπώς, «επιτρέποντας στην Αιτία να έχει τα δικά Της αποτελέσματα» και μην παρεμβαίνοντας, σημαίνει ότι αναγνωρίζουμε ότι το εγώ σε όλο του το μεγαλείο δεν έχει ποτέ, ούτε μπορεί να σφετερισθεί τη θέση του Θεού ως Πρώτη Αιτία. Επομένως, παραμένουμε όπως μας δημιούργησε ο Θεός – το Αποτέλεσμά Του πάντα και για πάντα. Στην ησυχία του νου μας θυμόμαστε την Αιτία μας – «Η ενθύμηση του Θεού έρχεται στον ήσυχο νου» (Κ-23.Ι.1.1). Τελικά δεν επιλέξαμε τις στριγκιές κραυγές του εγώ και η παρέμβαση στην ενθύμηση του Δημιουργού μας χάθηκε, όπως βλέπουμε τώρα:

(Κ-28.Ι.11:1) Το θαύμα έρχεται ήσυχα μέσα στον νου που σταματά για μια στιγμή και είναι ήρεμος.

Μπορούμε να δούμε πώς όλος ο τόνος της ενότητας αλλάζει, καθρεφτίζοντας την ειρήνη που έρχεται όταν επιλέξουμε να συγχωρήσουμε αντί να καταδικάσουμε, όταν επιλέξουμε την γλυκιά ησυχία της ειρήνης του Αγίου Πνεύματος αντί για τους κακόφωνους ήχους του πολέμου του εγώ. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι

να σταματήσουμε μια στιγμή και να είμαστε ήρεμοι, να σταματήσουμε να ξαναπαίζουμε τις ταινίες του εγώ και αντί για αυτές να ξαναπαίζουμε τις γλυκίες ταινίες της διόρθωσης του Αγίου Πνεύματος. Ας αναφέρω ξανά, ότι μιλώντας για ταινίες, καλειδοσκόπια, και ολογράμματα, απλώς χρησιμοποιώ σύμβολα. Στην πραγματικότητα, βέβαια, δεν υπάρχουν ταινίες κλπ., αλλά αυτά τα σύμβολα είναι ό,τι πιο κοντινό στην παρούσα εμπειρία μας μπορούμε να βρούμε, για να καθρεφτίσουμε αυτό που φαίνεται να συμβαίνει στον νου μας. Έτσι, μιλάμε για σύμβολα σαν να ήταν πραγματικά· είναι πάντα βοηθητικό από αυτήν την άποψη να θυμηθούμε την δήλωση από το εγχειρίδιο για δασκάλους ότι «οι λέξεις δεν είναι παρά σύμβολα συμβόλων. Έτσι απέχουν διπλά από την πραγματικότητα» (Εγχ 21.1:9-10).

(Κ-28.Ι.11:2-3) Φθάνει [το θαύμα] απαλά από εκείνον τον γαλήνιο χρόνο κι από τον νου που θεράπευσε στην σιωπή, σε άλλους νόες για να μοιρασθεί μαζί τους την γαλήνη του. Και θα συνεργασθούν στο να μην παρεμποδίσουν την ακτινοβολία του επέκταση πίσω προς το Νου ο οποίος έγινε η αιτία ύπαρξης όλων των νοών.

Αυτό αναφέρεται στην επέκταση του θαύματος που δεν είναι δική μας ευθύνη. Η δική μας ευθύνη είναι απλώς να επιλέξουμε την ησυχία του θαύματος στο νου μας, και μετά το Άγιο Πνεύμα ή ο Ιησούς παίρνει αυτήν την ησυχία και την επεκτείνει σε όλους τους νόες, αφού οι νόες είναι ενωμένοι. Όπως δηλώνει το κείμενο:

Ο μόνος τρόπος να θεραπεύσεις είναι να θεραπευθείς. Το θαύμα επεκτείνεται χωρίς την βοήθειά σου, αλλά είσαι απαραίτητος ώστε να μπορέσει να αρχίσει. Δέξου το θαύμα της θεραπείας, και αυτό θα προχωρήσει βάσει της φύσης του. Είναι στην φύση του να επεκτείνεται την στιγμή που γεννιέται. Και γεννιέται την στιγμή που προσφέρεται και λαμβάνεται. Κανείς δεν μπορεί να ζητήσει από κάποιον άλλον να θεραπευθεί. Αλλά μπορεί να αφήσει τον εαυτό του να θεραπευθεί, και έτσι να προσφέρει στον άλλον ό,τι έχει λάβει... Άφησε, λοιπόν, την μεταφορά της μάθησής σου [να θεραπεύεις] στον Έναν που πραγματικά καταλαβαίνει τους νόμους του, και ο Οποίος θα εγγυηθεί ότι θα παραμείνουν απαραβίαστοι και απεριόριστοι. Ο ρόλος σου είναι απλά να εφαρμόσεις στον

εαυτό σου ό,τι Αυτός σε δίδαξε, και Αυτός θα κάνει τα υπόλοιπα. (Κ-27.V.1:1-7; 10:1-2).

Οι νόες ολόκληρης της Υιότητας, οι οποίοι θα δεχθούν την επέκταση της θεραπείας ενός ατομικού νου, μετά θα επεκταθούν πίσω μέσα στο Νου του Θεού – Δημιουργού και Αιτία όλων των νόων. Αυτό θυμίζει το μάθημα από το βιβλίο των Ασκήσεων που αναφέρθηκε νωρίτερα, «Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνος μου» (Ασκ-Μ.Ι.137), και την εικόνα των Μαθημάτων για τον κύκλο της Επανόρθωσης (Κ-14.V).

(Κ-28.Ι.11:4-5) Προερχόμενο από το μοίρασμα [την ένωση με τους άλλους στην συγχώρεση], δεν μπορεί να καθυστερήσει. Σπεύδει σε όλους τους ανήσυχους νόες, φέρνοντας τους μια στιγμή γαλήνης, όταν η μνήμη του Θεού επιστρέφει σε αυτούς. Η δική τους ενθύμηση είναι ήρεμη τώρα κι εκείνο που ήρθε να καταλάβει την θέση του δεν θα λησμονηθεί ολοκληρωτικά κατόπιν.

Κάπου αλλού το κείμενο μιλάει για την πεποίθησή μας ότι απαιτείται τεράστιος χρόνος ανάμεσα στην ώρα που επιλέγουμε την συγχώρεση και στο πότε τελικά θεραπεύονται οι νόες μας (Κ-15.Ι.2:1; Κ-26.VIII.1:1; 3:1-2). Έτσι, ο Ιησούς επαναλαμβάνει ότι το θαύμα συμβαίνει σε μια στιγμή. Δεν χρειάζεται χρόνο γιατί δεν υπάρχει χρόνος, αλλά φαίνεται να συμβαίνει έτσι επειδή είμαστε ακόμα παγιδευμένοι στην ψευδαίσθηση. Στην πραγματικότητα, όμως, την στιγμή που συγχωρούμε, όλοι οι νόες ενώνονται και θεραπεύονται μαζί μας. Επειδή όλοι οι νόες είναι ήδη ενωμένοι, το μόνο που κάναμε είναι να απομακρύνουμε το εμπόδιο για την επίγνωση αυτής της πραγματικότητας. Γι αυτό, αυτό συμβαίνει σε μια στιγμή, όταν ο επιλογέας κάνει μια άλλη επιλογή.

Όταν έχουμε βιώσει πώς νιώθουμε όταν ενωνόμαστε αληθινά με κάποιον, αντί να επιτιθέμεθα συνεχώς, ποτέ δεν μπορούμε να χάσουμε πλήρως αυτήν την εμπειρία. Δεν έχει σημασία πόσο μπορεί να της αντιστεκόμαστε, το γεγονός ότι είχαμε την εμπειρία της αληθινής ειρήνης που προέρχεται από την συγχώρεση σημαίνει ότι δεν μπορούμε πια να επιλέγουμε το εγώ όλες τις φορές, παρόλο τον φόβο μας να

ταυτιστούμε με την Αγάπη του Θεού: Η Αγάπη του δεν θα «λησμονηθεί ολοκληρωτικά» ποτέ πια.

(Κ-28.Ι.12:1-4) Αυτός στον Οποίον [στο Άγιο Πνεύμα] δόθηκε ο χρόνος προσφέρει ευχαριστίες για κάθε γαλήνια στιγμή που Του δίδεται. Διότι σ' εκείνη την στιγμή επιτρέπεται στην μνήμη του Θεού να προσφέρει όλους τους θησαυρούς της στον Υιό του Θεού, για τον οποίο διαφυλάχθηκαν. Με πόση χαρά Αυτός τους προσφέρει σ' εκείνον για τον οποίο Του δόθηκαν! Και ο Δημιουργός Του [ο Θεός] μοιράζεται τις ευχαριστίες Του, επειδή αυτός δεν θα μπορούσε ν' αποστερηθεί των Αποτελεσμάτων Του.

Το Άγιο Πνεύμα διαφυλάσσει όλους αυτούς τους θησαυρούς (δηλ., ειρήνη, χαρά, αγάπη, πληρότητα, αιωνιότητα) για μας, περιμένοντας την στιγμή που εμείς (ο παρατηρητής) θα τους επιλέξει. Το να δούμε το πρόσωπο του Χριστού ο ένας στον άλλον είναι το σύμβολο της συγχώρεσης και μέσω της συγχώρεσης απομακρύνονται όλα τα εμπόδια της ενοχής στον νου μας. Αυτό που απομένει τότε είναι η μνήμη του Θεού που έχει διαφυλαχθεί στην θέση της από το Άγιο Πνεύμα. Αυτό θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι το πλησιέστερο σε μία συνταγή που δίνουν τα Μαθήματα για να περιγράψουν εν συντομία τη διαδικασία της συγχώρεσης: βλέπουμε το πρόσωπο του Χριστού στον αδελφό μας, και μετά η ενθύμηση του Θεού ανατέλλει στο νου μας.

Το απόσπασμα αναφέρεται στην χαρά του Αγίου Πνεύματος να μας προσφέρει όλα όσα έχουν δοθεί σε Αυτό από το Θεό, ο Οποίος με την σειρά Του μοιράζεται την ευγνωμοσύνη Του. Ο Ιησούς βέβαια μιλάει μεταφορικά για το ότι ο Θεός προσφέρει τις ευχαριστίες Του σε μας που δεχθήκαμε την αλήθεια ότι είμαστε για πάντα το Αποτέλεσμά Του: ο Θεός δεν έχει δυϊστικό νου, που θα μπορούσε να προσφέρει ευχαριστίες σε κάποιον άλλον. Μάλλον, το απόσπασμα αναφέρεται στην ευγνωμοσύνη που βιώνουν οι διαχωρισμένοι νόες μας όταν μαθαίνουν ότι ο Θεός δεν είναι θυμωμένος εξαιτίας αυτών που πιστεύουμε ότι Του κάναμε. Η «ευγνωμοσύνη» Του είναι η έκφραση της Αγάπης Του, που παραμένει η ενότητα που ήταν και που πάντα θα είναι, και την οποία τώρα δεχόμαστε.

(Κ-28.Ι.12:5-6) Αυτή η στιγμιαία σωπή που ο Υιός Του αποδέχεται είναι το καλωσόρισμα της αιωνιότητας Εκείνου [του Θεού], επιτρέποντας Τους να εισέλθουν εκεί όπου θα ήθελαν να κατοικούν μόνιμα. Διότι κατά την διάρκεια εκείνης της στιγμής ο Υιός του Θεού δεν κάνει τίποτα που να τον φόβιζε.

Η λέξη «Τους» αναφέρεται στο Χριστό (τον Υιό του Θεού), και το Θεό, και γι' αυτό γράφεται με κεφαλαίο. Είναι η ίδια χρήση που συναντάμε στην ενότητα «Γιατί Αυτοί Έχουν Έρθει» του Κεφαλαίου 26 (Κ-26.IX). Επομένως, στην παρουσία της Αγάπης του Θεού κάθε φόβος αυτόματα εξαφανίζεται. Θυμηθείτε την προηγούμενη αναφορά του κειμένου στη βιβλική δήλωση «Η τέλεια αγάπη διώχνει τον φόβο» (Κ-1.VI.5:4).

Η «στιγμή» που αναφέρεται εδώ είναι η άγια στιγμή, αλλά όχι απλώς η άγια στιγμή που επιλέγουμε ένα θαύμα, αντί για ένα παράπονο. Εδώ βρίσκουμε μια πιο συμπαντική έννοια στην σημασία της, που αναφέρεται στην μία μεγάλη άγια στιγμή κατά την οποία συγχωρούμε ολοκληρωτικά, και τότε η ενθύμηση του Θεού ανατέλλει στους νόες μας. Είναι αντίστοιχο με την κατάκτηση του πραγματικού κόσμου, που συμβαίνει όταν σταματάμε να επιλέγουμε εκείνες τις σκέψεις που μας κρατούσαν φοβισμένους.

(Κ-28.Ι.13:1-2) Πόσο άμεσα αφυπνίζεται η μνήμη του Θεού στο νου που δεν έχει τον φόβο που απομακρύνει την μνήμη! Η δική του ενθύμηση έχει φύγει.

Εδώ, ο χρόνος αναφέρεται κάπως διαφορετικά από ό,τι συνήθως στο κείμενο. Το βασικό σημείο σε αυτό το απόσπασμα είναι ότι ολόκληρος ο κόσμος του εγώ μπορεί να εξαφανιστεί σε μια στιγμή. Όταν συγχωρήσουμε ολοκληρωτικά, όλες οι ψευδαισθήσεις – τα πέπλα της ενοχής μας – θα εξαφανιστούν ταυτόχρονα. Σε εκείνο το σημείο η μνήμη της Αγάπης του Θεού ανατέλλει στους νόες μας. Ο σκοπός κάθε φόβου, βέβαια, είναι να εμποδίσει αυτήν την μνήμη να επιστρέψει σε μας. Χωρίς το φόβο, όλα όσα αποτελούν το σκεπτικό του εγώ στον νου μας εξαφανίζονται. Από την στιγμή που ο παρατηρητής στον διαχωρισμένο νου μας επιλέξει να ταυτιστεί με το Άγιο Πνεύμα, δεν υπάρχει πια κανένας σκοπός να θυμόμαστε την εγωική σκέψη του

διαχωρισμού, που ξέρουμε ότι ποτέ δεν υπήρξε. Έτσι η σκέψη εξαφανίζεται, όπως λένε τα Μαθήματα Θαυμάτων σε ένα άλλο σημείο, που αναφέρθηκε προηγουμένως, πίσω στο «τίποτα από το οποίο ήλθε.» (Εγχ-13.1:2).

(Κ-28.Ι.13:3-6) Δεν υπάρχει παρελθόν για να διατηρεί την τρομακτική του εικόνα ως εμπόδιο προς την χαρούμενη αφύπνιση στην παρούσα ειρήνη. Οι σάλπιγγες της αιωνιότητας αντηχούν απ' άκρη σ' άκρη μέσα στην γαλήνη κι εν τούτοις δεν την διαταράσσουν. Κι αυτό που έρχεται τώρα στην θύμηση δεν είναι φόβος αλλά μάλλον είναι η Αιτία για την οποία φτιάχτηκε επιδιώκοντας να την κάνει να λησμονηθεί και ν' αφανισθεί. Η γαλήνη μιλά με απαλούς ήχους αγάπης που ο Υιός του Θεού θυμάται πριν να παρεμβληθεί η δική του ενθύμηση ανάμεσα στο παρόν και το παρελθόν, για να τους αποκλείσει.

Με το φόβο να έχει φύγει, το μόνο που απομένει είναι η μνήμη του Θεού, φυλαγμένη εκεί για μας από το Άγιο Πνεύμα, και σε αυτό το σημείο αρχίζουμε να ακούμε «τις σάλπιγγες της αιωνιότητας να αντηχούν ξανά». Είναι πραγματικά η αναγγελία της επιστροφής μας στο σπίτι, τώρα που ο φόβος μας έχει φύγει και έχουμε αφήσει πίσω μας όλες τις πικρές αναμνήσεις. Αυτό που έμεινε, επαναλαμβάνω, είναι η μνήμη του Θεού. Όπως έχουμε δει, ο σκοπός του φόβου και της ενοχής είναι να αποτελούν άμυνες, παραπέτασμα καπνού, ή αντιπερισπασμός, που μας κρύβει την μνήμη της πραγματικής μας Αιτίας, του Θεού. Το εγώ μας λέει ότι η πραγματική μας αιτία είναι το ίδιο το εγώ, και αυτό που μας κάνει να εξακολουθούμε να πιστεύουμε τα ψέματά του είναι η ιδέα ότι πρέπει να φοβόμαστε τον Θεό. Αυτός είναι ο τρόπος που το εγώ χρησιμοποιεί την μνήμη, θυμίζοντάς μας τις αμαρτίες μας και να δικαιολογώντας την ενοχή και τον φόβο που κρατούν την Αγάπη του Θεού μακριά μας. Στο μέσον εκείνης της οδυνηρής ανάμνησης, το Άγιο Πνεύμα «τοποθετήθηκε» για να διατηρήσει για μας την μνήμη των αληθινών μας σκέψεων της Αγάπης του Θεού: «Στην σταύρωση τίθεται η λύτρωση» (Κ-26.VII.17:1). Τώρα που έχει φύγει ο φόβος, το μόνο που έχει μείνει είναι η Αγάπη που το Άγιο Πνεύμα έχει φυλάξει για μας.

(Κ-28.Ι.14:1) Τώρα επιτέλους ο Υιός του Θεού έχει επίγνωση της παρούσας Αιτίας και των καλοκάγαθων Αποτελεσμάτων Της.

Αυτό αντιπαραβάλλει την χρήση της μνήμης από το Άγιο Πνεύμα, που εστιάζεται μόνον στο παρόν, με την χρήση της μνήμης από το εγώ, που εστιάζεται μόνον στο παρελθόν. Η Αιτία, η Αιτία μας, είναι στο παρόν. Όπως μας λέει το κείμενο σε πολλά άλλα σημεία:

Η μόνη πλευρά του χρόνου που είναι αιώνια είναι το τώρα (Κ-5.III.6:5).

Η δική Του [του Αγίου Πνεύματος] έμφαση είναι επομένως στην μοναδική πλευρά του χρόνου που μπορεί να επεκταθεί στο άπειρο, γιατί τώρα είναι η πλησιέστερη προσέγγιση της αιωνιότητας που αυτός ο κόσμος προσφέρει. (Κ-13.IV.7:5)

Το παρόν τώρα παραμένει ο μόνος χρόνος. Εδώ στο παρόν ο κόσμος ελευθερώνεται (Ασκ-Μ.Ι.132.3:1-2).

ΜΑΘΗΜΑ 308

Αυτή η στιγμή είναι ο μόνος χρόνος που υπάρχει.

Έχω συλλάβει τον χρόνο με έναν τέτοιο τρόπο που με κάνει να υπονομεύω τον σκοπό μου. Αν θέλω να φτάσω πέρα από τον χρόνο στην αιωνιότητα, πρέπει να αλλάξω την αντίληψη μου για το ποιος είναι ο σκοπός του χρόνου. Ο σκοπός του χρόνου δεν μπορεί να είναι να κρατά το παρελθόν και το μέλλον σαν ένα. Το μόνο χρονικό διάστημα στο οποίο μπορώ να σωθώ από τον χρόνο είναι αυτή η στιγμή. Επειδή αυτή την στιγμή, η συγχώρεση έχει έρθει να με απελευθερώσει. Η γέννηση του Χριστού είναι τώρα, χωρίς ένα παρελθόν ή ένα μέλλον. Αυτός έχει έρθει να δώσει την τωρινή ευλογία Του στον κόσμο, αποκαθιστώντας τον στην αιωνιότητα και στην αγάπη. Και η αγάπη είναι πάντα παρούσα, εδώ και τώρα.

Σε ευχαριστώ για αυτή την στιγμή, Πατέρα. Τώρα είναι η στιγμή στην οποία λυτρώνομαι. Αυτή η στιγμή είναι η ώρα που έχεις ορίσει για την απελευθέρωση του Υιού Σου και για την σωτηρία του κόσμου μέσα από αυτόν.

Το υποκατάστατο, και η άμυνα ενάντια σε εκείνη την παρούσα στιγμή είναι οι περασμένες αναμνήσεις μας, τα αποτελέσματα των οποίων σίγουρα δεν είναι αγαθά: ενοχή, φόβος, τιμωρία, πόνος, θυσία και θάνατος. Τα αποτελέσματα του Θεού ως Αιτία είναι αληθινά αγαθά: ειρήνη, χαρά, ευτυχία, και αιώνια ζωή.

(Κ-28.Ι.14:2-4) Τώρα καταλαβαίνει πως ό, τι έφτιαξε είναι χωρίς αίτιο, μην έχοντας καθόλου αποτελέσματα. Δεν έκανε τίποτα. Και βλέποντας το αυτό, καταλαβαίνει ότι ποτέ δεν είχε ανάγκη να κάνει οτιδήποτε και ποτέ δεν έκανε.

Αυτός ο ισχυρισμός βασίζεται στο αξίωμα αιτίας-αποτελέσματος που ανέφερα προηγουμένως. Αν αυτό που πιστεύω ότι έκανα δεν είχε κανένα αποτέλεσμα, τότε δείχνει ότι δεν θα μπορούσα να το έχω κάνει εξ αρχής. Αν η αμαρτία δεν έχει κανένα αποτέλεσμα, δηλαδή, αν δεν υπάρχει τιμωρία, ούτε φόβος θανάτου, τότε και η φαινομενική αιτία τους πρέπει να είναι επίσης ανύπαρκτη. Συνεπώς, αυτά που το εγώ έχει κάνει δεν είναι πραγματικά τίποτα, επειδή τα αποτελέσματα, δηλαδή, ο φόβος και το μίσος, έχουν ακυρωθεί για μας από το Άγιο Πνεύμα. Αφού δεν υπάρχουν πια αποτελέσματα, και η αιτία τους πρέπει να έχει φύγει, αφού μια αιτία δεν μπορεί να είναι αιτία, παρά μόνον αν έχει παράξει αποτελέσματα.

Όταν γίνει αποδεκτό αυτό το αξίωμα, καταλαβαίνουμε ότι δεν πρέπει να λύσουμε προβλήματα μόνοι μας. Ο Θεός, συμβολικά μιλώντας, έχει ήδη λύσει το πρόβλημα δείχνοντάς μας μέσω του Αγίου Πνεύματος ότι δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να λυθεί. Το εγώ μας λέει ότι υπάρχει ένα πρόβλημα, που τελικά είναι πρόβλημα έλλειψης ή ενοχής. Το εγώ μας προειδοποιεί ότι αυτό το πρόβλημα πρέπει να λυθεί. Και έτσι μας ωθεί πρώτα να κατασκευάσουμε έναν κόσμο, και μετά να κάνουμε πράγματα στον κόσμο με τα σώματά μας ή στα σώματα άλλων ανθρώπων. Η βάση αυτής της προσέγγισης του εγώ είναι η πίστη ότι η αμαρτία, ως αιτία, είναι πραγματική, και επομένως πρέπει να εξιλεωθούμε γι αυτήν και να επανορθώσουμε. Ο Ιησούς μας επισημαίνει ότι δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα, γιατί δεν υπάρχει πρόβλημα που πρέπει να λυθεί. Δεν υπάρχει αμαρτία ως αιτία, και επομένως ούτε αποτελέσματα εναντίον των οποίων πρέπει να αμυνθούμε.

(Κ-28.Ι.14:5-7) Η Αιτία Του είναι τ' Αποτελέσματά Της. Δεν υπήρξε ποτέ μια αιτία εκτός από Αυτήν που να μπορούσε να δημιουργήσει ένα διαφορετικό παρελθόν ή μέλλον. Τ' Αποτελέσματά Της είναι αμεταβλήτως αιώνια, πέρα από τον φόβο και πέρα από τον κόσμο της αμαρτίας ολοκληρωτικά.

Η Αιτία του Υιού του Θεού είναι ο Θεός, του Οποίου τα Αποτελέσματα είναι ο Υιός Του. Μπορούμε επίσης να πούμε ότι αν η Αιτία μας (ο Θεός) είναι η Αγάπη, τότε το αποτέλεσμα της Αγάπης θα ήταν η Αγάπη του Υιού του Θεού, που είναι η αληθινή του ταυτότητα. Αν πούμε ότι η Αιτία μας είναι η Αλήθεια, τότε το αποτέλεσμα της Αλήθειας θα ήταν η δική μας Αλήθεια, η Ταυτότητά μας ως Χριστός. Με άλλα λόγια, δεν μπορεί να υπάρξει τίποτα στο Αποτέλεσμα που να μην είναι στην Αιτία. Επομένως, ο Υιός δεν μπορεί να έχει διαφορετικά χαρακτηριστικά από τον Πατέρα του, εκτός του ότι ο Θεός είναι η Πρώτη Αιτία, και εμείς ως Χριστός είμαστε το Αποτέλεσμά Του. Αυτό είναι το νόημα της βιβλικής φράσης που αναφέρει ο Ιησούς στο κείμενο: «Εγώ και ο Πατέρας μου είμαστε ένα» (Κ-1.ΙΙ.4:7).

Αν ακούσουμε το εγώ μας, όμως, πιστεύουμε, ότι υπάρχει μια αιτία εκτός του Θεού, και εκείνη η αιτία ήταν το ίδιο το εγώ, το οποίο στηρίζει την ύπαρξή του στην πίστη στην αμαρτία, που με την σειρά της οδηγεί στην ενοχή. Η ενοχή προκαλεί και ανησυχία για το παρελθόν και φόβο για το μέλλον. Αυτό δημιουργείται από μια μοναδική αιτία: την πίστη στον διαχωρισμό ή την αμαρτία. Αυτά τα αποσπάσματα μας διδάσκουν, όμως, ότι όλα όσα είναι του εγώ έχουν εξαφανιστεί, επειδή δεν μπορεί να υπάρχει ποτέ μια Αιτία διαφορετική από τον Θεό. Έτσι γνωρίζουμε ότι ο Θεός δεν δημιούργησε αυτόν τον κόσμο. Τίποτα εδώ δεν είναι αμετάβλητο, ούτε αιώνιο· και, όπως όλοι ξέρουμε, υπάρχουν στοιχεία φόβου στα πάντα σε αυτόν τον κόσμο του διαχωρισμού και της αμαρτίας.

(Κ-28.Ι.15:1-4) Τι έχει απωλεσθεί, ώστε να μην βλέπετε το αναίτιο; Και που βρίσκεται η θυσία, όταν η μνήμη του Θεού έχει έρθει να πάρει την θέση της απώλειας; Ποιος καλύτερος τρόπος υπάρχει να κλείσετε το μικρό χάσμα ανάμεσα στις ανταπάτες και την πραγματικότητα από το να επιτρέψτε στην μνήμη του Θεού να κυλήσει από την μια μέχρι την άλλη πλευρά, γινόμενη

γέφυρα που αρκεί μια στιγμή για να φτάσετε απέναντι; Διότι ο Θεός έχει κλείσει το χάσμα με τον Εαυτό του.

Από την άποψη του εγώ, κάτι πραγματικά έχει χαθεί – μια πίστη η οποία είναι η προέλευση του αξιώματος της έλλειψης – και που ποτέ δεν θα το ανακτήσουμε. Στην πραγματικότητα το μόνο που χάσαμε είναι η επίγνωση της αθωότητας του Χριστού, την οποία μαρτυρά η αμαρτωλότητά μας, όπως πιστεύουμε. Ακολουθώντας, πιστεύουμε ότι πρέπει να εξιλεωθούμε μέσω της θυσίας για αυτήν την απώλεια, που την προκάλεσε η αμαρτία μας. Έτσι, η θυσία γίνεται ένα ειδικό παζάρεμα με τον Θεό για να ξανακερδίσουμε την Αγάπη του. Όταν η μνήμη του Θεού ανατείλει στους νόες μας, η οποία τώρα καθαρίστηκε από την συγχώρεση, όλος ο πόνος και η απώλεια θα εξαφανίζονται και δεν αντιλαμβανόμαστε πια το αναίτιο.

Η εικόνα μιας γέφυρας είναι ένα δεσπόζον σύμβολο στα Μαθήματα, και μερικές φορές αναφέρεται στην γέφυρα ανάμεσα σε αυτόν τον κόσμο και στον πραγματικό. Εδώ, όμως, αναφέρεται στην γέφυρα ανάμεσα στην αντίληψη και στην πραγματικότητα, και το Άγιο Πνεύμα μας βοηθάει να διασχίσουμε αυτήν την γέφυρα. Η μνήμη της Αγάπης του Θεού – το Άγιο Πνεύμα – που είναι παρούσα εκείνη την φαινομενική στιγμή του διαχωρισμού, έκλεισε το απατηλό χάσμα ανάμεσα στο Θεό και τον Υιό Του. Αυτό αναφέρεται ξανά στην ενότητα «Το Κλείσιμο του Χάσματος» (K-29.I).

(K-28.I.15:5-9) Η μνήμη Του δεν έχει παρέλθει αφήνοντας έναν εγκαταλελειμμένο Υιό για πάντα σε μια ακτή απ' όπου μπορεί μόνο να βλέπει φευγαλέα μια άλλη ακτή που όμως δεν μπορεί ποτέ να φθάσει. Ο Πατέρας του επιθυμεί γι' αυτόν ν' ανυψωθεί και απαλά να μεταφερθεί απέναντι. Αυτός έκτισε την γέφυρα κι Αυτός θα μεταφέρει Τον Υιό Του από την μια πλευρά στην άλλη. Μην φοβάστε ότι Αυτός θ' αποτύχει σε ό,τι επιθυμεί. Ούτε ότι θα αποκλεισθείτε από την θέληση που είναι για σας.

Νωρίτερα μίλησα για την εικόνα που είδε η Helen της ακτής που είναι το σπίτι μας – ο Ουρανός – αλλά ότι ονειρευόμαστε ότι είμαστε σε μια μακρινή ακτή. Αυτή η παρομοίωση έκανε σαφές ότι το όνειρό μας της εξορίας δεν έχει επίδραση στην

αλήθεια του που πραγματικά είμαστε. Εδώ σε αυτό το απόσπασμα χρησιμοποιείται η ίδια εικόνα μιας ακτής, αλλά τώρα αντίστροφα: ο Θεός δεν θα μας αφήνε ποτέ εγκαταλελειμμένους σε μια ακτή χωρίς τρόπο να επιστρέψουμε στο σπίτι. Όμως έχουμε την πεποίθηση ότι είμαστε φυλακισμένοι χωρίς ελπίδα σε αυτόν τον κόσμο, χωρίς διέξοδο για να επιστρέψουμε. Όπως δηλώνουν τα Μαθήματα Θαυμάτων νωρίτερα:

...Καθένας είναι ελεύθερος να αρνηθεί να δεχθεί την κληρονομιά του, αλλά δεν είναι ελεύθερος να καθορίσει ποια είναι η κληρονομιά του (Κ-3.VI.10:2).

Αυτά που μας μεταφέρουν στην άλλη πλευρά της γέφυρας είναι τα μαθήματα της συγχώρεσης που μας διδάσκει το Άγιο Πνεύμα μέσω του θαύματος, το βασικό θέμα του Μέρους II. Σε αυτό το σημείο, αφού έχουμε συγχωρήσει ολοκληρωτικά τους πάντες, ο Θεός κάνει το τελευταίο βήμα και μας οδηγεί στο σπίτι. Θα επιστρέψουμε στο «τελευταίο βήμα του θεού» στο Μέρος III.

1. Για μια πληρέστερη συζήτηση πάνω σε αυτό το σημαντικό αξίωμα, ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται μπορεί να ανατρέξει στο ηχητικό αρχείο «Αιτία και Αποτέλεσμα» που ρίχνει φως στις σχετικές ενότητες και αποσπάσματα από τα Μαθήματα Θαυμάτων. Το Κεφάλαιο 2 του βιβλίου «Συγχώρεση και ο Ιησούς» συνοψίζει αυτήν την διδασκαλία.

Μέρος II

Το Σχέδιο της Επανόρθωσης: Το Θαύμα

Εισαγωγή Μέρους II

Το μεγαλύτερο κομμάτι της συζήτησής μας σε αυτό το μέρος θα αντανακλά το δεύτερο επίπεδο στο οποίο είναι γραμμένα τα Μαθήματα Θαυμάτων, και σ' αυτό το επίπεδο, όπως είδαμε, τα Μαθήματα μας δίνουν μια άποψη του χρόνου πολύ διαφορετική από τις μεταφυσικές δηλώσεις του πρώτου επιπέδου. Στο Επίπεδο Δύο, ο χρόνος θεωρείται γραμμικός και θα το δούμε αυτό ειδικά όταν εξετάσουμε κάποια από τα αποσπάσματα που αναφέρονται στο θαύμα. Αυτό δεν συμβαίνει, όπως έχουμε ήδη συζητήσει, επειδή ο χρόνος είναι γραμμικός, αλλά επειδή τον βιώνουμε έτσι. Κι επειδή κάνουμε αυτό, βιώνουμε και την εργασία που κάνει μέσα από μας το Άγιο Πνεύμα επίσης γραμμικά. Θα δούμε ότι αυτό το θέμα αναφέρεται στα περισσότερα από τα αποσπάσματα που θα εξετάσουμε, συγκεκριμένα ότι το Άγιο Πνεύμα μας συναντά εκεί που είμαστε, ώστε να μπορέσει να μας διδάξει ποια είναι η αλήθεια. Η προσπάθεια της κατανόησης αυτών των αποσπασμάτων έξω από το πλαίσιο του Επιπέδου Δύο είναι που συχνά προκαλεί σύγχυση στους μαθητές ως προς το τι αληθινά λένε τα Μαθήματα Θαυμάτων.

Συνεπώς, σε πολλά σημεία φαίνεται να υπονοείται ότι ο χρόνος είναι γραμμικός – παρελθόν, παρόν και μέλλον – και ότι η εξοικονόμηση χρόνου έχει μεγάλη σημασία. Τα Μαθήματα για παράδειγμα, λένε, σε σχέση με άλλα πνευματικά μονοπάτια:

Πολλοί έχουν ξοδέψει μια ζωή προετοιμαζόμενοι, και πράγματι πέτυχαν να βιώσουν τις στιγμές που τα κατάφεραν. Αυτά τα Μαθήματα δεν επιχειρούν να διδάξουν περισσότερα από όσα εκείνοι έμαθαν μακροπρόθεσμα, αλλά σκοπεύουν στην εξοικονόμηση χρόνου... Ο δρόμος σου θα είναι διαφορετικός, όχι ως προς τον σκοπό αλλά ως προς τα μέσα. Μια άγια σχέση είναι ένα μέσο με

το οποίο μπορείς να κερδίσεις χρόνο...Έχει εξοικονομηθεί χρόνος για σένα επειδή εσύ και οι αδελφοί σου είστε ενωμένοι. Αυτό είναι το ιδιαίτερο μέσο που χρησιμοποιούν αυτά τα μαθήματα για να μην ξοδεύεις πια χρόνο...Γλίτωσε χρόνο για μένα [τον Ιησού] κάνοντας μονάχα αυτήν την προετοιμασία, και Ασκήσου σ' αυτή χωρίς να κάνεις τίποτα άλλο. «Δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα» [ο τίτλος της ενότητας] είναι μια δήλωση συμφωνίας και πραγματικά αδιαίρετης αφοσίωσης. Πίστεψέ την για μια μόνο στιγμή και θα καταφέρεις περισσότερα απ' όσα σ' έναν αιώνα διαλογισμού ή μάχης ενάντια στον πειρασμό. (Κ-18.VII.4:4-5; 5:1-2; 6:3-4,6-8).

Αυτή η έμφαση στην εξοικονόμηση χρόνου φαίνεται να βρίσκεται σε αντίφαση με την άποψη ότι ο χρόνος είναι ψευδαισθητικός και μη-γραμμικός, την οποία έχουμε τονίσει ήδη στο Μέρος Ι. Όπως θα δούμε, όμως, δεν σημαίνει ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων φάσκουν και αντιφάσκουν· αντίθετα, ο Ιησούς μας συναντά όπου είμαστε, μέσα στην ψευδαίσθηση του χρόνου και τον αναμενόμενο πόνο του. Θα επιστρέψω σε αυτό το απόσπασμα σύντομα.

Στο Μέρος ΙΙ, έχω συγκεντρώσει πολλά διαφορετικά σημεία των Μαθημάτων Θαυμάτων που αντανakλούν την άποψή τους για τον χρόνο σε σχέση με το θαύμα και την Επανόρθωση – Εξιλέωση. Θα μελετήσουμε επιλεγμένα αποσπάσματα, παρά ολόκληρες ενότητες.

Κεφάλαιο 5

Το Σχέδιο των Μαθημάτων Θαυμάτων

Αρχίζουμε με τις παραγράφους δύο και τέσσερα της ενότητας «Ποιοι είναι οι Δάσκαλοι του Θεού;» στο εγχειρίδιο για δασκάλους (Εγχ-1.2,4). Αυτές οι παράγραφοι, και ένα άλλο απόσπασμα που θα διαβάσω από το κείμενο, συνιστούν μια εισαγωγή στο Μέρος II, καθώς μιλούν για το συνολικό σχέδιο.

(Εγχ-1.2:1-2) Αυτοί έρχονται από κάθε μέρος του κόσμου. Προέρχονται από όλες τις θρησκείες και από καμιά θρησκεία.

Το «αυτοί» αναφέρεται στους δασκάλους του Θεού. Βασικά, μόνον στο εγχειρίδιο εμφανίζεται η φράση «δάσκαλοι του Θεού», αν και ο όρος υπονοείται στο κείμενο και στο βιβλίο των Ασκήσεων, αναφερόμενος στους μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων. «Δάσκαλος του Θεού είναι όποιος επιλέγει να είναι ένα» (Εγχ-1.1:1), και όπως συχνά εξηγούν τα Μαθήματα, είμαστε συγχρόνως και δάσκαλοι και μαθητές. Διευκρινιστικά, ο Ιησούς σίγουρα με την λέξη «δάσκαλος» δεν εννοεί κάποιον που διδάσκει μια τάξη, κάνει ένα σεμινάριο, ή γράφει ένα βιβλίο. «Δάσκαλος» μπορεί να είναι οποιοσδήποτε από μας, όταν επιλέξει να διδάξει τα μαθήματα συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος που πρέπει να μάθουμε.

Είναι αρκετά εμφανές εδώ, όπως και σε άλλα σημεία, ότι ενώ τα Μαθήματα Θαυμάτων περιέχουν σίγουρα ένα θρησκευτικό σύστημα σκέψης, δεν αποτελούν θρησκεία, δηλαδή, ένα επίσημο θρησκευτικό θεσμό. Ένα άτομο μπορεί να είναι ειλικρινά θρησκευόμενο όπως το εννοούν τα Μαθήματα, και να μην είναι μέλος κάποιας οργανωμένης θρησκείας, ούτε καν να πιστεύει στο Θεό με την κοινή έννοια. Όπως αναφέρεται στο φυλλάδιο της Ψυχοθεραπείας στην ενότητα με τίτλο «Ο Ρόλος της Θρησκείας Στην Ψυχοθεραπεία»:

«Ούτε η πίστη στον Θεό είναι ένα πραγματικά σημαντικό θέμα ...» (Ψ.2.Π.4:4). Οι πιστοί και οι άθεοι, πόσο μάλλον οι αγνωστικιστές, απλώς αντιπροσωπεύουν συστήματα πεποιθήσεων, ή μορφές, που μπορούν ή δεν μπορούν να μοιραστούν την αγάπη που από μόνη της είναι το περιεχόμενο της αληθινής θρησκείας. Σε αυτόν τον κόσμο, η αγάπη αντικατοπτρίζεται στην συγχώρεση, η οποία, επαναλαμβάνω, στα Μαθήματα ορίζεται ως το μοίρασμα με τον άλλον του κοινού ενδιαφέροντος για σωτηρία:

Τα προσόντα του [του δασκάλου του Θεού] συνίστανται μόνον σε αυτό· κάπως, κάπου έκανε μια σκόπιμη επιλογή κατά την οποία δεν είδε τα ενδιαφέροντά του ξεχωριστά από κάποιου άλλου (Εγχ-1.1:1-2).

(Εγχ-1.2:3-6) Αυτοί είναι εκείνοι που απάντησαν. Το Κάλεσμα είναι παγκόσμιο. Λαμβάνει χώρα συνεχώς και παντού. Ζητά δασκάλους να μιλήσουν για Αυτό και να λυτρώσουν τον κόσμο.

Αν συλλογιστούμε την εικόνα μας στο Σχεδ. 3, του παρατηρητή που κάθεται μπροστά σε μια οθόνη τηλεόρασης, παρατηρώντας αυτά που έχουν ήδη περάσει, το Άγιο Πνεύμα εκπροσωπεί αυτό το Κάλεσμα (γι αυτό το λόγο γράφεται με κεφαλαίο εδώ). Συνεχώς μας μιλάει στους νόες μας, όπου Αυτό είναι παρόν, καθώς βιώνουμε την εμπειρία μας μέσα στην γραμμική διάσταση του χωροχρόνου. Αυτό το Κάλεσμα είναι μια έκκληση σε μας να μάθουμε και να διδάξουμε τον κόσμο ότι δεν υπάρχει αμαρτία, ο διαχωρισμός από το Θεό δεν συνέβη ποτέ αληθινά, και ότι αυτό που πιστεύουμε ότι είναι η πραγματικότητα δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα όνειρο. Αυτή η διδασκαλία, σαφώς, δεν έχει καμία σχέση με την μορφή, αλλά με το μοίρασμα του περιεχομένου της μέσω της καθημερινής μας και συνεχούς εφαρμογής της συγχώρεσης.

(Εγχ-1.2:7) Πολλοί Το ακούν, αλλά λίγοι θα απαντήσουν.

Αυτό βέβαια είναι από την δήλωση του ευαγγελίου, «Πολλοί μεν οι κλητοί, ολίγοι δε οι εκλεκτοί» (κατά Ματθαίον 22:14). Ο Ιησούς το διορθώνει αυτό στο κείμενο όταν λέει: «Όλοι καλούνται αλλά λίγοι επιλέγουν να ακούσουν» (Κ-3.ΙV.7:12). Αυτό

είναι σημαντικό: «λίγοι θα απαντήσουν». Γι αυτό το θέμα γίνεται συχνά παρανόηση από ανθρώπους που ασχολούνται με τα Μαθήματα Θαυμάτων, ή που βρίσκονται σε άλλα πνευματικά μονοπάτια, δηλαδή ότι επειδή απλώς επιθυμούν συνειδητά να εφαρμόσουν πνευματικές αρχές, ότι το έχουν ήδη κάνει. Το Μάθημα 185, «Θέλω την ειρήνη του Θεού», αρχίζει με την φράση, «Το να λες αυτά τα λόγια δεν είναι τίποτα. Αλλά το να τα εννοείς είναι το παν» (Ασκ-Μ.Ι.185.1:1-2). Παρόμοια, κάποιοι άνθρωποι πιστεύουν ότι επιλέγουν να ακούσουν το Κάλεσμα και να απαντήσουν σε Αυτό, αλλά στην πραγματικότητα δεν το κάνουν καθόλου. Όπως έχω πει πολλές φορές, αυτός δεν είναι ένας εύκολος δρόμος. Είναι ταπεινότητα για έναν μαθητή των Μαθημάτων Θαυμάτων να ξαναδιαβάσει την δήλωση από το εγχειρίδιο για δασκάλους: «Μόνον πολύ λίγοι μπορούν να ακούσουν καν τη Φωνή του Θεού...» (Εγχ-12.3:3).

(Εγχ-1.2:8-11) Κι όμως, είναι απλώς θέμα χρόνου. Στο τέλος, όλοι θα απαντήσουν, αλλά το τέλος μπορεί να απέχει πάρα, πάρα πολύ. Και αυτός είναι και ο λόγος που δημιουργήθηκε το σχέδιο των δασκάλων. Ο ρόλος τους είναι να εξοικονομήσουν χρόνο.

Στο τέλος όλοι θα απαντήσουν, επειδή όπως έχουμε δει όλοι έχουν απαντήσει ήδη· την στιγμή που συνέβη ο διαχωρισμός, εκείνη την ίδια στιγμή καταργήθηκε. Αλλά το τέλος, από την άποψη της δικής μας εμπειρίας, μπορεί «να απέχει πάρα, πάρα πολύ» και αυτό αναφέρεται στον χρόνο που όλοι όσοι παρατηρούν την οθόνη των προβολών του εγώ τελικά θα αναγνωρίσουν ότι δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένα όνειρο. Το δράμα του εγώ είναι σαν ένα έπος του Σεσίλ Ντε Μιλ, που στην δική μας εμπειρία εδώ συνεχίζεται, και συνεχίζεται, και συνεχίζεται. Η ιδέα, ότι το τέλος μπορεί να απέχει πολύ, θα επαναληφθεί σε ένα απόσπασμα σχετικό με την Τελική Κρίση, που θα αναλύσουμε στο Μέρος ΙΙΙ.

Έχουμε ήδη δει ότι μια από τις επιδιώξεις των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι να μας εξοικονομήσουν χρόνο. «Το σχέδιο των δασκάλων» είναι να κάνουν όλο και περισσότερους ανθρώπους να ακούσουν το Κάλεσμα του Αγίου Πνεύματος, και να απαντήσουν σ' αυτό ενωνόμενοι μεταξύ τους. Αυτό ακυρώνει την πίστη στον

διαχωρισμό. Καθώς οι άνθρωποι διδάσκουν το μάθημα της συγχώρεσης, ενισχύεται μέσα τους.

(Ασκ-1.2:12-14) Καθένας τους ξεκινά σαν ένα μοναχικό φως, αλλά έχοντας το Κάλεσμα στο κέντρο του, είναι ένα φως απεριόριστο. Και με βάση τα κριτήρια του κόσμου για το χρόνο, ο καθένας τους είναι σαν να εξοικονομεί χίλια χρόνια. Για το ίδιο το Κάλεσμα, ο χρόνος δεν έχει νόημα.

Αυτό είναι ένα άλλο παράδειγμα πώς τα Μαθήματα Θαυμάτων παρουσιάζονται σε δύο επίπεδα. Χίλια χρόνια εξοικονομούνται, μέσα στην εμπειρία μας του χρόνου ως γραμμικού. Θα δούμε λίγο αργότερα, όταν θα μιλήσουμε για το θαύμα, πώς αυτή η ίδια ιδέα επαναλαμβάνεται. Συνεπώς, μιλάμε για τον χρόνο όπως τον κρίνει ο κόσμος. Στην πραγματικότητα, βέβαια, δεν υπάρχει χρόνος που πρέπει να εξοικονομηθεί, όπως μας λέει η τελευταία γραμμή. Για το Άγιο Πνεύμα το Οποίο είναι έξω από τον χρόνο, η εξοικονόμησή του δεν έχει νόημα. Όμως μας μιλά για τον χρόνο – παρελθόν, παρόν και μέλλον – όπως τον βιώνουμε, επειδή έτσι δουλεύουν οι διαχωρισμένοι νόες μας. Η προηγούμενη γραμμή αναγνωρίζει ότι φαίνεται σαν να δουλεύουμε μόνοι μας, ατομικά· αλλά το απόσπασμα συνεχίζει αποδεικνύοντας ότι αφού οι νόες μας είναι ενωμένοι, το φως που αφήνω να λάμψει στον νου μου λάμπει σ' ολόκληρη την Υιότητα. Εφόσον το Άγιο Πνεύμα επεκτείνει αυτό το φως μέσα από μένα, δεν υπάρχει όριο. Ας πάμε τώρα στην παράγραφο 4.

(Εγχ-1.4:1-2) Αυτό είναι ένα εγχειρίδιο για μια ιδιαίτερη διδακτέα ύλη, που προορίζεται για τους δασκάλους μιας συγκεκριμένης μορφής μαθημάτων του κόσμου. Υπάρχουν πολλές, χιλιάδες άλλες μορφές, όλες τους με το ίδιο αποτέλεσμα.

Η οδηγία που δίνεται εδώ είναι πολύ σημαντική, γιατί μπορεί να βοηθήσει τους μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων να μην κάνουν το συνηθισμένο λάθος της πνευματικής ιδιαιτερότητας. Είναι πολύ σαφές ότι τα Μαθήματα δεν είναι παρά μόνο μία μορφή ανάμεσα σε πολλές χιλιάδες άλλους πνευματικούς δρόμους, που όλοι είναι μέρος του παγκόσμιου μαθήματος: του βασικού μαθήματος του Αγίου Πνεύματος, το οποίο μας διδάσκει ότι όλοι είμαστε ένα, και ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν έχει

συμβεί ποτέ. Αυτό διδάσκεται με πολλούς διαφορετικούς τρόπους, και τα Μαθήματα Θαυμάτων παρουσιάζουν έναν από αυτούς τους τρόπους. Αν συντονιστούμε με την διδασκαλία τους, γίνονται το μονοπάτι μας· αν όχι, μπορούμε να βρούμε ένα άλλο.

(Εγχ-1.4:3-5) Αλλά εξοικονομούν χρόνο. Όμως ο χρόνος συσσωρεύεται επίμονα, και ο κόσμος είναι πια πολύ κουρασμένος. Είναι γερασμένος και φθαρμένος και χωρίς ελπίδα.

Ο σκοπός κάθε δρόμου είναι να εξοικονομήσει χρόνο. Στο παρόν πλαίσιο αυτό σημαίνει να συντομεύσουμε τον χρόνο κατά τον οποίο εμείς, ως ο παρατηρητής, καθόμαστε μπροστά στην οθόνη, «ξαναζώντας νοητικά αυτό που έχει περάσει» (Ασκ-Μ.Ι.158.4:5). Συνεπώς, τα χίλια χρόνια που αναφέρουν συχνά τα Μαθήματα Θαυμάτων σαν τα χρόνια που θα εξοικονομήσουμε, είναι στην πραγματικότητα ο χρόνος που γλυτώνουμε από να ξαναδούμε αυτές τις αρχαίες ταινίες που κάποτε πιστεύαμε ότι ήταν πραγματικές.

Μέσα στην διάσταση του γραμμικού χρόνου, όμως, ο χρόνος μας συσσωρεύεται επίμονα, παρά τις προσπάθειές μας να κρύψουμε αυτόν τον πόνο μέσα από τις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Συνεπώς, αυτή είναι μια πολύ σαφής δήλωση αυτού που οι περισσότεροι άνθρωποι στον κόσμο θα ένιωθαν, αν ανοίγονταν σε αυτήν. Οι καταστάσεις στον κόσμο φαίνονται να γίνονται όλο και χειρότερες, τα προβλήματα γίνονται όλο και πιο περίπλοκα και φαινομενικά άλυτα. Σίγουρα αυτό είναι αλήθεια για τις πολιτικές, κοινωνικές, οικονομικές και περιβαλλοντολογικές καταστάσεις, πόσο μάλλον για τις ατομικές. Ο κόσμος φαίνεται να συνεχίζει, χωρίς καμιά ελπίδα διαφυγής από τον πόνο. Στο πλαίσιο του Σχεδ. 3, το βλέπουμε αυτό καθώς συνεχίζουμε να ξαναπαίζουμε παλιές ταινίες, με την μία να είναι χειρότερη από την άλλη. Επιμένουμε σε αυτήν την επανάληψη, επειδή υπάρχει ένα κομμάτι μας που δεν θέλει να ξυπνήσει από το όνειρο, και έτσι χρησιμοποιούμε την «πραγματικότητα» του ονείρου σαν άμυνα εναντίον της Αγάπης του Θεού, η οποία, μας έχει συμβουλευσει το εγώ, θα μας κατέστρεφε αν ποτέ επιστρέφαμε σε Αυτήν.

(Εγχ-1.4:6-10) Για την τελική έκβαση ποτέ δεν τέθηκε ζήτημα, γιατί τι θα μπορούσε ποτέ να αλλάξει το Θέλημα του Θεού; Όμως ο χρόνος, με τις

περί αλλαγής και θανάτου ψευδαισθήσεις του, φθείρει τον κόσμο και τα πάντα μέσα σ αυτόν. Παρόλα αυτά ο χρόνος έχει τέλος, και αυτό είναι που οι δάσκαλοι του Θεού έχουν επιφορτιστεί να επιφέρουν. Γιατί ο χρόνος βρίσκεται στα χέρια τους. Αυτό διάλεξαν, και αυτό τους δόθηκε.

Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει πραγματική απουσία ελπίδας ή απελπισία εδώ επειδή ο κόσμος έχει ήδη τελειώσει. Αλλά προφανώς δεν είναι αυτή η εμπειρία μας. Και έτσι, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει στο κείμενο: «Κάνε για λίγο υπομονή και θυμήσου ότι το αποτέλεσμα είναι τόσο σίγουρο όσο και ο Θεός» (Κ-4.ΙΙ.5:8). Αυτή η δήλωση σαφώς υπονοεί ένα μελλοντικό γεγονός, όπως κάνει και το απόσπασμα εδώ από το εγχειρίδιο. Στην πραγματικότητα, όμως, το μόνο που θα προκύψει είναι η αφύπνισή μας από το όνειρο του παρελθόντος, μέσα στο αιώνιο παρόν του Θεού. Η «επιλογή» στην οποία αναφέρεται είναι ως προς το πότε οι άνθρωποι θα επιλέξουν να ξυπνήσουν από το όνειρο. Με άλλα λόγια, μπορούν να επιλέξουν πότε θα πατήσουν το κουμπί του ορθού νου αντί για αυτό του λάθους νου, και να επιλέξουν τελικά να βλέπουν και να βιώνουν μόνον ευτυχισμένα όνειρα. Παραθέτοντας πάλι από την εισαγωγή του κειμένου, θυμόμαστε ότι ελεύθερη βούληση «σημαίνει μόνον ότι μπορείς να επιλέξεις αυτό που εσύ θέλεις να λάβεις σε μια δεδομένη στιγμή.» (Κ-εισ.1:5).

Τώρα ας επιστρέψουμε στο κείμενο, στην ενότητα «Δεν Χρειάζεται να Κάνω Τίποτα» (Κ-18.VII). Το περιεχόμενο του αποσπάσματος το οποίο θα εξετάσουμε είναι η παρουσίαση των ίδιων των Μαθημάτων απλώς σαν ένα πνευματικό μονοπάτι. Ως προς την μορφή τους είναι διαφορετικά από άλλα πνευματικά μονοπάτια που απαιτούν μακριές περιόδους στοχασμού και διαλογισμού. Δεν είναι τέτοιος ο δρόμος τους, όμως. Χωρίς να έχει πρόθεση να κρίνει τα άλλα, ο Ιησούς ισχυρίζεται ότι τα Μαθήματα θα έχουν πιο γρήγορα αποτελέσματα από αυτά.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων θεωρούν ότι το βασικό μας πρόβλημα είναι η ασυνείδητη ενοχή, η κρυμμένη πίστη στην αμαρτία, και τίποτα δεν την φέρνει πιο γρήγορα στην επιφάνεια παρά ένα άλλο πρόσωπο. Όπως όλοι ξέρουμε, μέσα στις σχέσεις μας πιεζόμαστε πιο έντονα, και η κοιμισμένη μας ενοχή, που τώρα ξυπνάει, αναπόφευκτα προβάλλεται στους άλλους. Συνεπώς μας δίνεται η ευκαιρία να την συγχωρήσουμε. Αν δούμε την ενοχή μας σε ένα άλλο πρόσωπο, μπορούμε τότε να ασχοληθούμε με

αυτήν που μας ήταν ασυνείδητη. Αυτή είναι η βάση του ισχυρισμού ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων εξοικονομούν χρόνο. Θα συζητήσουμε και άλλες πλευρές αυτού του ισχυρισμού καθώς προχωράμε.

Πριν συνεχίσουμε, ας πω δυο πράγματα πάνω στην άποψη των Μαθημάτων για τον διαλογισμό, αφού αυτό το θέμα εμφανίζεται σε αυτήν την ενότητα του κειμένου. Τα Μαθήματα Θαυμάτων σίγουρα δεν είναι κατά του διαλογισμού· στην πραγματικότητα το βιβλίο των Ασκήσεων μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης του νου για να βοηθήσει τους μαθητές να διαλογιστούν καθώς ξεκινούν το ταξίδι του πρώτου χρόνου με τα Μαθήματα, «μια αρχή, όχι ένα τέλος» (Ασκ-Επ.1:1). Αλλά ο διαλογισμός σίγουρα δεν είναι ο βασικός στόχος των Μαθημάτων. Μάλλον, η διαδικασία τους είναι να μας κάνει συνειδητούς και συντονισμένους με την παρουσία του Αγίου Πνεύματος, έτσι ώστε να έχουμε την εμπειρία της παρουσίας Του κατά την διάρκεια όλης της ημέρας, ιδιαιτέρως όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να αναστατωθούμε από κάτι που κάνει ή δεν κάνει κάποιος άλλος, ή από κάποια προβληματική κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε.

Βέβαια, αρχίζοντας την κάθε μέρα με διαλογισμό ή προσευχή, και τελειώνοντας την κάθε μέρα με τον ίδιο τρόπο, σκεπτόμενοι τον Θεό όσο πιο συχνά μπορούμε στο ενδιάμεσο – όλα αυτά τα Μαθήματα μας προτείνουν να κάνουμε – μπορούν να μας βοηθήσουν να ησυχάσουμε το νου μας. Αλλά όταν απλά κάνουμε μόνον αυτά, χωρίς να φέρνουμε την παρουσία του Αγίου Πνεύματος ή του Ιησού μαζί μας μέσα στην ημέρα μας, δεν θα ξυπνήσουμε από το όνειρο στο οποίο έχουμε τυλιχτεί. Η διαφορά ανάμεσα σε αυτές τις δύο προσεγγίσεις, επομένως, μπορούμε να την δούμε με γνώμονα την κατανόηση του τι είναι ο διαλογισμός.

Χωρίς να είναι απαραίτητο, ο διαλογισμός μπορεί να ενισχύσει έναν διαχωρισμό του εσωτερικού από το εξωτερικό, καθώς ο παραδοσιακός διαλογισμός μας διαχωρίζει από τον κόσμο, οδηγώντας μας να αποτραβηχτούμε, όπως φαίνεται, μέσα στον νου μας. Ο κόσμος τότε βιώνεται ως αμαρτωλός στην χειρότερη και ως ταραχώδης στην καλύτερη περίπτωση, καθώς αναζητούμε να εισέλθουμε σε έναν ήσυχο χώρο να είμαστε μόνοι με το Θεό, ή με Όποιον θεωρούμε ως το Υπέρτατο. Και έτσι ο κόσμος

της αμαρτίας έγινε πραγματικός, όπως υπονοείται κοντά στο μέσον της τέταρτης παραγράφου αυτής της ενότητας (Κ-18.VII.4:6-11).

Ο σκοπός των Μαθημάτων, όμως, είναι να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι το εσωτερικό και το εξωτερικό δεν είναι αληθινά ξεχωριστά, και δεν πρέπει κάποιος να αποτραβηχτεί από τον κόσμο σωματικά για να είναι κοντά στον Θεό ή για να εφαρμόσει το μήνυμά Του. Ο βασικός στόχος των Μαθημάτων Θαυμάτων, επομένως, είναι να μας κάνει να νιώθουμε την παρουσία του Αγίου Πνεύματος και να θυμόμαστε το μήνυμά Του κατά την διάρκεια της ημέρας. Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι αν προσωπικά μας βοηθούν οι μεγάλες περιόδοι διαλογισμού, ότι πρέπει να σταματήσουμε· θα ήταν ανόητο. Ο διαλογισμός δεν είναι η διαδικασία των Μαθημάτων, αλλά ούτε είναι και αντίθετος με τα Μαθήματα εφόσον δεν υποθάλλει διαχωρισμό του κόσμου από τις σκέψεις μας. Ό,τι μας φέρνει πιο κοντά στο Άγιο Πνεύμα, και μας κάνει να ζούμε μια πιο ειρηνική και γεμάτη αγάπη ζωή μέσα στον κόσμο, δεν μπορεί να είναι δηλητηριώδες. Αλλά αν ο διαλογισμός δεν είναι η δική μας προσφιλής τακτική, δεν υπάρχει τίποτα στα Μαθήματα Θαυμάτων που υποστηρίζει να διαλογιζόμαστε τακτικά, όταν ολοκληρωθεί η εκπαίδευση του ενός έτους του βιβλίου των Ασκήσεων. Όπως με όλα τα άλλα, το «πλήρως εξατομικευμένο» (Εγχ-29.2:6) πρόγραμμα μαθημάτων της ζωής μας καθοδηγείται από το Άγιο Πνεύμα, και οι αποφάσεις πρέπει να αφήνονται στην Αγάπη Του.

Τώρα ας κοιτάξουμε την έκτη παράγραφο της ενότητας, «Δεν Χρειάζεται να Κάνω Τίποτα» (Κ-18.VII.6), που ήδη αναφέρθηκε στην Εισαγωγή αυτού του Μέρους. Η προηγούμενη φράση μιλάει για την χαρούμενη συνειδητοποίηση ότι «Δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα», και αυτή εδώ είναι η αναφορά της πρώτης πρότασης:

(Κ-18.VII.6:1-4) Εδώ βρίσκεται η έσχατη απελευθέρωση την οποία όλοι θα βρουν μια μέρα στον δρόμο τους και στον καιρό τους. Δεν χρειάζεστε αυτό τον χρόνο. Έχει εξοικονομηθεί χρόνος για σας επειδή εσείς και οι αδελφοί σας είστε ενωμένοι. Αυτό είναι το ιδιαίτερο μέσο που χρησιμοποιούν αυτά τα μαθήματα για να μην ξοδεύετε πλέον χρόνο.

Εδώ τα Μαθήματα προσδιορίζουν τον συγκεκριμένο τρόπο που βλέπουν την ύπαρξή τους ως κομμάτι του σχεδίου της Επανόρθωσης. Αυτός ο τρόπος, επιπλέον, είναι η θεραπεία των σχέσεων μέσω της συγχώρεσης. Η εστίαση πάνω στις σχέσεις ως τις πνευματικές μας αίθουσες διδασκαλίας εξοικονομεί χρόνο, επειδή όπως έχουμε ήδη σχολιάσει περιληπτικά, και θα συζητήσουμε ξανά με το θαύμα, οι άλλοι άνθρωποι φαίνεται να φέρνουν στην επίγνωσή μας την ενοχή, που διαφορετικά θα χρειαζόταν πολύ περισσότερος χρόνος για να την επεξεργαστούμε.

(Κ-18.VII.6:5) Αν επιμένετε να χρησιμοποιείτε μέσα που λειτούργησαν για άλλους, αμελώντας αυτό που έγινε για σας, τότε δεν χρησιμοποιείτε αυτά εδώ τα μαθήματα.

Αυτό μοιάζει με μια δήλωση του Ιησού στην Έλεν κατά τη διάρκεια ενός καυγά και της κριτικής που έκανε κάποτε για κάποιον άλλον: «Μην χρησιμοποιείς το μονοπάτι κάποιου άλλου σαν δικό σου, αλλά ούτε να το κρίνεις».¹ Με άλλα λόγια, απλώς επειδή τα Μαθήματα είναι κατάλληλα για σένα, δεν σημαίνει ότι είσαι καλύτερος από κάποιον άλλον, ή ότι τα Μαθήματα είναι καλύτερα από το μονοπάτι κάποιου άλλου. Η προτίμησή σου είναι απλώς μια δήλωση ότι αυτό είναι το μονοπάτι με το οποίο εσύ ταιριάζεις. Το μονοπάτι κάποιου άλλου μπορεί να είναι εξίσου έγκυρο με το δικό σου.

Ο Ιησούς επίσης μας εφιστά την προσοχή εδώ σχετικά με την πιθανή απόπειρά μας να ακολουθήσουμε δύο πνευματικούς δρόμους συγχρόνως. Ενώ θεωρητικά μπορεί να είναι πιθανόν να εξασκείς τα Μαθήματα Θαυμάτων και να ακολουθείς παράλληλα ένα άλλο μονοπάτι, συνήθως είναι πολύ δύσκολο να το κάνεις χωρίς σύγκρουση. Υπάρχουν διαφορετικοί πνευματικοί δρόμοι επειδή υπάρχουν διαφορετικές ανάγκες και δεν είναι κανένας εγγενώς καλύτερος ή χειρότερος από τον άλλον. Όμως, είναι διαφορετικοί, και πολλές από τις ιδέες τους θα συγκρούονται. Για παράδειγμα, αν είσαι σταθερά αφοσιωμένος σε έναν δρόμο, και μετά κάνεις το ίδιο με έναν άλλο δρόμο που περιέχει ιδέες που αντικρούονται με τις ιδέες του πρώτου, η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη. Το τελικό αποτέλεσμα σημαίνει ότι για να εξομαλύνεις τις ασυμφωνίες θα πρέπει να επανερμηνεύσεις κάποιες ιδέες, όχι μόνον των

¹ Βλέπε Absence from Felicity: The Story of Helen Schucman and Her Scribing of A C M, σελ. 430.

Μαθημάτων, αλλά και των άλλων δρόμων. Συνεπώς, γίνεται μια ζημιά και στους δύο πνευματικούς δρόμους. Έτσι, είναι πιθανόν, ότι ακολουθείς άλλα μονοπάτια παράλληλα με τα Μαθήματα επειδή μπορεί να έχεις έναν ασυνείδητο φόβο για αυτά που διδάσκουν τα Μαθήματα Θαυμάτων. Επομένως «νερώνεις» το μήνυμα των Μαθημάτων εστιάζόμενος σε έναν άλλο μονοπάτι, μια πονηρή αν και συνηθισμένη τεχνική άμυνας του εγώ ενάντια στις διδασκαλίες τους. Συνεπώς, αν νιώθουμε ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι ο δρόμος μας, τότε σε αυτά πρέπει να εξασκούμαστε· σε αυτά πρέπει να αφοσιωθούμε. Και για να επαναλάβω ένα προηγούμενο σημείο, αν πιστεύουμε μετά από ένα διάστημα, ότι τα Μαθήματα δεν είναι για μας, τότε πρέπει να βρούμε έναν άλλον δρόμο να ακολουθήσουμε.

(Κ-18.VII.6:6) Γλιτώστε χρόνο για μένα [τον Ιησού] κάνοντας μονάχα αυτή την προετοιμασία και ασκηθείτε σ' αυτή χωρίς να κάνετε τίποτε άλλο.

Ο Ιησούς βασικά λέει ότι η μόνη προετοιμασία που χρειαζόμαστε είναι να δεχθούμε ότι δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα. Δεν χρειάζεται να κάνουμε καμιά άλλη πολύπλοκη τελετουργία ή εξάσκηση. Πράγματι, υπάρχουν προηγούμενες από αυτήν ενότητες στο κείμενο που δηλώνουν ότι δεν χρειάζεται να προετοιμαστούμε για την άγια στιγμή (Κ-18.IV.1-5; Κ-18.V.2-3). Άρα, η μόνη προετοιμασία που ζητάει από μας ο Ιησούς μέσα από τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι να αναγνωρίσουμε «ότι δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα». Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν κάνουμε τίποτα ως προς την συμπεριφορά. Η δήλωση αναφέρεται στο γεγονός ότι δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα επειδή το πρόβλημα έχει ήδη λυθεί για μας. Και όχι μόνο αυτό, αλλά η δήλωση τονίζει επίσης ότι δεν υπάρχει πρόβλημα έξω από μας που απαιτεί δράση· το πρόβλημα είναι μέσα στους νόες μας.

Το εγώ στήνει έναν κόσμο στον οποίο υπάρχουν συνεχώς προβλήματα, και σπαταλάμε τον υπόλοιπο χρόνο μας καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να λύσουμε ένα πρόβλημα που στην πραγματικότητα είναι ένα ψευτο-πρόβλημα. Αυτό είναι ένα από τα μέσα που χρησιμοποιεί το εγώ για να μην μας αφήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι υπάρχει μόνον ένα πρόβλημα, και αυτό το πρόβλημα, επαναλαμβάνω, είναι στον νου μας – η πίστη μας στον διαχωρισμό.

(Κ-18.VII.6:7-8) «Δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα» είναι μια δήλωση συμφωνίας και πραγματικά αδιαίρετης αφοσίωσης. Πιστέψτε την μονάχα για μια στιγμή και θα καταφέρετε περισσότερα απ' όσα σ' έναν αιώνα διαλογισμού ή μάχης ενάντια στον πειρασμό.

Αυτή είναι μια αναφορά στην αμέριστη αφοσίωσή μας στο περιεχόμενο των Μαθημάτων Θαυμάτων. Αυτή η αφοσίωση μπορεί να περιλαμβάνει τον Ιησού, εκφράζοντας την δέσμευσή μας να δεχθούμε την αγάπη του και τα συγκεκριμένα μέσα που μας έδωσε για να το καταφέρουμε. Επιπλέον, όπως εξηγείται στην παράγραφο τέσσερα αυτής της ενότητας, δεν χρειάζεται να παλεύουμε ενάντια στην αμαρτία μέσα από περισυλλογή ή αγώνες εναντίον εξωτερικών πειρασμών. Αφού η αμαρτία δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια ψευδαισθητική σκέψη στο νου μας, πρέπει απλά να αλλάξουμε το νου μας αναγνωρίζοντας ότι δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα, επειδή τίποτα που να χρειάζεται διόρθωση δεν συνέβη.

Οι δύο ενότητες που μόλις εξετάσαμε παίζουν τον ρόλο εισαγωγής σε αυτό που τα Μαθήματα Θαυμάτων βλέπουν σαν έναν από τους κύριους στόχους τους: την εξοικονόμηση χρόνου μέσω της θεραπείας των σχέσεων. Η συζήτηση πάνω σε αυτήν την εξοικονόμηση χρόνου είναι η καρδιά του Μέρους II: το θαύμα και ο ρόλος του στο σχέδιο της Επανόρθωσης.

Κεφάλαιο 6

Το Θαύμα

Με την ευκαιρία της εισαγωγής στην έννοια του θαύματος, αναφέρομαι στο Σχεδ.6, στην σπείρα. Αυτό ήταν μέρος ενός προσωπικού μηνύματος που έλαβε η Έλεν², ένας άλλος τρόπος να την βοηθήσει ο Ιησούς να κατανοήσει την σχέση ανάμεσα στον χρόνο και στην αιωνιότητα. Μοιάζει πολύ με το Σχεδ.5, αλλά εδώ το μικρό βύθισμα έχει γίνει μία σπείρα. Εξηγήθηκε στην Έλεν ότι ο χρόνος ήταν σαν μία σπείρα με κατεύθυνση προς τα κάτω που μοιάζει σαν να σπάζει την συμπαγή γραμμή της αιωνιότητας. Με άλλα λόγια, η σπείρα αντιπροσωπεύει την σκέψη του διαχωρισμού που πιστεύουμε ότι κατέστρεψε τον Ουρανό. Στην πραγματικότητα αυτή η συμπαγής γραμμή δεν έχει σπάσει: ο Ουρανός δεν έχει αλλάξει, όπως και ο Υιός Του· η σχέση ανάμεσα στον Δημιουργό και την δημιουργία παραμένει τόσο ενοποιημένη όσο ήταν πάντα. Η σπείρα αντιπροσωπεύει αυτό που νομίζουμε ότι πραγματοποιήσαμε. Ένα πλεονέκτημα θεώρησης του χρόνου σαν σπείρα, αντί για ένα μικρό βύθισμα, είναι ότι αυτή η εικόνα ταιριάζει με την εμπειρία μας ότι ο χρόνος εξακολουθεί να συνεχίζεται.

Αν φανταστούμε τους εαυτούς μας σε διαφορετικά σημεία πάνω στη σπείρα, η γραμμή μας φαίνεται διαφορετική, προτείνοντας ότι η θεώρησή μας για τον Ουρανό και το Θεό αλλάζει συνεχώς βασιζόμενη πάνω στο πού πιστεύουμε ότι είμαστε· όπως πάντα, η προβολή κάνει την αντίληψη. Μαζί με την σπείρα τα πάντα είναι μια διαστρέβλωση της αλήθειας. Αυτό, λοιπόν, αντιπροσωπεύει τον πρώτο νόμο του χάους του εγώ, ότι η αλήθεια είναι σχετική, και είναι διαφορετική για τον καθένα (Κ-23.Π.2:1-2). Το «θαύμα», επομένως, αφορά την ερμηνεία της εμπειρίας μας πάνω σε αυτή την σπείρα από το Άγιο Πνεύμα, με σκοπό να διορθώσει τις λάθος αντιλήψεις στο νου μας.

² Για μεγαλύτερη ανάλυση αυτού του μηνύματος, βλέπε *Absence from Felicity: The Story of Helen Schucman and Her Scribing of A C M*, σελ. 117

Αν σκεφθούμε μερικούς από τους τρόπους που οι εγκέφαλοί μας διορθώνουν αυτόματα τις διαστρεβλώσεις του σώματος, θα βοηθηθούμε να καταλάβουμε τι κάνει το θαύμα σε ένα άλλο επίπεδο. Από άποψη φυσιολογίας, οι εγκέφαλοί μας διορθώνουν αυτόματα διαστρεβλώσεις πάνω σε αυτό που φαίνεται να είναι ο αντικειμενικός κόσμος. Για παράδειγμα, η εικόνα που σχηματίζεται στον αμφιβληστροειδή μας στην πραγματικότητα είναι ανάποδα, και ο εγκέφαλός μας πολύ νωρίς στην επίγεια ζωή μας διορθώνει αυτό το λάθος, έτσι ώστε αντί να αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο ανάποδα, τον βλέπουμε σωστά. Οι διαστρεβλώσεις του σώματος συνεπώς διορθώνονται αυτόματα. Γνωστά πειράματα πάνω στην αντίληψη του κλεισίματος μας δίνουν άλλα παραδείγματα: Δείχνουν σε κάποιον μια ομάδα κύκλων, όπου ένας κύκλος δεν είναι πλήρης, έχει ένα μικρό κενό. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν αντιλαμβάνονται το κενό και βλέπουν τον κύκλο πλήρη. Διαβάζοντας μια σελίδα ενός βιβλίου, στην οποία η τελευταία λέξη είναι «το» και η πρώτη λέξη στην επόμενη σελίδα είναι πάλι «το», οι περισσότεροι άνθρωποι δεν θα αντιληφθούν την διπλή λέξη, και θα διορθώσουν αυτόματα αυτό που έχουν δει. Έχοντας περάσει το «άγχος» της επιμέλειας των Μαθημάτων Θαυμάτων, μπορώ να το βεβαιώσω αυτό. Μόλις πρόσφατα μου είπαν για ένα λάθος που δεν είχα δει ποτέ: η λέξη «search» (ψάχνω) ήταν γραμμένη χωρίς το «r», αλλά ο εγκέφαλός μου συμπλήρωσε αυτόματα το γράμμα που έλειπε.

Αυτά τα παραδείγματα των αυτόματων διορθώσεων των διαστρεβλώσεων του ματιού από τον εγκέφαλο είναι ανάλογα του τρόπου με τον οποίο μας διδάσκει στην σπείρα. Συνεχώς παρανοούμε τον Ουρανό και το Θεό, επειδή Τον κάνουμε κατ' εικόνα των εκδικητικών μας εγώ. Το Άγιο Πνεύμα επομένως μας διδάσκει να συγχωρούμε, διορθώνοντας τις λανθασμένες αντιλήψεις μας για το Θεό και για τους άλλους ανθρώπους.

Αρχίζουμε την μελέτη μας για το Θαύμα και το σχέδιο της Επανόρθωσης με μια σύντομη αντανάκλαση αυτής της όμορφης περίληψης του βιβλίου των Ασκήσεων που δίνει τον ορισμό του θαύματος (Ασκ-Μ.ΙΙ.13). Καθώς την διαβάζουμε, θα βοηθούσε να έχουμε στον νου μας την σπείρα του χρόνου και την σχέση της με την άθραυστη γραμμή της αιωνιότητας.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.13.1:1-3) Το θαύμα είναι μια διόρθωση. Δεν δημιουργεί, στην πραγματικότητα δεν αλλάζει τίποτα. Απλά κοιτάζει την ερήμωση, και υπενθυμίζει στον νου ότι αυτό που βλέπει είναι ψεύτικο.

Αυτό το απόσπασμα τονίζει ότι το θαύμα ανήκει στο δεύτερο επίπεδο στο οποίο είναι γραμμένα τα Μαθήματα Θαυμάτων. Δεν αναφέρεται καθόλου στον Ουρανό, αλλά ασχολείται μόνο με την σπείρα. Η λειτουργία του είναι να διορθώσει τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε. Ένας στόχος των Μαθημάτων είναι να κάνει το νου μας να διορθώνει αυτόματα αυτά που φαίνεται πως βλέπει το σώμα. Ένα σημαντικό σημείο εδώ είναι ότι το θαύμα δεν κάνει κυριολεκτικά τίποτα· δεν υπάρχει τίποτα που να πρέπει να γίνει. Εμείς απλώς ακυρώνουμε τα λάθη που έχει κάνει το εγώ. Και συνεπώς η δήλωση εδώ ότι το θαύμα (το οποίο αληθινά σημαίνει ότι ο νους μας είναι ενωμένος με το Άγιο Πνεύμα) απλώς κοιτάζει την καταστροφή που έχει κάνει το εγώ, μας υπενθυμίζει ότι μπορούμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή και να ταυτιστούμε με την αλήθεια του Αγίου Πνεύματος, αντί για την πλάνη του εγώ.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.13.1:4-6) [Το θαύμα] Αναιρεί το λάθος αλλά δεν αποπειράται να πάει πέρα από την αντίληψη ούτε να ξεπεράσει την λειτουργία της συγχώρεσης. Έτσι παραμένει εντός των ορίων του χρόνου. Ωστόσο ανοίγει τον δρόμο για την επιστροφή στο άχρονο και για την αφύπνιση της αγάπης, επειδή ο φόβος πρέπει να γλιστρήσει μακριά με το απαλό βάλσαμο που αυτό φέρνει.

Θα δούμε αυτήν την ιδέα να εκφράζεται και στο κείμενο. Το θαύμα συμβαίνει μέσα στον χρόνο· δεν τον καταργεί, αλλά τον διαπερνά και επομένως μας εξοικονομεί χρόνο. Όταν όλος ο χρόνος διορθωθεί και ακυρωθεί από το θαύμα, αυτό εξαφανίζεται, και η πραγματικότητα της αιώνιας κατάστασής μας ως Υιών του Θεού αποκαθίσταται στην επίγνωσή μας. Το θαύμα επομένως ακυρώνει όλα τα λάθη του εγώ, αφήνοντας τον διαχωρισμένο νου αναμάρτητο, μία κατάσταση που τα Μαθήματα Θαυμάτων αποκαλούν πραγματικό κόσμο (για τον οποίο θα μιλήσουμε στο Μέρος ΙΙΙ). Τότε, σε αυτό το σημείο, ο κόσμος του προσωπικού μας εγώ της επίθεσης και του διαχωρισμού εξαφανίζεται.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.13.2:1-3) Ένα θαύμα περιέχει το δώρο της χάρης, επειδή δίνεται και λαμβάνεται ως ένα. Κι έτσι απεικονίζει τον νόμο της αλήθειας στον οποίο ο κόσμος δεν υπακούει διότι αποτυγχάνει ολοκληρωτικά να κατανοήσει τους τρόπους της. Ένα θαύμα αντιστρέφει την αντίληψη που ήταν πριν αναποδογυρισμένη κι έτσι τερματίζει τις παράξενες διαστρεβλώσεις που είχαν εκδηλωθεί.

Το θαύμα αλλάζει τις διαστρεβλώσεις στον λάθος νου μας, που αντανakλά τον σκοπό των Μαθημάτων Θαυμάτων. Όπως δηλώνουν σε δύο σημεία:

Αυτά είναι μαθήματα για την εκπαίδευση του νου (Κ-1.VIII.4:1)

Ο σκοπός του βιβλίου των Ασκήσεων είναι να εκπαιδεύσει τον νου σας με έναν συστηματικό τρόπο σε μια διαφορετική αντίληψη για τον καθένα και το καθετί στον κόσμο (Ασκ-Εισ. 4:1)

Επιστρέφοντας στο ελατήριό μας – καθώς κινούμαστε στις διαφορετικές πλευρές του, που αντανakλούν τις πολυπρόσωπες καθημερινές εμπειρίες μας, συνεχίζουμε να βιώνουμε τα πράγματα διαφορετικά. Ο στόχος των Μαθημάτων Θαυμάτων, επομένως, είναι να διορθώσουν τις διαστρεβλωμένες αντιλήψεις μας έτσι ώστε το ελατήριο να γίνει μια ευθεία γραμμή· με άλλα λόγια, ώστε να αντιληφθούμε τα πάντα με τον ίδιο τρόπο. Αυτό είναι το νόημα της προσευχής του Νέου Έτους που βρίσκεται στο τέλος του Κεφαλαίου 15 στο κείμενο: «Κάνε αυτή τη χρονιά διαφορετική, κάνοντάς την όλη ίδια» (Κ-15.XI.10:11)

(Ασκ-Μ.ΙΙ.13.2:4–3:3) Τώρα η αντίληψη είναι ανοιχτή στην αλήθεια. Τώρα η συγχώρεση θεωρείται δικαιολογημένη.

Η συγχώρεση είναι το σπίτι των θαυμάτων. Τα μάτια του Χριστού τα δίνουν σε όλους όσους κοιτούν με έλεος και αγάπη. Η αντίληψη στέκεται διορθωμένη στην θέασή Του, και αυτό που επρόκειτο να καταραστεί έχει έρθει να το ευλογήσει.

Το θαύμα μετατοπίζει την ταύτισή μας με τις αντιλήψεις του εγώ. Αντί να βλέπουμε τους ανθρώπους ως εχθρούς μας που μας έχουν θυματοποιήσει, ή που πιστεύουμε ότι εμείς έχουμε θυματοποιήσει, βλέπουμε τους πάντες σαν να μοιράζονται τις ίδιες ευλογίες του Αγίου Πνεύματος. Το θαύμα δεν μας ξυπνά από το όνειρο, αλλά διορθώνει την λανθασμένη πεποίθησή μας ότι είμαστε ήδη ξύπνιοι, αν και στην πραγματικότητα παραμένουμε κοιμισμένοι. Το θαύμα επηρεάζει και διορθώνει μόνον ό,τι είναι μέσα στην ψευδαίσθηση, και έτσι προετοιμάζει τον δρόμο για την αφύπνισή μας. Ό,τι βρίσκεται πέρα από το όνειρο δεν το αφορά. Η συγχώρεση, βέβαια, είναι το μέσον του θαύματος, και εκφράζει αυτήν την μετατόπιση σχετικά με το πώς αντιλαμβανόμαστε ο ένας τον άλλον· η ιδιαιτερότητα που είχαμε κατασκευάσει για να καταριόμαστε, τώρα γίνεται η αίθουσα διδασκαλίας όπου μαθαίνουμε να ευλογούμε. Με τα εμπνευσμένα λόγια από την ενότητα «Επειδή έχουν έρθει»:

.... Εκεί που πριν υπήρχε ένας σταυρός στέκεται τώρα ο αναστημένος Χριστός, και οι αρχαίες πληγές θεραπεύονται μέσω της όρασής Του. Ένα αρχαίο θαύμα έχει έρθει να ευλογήσει και να αντικαταστήσει μια παλιά έχθρα που είχε έρθει για να σκοτώσει (Κ-26.IX.8:4-5).

(Ασκ-Μ.ΙΙ.13.3:4-5) Κάθε κρίνος συγχώρεσης προσφέρει σε όλο τον κόσμο το σιωπηλό θαύμα της αγάπης. Και το καθένα αφήνεται μπροστά στον Λόγο του Θεού, πάνω στον συμπαντικό βωμό του Δημιουργού και της δημιουργίας στο φως της τέλει αγνότητας και της δίχως τέλος χαράς.

Εδώ δεν χρειάζεται κανένα σχόλιο. Το απόσπασμα είναι μια όμορφη απόδοση του ρόλου του θαύματος και της συγχώρεσης, με τον κρίνο βεβαίως να είναι στα Μαθήματα το σύμβολο της συγχώρεσης. Ο βωμός αναφέρεται στο μέρος του νου μας όπου επιλέγουμε τον Θεό ή το εγώ. Εδώ, είναι ο βωμός της ενιαιότητας του Θεού και του Χριστού.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.13.4:1) Το θαύμα λαμβάνεται πρώτο με την πίστη διότι να το ζητάς σημαίνει ότι ο νους είναι έτοιμος να συλλάβει αυτό που δεν μπορεί να δει και δεν κατανοεί.

Το ίδιο το γεγονός ότι ζητάμε ένα θαύμα, που σημαίνει ότι ζητάμε την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος να μετατοπίσουμε την αντίληψή μας για κάποιον ή για κάτι στον κόσμο, στο οποίο έχουμε επιτεθεί, υπονοεί ότι πρέπει να υπάρχει ένα μέρος του νου μας που επιλέγει να μην ταυτιστεί με το εγώ. Αυτό το μέρος είναι εκείνο το οποίο έχουμε αναφέρει σαν επιλογέα, εκείνο το μέρος του διαχωρισμένου νου που επιλέγει αν θα ταυτιστεί με το εγώ ή με το Άγιο Πνεύμα. Μολονότι δεν μπορούμε να κατανοήσουμε πλήρως τι βρίσκεται πέρα από το εγώ, μπορούμε όμως να έχουμε επίγνωση ότι η σύγκρουση και ο πόνος που βιώνουμε δεν είναι αυτό που αληθινά θέλουμε. Μάλλον, αυτό που θέλουμε πραγματικά είναι «ο άλλος τρόπος» που ο Bill Thetford και η Helen Schuman συμφώνησαν να βρουν μαζί. Σε σχέση με την εικόνα στο Σχεδ. 3, το να ζητήσουμε ένα θαύμα σημαίνει πως λέμε ότι θέλουμε να δούμε μια διαφορετική εικόνα· έχουμε κουραστεί να νιώθουμε θύματα, δυστυχισμένοι, ένοχοι και ανήσυχoi. Επιτέλους, θέλουμε κάτι άλλο.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.13.4:2-3) Ωστόσο η πίστη θα φέρει τους μάρτυρές της για να δείξει ότι αυτό στο οποίο στηριζόταν είναι πραγματικά εκεί. Και έτσι το θαύμα θα αιτιολογήσει την πίστη σου σε αυτό και θα δείξει ότι στηριζόταν σε έναν κόσμο περισσότερο πραγματικό από αυτόν που έβλεπες πριν. Έναν κόσμο λυτρωμένο από αυτό που νόμιζες ότι υπήρχε εκεί.

Το γεγονός ότι επιλέγουμε το θαύμα, θα φέρει μάρτυρες που θα μας δείξουν ότι η Πηγή του θαύματος είναι αληθινά παρούσα. Παρόλο που ακόμα δεν καταλαβαίνουμε ή δεν βιώνουμε την ειρήνη του Ουρανού, μπορούμε τουλάχιστον να αρχίσουμε να γνωρίζουμε ότι υπάρχει μια κατάσταση ειρήνης σε αυτόν τον κόσμο που είναι πιθανό να αποκτήσουμε. Επίσης σημειώστε την δήλωση ότι το θαύμα λυτρώνει τον κόσμο από την αμαρτία που νομίζαμε ότι υπήρχε σ' αυτόν. Με άλλα λόγια, ο ίδιος ο κόσμος δεν αλλάζει (ή δεν λυτρώνεται), απλώς οι σκέψεις μας για αυτόν αλλάζουν. Όπως δηλώνει το κείμενο:

... Επομένως, μην ζητάς να αλλάξεις τον κόσμο, αλλά διάλεξε να αλλάξεις τον νου σου για αυτόν. Η αντίληψη είναι αποτέλεσμα όχι αιτία. Και αυτός είναι ο λόγος που ο βαθμός δυσκολίας στα θαύματα δεν έχει νόημα. Όλα όσα κοιτάς με την πραγματική όραση είναι θεραπευμένα και άγια (Κ-21.εισ.1:7-10).

(Ασκ-Μ.ΙΙ.13.5) Τα θαύματα πέφτουν σαν σταγόνες θεραπευτικής βροχής από τον Ουρανό σε έναν άνυδρο και σκονισμένο κόσμο όπου πεινασμένα και διψασμένα πλάσματα έρχονται να πεθάνουν. Τώρα έχουν νερό. Τώρα ο κόσμος είναι πράσινος. Και παντού τα σημάδια της ζωής ανθίζουν για να δείξουν ότι αυτό που γεννιέται δεν μπορεί ποτέ να πεθάνει επειδή ό,τι έχει ζωή έχει αθανασία.

Αυτή η πρώτη πρόταση απηχεί την έκφραση που βρίσκουμε στο εγχειρίδιο, στην οποία αναφερθήκαμε νωρίτερα, για την κουρασμένη και χωρίς ελπίδα κατάσταση του κόσμου (Εγχ-1.4:4-5). Και όμως, υπάρχει πράγματι ελπίδα σε ένα τόσο θλιβερό και καταθλιπτικό μέρος: όχι ότι ο κόσμος θα αλλάξει (για να ξαναδηλώσουμε αυτό το σημαντικό σημείο), αλλά ότι μπορούμε να μάθουμε πώς να αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο διαφορετικά. Δεν είναι τα σώματά μας που πεινούν και διψάνε, αλλά οι νόες μας που λαχταρούν την Αγάπη του Θεού που μόνον αυτή μπορεί να τους θρέψει. Συνεπώς το θαύμα αποκαθιστά στην επίγνωσή μας την αληθινή ζωή μας ως Χριστός, μια ζωή που δεν έχει πεθάνει ποτέ.

Η εικόνα της ερήμου, που υπονοείται εδώ, προδιαγράφεται όμορφα στο ακόλουθο απόσπασμα από την ενότητα «Ο Μικρός Κήπος», που περιγράφει την μετατόπιση του νου από τον διαχωρισμό και την επίθεση στην ένωση και την αγάπη, χρησιμοποιώντας το συμβολισμό με την έρημο και τον κήπο:

...Στο μικρό σου βασίλειο έχεις τόσο λίγα!... Κοίτα την έρημο – ξερή και στείρα, καμένη και χωρίς χαρά – που αποτελεί το μικρό σου βασίλειο. Και συνειδητοποίησε την ζωή και την χαρά που θα έφερνε σε αυτό η αγάπη, από εκεί που έρχεται, και όπου θα μπορούσε να επιστρέψει έχοντας και εσένα μαζί της.

Η Σκέψη του Θεού περιβάλλει το μικρό σου βασίλειο, περιμένοντας έξω από τα σύνορα που έκτισες, να έρθει μέσα και να λάμψει πάνω στην άγονη γη. Δες πώς η ζωή ανθίζει παντού. Η έρημος γίνεται ένας κήπος, πράσινος, βαθύς και ήσυχος, προσφέροντας ανάπαυση σε αυτούς που έχασαν τον δρόμο τους και περιπλανώνται

μέσα στην σκόνη. Δώσε τους ένα μέρος να καταφύγουν, προετοιμασμένο με αγάπη εκεί που κάποτε ήταν η έρημος....Και μέσα από αυτήν την ευεργεσία ο μικρός κήπος θα επεκταθεί, και θα απλωθεί σε όλους όσους διψούν για ζωντανό νερό, αλλά έχουν χάσει τις δυνάμεις τους ώστε να έρθουν από μόνοι τους. (Κ-18.VIII.8:4,6-7; 9:1-4,8).

Επιστρέφοντας στο κείμενο τώρα, θα εξετάσουμε μερικά από τα αξιώματα των θαυμάτων που μιλούν συγκεκριμένα για την σχέση του θαύματος με τον χρόνο (Κ-1.Ι). Ας αρχίσουμε με το αξίωμα 13:

(Κ-1.Ι.13) Τα θαύματα είναι συγχρόνως αρχή και τέλος και συνεπώς μεταβάλλουν την χρονική σειρά. Αποτελούν πάντα επιβεβαιώσεις αναγέννησης που φαίνεται να πηγαίνουν προς τα πίσω αλλά στην πραγματικότητα πηγαίνουν μπροστά. Αναιρούν το παρελθόν στο παρόν και έτσι ελευθερώνουν το μέλλον.

Είναι αδύνατον να κατανοήσουμε αυτό το αξίωμα, και κάποια από τα άλλα, αν δεν κατανοήσουμε τις έννοιες που αναπαρίστανται από την εικόνα του χαλιού στο Σχεδ. 2. Εδώ πάλι, τα Μαθήματα μιλούν για το θαύμα όπως λειτουργεί μέσα σε έναν κόσμο γραμμικού χρόνου. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο χρόνος είναι όντως γραμμικός, αλλά αφού αυτό πιστεύουμε, σε αυτό ακριβώς χρειάζεται η διόρθωση. Σε σχέση με το χαλί του χρόνου στο Σχεδ. 2, είμαστε όλοι κολλημένοι κάπου σε αυτό το χαλί, και η διαδικασία είναι να γυρίσουμε στην αριστερή πλευρά του χαλιού: στον Ουρανό, στο Θεό και στο Χριστό. Μέσα στον κόσμο του χρόνου, τον κόσμο της αυταπάτης, αυτό φαίνεται σαν να είναι ένα πολύ μακρύ ταξίδι. Συνεπώς, όταν τα Μαθήματα λένε ότι το θαύμα εξοικονομεί χρόνο, αναφέρονται στην εξοικονόμηση χρόνου μέσα στην ψευδαισθηση αυτού του ταξιδιού, και μέσα σε αυτήν την ψευδαισθηση, φαίνεται σαν η ακύρωση της ενοχής μας να απαιτεί εξαιρετικά πολύ χρόνο. Σε ένα χαριτωμένο παιχνίδι λέξεων αργότερα, ο Ιησούς αναφέρεται στο ίδιο θέμα σχετικά με την ανάγκη να αγρυπνούμε για τις σκέψεις φόβου που κάνουμε: «Μπορείς να νιώθεις ότι σε αυτό το σημείο θα χρειαζόταν ένα θαύμα για να το καταφέρεις αυτό, πράγμα που είναι ολότελα αληθινό» (Κ-2.VII.1:8).

Ας υποθέσουμε, για παράδειγμα, ότι υπάρχει ένα μεγάλο κομμάτι ενοχής που σχετίζεται με ένα συγκεκριμένο πρόβλημα, ένας ιδιαίτερος λόγος για τον οποίο αισθανθήκαμε θύμα κάποιου, γεγονός που φαίνεται να δικαιολογεί τον θυμό μας για αυτό το άτομο. Ας πούμε, μέσα στην κανονική πορεία των γεγονότων πάνω σε αυτό το χαλί, ότι θα χρειάζονταν αρκετές ζωές για να αντιμετωπιστεί αυτό το πρόβλημα ή/και αυτή η σχέση. Το θαύμα, αν επιλέξουμε να το επιτρέψουμε, μας καθιστά ικανούς να ακυρώσουμε αυτήν την τεράστια ενοχή στο πλαίσιο της συγκεκριμένης σχέσης, και αληθινά να συγχωρήσουμε αυτό το πρόσωπο σε αυτήν την ζωή. Η επιτυχημένη συγχώρεση αυτής της τεράστιας ενοχής μας εξοικονομεί χρόνο ακυρώνοντας το παρελθόν και απελευθερώνοντας το μέλλον. Αντανακλάται εδώ, επομένως, η ιδέα ότι η ενοχή υπάρχει στο παρελθόν – νιώθουμε ένοχοι εξαιτίας κάποιου πράγματος που πιστεύουμε ότι έχουμε κάνει ή που δεν μπορέσαμε να κάνουμε, που είναι η έννοια της αμαρτίας. Η ενοχή μας προβάλλεται στο μέλλον, όπου πιστεύουμε ότι αξίζουμε να τιμωρηθούμε. Τότε ξεχνάμε ότι εμείς είμαστε εκείνοι που προβάλλαμε την ενοχή μας, και έτσι τώρα πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι είναι εκείνοι που μας επιτίθενται άδικα.

Συνεπώς, το θαύμα αντανακλά την αλλαγή του νου που μας καθιστά ικανούς να εγκαταλείψουμε την ενοχή μας, την πίστη στις περασμένες αμαρτίες μας. Αυτό απελευθερώνει τότε το Άγιο Πνεύμα να εργαστεί μέσα από μας, με την έννοια ότι τώρα επιτρέπουμε να επεκταθεί η Αγάπη Του. Όπως αναφέρεται στο Μάθημα 194: «Βάζω το μέλλον στα χέρια του Θεού» (Ασκ-Μ.Ι.194). Αυτό δεν είναι δυνατόν όσο εμμένουμε στην ενοχή του εγώ. Είναι δυνατόν, βέβαια, όταν αφήσουμε την ενοχή, και αυτό είναι που απελευθερώνει το μέλλον. Η «αρχή και το τέλος» στα οποία αναφέρεται μπορούν να κατανοηθούν ως η αρχή και το τέλος μιας σχέσης. Η «αρχή» θα μπορούσε να είναι μια ιδιαίτερη σχέση που το εγώ έχει κάνει πραγματική, ενώ το «τέλος» είναι η συγχώρεση αυτής της σχέσης – που την κάνει άγια. Πάμε τώρα στο αξίωμα 15:

(Κ-1.Ι.15) Κάθε μέρα θα πρέπει να αφιερώνεται στα θαύματα. Ο σκοπός του χρόνου είναι να σε καταστήσει ικανό να μάθεις πώς να χρησιμοποιείς τον χρόνο εποικοδομητικά. Είναι συνεπώς ένα εργαλείο διδασκαλίας και

ένα μέσο για έναν στόχο. Ο χρόνος θα πάψει να υπάρχει όταν δεν θα είναι πια χρήσιμος στην διευκόλυνση της μάθησης.

Το νόημα εδώ είναι ότι το εγώ έφτιαξε τον χρόνο για να μας παγιδεύσει, ενισχύοντας την πίστη μας ότι ο διαχωρισμός και η ενοχή είναι πραγματικά, και έτσι ο φόβος της τιμωρίας είναι δικαιολογημένος. Το Άγιο Πνεύμα, όμως, χρησιμοποιεί τον χρόνο με τον δικό Του τρόπο μέσα στην ψευδαισθηση, για να μας διδάξει κάτι άλλο. Για να ξεκαθαρίσω αυτήν την ιδέα, θα διαβάσω ένα απόσπασμα από το Κεφάλαιο 2 του κειμένου. Πρόκειται για μια πολύ σημαντική ιδέα για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε γιατί σε ένα επίπεδο ο Ιησούς μιλάει για τον χρόνο σαν ψευδαισθηση, με τον κόσμο να έχει ήδη τελειώσει, και όμως σε ένα άλλο επίπεδο, στο πλαίσιο της εμπειρίας μας εδώ, μιλάει για τον χρόνο σαν να ήταν πραγματικός. Το πλαίσιο αυτού του αποσπάσματος, και αυτό που το ακολουθεί, είναι η χρήση της μαγείας, και συγκεκριμένα οι ιατρικές μορφές της. Μαγεία, παρεμπιπτόντως, θεωρείται από τα Μαθήματα ό,τι επιχειρεί να λύσει τα προβλήματά μας απευθυνόμενο στην εξωτερική τους εκδήλωση, μάλλον αντί για την πηγή τους (την ενοχή) στον νου μας. Ο Ιησούς διδάσκει εδώ ότι η χρήση της μαγείας δεν είναι σατανική ή αμαρτωλή· η σημασία της μορφής της βοήθειας έγκειται στον σκοπό για τον οποίον χρησιμοποιείται.

Η αξία της Εξιλέωσης δεν βρίσκεται στον τρόπο με τον οποίον εκφράζεται. Πράγματι, αν χρησιμοποιηθεί αληθινά, θα εκφραστεί αναπόφευκτα με οποιονδήποτε τρόπο είναι πιο βοηθητικός για αυτόν που την λαμβάνει. Αυτό σημαίνει ότι ένα θαύμα, για να είναι πλήρως αποτελεσματικό, πρέπει να εκφραστεί σε μια γλώσσα που να μπορεί να καταλάβει ο παραλήπτης χωρίς φόβο. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι αυτό θα είναι το υψηλότερο επίπεδο επικοινωνίας για το οποίο είναι ικανός. Σημαίνει, όμως, ότι αυτό είναι το υψηλότερο επίπεδο επικοινωνίας για το οποίο είναι ικανός τώρα. Όλος ο σκοπός του θαύματος είναι να ανεβάσει το επίπεδο επικοινωνίας, όχι να το κατεβάσει με το να αυξήσει τον φόβο (Κ-2.IV.5)

Αυτό ταιριάζει με αυτό που είπα στο Μέρος I – ότι τα Μαθήματα έρχονται να καλύψουν μια συγκεκριμένη ανάγκη που έχουμε τώρα, αλλά δεν είναι το υψηλότερο επικοινωνίας για το οποίο είμαστε ικανοί. Σαφώς, όμως, είναι το υψηλότερο επίπεδο

που μπορούμε να δεχθούμε σε αυτό το σημείο της ανθρώπινης ιστορίας, που είμαστε ακόμα τόσο απορροφημένοι από τον θεμελιώδη εγωκεντρισμό, την απληστία, το κυνήγι της ευχαρίστησης, και την αχαλίνωτη ιδιαιτερότητα. Ο Ιησούς πολύ συγκεκριμένα μας συναντά εκεί που είμαστε, και μας προσφέρει την απαλή του διόρθωση της συγχώρεσης για να μας βοηθήσει στο ταξίδι μας της επιστροφής στο σπίτι.

Προφανώς έχουμε κάνει τον χρόνο πολύ πραγματικό, πράγμα που είναι εμφανέστατο στον σύγχρονο Δυτικό κόσμο μας με την σχεδόν ψύχωση που έχουμε για την εξοικονόμηση χρόνου: γρήγορο φαγητό, γρήγορα ταξίδια, και λαχτάρα για γρήγορες διορθώσεις, που μπορεί να γίνουν με φάρμακα, σεξ, ή στιγμιαία αποκατάσταση της υγείας. Συνεπώς, χρειαζόμαστε ένα σύστημα σκέψης που να ταιριάζει με αυτό το πλαίσιο, και μας διδάσκει ότι ο σκοπός είναι να εξοικονομήσουμε χρόνο μέσω του θαύματος. Γι αυτό, τα Μαθήματα Θαυμάτων λένε για το θαύμα ότι ακυρώνει το παρελθόν και απελευθερώνει το μέλλον. Στην πραγματικότητα, τίποτα από αυτά δεν είναι πραγματικό, αφού όλα έχουν ήδη συμβεί και έχουν ήδη ακυρωθεί. Όπως συζητήσαμε στο Μέρος I, καθόμαστε έξω από τον χρόνο, σαν παρατηρητές, ξαναζώντας ό,τι έχει ήδη συμβεί (Σχεδ.3). Επαναλαμβάνω, αυτή η έμφαση στην εξοικονόμηση χρόνου δεν είναι το υψηλότερο επίπεδο επικοινωνίας που μπορούμε να κατανοήσουμε, αλλά είναι το υψηλότερο επίπεδο επικοινωνίας το οποίο μπορούμε να κατανοήσουμε τώρα.

Ένας άλλος τρόπος να πούμε το ίδιο πράγμα, είναι ότι μια από τις αιτίες που ο κόσμος είναι μια τόσο μεγάλη παγίδα, είναι ότι έχουμε ξεχάσει την σχέση ανάμεσα στην αιτία και το αποτέλεσμα, και την δύναμη των νοών μας που κυριολεκτικά έφτιαξαν αυτόν τον κόσμο. Πιστεύουμε στην πραγματικότητα του υλικού κόσμου επειδή απωθήσαμε το γεγονός ότι εμείς τον κατασκευάσαμε. Ένας σημαντικός στόχος της διδασκαλίας των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι να αποκαταστήσουν στον νου την επίγνωση της δύναμης που έχει να είναι η αιτία όλων των ψευδαισθήσεων. Ας επαναλάβω ένα απόσπασμα που ανέφερα νωρίτερα:

.... Το θαύμα είναι το πρώτο βήμα για να επιστραφεί στην αιτία [τον νου] η λειτουργία της αιτίας και όχι του αποτελέσματος (Κ-28.ΙΙ.9:3).

Επιστρέφουμε στο αξίωμα 15: ο χρόνος χρησιμοποιείται από το Άγιο Πνεύμα σαν ένα «εργαλείο μάθησης» όχι επειδή είναι πραγματικός, αλλά επειδή είναι ένα μέσον δια του οποίου μπορούμε να μάθουμε. Όταν μάθουμε τα μαθήματά μας ο χρόνος θα εξαφανιστεί. Αφού ο χρόνος δεν δημιουργήθηκε από τον Θεό, δεν είναι αιώνιος, διαρκεί όσο και το όνειρο που προκάλεσε την συμβατή του πραγματικότητα. Τώρα ας ξαναδούμε το αξίωμα 48:

(Κ-1.Ι.48) Το θαύμα είναι το μοναδικό εργαλείο που έχεις άμεσα στην διάθεσή σου για να κυριαρχήσεις στον χρόνο. Μόνο η αποκάλυψη, η οποία δεν έχει καμιά σχέση με τον χρόνο, μπορεί να υπερβεί το θαύμα.

Το θαύμα, επομένως, είναι το μοναδικό εργαλείο που ελέγχει, ακυρώνει και μας εξοικονομεί χρόνο. Είναι ένα πολύ σημαντικό εργαλείο στην διάθεσή μας, ως μαθητών των Θαυμάτων, ενώ η αποκάλυψη συνεπάγεται μια ξαφνική μετατόπιση στην κατάσταση του Ενός-νου, όντας μια απευθείας επικοινωνία από το Θεό σε μας, που υπερβαίνει εντελώς τον χρόνο. Το θαύμα συνεπάγεται μια μετατόπιση από τον λάθος στον ορθό νο· έτσι μας εξοικονομεί χρόνο, αλλά δεν τον καταργεί. Το θαύμα διορθώνει τα λάθη μας, ενώ η αποκάλυψη τα υπερβαίνει.

Επιστρέφουμε τώρα στην δεύτερη ενότητα του Κεφαλαίου 1, παράγραφος 6 (Κ-1.ΙΙ.6), που συνοψίζει πολλά από τα αξιώματα των θαυμάτων, ιδιαίτερα εκείνα που διαπραγματεύονται τις σχετικές με την εξοικονόμηση χρόνου ιδιότητες του θαύματος. Στην πραγματικότητα, είναι μια ανάπτυξη του αξιώματος 47, το οποίο αναφέρω πιο κάτω. Καθώς εξετάζουμε αυτό το απόσπασμα, θα βοηθούσε να είχαμε υπόψη την εικόνα του χαλιού στο Σχεδ. 2. Αναφερόμενος στην μεσαία ενωτική γραμμή στο σχεδιάγραμμα, που αντιπροσωπεύει την διαχωριστική γραμμή στο χαλί του χρόνου, υπάρχουν δύο σημεία, «Α» και «Β». Το «Α» αντιπροσωπεύει το σημείο που νομίζουμε ότι βρισκόμαστε, ας πούμε κολλημένοι με ένα πρόβλημα ενοχής σε μια σχέση. Μέσα στην κανονική διάρκεια του χρόνου θα χρειάζονταν χίλια χρόνια για να ξεπεράσουμε αυτήν την ενοχή. Με άλλα λόγια, θα έπρεπε να ξανά βιώσουμε το ίδιο μοτίβο σαν αυτό στην βιντεοταινία, ξανά και ξανά. Το θαύμα μας σηκώνει κάθετα πάνω από το χαλί, μεταφέροντάς μας πίσω πιο κοντά στην αρχή του χρόνου

στο σημείο «Β», όπου απαλά κατεβαίνουμε στο χαλί. Αυτός είναι ένας μεταφορικός τρόπος για να περιγράψουμε τον τρόπο με τον οποίο το θαύμα μας εξοικονομεί χρόνο. Την στιγμή που επιλέγουμε το θαύμα και συγχωρούμε, γλυτώνουμε τα «χίλια χρόνια» που θα μας έπαιρνε να εγκαταλείψουμε τα παράπονά μας για το ότι δεν μας φέρθηκαν σωστά.

Μέσα στο πλαίσιο του Σχεδ. 3, η «εξοικονόμηση χρόνου» μπορεί να κατανοηθεί σαν το σύνολο του χρόνου που μας παίρνει να πατήσουμε το κουμπί του ευτυχισμένου ονείρου του Αγίου Πνεύματος, αντί για το κουμπί του εφιαλτικού ονείρου του εγώ, επιλέγοντας μόνον τις βιντεοταινίες που είναι θεραπευτικές και συγχωρητικές. Τέλος, σημειώνουμε πως το θαύμα είναι άχρονο, μέχρι του σημείου που δεν υπακούει στους νόμους του χρόνου αφού συμβαίνει σε «ένα διάλειμμα χρόνου εκτός των γνωστών προτύπων». Συνεπώς, το θαύμα στην πραγματικότητα συμβαίνει έξω από τον χρόνο, παρόλο που βιώνεται μέσα σ' αυτόν. Αυτή είναι η παράδοση φύση του, όπως φαίνεται στο αξίωμα 47:

(Κ-1.Ι.47) Το θαύμα είναι ένα εκπαιδευτικό εργαλείο το οποίο ελαχιστοποιεί την ανάγκη ύπαρξης χρόνου. Δημιουργεί ένα, εκτός των γνωστών προτύπων, διάλειμμα χρόνου, το οποίο δεν υφίσταται τους συνήθεις νόμους του χρόνου. Με αυτήν την έννοια είναι άχρονο.

Αρχίζουμε τώρα με το Κεφάλαιο 1, ενότητα ΙΙ, παράγραφο 6:

(Κ-1.ΙΙ.6:1-2) Το θαύμα ελαχιστοποιεί την ανάγκη για χρόνο. Στο επίμηκες ή οριζόντιο επίπεδο η αναγνώριση της ισότητας των μελών της Υιότητας φαίνεται να εμπλέκει σχεδόν ατέλειωτο χρόνο.

Επειδή ο σκοπός του χρόνου για το Άγιο Πνεύμα είναι να εξουδετερώσει την ενοχή, κάνοντάς μας να εξουδετερώσουμε την ενοχή πιο γρήγορα, η ανάγκη μας για τον χρόνο ελαττώνεται. Μέσα στην ψευδαίσθηση του χρόνου, η αναγνώριση ότι ο Πατέρας και ο Υιός είναι ένα, και ότι η Υιότητα είναι ένα στην ουσία Της, φαίνεται να απαιτεί ατέλειωτο χρόνο, με το τέλος να βρίσκεται πολύ μακριά. Όπως αναφέρεται παρακάτω στο κείμενο (Κ-2.VIII.2:5), η διαδικασία θα έπαιρνε εκατομμύρια χρόνια.

Μας φαίνεται έτσι εξαιτίας της τρομακτικά μεγάλης ενοχής και του φόβου που φαίνεται να υπάρχει στον κόσμο, για να μην αναφέρουμε και τις ατομικές, ιδιαίτερες σχέσεις μας.

(Κ-1.Π.6:3-5) Ωστόσο το θαύμα εισάγει μια απότομη στροφή από την οριζόντια στην κατακόρυφη αντίληψη. Αυτό εισάγει ένα μεσοδιάστημα όπου δότης και λήπτης αναδύονται πολύ πιο μπροστά στον χρόνο από ότι, διαφορετικά, θα ήταν. Έτσι το θαύμα έχει την μοναδική ιδιότητα της κατάλυσης του χρόνου στο μέτρο που καθιστά το διάστημα του χρόνου που διανύει μη αναγκαίο.

Αντί να πάμε πίσω με το γραμμικό (οριζόντιο) τρόπο στο χαλί, ανυψωνόμαστε πάνω από το χαλί μέσω του θαύματος. Αυτό εννοείται με το «κατακόρυφη». Ο δότης και ο λήπτης του θαύματος (δηλ. της συγχώρεσης) πηγαίνουν τώρα από το σημείο «Α» στο σημείο «Β». Συνεπώς δεν είναι απαραίτητο να βιώσουν αυτό το διάστημα των χιλίων χρόνων, αφού όταν το μάθημα μαθευτεί, εκείνος ο χρόνος δεν είναι πια απαραίτητος. Ο σκοπός του – του Αγίου Πνεύματος – να εξουδετερώσει την ενοχή έχει επιτευχθεί και δεν είναι απαραίτητη κάποια μελλοντική εμπειρία του χρόνου.

(Κ-1.Π.6:6) Δεν υπάρχει σχέση ανάμεσα στον χρόνο που χρειάζεται ένα θαύμα για να εκδηλωθεί και στον χρόνο που αυτό το θαύμα καλύπτει.

Το θαύμα χρειάζεται μόνον μια στιγμή, αυτήν που τα Μαθήματα ονομάζουν «άγια στιγμή», και όμως ο χρόνος που αυτό καλύπτει, όπως βλέπουμε στο σχεδιάγραμμα θα μπορούσε να είναι χίλια χρόνια. Αυτό φαίνεται να αψηφά όλους τους νόμους της λογικής, μόνον επειδή οι νόμοι της λογικής ισχύουν σε μια γραμμική αντίληψη του χρόνου. Ο τρόπος λειτουργίας του θαύματος έχει περισσότερο νόημα αν συνειδητοποιήσουμε ότι ο χρόνος δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια «ταχυδακτυλουργία», ένα μαγικό κόλπο που μας έχει παίξει το εγώ, όπως συζητήθηκε νωρίτερα. Ο χρόνος, όμως, μπορεί να γίνει αντιληπτός με έναν τελείως διαφορετικό τρόπο – σαν να καταρρέει σε μια στιγμή. Τα Μαθήματα δεν απαιτούν, όπως είδαμε, να κατανοήσουμε την μεταφυσική του χρόνου· απλώς μας ζητούν να κατανοήσουμε πόσο σημαντικό είναι επιλέξουμε ένα θαύμα.

(Κ-1.Π.6:7-8) Το θαύμα αναπληρώνει την μάθηση που θα μπορούσε να πάρει χιλιάδες χρόνια. Το πετυχαίνει αυτό μέσω της θεμελιώδους αναγνώρισης της τέλει ισοτήτας του δότη και του λήπτη, στην οποία το θαύμα βασίζεται.

Η έλλειψη διαφοράς ανάμεσα στον δότη και στον λήπτη είναι μια σημαντική υποκείμενη διάσταση του θαύματος. Το βιβλίο των Ασκήσεων λέει «Το να δίνεις και να παίρνεις είναι ένα στ' αλήθεια» (Ασκ-Μ.Ι.108): δεν υπάρχει διαχωρισμός ανάμεσά μας· είμαστε όλοι το ίδιο. Από την οπτική του ελατηρίου που εξετάσαμε στο Σχεδιάγραμμα 6, φαίνεται σαν να είμαστε όλοι διαφορετικοί, και η αντίληψή μας είναι διαστρεβλωμένη και αλλάζει από το ένα λεπτό στο επόμενο. Στην πραγματικότητα, όμως, όλα τα πράγματα είναι ίδια, αφού οι ψευδαισθήσεις διαφέρουν μόνον στην μορφή· το περιεχόμενό τους παραμένει το ίδιο.

(Κ-1.Π.6:9-10) Το θαύμα συντομεύει τον χρόνο καταρρέοντάς τον, απαλείφοντας έτσι κάποια μεσοδιαστήματα μέσα σε αυτόν. Ωστόσο, το κάνει αυτό μέσα στην ευρύτερη χρονική ακολουθία.

Το θαύμα εξαφανίζει το χρονικό διάστημα ανάμεσα στα σημεία «Α» και «Β» στο Σχεδιάγραμμα 2, και επομένως καταρρέει τον χρόνο. Όμως, το θαύμα δεν καταργεί τον χρόνο, επειδή βιώνεται μέσα στην ψευδαίσθηση της χρονικής του ακολουθίας. Γι' αυτό, ο μόνος σκοπός του θαύματος, όπως και των ίδιων των Μαθημάτων Θαυμάτων, είναι να μας εξοικονομήσουν χρόνο.

Ερ.: Εκείνη η φράση που λέει «το θαύμα αντικαθιστά την μάθηση που θα έπαιρνε χιλιάδες χρόνια» φαίνεται να υπονοεί ότι αν όλα συνέβησαν ταυτόχρονα μέσα σε μια στιγμή, το θαύμα θα καταργούσε την ανάγκη να εργαστούμε πάνω στην διόρθωση των σχέσεων μίας, μίας. Λέγοντας ότι «χιλιάδες χρόνια» θα καταρρεύσουν από το θαύμα, φαίνεται να υπονοεί ότι ένα ολόκληρο μεγάλο κομμάτι ενοχής σχετικής με έναν συγκεκριμένο τύπο θυματοποίησης, θα κατέρρεε γραμμικά για όλες τις ενσαρκώσεις.

Απ.: Σωστά. Στην πραγματικότητα, αν το σκεφτείς με τους όρους ενός υπολογιστή που έχει όλα αυτά τα προγράμματα θυματοποίησης, όταν ζητάς διόρθωση, στην πραγματικότητα πατάς το κουμπί της διαγραφής, επομένως καταργώντας έτσι όλα τα προγράμματα θυματοποίησης. Γι αυτό, κατά κάποιον τρόπο, χρειαζόμαστε την εικόνα ενός χαλιού, επειδή εκφράζει την γραμμικότητα στην οποία πιστεύουμε. Όμως, για να καταλάβουμε καλύτερα πώς λειτουργεί το θαύμα, είναι προτιμότερη μια ολογραφική, μη γραμμική εικόνα που μας δίνεται από την απεικόνιση ενός υπολογιστή. Υπάρχει ένα ωραίο απόσπασμα στο κείμενο που απεικονίζει αυτήν την ιδέα της εξοικονόμησης χρόνου μέσω της συγχώρεσης:

...Ο αδελφός σου θα ειδοωθεί πρώτος ανάμεσά τους, αλλά χιλιάδες στέκονται πίσω του, και πίσω από τον καθένα τους υπάρχουν χίλιοι ακόμα. Κάθε ένας τους φαίνεται να έχει ένα πρόβλημα που είναι διαφορετικό από τα άλλα. Όμως, λύνονται μαζί. (Κ-27.V.10:4-6).

Ας πάμε μετά στην ενότητα V του Κεφαλαίου 1, παράγραφο δύο (Κ-1.V.2):

(Κ-1.V.2:1-3) Η βασική απόφαση του νου που είναι προσανατολισμένος στα θαύματα, είναι να μην περιμένει πια στον χρόνο περισσότερο απ' όσο είναι απαραίτητο. Ο χρόνος μπορεί να σπαταλήσει όπως και να σπαταληθεί. Ο θαυματοποιός, συνεπώς, αποδέχεται τον παράγοντα ελέγχου του χρόνου με χαρά.

Η δεύτερη πρόταση προφανώς είναι ένα λογοπαίγνιο. Οι μεταφραστές των Μαθημάτων δυσκολεύονται με αυτήν την πρόταση, επειδή δεν καταλαβαίνουν το Αγγλικό ιδίωμα «σπατάλη χρόνου», που δεν έχει αντίστοιχο σε άλλες γλώσσες. Η βασική ιδέα σε αυτήν την φράση είναι ότι θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τον χρόνο προς όφελός μας όταν θεωρούμε τον κόσμο του γραμμικού χρόνου σαν μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία μαθαίνουμε ότι δεν υπάρχει χρόνος. Ο παράγοντας του «ελέγχου του χρόνου» θα αναλυθεί στο επόμενο κεφάλαιο όπου ο Ιησούς αναλύει την ανάγκη μας να παραδίδουμε σε αυτόν όλα όσα δεν έχουν σημασία, θέτοντας τα εγώ μας υπό τον έλεγχό του, έτσι ώστε να μπορεί να μας καθοδηγεί σε ό,τι έχει σημασία (Κ-2.VI.1:3). Και μετά αργότερα μας υπενθυμίζει ότι

«ο χρόνος και ο χώρος βρίσκονται κάτω από τον έλεγχό μου» (Κ-2.VII.7:9). Αυτό σημαίνει ότι όταν στρέψουμε τους νόες μας σε αυτόν, η αγάπη του μπορεί να μας κατευθύνει μέσα στον ψευδαισθητικό κόσμο του χρόνου και του χώρου να μάθουμε τα μαθήματά μας της συγχώρεσης μέσω του θαύματος. Και έτσι «η θέαση του χρόνου» εξοικονομείται για μας, γιατί ο Ιησούς είναι τώρα ο οδηγός των βιντεοταινιών μας αντί για το εγώ.

Ερ.: Μήπως αυτό υπονοεί ότι η αναβλητικότητα είναι ένα τέχνασμα του εγώ – ότι ο χρόνος μπορεί να φθείρει την ικανότητά μας ή ότι ο χρόνος μας εξασθενίζει;

Αλ.: Ναι, και σε αυτήν την πρόταση βρίσκουμε ανεστραμμένα υποκείμενο και κατηγορούμενο. Μιλάμε για σπατάλη χρόνου, αλλά εδώ μας λέει ότι ο χρόνος σπαταλά.

(Κ-1.V.2:4) Αναγνωρίζει (ο θαυματοποιός) πως κάθε κατάρρευση του χρόνου φέρνει τον καθένα πιο κοντά στην έσχατη αποδέσμευση από τον χρόνο, στην οποία ο Υιός και ο Πατέρας είναι ένα.

Παραπέμπει στο Μάθημα 158, το οποίο όπως έχουμε δει, δηλώνει ότι ο χρόνος που θα αποκαλυφθεί ότι ο Πατέρας και ο Υιός είναι ένα, έχει ήδη συμβεί. Η κύρια ιδέα σε αυτήν την παράγραφο είναι ότι όλοι οι νόες είναι ενωμένοι. Αυτός είναι ο λόγος που η απάντηση στην ερώτηση στο εγχειρίδιο, «Πόσοι δάσκαλοι του Θεού χρειάζονται για να σωθεί ο κόσμος;» είναι «ένας» (Εγχ-12.1:1). Επειδή ο νους του Ιησού είναι πλήρως θεραπευμένος, ο νους της Υιότητας θεραπεύεται επίσης. Το αξίωμα της Εξιλέωσης έχει αποδειχθεί αληθινό. Αλλά μας υπενθυμίζει στα Μαθήματα ότι το Άγιο Πνεύμα κρατά εκείνη την θεραπευτική σκέψη – κάθε σκέψη αγάπης της Βασιλείας – για μας, μέχρι να έρθει ο χρόνος που θα είμαστε έτοιμοι να την δεχθούμε (Κ-6.V-Γ.1; Κ-9.II.3; Κ-11.VIII.2). Δεν μπορούμε να αποφύγουμε την ευθύνη μας να δεχθούμε την αλήθεια που είναι ήδη παρούσα στο νου μας. Συνεπώς, ενώ πιστεύουμε ότι είμαστε μέσα στο όνειρο, οι νόες μας χρειάζονται ακόμα θεραπεία· αλλά σε κάποιο άλλο επίπεδο, επειδή οι νόες είναι ενωμένοι, αν ο νους του Ιησού είναι θεραπευμένος, τότε και ο νους του καθενός μας είναι επίσης θεραπευμένος.

(Κ-1.V.2:5) Ισότητα δεν συνεπάγεται ισότητα τώρα.

Μέσα στην ψευδαίσθηση του χρόνου, κάποιοι άνθρωποι θα φαίνονται σαν να είναι πιο κοντά στο να επιστρέψουν στο σπίτι πάνω στο χαλί από άλλους. Κάποιοι θα έχουν πιο υψηλά ανεπτυγμένες πνευματικές ικανότητες από άλλους· είναι ένα γεγονός στον κόσμο που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Ούτε και τα Μαθήματα Θαυμάτων το αρνούνται. Συνεπώς, για παράδειγμα, το εγχειρίδιο μιλάει για δασκάλους, προχωρημένους δασκάλους και Δασκάλους των δασκάλων. Η τελευταία κατηγορία βέβαια περιλαμβάνει τον Ιησού, ο οποίος μέσα στον κόσμο του χρόνου είναι πιο προχωρημένος από τον καθένα μας. Αλλά αυτό συμβαίνει μόνον μέσα στην ψευδαίσθηση του χρόνου. Όπως λέει:

...Δεν υπάρχει τίποτα σ' εμένα που δεν μπορείς να κατορθώσεις. Δεν έχω τίποτα που δεν προέρχεται από τον Θεό. Η διαφορά μεταξύ μας τώρα είναι πως εγώ δεν έχω τίποτα άλλο. Αυτό με τοποθετεί σε μια κατάσταση η οποία υπάρχει μόνο ως δυνατότητα μέσα σου.

“Κανείς δεν φθάνει στον Πατέρα παρά μόνο μέσω εμού” δεν σημαίνει πως με οποιονδήποτε τρόπο είμαι ξεχωριστός ή διαφορετικός από εσένα, εκτός από τον χρόνο και ο χρόνος στην πραγματικότητα δεν υπάρχει. (Κ-1.II.3:10–4:1).

Παρόμοια, παρακάτω στο κείμενο ο Ιησούς μας υπενθυμίζει να μην αρνούμαστε την ενοχή που βιώνουμε μέσα στο όνειρο του χρόνου:

...Δεν είσαι αναμάρτητος στον χρόνο, αλλά στην αιωνιότητα (Κ-13.I.3:2).

Η επόμενη συζήτησή μας μας φέρνει στην δεύτερη ενότητα του Κεφαλαίου 2:

(Κ-2.II.5:1-3) Η Επανόρθωση (Εξιλέωση) κτίσθηκε μέσα στην πεποίθηση της ύπαρξης χωροχρόνου, για να θέσει ένα όριο στην ανάγκη γι' αυτήν την ίδια την πεποίθηση και να κάνει στο τέλος πλήρη την μάθηση. Η Επανόρθωση (Εξιλέωση) είναι το έσχατο μάθημα. Η ίδια η μάθηση, όπως και οι αίθουσες διδασκαλίας όπου λαμβάνεται, είναι προσωρινές.

Κατασκευάσαμε το χώρο και το χρόνο την στιγμή που φάνηκε να εμφανίζεται το εγώ, και εκείνη την ίδια στιγμή ο Θεός «έδωσε» το Άγιο Πνεύμα ως την Διόρθωση, την αρχή της Εξιλέωσης-Επανόρθωσης. Τότε αυτή γίνεται το όριο στον κόσμο του χρόνου, και εδραιώνει το γεγονός ότι το λάθος έχει θεραπευτεί. (Αργότερα στο Κεφάλαιο 2, όπως αναφέρθηκε νωρίτερα, ο Ιησούς μιλάει για την Εξιλέωση [ή το Άγιο Πνεύμα] ότι είναι το όριο που έθεσε ο Θεός στην ικανότητα του Υιού να δημιουργεί εσφαλμένα [Κ-2.ΙΙΙ.3:3].)

Τα Μαθήματα Θαυμάτων χρησιμοποιούν την μεταφορά της αίθουσας διδασκαλίας συνεχώς - ο ίδιος ο τίτλος τους είναι παιδαγωγικός. Έτσι, τα Μαθήματα περιγράφουν τον κόσμο του χώρου και του χρόνου σαν μια αίθουσα διδασκαλίας. Όταν παρακολουθούμε ένα μάθημα στο πανεπιστήμιο και το περάσουμε, δεν το χρειαζόμαστε πια. Η κατάσταση είναι ίδια και εδώ. Η Εξιλέωση είναι το τελικό μάθημα, και η ολοκληρωτική αποδοχή της Εξιλέωσης για τον εαυτό μας είναι η τελική αναγνώριση ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ. Όταν τελικά μάθουμε αυτό το μάθημα, η αίθουσα διδασκαλίας εξαφανίζεται, όπως και το ίδιο το εγώ.

(Κ-2.ΙΙ.5:4-8) Η ικανότητα για μάθηση δεν έχει καμιά αξία όταν η αλλαγή δεν είναι πια αναγκαία. Το αιώνια δημιουργικό δεν έχει τίποτα να μάθει. Μπορείς να μάθεις να βελτιώνεις τις αντιλήψεις σου και να γίνεσαι όλο και καλύτερος μαθητής. Αυτό θα σε φέρει όλο και πιο κοντά σε όλο και μεγαλύτερη συμφωνία με την Υιότητα· αλλά η ίδια η Υιότητα είναι μια τέλεια δημιουργία και η τελειότητα δεν είναι θέμα βαθμών. Μόνο για όσο υπάρχει πίστη στις διαφορές, έχει νόημα η μάθηση.

Η μάθηση δεν μπορεί να υπάρχει στον Ουρανό, όπου υπάρχει μόνον τελειότητα. Η μάθηση είναι απαραίτητη μόνον μέσα σε αυτόν τον κόσμο. Με γνώμονα το Σχεδιάγραμμα 6, πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε στο ελατήριο, και έτσι πρέπει να μάθουμε ότι το ελατήριο δεν είναι το αληθινό μας σπίτι. Όταν, επαναλαμβάνω, τελικά μάθουμε το μάθημά μας, το ελατήριο εξαφανίζεται. Η μάθησή μας μπορεί να συμβεί επειδή το Άγιο Πνεύμα ήρθε μαζί μας πάνω στο ελατήριο για να μας βοηθήσει να διορθώσουμε και να ξεκαθαρίσουμε τις λανθασμένες αντιλήψεις μας. «Η

Υιότητα» αναφέρεται στην ενότητα του Χριστού, της οποίας είμαστε μέρος. Στην αναλογία του χαλιού στο Σχεδιάγραμμα 2, η ενότητα του Χριστού αναπαρίσταται στην αριστερή πλευρά. Όπως πηγαίνουμε προς τα αριστερά στο σχεδιάγραμμα, ας πούμε από το σημείο «Α» στο σημείο «Β», και ακόμα πιο πίσω, ερχόμαστε σε όλο και μεγαλύτερη συμφωνία με την ενότητα της Υιότητας. Όπως δηλώνουν οι τελευταίες γραμμές του αποσπάσματος, μόνον μέσα στον ατελή και λάθος δημιουργημένο κόσμο του χρόνου και του χώρου βρίσκουμε διαβαθμίσεις, και είναι μια λανθασμένη πεποίθηση που κάνει απαραίτητη την μάθησή μας. Όταν θα έχουμε μάθει πλήρως τα μαθήματά μας, το μόνο που θα μένει στους νόες μας είναι η καθαρή εμπειρία της ενιαότητάς μας με τον Χριστό και με το Θεό. Μέχρι τότε, όμως, η μάθηση είναι απαραίτητη για να μας βοηθήσει να ξε-μάθουμε το σύστημα σκέψης των διαφορών του εγώ.

(Κ-2.Π.6:1-2) Η εξέλιξη είναι μια διαδικασία κατά την οποία φαίνεται να προχωράς από το ένα στάδιο στο επόμενο. Διορθώνεις τα προηγούμενα λανθασμένα σου βήματα με το να προχωράς μπροστά.

Αυτή η δήλωση έχει νόημα όταν θεωρήσεις ότι η εξέλιξη πραγματοποιείται γραμμικά μέσα στον χρόνο. Παρόμοια, όλοι σχεδόν οι άνθρωποι μιλούν για την πνευματική τους ζωή σαν ένα ταξίδι που επίσης πραγματοποιείται γραμμικά μέσα στον χρόνο. Τα Μαθήματα Θαυμάτων χρησιμοποιούν επίσης αυτή την εικόνα· παρόλο που, όπως έχουμε ήδη δει, σε κάποιο άλλο επίπεδο διδάσκουν ότι το «χωρίς απόσταση» ταξίδι έχει ήδη ολοκληρωθεί, και στην πραγματικότητα δεν έγινε ποτέ. Με αυτήν την έννοια, τότε, το χαλί μας του χρόνου στο Σχεδιάγραμμα 2 δεν θα ίσχυε. Η πραγματική «κίνηση» του ταξιδιού είναι προς τα πίσω, προχωρώντας από δεξιά στα αριστερά αντί για την πιο συνηθισμένη γραμμική άποψη από αριστερά προς τα δεξιά. Αυτό υπονοείται στην επόμενη γραμμή του κειμένου:

(Κ-2.Π.6:3) Αυτή η διαδικασία είναι ουσιαστικά ακατανόητη με χρονικούς όρους, επειδή επιστρέφεις καθώς βαδίζεις προς τα εμπρός.

Η εμπειρία μας είναι ότι εξελισσόμαστε, αλλά στην πραγματικότητα επιστρέφουμε στον Ουρανό από όπου πιστεύουμε ότι φύγαμε. Στο Σχεδ. 6 ο χρόνος απεικονίζεται

σαν ένα ελατήριο που έχει κατεύθυνση προς τα κάτω, και αυτός ο κάθετος άξονας είναι στην πραγματικότητα καλύτερο παράδειγμα από τον οριζόντιο του χαλιού. Κάπου αλλού, τα Μαθήματα Θαυμάτων μιλούν για τον διαχωρισμό σαν μια σκάλα, όπου βρισκόμαστε στα πιο χαμηλά σκαλιά, και το Άγιο Πνεύμα μας οδηγεί να ψηλά στην σκάλα που ο διαχωρισμός μας έκανε να κατεβούμε (Κ-28.III.1:2). Συνεπώς, επιστρέφουμε στο μέρος από το οποίο ξεκινήσαμε, αλλά επαναλαμβάνω, από το οποίο δεν φύγαμε ποτέ αληθινά.

Αυτή η άποψη είναι διαφορετική, παρεμπιπτόντως, από εκείνη του Γάλλου Ιησουίτη, Teilhard de Chardin, που οραματίστηκε την διαδικασία της βιολογικής εξέλιξης ότι έχει βασικά ολοκληρωθεί, και ότι κινούμαστε πνευματικά προς αυτό που ονόμασε Σημείο Ωμέγα, όπου θα αναγνωρίσουμε ότι είμαστε όλοι ένα. Όμως, από την οπτική του ως παλαιοντολόγου, συνέλαβε αυτήν την διαδικασία σαν μια εξελικτική ανάπτυξη, που συμβαίνει με την πάροδο του χρόνου. Η αντίθεση με τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι σαφής, όπου η θεραπεία του νου έχει ήδη συμβεί. Η διαδικασία είναι να αποδεχθούμε την Εξιλέωση που έχει ήδη επιτευχθεί.

(Κ-2.Π.6:4-5) Η Επανόρθωση (Εξιλέωση) είναι το εργαλείο με το οποίο μπορείς να απελευθερώσεις τον εαυτό σου από το παρελθόν, καθώς προχωράς μπροστά. Εξαλείφει τα περασμένα σου λάθη κι έτσι καθίσταται περιττό για σένα να συνεχίζεις να χαράσσεις τα βήματά σου χωρίς να προχωράς προς την επιστροφή σου.

Αυτό είναι σαφές όταν ξανά δούμε το Σχεδ. 2: πώς το θαύμα (σε αυτήν την περίπτωση η Εξιλέωση) μας εξοικονομεί χρόνο σηκώνοντάς μας κάθετα πάνω από το χαλί του χρόνου, ελευθερώνοντάς μας έτσι από το παρελθόν καθώς προχωρούμε μπροστά, καθιστώντας περιττό να επαναλάβουμε τα βήματά μας καθώς προχωράμε στην επιστροφή μας στο σπίτι. Αν το σκεφτούμε αυτό κάτω από το φως της αναλογίας μας στο Σχεδ. 3, σημαίνει ότι δεν χρειάζεται να παίξουμε ξανά την ίδια βιντεοταινία ή να ξαναβιώσουμε τον ίδιο εφιάλτη της θυματοποίησης. Η Εξιλέωση ακυρώνει τα λάθη του παρελθόντος μας που στην πραγματικότητα είναι τα λάθη της ενοχής, τα λάθη που διατηρούμε στον νου μας.

(Κ-2.Π.6:6-10) Υπό αυτή την έννοια η Επανόρθωση (Εξιλέωση) εξοικονομεί χρόνο αλλά, όπως και τα θαύματα τα οποία υπηρετεί, δεν τον απαλείφει. Όσο υπάρχει ανάγκη για Επανόρθωση (Εξιλέωση), τόσο υπάρχει ανάγκη για χρόνο. Αλλά η Επανόρθωση (Εξιλέωση), ως ένα ολοκληρωμένο σχέδιο, έχει μια μοναδική σχέση με τον χρόνο. Μέχρι να ολοκληρωθεί η Επανόρθωση (Εξιλέωση), τα διάφορα στάδιά της θα εκτυλίσσονται στον χρόνο αλλά η πλήρης Επανόρθωση (Εξιλέωση) βρίσκεται στο τέλος του χρόνου. Σε αυτό το σημείο έχει χτιστεί η γέφυρα της επιστροφής.

Αν θεωρήσουμε την Επανόρθωση (Εξιλέωση) σαν το Άγιο Πνεύμα, μπορούμε να Το δούμε να στέκεται έξω από τον χρόνο μαζί με μας (τον παρατηρητή), περιμένοντας την απόφασή μας να ξυπνήσουμε από το όνειρο. Αυτό εννοεί όταν λέει ότι η Επανόρθωση εκτυλίσσεται στον χρόνο, «αλλά η πλήρης Επανόρθωση βρίσκεται στο τέλος του χρόνου». Υπάρχει ένα υπέροχο απόσπασμα στο βιβλίο των Ασκήσεων που αναφέρεται στο ίδιο θέμα, μιλώντας για το Άγιο Πνεύμα:

Η Αγάπη μας μας περιμένει καθώς πηγαίνουμε σε Αυτόν, και περπατά δίπλα μας δείχνοντάς μας τον δρόμο. Αυτός είναι ο στόχος που αναζητάμε και Αυτός είναι το μέσον με το οποίο θα πάμε σε Αυτόν (Ασκ.Μ.Π.302.2).

Η επόμενη ομάδα αποσπασμάτων ασχολείται με την διάκριση των Μαθημάτων ανάμεσα στον χρόνο και την αιωνιότητα, αναφέροντας πως και τα δύο είναι στον νου μας. Αν θυμηθούμε τον παρατηρητή στο Σχεδ. 3, το εγώ αντιπροσωπεύει τον χρόνο και το Άγιο Πνεύμα αντιπροσωπεύει την αιωνιότητα. Και οι δύο σκέψεις είναι στο νου μας, και μπορούμε να επιλέξουμε με ποιαν θα ταυτιστούμε. Θα αρχίσουμε με την Εισαγωγή του Κεφαλαίου 10 της Θεωρίας (Κ-10.εισ.1):

(Κ-10.Εισ.1:1) Τίποτα πέραν του εαυτού σου δεν μπορεί να σου προκαλέσει φόβο ή αγάπη επειδή δεν υπάρχει τίποτα πέρα από τον εαυτό σου.

Ο διαχωρισμένος νους περιέχει όλες τις ψευδαισθήσεις οι οποίες μετά προβάλλονται από το νου (τον παρατηρητή), κι όμως εξακολουθούν να παραμένουν μέσα του, αφού «οι ιδέες δεν φεύγουν από την πηγή τους». Έτσι, όλα βρίσκονται μέσα στο νου μας,

τίποτα έξω: το εσωτερικό και το εξωτερικό είναι ένα και το αυτό. Μια παρόμοια διδασκαλία βρίσκεται στο Μάθημα 70, «Η σωτηρία μου έρχεται από μέσα»:

Το φαινομενικό κόστος της αποδοχής της σημερινής ιδέας είναι αυτό: Σημαίνει ότι τίποτα έξω από τον εαυτό σου δεν μπορεί να σε σώσει· τίποτα έξω από τον εαυτό σου δεν μπορεί να σου δώσει ειρήνη. Αλλά επίσης σημαίνει ότι τίποτα έξω από τον εαυτό σου δεν μπορεί να σε πληγώσει, ή να ταραξεί την ειρήνη σου ή να σε αναστατώσει με οποιονδήποτε τρόπο (Ασκ-Μ.Ι.70.2:1-2).

Και από το κείμενο:

Τίποτα δεν μπορεί να σε πληγώσει εκτός και αν εσύ του δώσεις την δύναμη να το κάνει (Κ-20.IV.1:1).

...Τίποτα από όσα κατασκεύασες δεν έχει δύναμη επάνω σου εκτός και αν εξακολουθήσεις να είσαι χωριστά από τον Δημιουργό σου, και με μια θέληση που να είναι αντίθετη στην δική Του (Τ-22.II.10:2).

(Κ-10.in.1:2) Ο χρόνος και η αιωνιότητα βρίσκονται και τα δυο μέσα στον νου σου και θα συγκρούονται έως ότου αντιληφθείς τον χρόνο μόνο ως μέσον για να ξανακερδίσεις την αιωνιότητα.

Βαθιά μέσα μας, όλοι μοιραζόμαστε την πίστη ότι είμαστε σε σύγκρουση με τον Θεό. Αυτή είναι η βασική πεποίθηση του εγώ και μια από τις βασικές ιδέες που εκφράζονται στην ενότητα «Οι Νόμοι του Χάους» (Κ-23.II). Θα συνεχίσουμε να βρισκόμαστε σε σύγκρουση μέχρι να αφήσουμε το Άγιο Πνεύμα να επανερμηνεύσει τον χρόνο για μας, ούτως ώστε να μην θεωρείται πια σαν επίθεση στο Θεό, που ήταν η αιτία που φτιάχτηκε εξ αρχής. Μάλλον, το Άγιο Πνεύμα μπορεί να μας βοηθήσει να δούμε τον χρόνο σαν ένα εργαλείο μάθησης που θα μας διδάξει ότι η επίθεση στο Θεό δεν συνέβη ποτέ. Σε αυτό το σημείο, λοιπόν, ο χρόνος δεν θα βρίσκεται πια σε σύγκρουση με την αιωνιότητα· με άλλα λόγια, το ελατήριο έχει γίνει μια ευθεία γραμμή επειδή τα πάντα γίνονται αντιληπτά ως ίδια. Αυτή η διορθωμένη αντίληψη επιταχύνει την επιστροφή μας στο σπίτι.

(Κ-10.ἰν.1:3) Όμως, δεν μπορείς να το πετύχεις αυτό ενόσω πιστεύεις πως ό,τι σου συμβαίνει προέρχεται από εξωτερικούς παράγοντες, πέραν του εαυτού σου.

Όσο πιστεύουμε ότι είμαστε θύματα ενός κόσμου που έφτιαξε ο Θεός, ή που φτιάχτηκε από δυνάμεις έξω από το νου μας, θα συνεχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο του χρόνου και του χώρου σαν πραγματικό. Τότε πρέπει να πιστεύουμε ότι η επίθεση του εγώ στο Θεό είναι πραγματική, το οποίο, εξαιτίας της δυναμικής της προβολής, σημαίνει ότι πιστεύουμε ότι ο Θεός μας αντεπετέθη και μας πέταξε έξω από τον Παράδεισο. Όπως δηλώνουν τα Μαθήματα Θαυμάτων για το σύστημα σκέψης του εγώ σχετικά με τον Θεό, σε δύο πολύ δυνατά αποσπάσματα:

...Ούτε ο Θεός θα πάψει να εξαπολύει την εκδίκησή Του...γιατί μέσα στην τρέλα Του πρέπει να αποκτήσει αυτό το υποκατάστατο της αγάπης, και θα σας σκοτώσει ... (Τ-23.ΙΙ.13:3).

... Αν αυτό [η αμαρτία] υπήρχε, τότε ο Ουρανός θα συγκρουόταν με το αντίθετό του [το εγώ], που θα ήταν τόσο πραγματικό όσο και αυτός. Έτσι το Θέλημα του Θεού θα χωριζόταν στα δύο, και όλη η δημιουργία θα υπόκειτο στους νόμους δύο αντίθετων δυνάμεων, έως ότου ο Θεός να έχανε την υπομονή Του, να χώριζε τον κόσμο στα δύο, και να εξαπέλυε επίθεση στον Εαυτό Του. (Τ-26.VII.7:3-4).

Σε αυτό το σημείο, βέβαια, είναι αδύνατον να δούμε το χρόνο ως κάτι αγαθό, επειδή έχουμε ήδη αντιληφθεί τον κόσμο ως βάνουσο, δηλ. σαν το αποτέλεσμα της εκδίκησης του Θεού σε εμάς.

(Κ-10.Εισ.1:4) Πρέπει να μάθεις πως ο χρόνος είναι αποκλειστικά στην διάθεσή σου και τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να σου αφαιρέσει αυτήν την ευθύνη.

Αυτό καθρεφτίζει μια από τις πιο βασικές διδασκαλίες των Μαθημάτων Θαυμάτων ότι εμείς δίνουμε στο χρόνο, πόσο μάλλον στον κόσμο, την δύναμη που έχει επάνω μας. Δίνουμε στους ανθρώπους την δύναμη να μας πληγώνουν και να μας θυματοποιούν, και αυτό μετατρέπει τον χρόνο σε εχθρό αντί για τον φίλο που μπορεί

να γίνει, όταν τον επανερμηνεύσει για μας το Άγιο Πνεύμα. Συγχρόνως, τα Μαθήματα θέλουν να μας κάνουν να έχουμε επίγνωση ότι εμείς είμαστε υπεύθυνοι για το πώς χρησιμοποιούμε τον χρόνο μέσα στην ψευδαίσθηση, και ότι κανείς άλλος δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνος για τις επιπτώσεις του επάνω μας – ο χρόνος είναι στην διάθεσή μας και όχι το αντίθετο, όπως θέλει το εγώ να μας κάνει να πιστεύουμε. Ο κόσμος, από την προέλευσή του και από ίδια τη φύση του, είναι επομένως η προσπάθεια του εγώ να υποκρύψει την ευθύνη του νου για τις ίδιες του τις προβολές. Αυτή είναι η ευθύνη που πρέπει να γίνει αποδεκτή, αν θέλουμε να θεραπευθούν οι νόες μας και ο χρόνος να θεωρηθεί σαν σύμμαχός μας στην Εξιλέωση.

Τώρα ας πάμε στην τελευταία παράγραφο του Κεφαλαίου 10:

(Κ-10.V.14:1-2) Η αλαζονεία είναι άρνηση της αγάπης επειδή η αγάπη μοιράζεται ενώ η αλαζονεία παρακρατεί. Για όσο διάστημα οι δύο αυτές καταστάσεις σας φαίνονται εξίσου επιθυμητές, η ιδέα της επιλογής, η οποία δεν προέρχεται από τον Θεό, θα παραμένει στον νου σας.

Εφόσον πιστεύουμε ότι υπάρχει επιλογή στον κόσμο, ανάμεσα στο Θεό και στο εγώ, και ότι τα θέλουμε και τα δύο – κάποιες φορές θέλουμε την αλαζονεία του εγώ, κάποιες φορές θέλουμε την Αγάπη του Θεού – τότε θα παραμένουμε σε σύγκρουση. Ας θυμηθούμε την σειρά των τριών μαθημάτων από το βιβλίο των Ασκήσεων:

«Ο κόσμος που βλέπω δεν έχει τίποτα που να θέλω.»

«Πέρα από αυτόν τον κόσμο υπάρχει ένας κόσμος που θέλω.»

«Είναι αδύνατον να βλέπω δύο κόσμους.» (Ασκ-Μ.Ι.128,129,130)

Επαναλαμβάνω, όλα καταλήγουν στην επιλογή. Η επιλογή είναι ψευδαισθητική αφού στην απόλυτη ενότητα του Ουρανού επιλογή ανάμεσα σε διαφορετικές δυνατότητες είναι αδύνατη. Όμως, μέσα στον διαχωρισμένο νου, αφού η ιδέα της επιλογής ανάμεσα στον Θεό και το εγώ εισήλθε μέσα στο όνειρο, έχει σημασία να μάθουμε να επιλέγουμε ανάμεσα στην Εξιλέωση του Αγίου Πνεύματος και στην εξιλέωση του εγώ:

Η μάθηση είναι μια ικανότητα που έφτιαξες και έδωσες στον εαυτό σου. Δεν έγινε για να εκπληρώσει το Θέλημα του Θεού...Όμως θα τα μάθεις [τα μαθήματα του Αγίου Πνεύματος], γιατί η μάθησή τους είναι ο μόνος σκοπός της μαθησιακής σου ικανότητας που βλέπει το Άγιο Πνεύμα σε όλον τον κόσμο. (Κ-31.Ι.5:1,5).

(Κ-10.V.14:3) Μολονότι αυτή δεν είναι αλήθεια για την αιωνιότητα, είναι αλήθεια για τον χρόνο, έτσι που για όσο διαρκεί ο χρόνος στον νου σας, εσείς θα βρίσκεστε συνεχώς μπροστά σε επιλογές.

Εδώ είναι ένας άλλος τρόπος με τον οποίον τα Μαθήματα αντιπαραβάλλουν τον κόσμο του χρόνου με τον κόσμο της αιωνιότητας. Επαναλαμβάνω, δεν υπάρχει επιλογή στον Ουρανό. Η έννοια της ελεύθερης βούλησης, όπως την θεωρούμε συνήθως, δεν έχει νόημα στον Ουρανό αφού είμαστε μέρος του Θεού και επομένως δεν γίνεται να έχουμε θέλημα διαφορετικό από το δικό Του. Επομένως, δεν μπορούμε να επιλέξουμε να είμαστε χώρια από Αυτόν. Μόνον σε ένα δυαδικό ονειρικό κόσμο όπου ο Θεός και ο Υιός Του είναι χωρισμένοι έχει νόημα η έννοια της ελεύθερης βούλησης. Ο Ουρανός, όμως, είναι μια μη-δυαδική κατάσταση στην οποία ο Θεός και ο Χριστός είναι ενωμένοι, και έτσι το Θέλημά Του είναι ένα. Όπως δηλώνουν τα Μαθήματα Θαυμάτων:

... Ο Θεός μοιράζεται την Πατρότητά Του με σένα που είσαι ο Υιός Του, γιατί Αυτός δεν κάνει διακρίσεις μεταξύ αυτού που είναι ο Εαυτός Του και αυτού που είναι επίσης ο Εαυτός Του. Ό,τι δημιουργεί Αυτός δεν είναι χωριστό από Αυτόν, πουθενά δεν τελειώνει ο Πατέρας και πουθενά δεν αρχίζει ο Υιός σαν κάτι χωριστό από Αυτόν. (Ασκ-Μ.Ι.132.12:3-4).

Η ίδια ιδέα εκφράζεται σε ένα προηγούμενο μάθημα:

...Μετά κλείσε τα μάτια σου στον κόσμο που βλέπεις, και στην σιωπή του σκοταδιού παρακολούθησε τα φώτα που δεν είναι από αυτόν τον κόσμο να

ανάβουν ένα ένα, ώσπου το γεγονός ότι εκεί που το ένα αρχίζει ένα άλλο τελειώνει χάνει κάθε νόημα καθώς όλα τους γίνονται ένα (Ασκ-Μ.Ι.129.7:5).

Η έννοια της ελεύθερης βούλησης, όμως, έχει σημασία όταν επαναδιατυπώνεται για να δηλώσει ότι η θέλησή μας είναι ελεύθερη. Αλλά δεν σημαίνει ελεύθερη βούληση στο επίπεδο της επιλογής, επειδή ο Υιός του Θεού δεν μπορεί να επιλέξει να είναι κάτι άλλο από αυτό που Τον δημιούργησε ο Θεός να είναι. Ελεύθερη βούληση εδώ, επομένως, σημαίνει ελευθερία του θελήματος: το θέλημα του Θεού και του Υιού Του δεν μπορούν να φυλακιστούν από τις ψευδαισθήσεις του εγώ. Όπως λένε τα Μαθήματα:

...Η Βασιλεία είναι τέλεια ενωμένη και τέλεια προστατευμένη, και το εγώ δεν μπορεί να επικρατήσει απέναντί της. Αμήν (Τ-4.ΙΙΙ.1:12-13).

Και παρακάτω:

...Κι ο ίδιος ο Παράδεισος δεν αντιπροσωπεύει παρά την δική σου θέληση, όπου όλα όσα δημιουργήθηκαν είναι για σένα...Πόσο θαυμάσιο είναι να εκτελείς το θέλημα σου! Διότι αυτό είναι ελευθερία. Δεν υπάρχει τίποτα άλλο που θα μπορούσε ποτέ να κληθεί με το όνομα της ελευθερίας. Αν δεν εκτελείς το θέλημα σου δεν είσαι ελεύθερος. Και θ άφηνε ο Θεός τον Υιό Του χωρίς εκείνο που επέλεξε για τον εαυτό του; ...Ο Θεός δεν θα έκανε τον Υιό Του φυλακισμένο σε ό,τι αυτός δεν επιθυμεί. Συνεργάζεται μαζί σου στο να θέλει να είσαι ελεύθερος. ...Η θέληση σου είναι απεριόριστη· δεν είναι θέλημα σου να είναι περιορισμένη. Ό,τι βρίσκεται μέσα σου έχει συνεργασθεί με τον Ίδιο τον Θεό στην γέννηση όλης της δημιουργίας....Μην νομίζεις ότι θέλει να σε δεσμεύσει, Αυτός ο Οποίος σε έκανε συν-δημιουργό του σύμπαντος μαζί Του. Αυτός θα διαφύλασσε την θέληση σου για πάντα απεριόριστη. (Κ-30.ΙΙ.1:8; 2:1-5,8-9; 3:4-5; 4:4-5).

Επομένως, επιλογή και απόφαση έχουν νόημα μόνον μέσα σε αυτόν τον κόσμο, ο οποίος φαίνεται να είναι έξω από το Θεό. Εδώ, φαίνεται να μπορούμε να επιλέξουμε

είτε το εγώ είτε το Άγιο Πνεύμα. Στον πραγματικό κόσμο, όπου η επιλογή τελειώνει, υπάρχει μόνον η αντανάκλαση του Ουρανού: η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος.

(Κ-10.V.14:4-5) Ο ίδιος ο χρόνος είναι μια επιλογή σας. Εάν θυμηθείτε την αιωνιότητα θα πρέπει να στραφείτε μόνο προς ό,τι είναι αιώνιο.

Σε αυτόν τον κόσμο, στρεφόμαστε προς το αιώνιο όχι με σημείο αναφοράς το Θεό ή το πνεύμα, που δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτοί. Στρεφόμαστε προς το «αιώνιο» όπως μεταφράζεται για μας από το Άγιο Πνεύμα, που σημαίνει να στραφούμε προς το πρόσωπο του Χριστού, να κοιτάξουμε κάποιον με ολοκληρωτική συγχώρεση, να δούμε τους πάντες και τα πάντα ως τα ίδια. Αυτό εννοούν τα Μαθήματα Θαυμάτων όταν χρησιμοποιούν φράσεις όπως «η αντανάκλαση της αγιότητας» και «προάγγελοι της αιωνιότητας». Όπως δηλώνει το βιβλίο των Ασκήσεων:

Ο Θεός δεν έχει όνομα. Και όμως το Όνομά Του γίνεται το τελευταίο μάθημα ότι όλα τα πράγματα είναι ένα, και με αυτό το μάθημα όλη η μάθηση τελειώνει. Όλα τα ονόματα είναι ενοποιημένα· όλος ο χώρος γεμίζει με την αντανάκλαση της αλήθειας...Η εμπειρία θα έρθει για να συμπληρώσει τον Λόγο. Αλλά πρώτα πρέπει να δεχθείς το Όνομα για όλη την πραγματικότητα, και να συνειδητοποιήσεις ότι τα πολλά ονόματα που έδωσες στις όψεις της έχουν διαστρεβλώσει ό,τι βλέπεις, αλλά δεν έχουν παραποιήσει καθόλου την αλήθεια... Και παρόλο που χρησιμοποιούμε ένα διαφορετικό όνομα για κάθε αντίληψη μιας όψης του Υιού του Θεού, καταλαβαίνουμε ότι δεν έχουν παρά ένα Όνομα, το Οποίο Αυτός τους έχει δώσει (Ασκ-Μ.Ι.184.12:1-3; 13:2-3; 14:1).

(Κ-10.V.14:6-9) Εάν επιτρέπετε στον εαυτό σας να απασχολείται με το πρόσκαιρο, τότε ζείτε μέσα στον χρόνο. Και όπως πάντα, η επιλογή σας καθορίζεται από αυτό που θεωρείτε σημαντικό. Δεν μπορούν να είναι αμφότερα αληθινά, ο χρόνος και η αιωνιότητα, επειδή το ένα αντιμάχεται το άλλο. Εάν δεχθείτε ως αληθινό μόνο ό,τι είναι άχρονο, θα αρχίσετε να κατανοείτε την αιωνιότητα και θα την κάνετε δική σας.

Αυτό αναφέρεται στην χρήση του χρόνου από το εγώ η οποία συνεπάγεται την εστίαση στις αμαρτίες του παρελθόντος που ενισχύονται από την ενοχή μας, και μετά προβάλλονται στο μέλλον, κάνοντάς μας να πιστεύουμε ότι θα τιμωρηθούμε. Αυτό βέβαια είναι μέρος του σχεδίου του εγώ να μας δέσει στον κόσμο του, αποσπώντας την προσοχή μας από τον κόσμο της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος, που είναι ισοδύναμη με την αιώνια Αγάπη του Ουρανού. Σε αυτόν τον κόσμο επιλέγουμε τον χρόνο γιατί εκεί πιστεύουμε ότι είμαστε, αλλά η ερμηνεία του Αγίου Πνεύματος για αυτόν γίνεται για μας μια αντανάκλαση της αιωνιότητας του Ουρανού. Όλα είναι θέμα επιλογής. Στα παραπάνω αποσπάσματα, η επιλογή φαίνεται να είναι ανάμεσα στον χρόνο και την αιωνιότητα· σε άλλα σημεία είναι ανάμεσα στο εγώ και στο Άγιο Πνεύμα ή στο θαύμα και σε κάποιο παράπονο. Σαφώς, η εμπειρία μας σε αυτόν τον κόσμο είναι ότι δεν μπορούμε αληθινά να επιλέξουμε το άχρονο, που εδώ δεν είναι δυνατόν να το γνωρίζουμε. Συνεπώς, επαναλαμβάνω, ο Ιησούς αναφέρεται στις εκφράσεις του άχρονου σε αυτόν τον κόσμο, που μπορεί να θεωρηθεί η συγχώρεση που είναι «η αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού στην γη» (Ασκ-Μ.Ι.60.1:5).

Πάμε τώρα στην πρώτη ενότητα του Κεφαλαίου 13 του κειμένου. Αυτή η ενότητα περιέχει το απόσπασμα από το οποίο πήρα την ιδέα του χαλιού του χρόνου. Είναι το μόνο μέρος στα Μαθήματα Θαυμάτων που πραγματικά αναφέρεται στο «χαλί». Αρχίζουμε με την τρίτη παράγραφο:

(Κ-13.Ι.3:1) Καθώς κοιτάς τον εαυτό σου και κρίνεις με εντιμότητα αυτά που κάνεις, ίσως να μπεις στον πειρασμό να αναρωτηθείς πώς μπορείς να είσαι δίχως ενοχή;

Αυτό ισχύει για όλους όσους αρχίζουν να εξετάζουν τα αισθήματά τους για το μέγεθος της αναξιότητας και ανεπάρκειας τους. Η ιδέα να είναι χωρίς ενοχή φαίνεται απολύτως αδύνατη. Αλλά, βέβαια, αυτή είναι ακριβώς η κριτική που θα μας υπαγόρευε το εγώ. Στην πραγματικότητα, αυτή είναι η αρχική του κρίση για μας. Γιατί είναι η πίστη μας στην έμφυτη ενοχή μας που έκανε αναγκαία την κατασκευή ενός κόσμου σαν άμυνα απέναντι στην αναπόφευκτη τιμωρία του Θεού για την αμαρτωλότητά μας που δεν μπορεί ποτέ να ξεριζωθεί: η αμαρτία που διαπράχθηκε «δεν μπορεί να ξεγίνει. Η κηλίδα του αίματος δεν μπορεί να βγει ποτέ» (Εγγχ-17.7:12-13). Τώρα ο Ιησούς μας λέει, σε μια φράση που έχω ήδη αναφέρει, ότι δεν χρειάζεται να θεωρήσουμε τους εαυτούς μας αναμάρτητους για να θεραπευθούμε:

(Κ-13.Ι.3:2) Όμως σκέψου αυτό: δεν είσαι αναμάρτητος στο χρόνο αλλά στην αιωνιότητα.

Αυτή η πολύ σημαντική φράση, την οποία έχω ήδη αναφέρει, απευθύνεται σε εκείνους τους μαθητές που αγωνίζονται να απελευθερωθούν τελείως από όλες τις ιδιαίτερες σχέσεις, και νιώθουν ένοχοι γιατί δεν κατάφεραν να επιτύχουν τον στόχο τους. Ο Ιησούς λέει πολύ καθαρά ότι μέσα στον κόσμο του χρόνου, στον κόσμο του δυισμού, είμαστε ένοχοι, και ότι θα βιώσουμε όλα όσα πάνε μαζί με την ενοχή – θυμό, κατάθλιψη, αγωνία και ασθένεια. Γι αυτό ήρθαμε σε αυτόν τον κόσμο, όπως εξηγεί το κείμενο παρακάτω:

... Συγκεντρώσου μόνον σε αυτό [στην προθυμία σου], και μην αναστατώνεσαι επειδή [την ενοχή] την περιβάλλουν σκιές. Αυτός είναι ο λόγος που ήρθες. Αν θα μπορούσες να έρθεις χωρίς αυτές, δεν θα χρειαζόσουν την άγια στιγμή (Κ-18.IV.2:4-6).

Και από το εγχειρίδιο των δασκάλων:

Μην απελπίζεσαι, λοιπόν, εξαιτίας των περιορισμών [δηλ. του σώματος]. Η αποστολή σου είναι να δραπετεύσεις από αυτούς, όχι να είσαι χωρίς αυτούς (Εγχ-26.4:1-2).

Επομένως, στην αιωνιότητα είμαστε χωρίς ενοχή· στο χρόνο, όπου πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε, είμαστε εξ ορισμού ένοχοι επειδή ο χρόνος φτιάχτηκε από την ενοχή. Και έτσι, δεν μας ζητείται να είμαστε τέλειοι εδώ, αλλά απλώς να έχουμε την προθυμία να γίνουμε τέλειοι μαθαίνοντας πώς να συγχωρούμε τους εαυτούς μας για τους περιορισμούς που τοποθετήθηκαν από το σύστημα σκέψης μας για την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο. ή να δραπετεύσουμε από αυτούς.

(Κ-13.Ι.3:3-4) Έχεις «αμαρτήσσει» στο παρελθόν, αλλά παρελθόν δεν υπάρχει. Το πάντα δεν έχει συγκεκριμένη κατεύθυνση.

Εδώ βρίσκουμε το Επίπεδο Ένα και το Επίπεδο Δύο εκφραζόμενα σε δύο λακωνικές προτάσεις. Η «κατεύθυνση» προφανώς υπονοεί μια αντίθεση ανάμεσα στο μέρος που είμαστε και στο μέρος στο οποίο πηγαίνουμε, και αυτό έχει νόημα μόνο μέσα στον κόσμο των μορφών. Το «πάντα», που είναι συνώνυμο της αιωνιότητας, είναι μη δυϊστικό και επομένως δεν έχει αντίθετο ή κατεύθυνση.

(Κ-13.Ι.3:5-7) Ο χρόνος φαίνεται να πηγαίνει προς μια κατεύθυνση αλλά όταν φτάσεις στο τέλος του θα τυλιχθεί σαν ένα μακρύ χαλί που απλώνεται προς το παρελθόν πίσω σου και θα εξαφανιστεί. Για όσο πιστεύεις ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος θα περπατάς σε αυτό το χαλί, πιστεύοντας ότι οδηγεί στο θάνατο. Και το ταξίδι θα φαίνεται μακρύ και βάνανσο και δίχως νόημα, γιατί έτσι είναι.

Αυτό το ταξίδι είναι ο κόσμος του χρόνου, «μακρύ και βάρβαρο και δίχως νόημα». Είναι ο δρόμος της ενοχής, το υλικό του χαλιού. Όταν δεχθούμε πλήρως την Εξιλέωση για τον εαυτό μας και πάψουμε να πιστεύουμε στην πραγματικότητα της ενοχής, η ανάγκη για το χρόνο σταματά και έτσι το χαλί τυλίγεται και εξαφανίζεται.

Στο παραπάνω απόσπασμα ο Ιησούς θέτει έναν συλλογισμό που είναι χαρακτηριστικός της παρουσίας του στα Μαθήματα:

Αν είμαι ένοχος, είμαι στο χρόνο.

Είμαι ένοχος.

Επομένως, είμαι στον χρόνο (ή τουλάχιστον βιώνω το χρόνο ως πραγματικό).

Επίσης διδάσκει:

Αν είμαι στον χρόνο, πρέπει να είμαι ένοχος.

Είμαι στον χρόνο (ή τουλάχιστον πιστεύω ότι είμαι).

Επομένως, πρέπει να είμαι ένοχος.

Για να βγούμε από την φυλακή του χρόνου, επομένως, πρέπει να ακυρώσουμε την ενοχή αμφισβητώντας την πίστη μας στην πραγματικότητα του χρόνου και του

χώρου. Αυτός είναι ο ρόλος της συγχώρεσης και ο σκοπός των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι να μας διδάξουν να κάνουμε αυτήν την επιλογή.

(K-13.I.4:1) Το ταξίδι που ο Υιός του Θεού όρισε για τον εαυτό του είναι όντως άχρηστο αλλά το ταξίδι που ο Πατέρας του ορίζει γι' αυτόν είναι ταξίδι απελευθέρωσης και χαράς.

Νωρίτερα στο κείμενο ο Ιησούς λέει ότι «το ταξίδι προς τον σταυρό έπρεπε να είναι το τελευταίο “άχρηστο ταξίδι”» που κάνουμε (K-4.in.3:1). Πέρα από την προφανή αναφορά στη δική του σταύρωση, ο Ιησούς χρησιμοποιεί τον όρο σαν σύμβολο του εγωικού συστήματος σκέψης του πόνου, της θυσίας και του θανάτου. Ενώ το ταξίδι του εγώ είναι επομένως άχρηστο και δεν οδηγεί πουθενά, το ταξίδι του Αγίου Πνεύματος για μας οδηγεί μακριά από το όνειρο του θανάτου – που συμβολίζεται με τον σταυρό – μέσω της αφύπνισής μας. Αυτό δεν είναι πραγματικά ταξίδι, επειδή, ας το ξαναπούμε, το ταξίδι δεν έχει απόσταση (K-8.VI.9:7) και ήδη έχει τελειώσει. Όμως για μας αποτελεί ταξίδι, λόγω της εμπειρίας μας ως χωροχρονικά όντα. Συνεπώς, το ταξίδι είναι η διαδικασία της εξουδετέρωσης αυτής της εγωικής ταυτότητας, ελκύοντας με χαρά την μνήμη του ποιοι αληθινά είμαστε.

(K-13.I.4:2-4) Ο Πατέρας δεν είναι άσπλαχνος και ο Υιός Του δεν μπορεί να βλάψει τον εαυτό του. Η αντεκδίκηση που φοβάται και βλέπει δεν θα τον αγγίξει ποτέ, διότι μολονότι πιστεύει σε αυτήν το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει ότι δεν είναι αληθινή. Το Άγιο Πνεύμα στέκεται στο τέλος του χρόνου, όπου πρέπει να είσαι κι εσύ διότι Αυτό είναι μαζί σου.

Υπάρχει μια Φωνή μέσα στους νόες μας που μας λέει πάντοτε ότι ο Θεός δεν μπορεί ποτέ να μας τιμωρήσει, ότι οι φόβοι μας είναι αβάσιμοι και αδικαιολόγητοι. Αλλά η φωνή του εγώ φαίνεται να καταπνίγει την Φωνή του Αγίου Πνεύματος, και η φωνή του φόβου, συνεχώς φωνάζει ότι ο Θεός σίγουρα θα μας τιμωρήσει, αν όχι αμέσως, τότε στο μέλλον. Το φαινομενικά παράδοξο, ότι το Άγιο Πνεύμα βρίσκεται στο τέλος του χρόνου μαζί μας, ενώ είναι ακόμα παρόν μαζί μας στο ταξίδι, είναι κατανοητό κάτω από το φως της προηγούμενης συζήτησής μας ότι ο χρόνος έχει ήδη τελειώσει, παρόλο που βιώνουμε ότι βρισκόμαστε εδώ. Είναι παρόμοιο με την δήλωση (που

αναφέρθηκε νωρίτερα) ότι ήμασταν με τον Ιησού όταν αναστήθηκε (Διευκρ.-6.5:5)· δηλ. όταν αφυπνίσθηκε από το όνειρο και στάθηκε στο τέλος του χρόνου, ήμασταν μαζί του, και ταυτόχρονα ότι παραμένει μαζί μας μέσα στο όνειρο. Αφού οι νόες είναι ενωμένοι, πρέπει να είμαστε μαζί του επειδή η Υιότητα είναι ενωμένη, παρόλο που φαίνεται πιθανόν να πιστεύουμε ότι μπορούμε να διαχωρίσουμε τους εαυτούς μας από αυτήν την σκέψη της ενότητας.

(Κ-13.Ι.4:5-6) Έχει ήδη εξουδετερώσει οτιδήποτε ανάξιο για τον Υιό του Θεού, διότι αυτή ήταν η αποστολή Του, που του δόθηκε από τον Θεό. Και ό,τι ο Θεός δίνει πάντα ήταν.

Συνεπώς, επαναλαμβάνω, το Άγιο Πνεύμα βρίσκεται στο τέλος του χρόνου, αντανακλώντας την στοργική παρουσία του Θεού στους νόες μας. Η αληθινή μας πραγματικότητα είναι ο Χριστός, και για να επαναλάβουμε αυτή την πολύ σημαντική φράση, παραμένουμε «στο σπίτι με το Θεό, ονειρευόμενοι την εξορία» (Κ-10.Ι.2:1). Η θεραπεία του διαχωρισμού έχει ολοκληρωθεί ήδη, το χαλί έχει ήδη τυλιχτεί. Ωστόσο, το πρόβλημα ότι καθόμαστε μπροστά στην οθόνη, παρακολουθώντας κάτι που ακόμα πιστεύουμε ότι είναι αληθινό, παραμένει.

Η τελευταία γραμμή αυτής της παραγράφου, «Και ό,τι ο Θεός δίνει πάντα ήταν» φαίνεται να είναι μια διακήρυξης δόγματος που συμφωνεί με την παραδοσιακή θεολογία της Εκκλησίας, ότι το Άγιο Πνεύμα ήταν πάντα με το Θεό. Τα Μαθήματα Θαυμάτων διδάσκουν κάτι τελείως διαφορετικό, όμως: Το Άγιο Πνεύμα δημιουργήθηκε και δόθηκε από τον Θεό ως Απάντηση στον διαχωρισμό: η Εξιλέωση. Αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό σε δύο επίπεδα, όπως τα περισσότερα πράγματα στα Μαθήματα. Αφού το Άγιο Πνεύμα είναι μέρος του Θεού και μια επέκταση της Αγάπης του Θεού, υπάρχει από πάντα· αλλά η συγκεκριμένη Του λειτουργία ως Αγγελιοφόρος στον διαχωρισμένο Υιό και σύνδεσμος επικοινωνίας ανάμεσα στον Θεό και τον Υιό Του εκδηλώθηκε μετά τον διαχωρισμό, και συνεπώς ανήκει στο όνειρο. Όμως, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, τέτοια συζήτηση για το Άγιο Πνεύμα είναι μεταφορική και δεν πρέπει να λαμβάνεται κυριολεκτικά, σαν ο Θεός να έδωσε μια Απάντηση σε ένα πρόβλημα που δεν υπάρχει.

(Κ-13.Ι.5:1) Θα με δεις καθώς μαθαίνεις ότι ο Υιός του Θεού είναι αναμάρτητος.

Το «με» βέβαια είναι ο Ιησούς, και αυτό που τον κρατά κρυμμένο από μας είναι η ενοχή. Όταν λέει, για παράδειγμα, ότι βρίσκεται μέσα στην άγια σχέση (Κ-19.IV-B.5:3-4; 8:3), δεν σημαίνει ότι δεν βρίσκεται σε μια ιδιαίτερη. Αφού είναι στους νόες μας, η αγάπη του είναι πάντα μαζί μας. Αλλά η ιδιαίτερη σχέση είναι το σπίτι της ενοχής, και η ενοχή είναι που κρατά κρυμμένο από μας το άτομο που αντιπροσωπεύει για μας την αθωότητα. Η ενοχή συνεπώς λειτουργεί σαν ένα πέπλο που διατηρεί μακριά από την εμπειρία μας το φως της αθωότητάς μας, το οποίο κρατάει ο Ιησούς για μας. Παρεμπιπτόντως, αυτή η δήλωση δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ότι προτείνει ότι κυριολεκτικά θα «δούμε» τον Ιησού. Μάλλον, πρέπει να γίνει κατανοητή σαν μια έκφραση όρασης, η οποία είναι ένα χαρακτηριστικό του νου και δεν έχει σχέση με την αντίληψη. Στην φράση του Άμλετ, θα μπορούσαμε να δούμε τον Ιησού με το «μάτι του νου».

(Κ-13.Ι.5:2-5) Πάντα ζητούσε την αθωότητα του και την βρήκε. Διότι ο καθένας αναζητά να ξεφύγει από την φυλακή που έχει φτιάξει κι ο δρόμος για να βρει την απελευθέρωση θα του δοθεί. Όντας σε αυτόν τον δρόμο την έχει βρει. Πότε την βρίσκει είναι μόνο θέμα χρόνου κι ότι ο χρόνος δεν είναι παρά μια αυταπάτη.

Αυτή η ιδέα έχει νόημα όταν θεωρήσουμε ότι ο φαινομενικός διαχωρισμός έχει ήδη τελειώσει, και ο ορθός νους, το ένα μέρος του διαχωρισμένου νου, το γνωρίζει αυτό σε ένα επίπεδο, παρόλο που το άλλο μέρος του διαχωρισμένου νου δεν το έχει αποδεχθεί ακόμα. Αυτό που πιστέψαμε ότι έχουμε κάνει έχει ήδη ακυρωθεί· έχουμε βρει τον δρόμο για να βγούμε από την φυλακή, αλλά απλώς περιμένουμε να αποδεχθούμε αυτό που πάντα ήταν εκεί. Συνεπώς, είναι απλώς θέμα χρόνου να επιλέξουμε το αναπόφευκτο.

Το Άγιο Πνεύμα είναι μέσα στον διαχωρισμένο νου, και μας λέει πάντα ότι το όνειρο έχει τελειώσει. Η κατάστασή μας, εξαιτίας της ταύτισής μας με το εγώ, μας οδηγεί να επιλέγουμε εφιάλτες αντί για ευτυχισμένα όνειρα. Προτιμάμε να έχουμε δίκιο αντί να

είμαστε ευτυχισμένοι (Κ-29.VII.1:9). Η διαδικασία αλλαγής του νου μας φαίνεται να παίρνει χρόνο, αλλά επαναλαμβάνω, ο χρόνος είναι μόνον μια ψευδαίσθηση. Μπορεί κάποιος να δει, παρεμπιπτόντως, ότι αποσπάσματα σαν αυτό δεν έχουν νόημα αν προηγουμένως δεν γίνει κατανοητό το μεταφυσικό υπόβαθρο των διδασκαλιών πάνω στην θεμελιώδη ανυπαρξία του χρόνου· πιο συγκεκριμένα, στην ιδέα ότι ο χρόνος έχει τελειώσει, και ότι απλώς ξανά βιώνουμε αυτά που ήδη έχουν περάσει.

(Κ-13.Ι.5:6-8) Διότι ο Υιός του Θεού είναι αθώος τώρα κι η λαμπρότητα της αγνότητας του λάμπει για πάντα ανέγγιχτη μέσα στον Νου του Θεού. Ο Υιός του Θεού Θα είναι πάντα όπως δημιουργήθηκε. Αρνήσου τον κόσμο σου και μην τον κρίνεις, διότι η αιώνια αθωότητα του είναι μέσα στον Νου του Πατέρα του και τον προστατεύει για πάντα.

Η πρώτη φράση φαίνεται να συγκρούεται με αυτά που ήδη διαβάσαμε στην παράγραφο τρία, ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος τώρα. Αλλά το «τώρα» σε εκείνο το απόσπασμα αναφέρεται στον κόσμο του χρόνου. Εδώ, το «τώρα» αναφέρεται στο άχρονο παρόν, το μέρος του χρόνου που είναι το παράθυρο στην αιωνιότητα. Ο Υιός του Θεού είναι αθώος τώρα επειδή ο χρόνος έχει ήδη τελειώσει· είμαστε αθώοι από την άποψη της αληθινής μας ταυτότητας ως Χριστός. Ως παρατηρητές μπροστά στην οθόνη της τηλεόρασης, ακούγοντας μόνον το Άγιο Πνεύμα, είμαστε αθώοι, αλλά όταν επιλέγουμε να βλέπουμε όνειρα ενοχής αντί γι αυτό, ξανά βιώνουμε εκείνα τα γεγονότα σαν να μας συμβαίνουν τώρα.

Αν η αθωότητα είναι στον Νου του Πατέρα, πρέπει να είναι και στους δικούς μας νόες, επειδή η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος είναι η γέφυρα που ενώνει όλους τους νόες μας σε έναν. Η επίκριση κάποιου άλλου ή του εαυτού μας σβήνει αυτήν την αθωότητα από την επίγνωσή μας, διότι προφανώς η επίκριση σημαίνει διαχωρισμό. Συνεπώς, ο φόβος του εγώ μας για την ένωση, που σημαίνει το τέλος της σκέψης του διαχωρισμού, μας οδηγεί στην επιλογή της επίκρισης ως μέσον «προστασίας» μας από την ενοποιητική Αγάπη του Αγίου Πνεύματος, αντανάκλαση της οποίας σε αυτόν τον κόσμο είναι η συγχώρεση. Η μεγάλη σπουδαιότητα της παραίτησης από την κρίση ως προ-απαιτούμενο για την ειρήνη είναι ένα σπουδαίο ζήτημα στα Μαθήματα, όπως βλέπουμε στην ακόλουθη δήλωση:

Δεν έχεις ιδέα για την τεράστια ανακούφιση και βαθιά ειρήνη που επέρχεται από την συνάντηση με τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου χωρίς καμία απολύτως κρίση. Όταν αναγνωρίσεις τι είσαι και τι είναι οι αδελφοί σου θα συνειδητοποιήσεις ότι το να τους κρίνεις με οποιοδήποτε τρόπο δεν έχει νόημα. Στην πραγματικότητα κάθε νόημα που έχουν, χάνεται για σένα ακριβώς επειδή τους κρίνεις. (Κ-3.VI.3:1-3).

Ας πάμε τώρα στην παράγραφο επτά:

(Κ-13.I.7:1) Καθώς αντιλαμβάνεσαι τους άγιους συντρόφους που ταξιδεύουν μαζί σου, θα συνειδητοποιήσεις ότι δεν υπάρχει ταξίδι, αλλά μονάχα αφύπνιση.

Μπορούμε να ερμηνεύσουμε τους «άγιους συντρόφους» με διαφορετικούς τρόπους. Θα μπορούσαν να εννοηθούν ως οι δημιουργίες μας που ποτέ δεν μας άφησαν. Όμως, θα ήταν πιο σωστό εδώ να θεωρήσουμε ότι είναι όλοι οι αδελφοί και οι αδελφές μας που περπατούν το ίδιο μονοπάτι με μας. Πρέπει να θυμηθούμε πάλι ότι δεν υπάρχει ταξίδι. Είναι μια αφύπνιση από το όνειρο, που σημαίνει ότι θα ξυπνήσουμε από το όνειρο, όταν βλέπουμε τους εαυτούς μας ως παρατηρητές ενωμένους με το Άγιο Πνεύμα, γιατί δεν θα βλέπουμε πλέον διαχωρισμό ή δυαδικότητα. Οι «άγιοι σύντροφοι» που αναφέρονται εδώ είναι παρεμφερείς με τους «ισχυρούς συντρόφους» οι οποίοι αναφέρονται στο τέταρτο στάδιο της ανάπτυξης της εμπιστοσύνης (Εγχ-4.I.6:11), και που όταν είμαστε έτοιμοι να συνεχίσουμε το ταξίδι μας, έρχονται δίπλα μας.

(Κ-13.I.7:2-6) Ο Υιός του Θεού, που δεν κοιμάται, έχει παραμείνει πιστός στον Πατέρα για σένα. Δεν υπάρχει δρόμος πάνω στον οποίο να ταξιδέψεις, και δεν υπάρχει χρόνος δια μέσου του οποίου να ταξιδέψεις. Διότι ο Θεός δεν περιμένει τον Υιό Του μέσα στον χρόνο, όντας πάντα απρόθυμος να υπάρχει χωρίς αυτόν. Και πάντα έτσι ήταν. Άφησε την Αγιότητα του Υιού του Θεού να διώξει με τη λαμπρότητα της το σύννεφο

της ενοχής που σκοτεινιάζει τον νου σου, κι αποδεχόμενος την αγνότητα του ως δική σου, μάθε από αυτόν ότι είναι δική σου.

Ο «Υιός του Θεού» αναφέρεται στον Χριστό μέσα μας. Θα μπορούσε να θεωρηθεί και ως ο Ιησούς, που αντιπροσωπεύει για όλους μας τον Υιό του Θεού ή τον Χριστό που είμαστε αληθινά. Ή θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι ο Υιός του Θεού είναι το Άγιο Πνεύμα που «αντιλαμβανόμαστε» στον αδελφό μας, που αντιπροσωπεύει τον Χριστό (ή τον Υιό του Θεού) για μας.

Οι περιορισμοί της παρομοίωσης του χαλιού είναι αρκετά προφανείς σε αυτό το απόσπασμα, γιατί η αναλογία δεν ισχύει πραγματικά εδώ. Σε αυτό το σημείο η εικόνα του καλειδοσκόπιου (Σχεδ.3) ταιριάζει περισσότερο καθώς τονίζει την μη-γραμμικότητα του χρόνου. Και έτσι, αντίθετα με τους ισχυρισμούς του εγώ μας για τον χρόνο και τον διαχωρισμό, ποτέ δεν υπήρξαμε χωρίς Θεό. Η διάλυση του νέφους της ενοχής είναι αυτό που τα Μαθήματα Θαυμάτων εννοούν με την λέξη συγχώρεση. Καθώς αρχίζουμε να βλέπουμε με την όραση του Χριστού, το φως της αγιότητας στον αδελφό μας αντί για το σκοτάδι της ενοχής, αποδεχόμαστε την ίδια όραση για τους εαυτούς μας. Στην πραγματικότητα, βέβαια, η αντιλαμβανόμενη ενοχή και αγιότητα σε κάποιον άλλον είναι μόνον η αντανάκλαση αυτού που πρώτα θεωρήσαμε πραγματικό για μας. Αλλά αφού έχουμε κάνει πραγματικό για μας έναν κόσμο δυαδικότητας, η διαδικασία της συγχώρεσης πρέπει και αυτή να εμφανιστεί σε μας σε αυτήν την δυαδική μορφή.

(Κ-13.Ι.8:1) Είσαι άτρωτος επειδή είσαι αθώος.

Αυτή είναι μια φράση-κλειδί, αλλά μας απομακρύνει από το θέμα του χρόνου. Το θέμα που εκφράζεται εδώ είναι ότι αν είμαι αθώος, τότε δεν υπάρχει μέσα μου ενοχή που απαιτεί τιμωρία, που σημαίνει ότι δεν γίνεται να πάσχω. Το σώμα μου μπορεί να πάσχει, αλλά χωρίς την ενοχή θυμάμαι την Ταυτότητά μου ως πνεύμα και όχι το σώμα μου. Ο πόνος είναι ανύπαρκτος, όπως απέδειξε ο Ιησούς από τον σταυρό. Συνεπώς, μπορούμε να πούμε ότι οι δύο βασικές ιδέες στην συγχώρεση είναι η ατρωσία και η αθωότητά μας.

(Κ-13.Ι.8:2-6) Μπορείς να μείνεις προσκολλημένος στο παρελθόν μονάχα με την ενοχή. Διότι η ενοχή εδραιώνει το ότι θα τιμωρηθείς για ό,τι έχεις κάνει, κι έτσι εξαρτάται από τον μονοδιάστατο χρόνο, που κινείται από το παρελθόν προς το μέλλον. Κάποιος που το πιστεύει αυτό δεν μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει το «πάντα», και συνεπώς η ενοχή πρέπει να σου στερεί την αναγνώριση της αιωνιότητας. Είσαι αθάνατος επειδή είσαι αιώνιος, και το «πάντα» πρέπει να είναι τώρα. Ή ενοχή, λοιπόν, είναι ένας τρόπος για να κρατά το εγώ το παρελθόν και το μέλλον στον νου σου ώστε να εξασφαλίζει τη συνέχεια του.

Είναι η ενοχή που μας κρατάει ριζωμένους σε αυτόν τον κόσμο. Μας κρατάει επάνω στο χαλί επειδή μας διδάσκει ότι το αμαρτωλό παρελθόν είναι πραγματικό· και η ενοχή απαιτεί να τιμωρηθούμε στο μέλλον. Αυτή η δυναμική προφανώς εδραιώνει την γραμμικότητα του χρόνου του εγώ, που είναι μονοδιάστατος επειδή πηγαίνει προς μία κατεύθυνση: από το παρελθόν στο μέλλον μέσω του παρόντος· από την αμαρτία στην τιμωρία μέσω της ενοχής. Αυτό το απόσπασμα εξηγεί επίσης γιατί έχουμε τόσο μεγάλη δυσκολία στην κατανόηση αυτών που λένε τα Μαθήματα Θαυμάτων για τον χρόνο. Είναι επειδή η ενοχή μας ριζώνει στον μονοδιάστατο χρόνο, εμποδίζοντάς μας να κατανοήσουμε ότι ο χρόνος δεν είναι πραγματικός, και ότι ήδη έχουν συμβεί τα πάντα και στην πραγματικότητα έχουν τελειώσει – ούτε καν είμαστε εδώ.

(Κ-13.Ι.8:7–9:1) Διότι εάν υπάρχει τιμωρία για ό,τι έχει γίνει, τότε η συνέχεια του εγώ είναι εγγυημένη. Όμως, η εγγύηση της συνέχειας σου ανήκει στον Θεό και όχι στο εγώ. Και η αιωνιότητα είναι το αντίθετο του χρόνου, διότι ο χρόνος περνά, ενώ η αθανασία είναι διαρκής.

Η αποδοχή της Επανόρθωσης σου διδάσκει τι είναι η αθανασία, επειδή αποδεχόμενος την αθωότητα σου μαθαίνεις ότι το παρελθόν δεν έχει υπάρξει ποτέ, κι έτσι το μέλλον είναι άχρηστο και δεν θα υπάρξει.

Λίγο πιο κάτω θα δούμε πώς θα μιλήσουν τα Μαθήματα για την συνέχεια ξανά συγκρίνοντας το συνεχές του εγώ με αυτό του Θεού ή του Αγίου Πνεύματος. Προς το παρόν, μπορούμε απλώς να σημειώσουμε την διαφορά ανάμεσα στο συνεχές του εγώ

μέσω της ενοχής, και στο συνεχές του Θεού μέσω της αγάπης η οποία εξασφαλίζεται με την παρουσία του Αγίου Πνεύματος στους διαχωρισμένους νόες μας.

Το υπόλοιπο αυτού του αποσπάσματος είναι ένα ακόμα παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο τα Μαθήματα Θαυμάτων κινούνται από το Επίπεδο Δύο πίσω στο Επίπεδο Ένα· μαθαίνουμε ότι είμαστε αθώοι συγχωρώντας τους άλλους. Μαθαίνοντας ότι δεν είναι ένοχοι, στην πραγματικότητα μαθαίνουμε ότι εμείς δεν είμαστε ένοχοι. Αν δεν είμαστε ένοχοι δεν υπάρχει αμαρτία, και αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει παρελθόν, γιατί η αμαρτία έχει νόημα μόνον στο παρελθόν. Η αμαρτία είναι αυτή που διατηρεί το παρελθόν στους νόες μας, και αυτός είναι ο λόγος που η ψυχανάλυση, για παράδειγμα, δεν μπορεί ποτέ να θεραπεύσει πραγματικά. Η εστίασή της στο παρελθόν καθιστά το παρελθόν πραγματικό κι έτσι η αμαρτία και η ενοχή γίνονται πραγματικές επίσης.

Πώς, λοιπόν, μπορεί να αναιρεθεί το εγώ, αφού έχει γίνει πραγματικό;

(Κ-13.Ι.9:2-4) Το μέλλον, μέσα στον χρόνο, πάντα συνδέεται με την εξιλέωση και μόνο η ενοχή θα μπορούσε να προκαλέσει μια αίσθηση ανάγκης για εξιλέωση. Το να αποδεχθείς την αθωότητα του Υιού του θεού ως δική σου, είναι λοιπόν, ο τρόπος του Θεού να σου υπενθυμίσει τον Υιό Του και τι πραγματικά είναι αυτός. Διότι ο Θεός ποτέ δεν καταδίκασε τον Υιό Του κι όντας αθώος είναι αιώνιος.

Αυτή η πρώτη πρόταση είναι μια διακριτική διόρθωση της Χριστιανικής διδασκαλίας, που βρίσκεται και σε άλλες θρησκείες, της ανάγκη να επανορθώσουμε την αμαρτία ή να εξιλεωθούμε από αυτήν. Αφού πιστεύουμε ότι πρέπει να εξιλεωθούμε από την αμαρτία, έχουμε πέσει στην παγίδα να πιστέψουμε στην πραγματικότητα της αμαρτίας. Έτσι πρέπει να διορθώσουμε στο μέλλον αυτά που έχουμε κάνει στο παρελθόν, πράγμα το οποίο εδραιώνει τον γραμμικό χρόνο ως πραγματικό. Η αληθινή Εξιλέωση ακυρώνει την ενοχή απλώς προσπερνώντας την και πηγαίνοντας στην αθωότητα που βρίσκεται κάτω από αυτήν. Αυτό είναι που τα Μαθήματα Θαυμάτων εννοούν όταν λένε ότι το Άγιο Πνεύμα κοιτάζει πέρα από τα λάθη στην αλήθεια. Σε ένα από τα πρώτα αποσπάσματα στο κείμενο, ο Ιησούς εξηγεί τί είναι η όραση:

Η πνευματική όραση κυριολεκτικά δεν μπορεί να δει λάθος, και απλά αναζητά την Εξιλέωση. Όλες οι λύσεις που αναζητούν τα μάτια του σώματος διαλύονται. Η πνευματική όραση κοιτάζει εντός και αναγνωρίζει αμέσως ότι ο βωμός έχει βεβηλωθεί και χρειάζεται να αποκατασταθεί και να προστατευτεί. Έχοντας πλήρη επίγνωση της ορθής άμυνας ξεπερνά όλες τις άλλες κοιτώντας τα παλιά λάθη στο φως της αλήθειας. (Τ-2.III.4:1-4)

Συνεπώς, η συγχώρεσή μας του ενός προς τον άλλον είναι το μέσον με το οποίο ο Θεός μας υπενθυμίζει ότι είμαστε αθώοι ως παιδιά Του. Αυτό είναι το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος για την Εξιλέωση: αναγνωρίζω την αθωότητα του Υιού του Θεού σε σένα, και αυτή η επίγνωση, που μοιράζομαι μαζί σου στο νου μου, με διδάσκει ότι αθωότητα είναι αυτό που επίσης είμαι και εγώ.

Ας πάμε τώρα στην ενότητα VI, «Εντοπίζοντας το παρόν», παράγραφο τέσσερα:

(Κ-13.VI.4:1-2) Ο Χρόνος μπορεί να απελευθερώσει καθώς επίσης και να φυλακίσει κι αυτό εξαρτάται από την ερμηνεία που χρησιμοποιείς εσύ για τον χρόνο. Το παρόν, το παρελθόν και το μέλλον δεν είναι συνεχόμενα εκτός κι αν θέσεις με τη βία πάνω τους τη συνέχεια.

Αυτό επαναλαμβάνει αυτό που λέγαμε: ο χρόνος στα χέρια του εγώ μας φυλακίζει περισσότερο στην αμαρτία, την ενοχή και τον φόβο· ενώ στα χέρια του Αγίου Πνεύματος ο χρόνος είναι μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία μαθαίνουμε ότι η ανίερη τριάδα είναι ανύπαρκτη. Μέσα στον κόσμο της ψευδαίσθησης, παρελθόν, παρόν και μέλλον είναι συνεχόμενα. Οπότε, η ενοχή του παρελθόντος μου καθορίζει τις τωρινές πράξεις μου, οι οποίες πάντα εμπεριέχουν κάποιο φόβο για το μέλλον. Όμως, ο χρόνος δεν είναι συνεχόμενος, γιατί όλα συνέβησαν εκείνη την μία στιγμή. Ο σκοπός του χρόνου, όπως έχουμε δει πολλές φορές, είναι να μας μπερδεύει σχετικά με αυτό το γεγονός. Ένα ανώνυμο απόσπασμα από το National Geographic το συνοψίζει έτσι:

Χρόνος είναι ο τρόπος της φύσης να εμποδίζει τα πάντα να συμβούν ταυτόχρονα (Μάρτιος 1990, σελ. 109)

(Κ-13.VI.4:3-4) Μπορείς να τα αντιληφθείς [παρελθόν, παρόν και μέλλον] ως συνεχόμενα και να τα κάνεις έτσι για τον εαυτό σου. Αλλά μην εξαπατηθείς και πιστέψεις ότι είναι έτσι.

Όμως, αυτό κάνουμε όλοι. Αντιλαμβανόμαστε στρεβλά την πραγματικότητα, και μετά προσπαθούμε να αποδείξουμε ότι έτσι είναι. Στήνουμε χιλιάδες φιλοσοφίες, ψυχολογίες και θεολογίες για να αποδείξουμε ότι η διαστρεβλωμένη αντίληψη είναι αληθινή. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της δυναμικής, που αναφέρεται συχνά στα ίδια τα Μαθήματα Θαυμάτων, είναι η παραδοσιακή Χριστιανική θεολογία.

Αρχίζει με την προϋπόθεση ότι οι αμαρτίες του παρελθόντος μας είναι πραγματικές, η παρούσα ενοχή δικαιολογημένη και καμιά φορά ακόμα και υγιής, και αν δεν εξιλεωθούμε για αυτήν με μια ζωή πόνου και θυσίας, δίκαια θα τιμωρηθούμε στο μέλλον για τις αμαρτίες μας. Αυτή η θεολογική θεωρία, που είναι βέβαια το αποτέλεσμα της υποκείμενης πίστης στην αμαρτία, αποδεκτή ως θεϊκά σταλμένη και ως εκ τούτου αντικειμενικά σωστή, γίνεται έτσι η απόδειξη ότι είμαστε αμαρτωλοί. Η λογική πλάνη, όμως, δεν εξετάζεται ποτέ, και έτσι δεν μπορεί ποτέ να διορθωθεί. Όπως λέει το κείμενο για αυτό το λάθος:

...Αν η σταύρωση ειδωθεί από μια ανεστραμμένη λογική, φαίνεται σαν να επέτρεψε ο Θεός, ακόμα και σαν να ενθάρρυνε έναν από τους Υιούς Του να υποφέρει επειδή ήταν καλός... Όμως, ο πραγματικός Χριστιανός πρέπει να σταθεί και να ρωτήσει, «Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει κάτι τέτοιο;»...Δεν είναι σοφό να δέχεσαι οποιαδήποτε έννοια αν πρέπει να ανατρέψεις ένα ολόκληρο πλαίσιο αναφοράς για να μπορέσεις να την δικαιολογήσεις. Αυτή η διαδικασία είναι οδυνηρή στις μικρότερης σημασίας εφαρμογές της και γενικά τραγική σε μια ευρύτερη κλίμακα (Κ-3.Ι.1:5,8; 2:2-3).

(Κ-13.VI.4:5) Διότι το να πιστεύεις ότι η πραγματικότητα είναι ό,τι εσύ θα ήθελες να είναι, σύμφωνα προς τη χρήση που της κάνεις, είναι αυταπάτη.

Η λέξη «αυταπάτη» εδώ είναι σκόπιμη καθώς αυτή είναι η λέξη που δεικνύει τους ψυχωτικούς ανθρώπους που έχουν ψευδαισθήσεις σχετικά με την πραγματικότητα. Φτιάχνουν έναν κόσμο όπως αυτοί τον θέλουν να είναι, όπως όλοι κάνουμε σε κάποιο άλλο επίπεδο. Έχοντας μετατρέψει την πραγματικότητα του Ουρανού σε ψευδαίσθηση, και την ψευδαίσθηση του κόσμου σε πραγματικότητα, γινόμαστε όλοι παράφρονες, όπως δηλώνουν τόσο συχνά τα Μαθήματα Θαυμάτων. Το εγώ αρχίζει με μια πίστη στην αμαρτία, την ενοχή και τον φόβο και μετά κατασκευάζει έναν κόσμο χρόνου και χώρου για να ενισχύσει αυτήν την πίστη, και έτσι «αποδεικνύει» σφαιρικά ότι η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος είναι πραγματικά. Παρόλο που υπάρχει σίγουρα μια διαφορά σε αυτόν τον κόσμο ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις του ψυχωτικού και στις ψευδαισθήσεις που όλοι εμείς οι μη-ψυχωτικοί μοιραζόμαστε, δυναμικά οι ψευδαισθήσεις παραμένουν το ίδιο. Ως εργαζόμενοι σε ψυχιατρικά νοσοκομεία μας αρέσει μερικές φορές να σχολιάζουμε ότι: η μόνη διαφορά ανάμεσα στους ασθενείς και στους εργαζομένους είναι ότι οι τελευταίοι έχουν τα κλειδιά του νοσοκομείου.

(Κ-13.VI.4:6) Θα κατέστρεφες τη συνέχεια του χρόνου σπάζοντάς τον σε παρελθόν, παρόν και μέλλον, για τους δικούς σου σκοπούς.

Η πραγματικότητα του χρόνου είναι ότι είναι ολογραφικός, αλλά τον έχουμε σπάσει σε παρελθόν, παρόν και μέλλον. Η μόνη πραγματική διάσταση είναι το άχρονο. Το πλησιέστερο σε αυτό, σε αυτόν τον κόσμο είναι η άγια στιγμή. Ως προς το Σχεδ. 2, αυτό σημαίνει ότι όταν επιλέγουμε ένα θαύμα, υψωνόμαστε πάνω από τον μονοδιάστατο κόσμο του χρόνου και του χώρου από το Άγιο Πνεύμα.

Ερ.: Ένα άλλο πρόβλημα που εμπλέκεται στην κατανόησή του, είναι ότι κανείς δεν έχει βιώσει ποτέ προσωπικά τον χρόνο ως διαστατικό ή συνεχή με αυτόν τον τρόπο, ούτε έχει γράψει για αυτήν την εμπειρία χρησιμοποιώντας επιστημονικούς όρους. Υπάρχουν αφηγήσεις μυστικιστών και άλλων που έχουν χρησιμοποιήσει ναρκωτικά για να βιώσουν διαφορετικές καταστάσεις συνειδητότητας, αλλά δεν φαίνεται να υπάρχουν αφηγήσεις προσωπικών εμπειριών εκφρασμένες με αυστηρά

επιστημονικούς όρους. Δεν θα μας βοηθούσαν τέτοιες περιγραφές να καταλάβουμε τι λένε τα Μαθήματα;

Απ.: Θα μπορούσαν, και κινούμαστε ταχύτατα προς μια αναδόμηση της κατανόησής μας σχετικά με τον χρόνο. Η νέα φυσική μας βοηθάει να έρθουμε κοντύτερα σε αυτό το σημείο καταρρίπτοντας τις παλιές μας αντιλήψεις περί γραμμικού χρόνου. Όπως έχω πει άλλες φορές, πιστεύω ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι μπροστά από τον καιρό τους, συγχωρέστε μου το λογοπαίγνιο. Για να γίνουν οι ιδέες τους πλήρως αποδεκτές από τον κόσμο, όπως έγιναν οι ιδέες της Βίβλου για παράδειγμα, τα μαθήματα πρέπει να περιμένουν να "προλάβει" ο κόσμος να αναπτύξει επαρκώς τα δικά του συστήματα σκέψης ώστε να είναι σε θέση να ενσωματώσει έννοιες όπως αυτές που συζητάμε εδώ.

(Κ-13. VI:4:7-8) Θα προέβλεπες το μέλλον με βάση τις περασμένες σου εμπειρίες και θα έκανες σχέδια γι αυτό αναλόγως. Όμως κάνοντας το αυτό ευθυγραμμίζεις το παρελθόν και το μέλλον και δεν επιτρέπεις στο θαύμα, το οποίο θα μπορούσε να παρεμβληθεί ανάμεσα τους, να σε ελευθερώσει για να ξαναγεννηθείς.

Προφανώς, αυτό δεν σημαίνει να γεννηθείς ξανά με την ζηλωτική Χριστιανική έννοια, της διακήρυξης του Ιησού Χριστού ως Κυρίου και Σωτήρα σου. Αλλά επιλέγοντας να έχουμε ένα ευτυχισμένο όνειρο, αντί για τους εφιάλτες του εγώ, ακυρώνουμε την «γέννηση» του εγώ που υποκατέστησε την δική μας γέννηση ως Χριστός, και ξαναγεννιόμαστε στον πραγματικό κόσμο. Αυτή η «ανα-γέννηση» είναι η προϋπόθεση για την αφύπνιση από το όνειρο του διαχωρισμού στην αναβίωση της γέννησής μας ως μια δημιουργία του Θεού.

Το θέμα του σχεδιασμού του μέλλοντος θα συζητηθεί εκτεταμένα αργότερα (στο Κεφάλαιο 8) όταν θα εξετάσουμε κάποια αποσπάσματα από το βιβλίο Ασκήσεων. Είναι ένα σημαντικό θέμα επειδή όντως σχεδιάζουμε συνεχώς, και αυτά τα σχέδια βασίζονται πάντα στην περασμένη μας εμπειρία, που είναι ένας άλλος πονηρός τρόπος με τον οποίο το εγώ κάνει τον κόσμο του παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος πολύ πραγματικό για μας. Τα πρώτα μαθήματα του βιβλίου Ασκήσεων μας

αποδεικνύουν ακριβώς πόσο μεγάλη έμφαση δίνουμε στο παρελθόν. Παντού, τα Μαθήματα Θαυμάτων τονίζουν ότι στην πραγματικότητα το μόνο που βλέπουμε είναι προβολές του παρελθόντος. Μετά, κάνουμε το μέλλον να αντιγράφει το παρελθόν, αγνοώντας συνεπώς το παρόν. Το θαύμα μας ελευθερώνει από την φυλακή του χρόνου του εγώ, και μας κάνει να ζούμε μόνον στην παρούσα στιγμή. Σύμφωνα με την εμπειρία μας, αυτό σημαίνει ότι βλέπουμε τους άλλους όπως είναι, αδελφοί ή αδελφές εν Χριστώ, όχι όπως θα τους βλέπαμε.

(Κ-13. VI.5:1-2) Το θαύμα σας κάνει ικανούς να δείτε τον αδελφό σας χωρίς το παρελθόν του κι έτσι να τον αντιληφθείτε ως αναγεννημένο. Τα λάθη του είναι όλα περασμένα και με το να τον αντιλαμβάνεστε χωρίς αυτά τον απελευθερώνετε.

Αυτό εννοούν τα Μαθήματα με την έκφραση «βλέπω το πρόσωπο του Χριστού», δηλ. να μην βλέπεις τις αμαρτίες του παρελθόντος κάποιου. Όλα όσα έχουμε κατηγορήσει τον εαυτό ή κάποιον άλλον ότι έκανε στο παρελθόν, τα βλέπουμε τώρα με χαρά σαν κάλεσμα για αγάπη. Αυτό το κάλεσμα μπορεί να συμβεί μόνον στο παρόν, και αντανακλά και το δικό μας κάλεσμα για αγάπη. «Τα λάθη του είναι όλα περασμένα» σημαίνει ότι είναι ανύπαρκτα, επειδή βλέποντας τους άλλους χωρίς αυτά τα λάθη, μαρτυρούμε ότι δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Όπως έχουμε ήδη δει, αν τα λάθη κάποιου άλλου (δηλ. οι αμαρτίες του) δεν έχουν αποτελέσματα, τότε δεν μπορεί να είναι αιτία, και επομένως δεν υπάρχουν. Δείχνοντας στους άλλους αυτό το γεγονός της Εξιλέωσης, δείχνουμε ότι οι αμαρτίες τους έχουν διορθωθεί και διαγραφεί, «έχει επέλθει εξιλέωση». Έτσι τους απελευθερώνουμε από το βαρύ φορτίο τους της ενοχής, όπως ακριβώς ελευθερώνουμε τους εαυτούς μας, όπως λέει η επόμενη πρόταση:

(Κ-13. VI.5:3-5) Κι αφού το παρελθόν του είναι δικό σας, συμμετέχετε κι εσείς σε αυτήν την απελευθέρωση. Μην αφήνετε κανένα σκοτεινό σύννεφο από το παρελθόν σας να σας τον κρύβει διότι η αλήθεια στηρίζεται μόνο στο παρόν και θα τη βρείτε μόνο αν την αναζητήσετε εκεί. Ψάξτε γι αυτήν εκεί όπου δεν υπήρχε και συνεπώς δεν τη βρήκατε.

Η εικόνα ενός σύννεφου χρησιμοποιείται συχνά στα Μαθήματα, και συνήθως αντιπροσωπεύει την ενοχή μας. Και βέβαια, είναι το δικό μου σκοτεινό σύννεφο της ενοχής που προβάλλω σε σένα, πιστεύοντας ότι αληθινά βρίσκεται εκεί. Συνεπώς, δεν σε βλέπω όπως είσαι: δεν μπορώ να δω το φως που λάμπει μέσα σου επειδή το σκοτεινό σύννεφο της ενοχής μου το καλύπτει.

Αυτό το απόσπασμα εκφράζει επίσης το σημαντικό θέμα που αναφέρεται συχνά στα Μαθήματα Θαυμάτων: το να αναζητάς και να βρίσκεις. Αν η ενοχή είναι αυτό που αναζητώ, τότε αυτή είναι που θα δω. Αν αναζητώ την αλήθεια για σένα στο παρελθόν, και από αυτό συμπεραίνω ότι είσαι ένας αμαρτωλός επειδή πλήγωσες και εμένα και άλλους, δεν θα μπορέσω ποτέ να δω την πραγματική αλήθεια για σένα. Στην πραγματικότητα, όντως αρνούμαι την πραγματικότητά σου αν πιστέψω ότι η αλήθεια της βρίσκεται στο παρελθόν. Και βέβαια, αυτός είναι ο μόνος σκοπός του εγώ· δηλαδή, να μας προκαλέσει σύγχυση σχετικά με το πού βρίσκεται η αλήθεια. Όταν προβάλλουμε το πρόβλημα έξω από τον νου μας σε κάποιον άλλον, τότε και η λύση πρέπει επίσης να βρίσκεται έξω από το νου μας. Έτσι συνεχώς αναζητούμε την αλήθεια, αλλά ποτέ δεν την βρίσκουμε επειδή την αναζητούμε σε λάθος μέρος. Μόνο το θαύμα που μας δίνει την ικανότητα να αναζητάμε και να βρίσκουμε, όπως βλέπουμε εδώ:

(Κ-13.VI.5:6-7) Μάθετε, λοιπόν, να την αναζητάτε εκεί που βρίσκεται κι αυτή θα ανατείλει σε μάτια που βλέπουν. Το παρελθόν σας φτιάχτηκε μέσα σε οργή κι αν το χρησιμοποιήσετε για να επιτεθείτε στο παρόν, δεν θα δείτε την ελευθερία που το παρόν φέρει.

Επομένως, αυτή είναι η λειτουργία του θαύματος: να βλέπεις την αμαρτία, όχι στο παρελθόν του αδελφού σου, ούτε στο δικό σου, αλλά μάλλον στην παρούσα στιγμή που αποφασίσαμε να την κάνουμε πραγματική. Σε εκείνη την στιγμή της επιλογής το παρελθόν και όλος ο χρόνος έγιναν πραγματικά επίσης, φτιάχνοντας μια φυλακή από την οποία δεν θα μπορούσαμε ποτέ να δραπετεύσουμε. Το θαύμα κρατάει το κλειδί που ανοίγει το κελί της φυλακής μας, και μας ελευθερώνει στην ελευθερία του παρόντος.

Όταν κοιτάζουμε την απόφασή μας να είμαστε αμαρτωλοί στο παρόν, τότε μπορούμε, επιτέλους, να αναγνωρίσουμε την ψευδαισθητική φύση αυτού που επιλέγουμε. Αυτό μας επιτρέπει να επιλέξουμε ξανά – να «γεννηθούμε ξανά» - και να δεχθούμε την αλήθεια της Αγάπης του Θεού που επίσης είναι παρούσα στον νου μας.

(Κ-13.VI.6:1-3) Η κρίση και η καταδίκη βρίσκονται πίσω σας κι αν δεν τις φέρετε μαζί σας, θα δείτε ότι είστε ελεύθεροι από αυτές. Κοιτάξτε με αγάπη το παρόν, διότι φέρει τα μόνα πράγματα που είναι παντοτινά αληθινά. Όλη η θεραπεία βρίσκεται εντός του διότι η συνέχειά του είναι πραγματική.

Το φως που λάμπει στον καθένα μας είναι αυτό που πρέπει να κοιτάμε με αγάπη στο παρόν, όταν, μέσα από το θαύμα της συγχώρεσης, ξεκλειδώνουμε τις αλυσίδες της κρίσης και της καταδίκης. Σε αυτό το απόσπασμα βρίσκουμε τον Ιησού να αντιπαραθέτει την άποψη του Αγίου Πνεύματος πάνω στην συνέχεια του χρόνου με αυτήν του εγώ. Το Άγιο Πνεύμα βλέπει το παρόν σαν τον μόνο συνεχόμενο χρόνο, το «τώρα» που όλοι μοιραζόμαστε γιατί όλοι είμαστε ένας νους. Το εγώ, όμως, σπάζει το παρόν σε παρελθόν, παρόν και μέλλον, εκπληρώνοντας έτσι τον στόχο του να μας κρατήσει χωρισμένους. Έτσι, η εκδοχή του εγώ για την συνέχεια είναι μια από τις βασικές του άμυνες, απέναντι στην θεραπεία του Αγίου Πνεύματος, που βρίσκεται μόνον στο παρόν.

(Κ-13.VI.6:4-8) Εκτείνεται ταυτόχρονα προς όλες τις όψεις της Υιότητας κι έτσι τις καθιστά ικανές να φτάσουν η μία την άλλη. Το παρόν υπάρχει πριν την ύπαρξη του χρόνου και θα υπάρχει ακόμα κι όταν ο χρόνος δεν θα υπάρχει πια. Μέσα σε αυτό βρίσκονται όλα τα πράγματα που είναι αιώνια και είναι ένα. Η συνέχεια τους είναι άχρονη και η επικοινωνία τους είναι αδιάσπαστη, διότι δεν διαχωρίζονται από το παρελθόν. Μονάχα το παρελθόν μπορεί να διαχωρίσει κι αυτό δεν υπάρχει πουθενά.

Αυτό σημαίνει το «Όταν θεραπεύομαι δεν θεραπεύομαι μόνον εγώ» (Ασκ-Μ.Ι.137). Όλοι οι νόες είναι ένα στο παρόν· αυτό είναι το παράθυρο στην αιωνιότητα: είναι ο

μόνος χρόνος που είναι πραγματικός. Το παρόν, που περιέχει την Αγάπη του Θεού, υπήρχε πριν το λάθος, και πάντα θα υπάρχει. Το Σχεδιάγραμμα 5 επιχειρεί να το αναπαραστήσει αυτό: η συνεχόμενη γραμμή αντιπροσωπεύει το αιώνιο που υπήρχε πριν την φαινομενική ύπαρξη του βυθίσματος, και θα είναι εκεί και όταν το βύθισμα φύγει. Είναι ο χρόνος - παρελθόν, παρόν και μέλλον – που εκδηλώνει την πίστη του εγώ στον διαχωρισμό και στον επακόλουθο κατακερματισμό της Υιότητας. Συνεπώς, ο χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση, ένα όνειρο στους νόες μας που δεν έχει καμιά πραγματικότητα. Η πραγματικότητα είναι απόλυτα ανεπηρέαστη από το όνειρο του εγώ για τον χρόνο. Πράγματι, το παρελθόν μπορεί να διαχωρίζεται, αλλά μόνον μέσα σε ένα όνειρο. Η συνέχεια της αιωνιότητας παραμένει όπως ήταν πάντοτε.

Ας πάμε τώρα στο Κεφάλαιο 15 του κειμένου. Η πρώτη ενότητα, «Οι Δύο Χρήσεις του Χρόνου», ασχολείται κυρίως με τον τρόπο που χρησιμοποιεί το εγώ τον χρόνο. Θα μελετήσουμε μόνον τις δύο πρώτες παραγράφους.

(Κ-15.Ι.1) Μπορείτε να φανταστείτε πως είναι να μην έχετε φροντίδες, ούτε έννοιες, ούτε άγχη αλλά απλά να είστε τέλεια γαλήνιοι και ήσυχοι συνέχεια; Αυτός ακριβώς είναι ο σκοπός του χρόνου: να μάθετε μόνο αυτά και τίποτα άλλο. Ο Δάσκαλος του Θεού δεν ικανοποιείται από την διδασκαλία του έως ότου θέσει σε ισχύ όλα όσα σας μαθαίνει. Δεν θα έχει εκπληρώσει την διδακτική του λειτουργία μέχρι που να γίνετε τόσο συνεπείς μαθητευόμενοι που να διδάσκεστε μόνο από Αυτόν. Όταν θα έχει συμβεί αυτό δεν θα χρειάζεστε πλέον ούτε δάσκαλο ούτε χρόνο μέσα στον οποίο να μαθαίνετε.

Με άλλα λόγια, αν σκεφτούμε τους εαυτούς μας σαν τους παρατηρητές καθισμένους μπροστά στην οθόνη του βίντεο, όταν θα ακούμε μόνον την Φωνή του Αγίου Πνεύματος και θα επιλέγουμε να δούμε μόνον τις ταινίες Του, δεν θα χρειαζόμαστε πια Αυτό επειδή θα έχουμε μάθει το μάθημα. Σε αυτό το σημείο, δεν θα χρειαζόμαστε ούτε τον χρόνο πια. Αυτή η πρώτη πρόταση απηχεί τον δεδηλωμένο στόχο των Μαθημάτων Θαυμάτων, που είναι η επίτευξη της ειρήνης · όχι η γνώση ή ο Ουρανός, αλλά ο πραγματικός κόσμος. Σε αυτό το σημείο η μάθηση σταματά και το Άγιο Πνεύμα έχει εκπληρώσει την αποστολή Του. Όλες οι βιντεοταινίες έχουν τελειώσει, αφού αυτές του Αγίου Πνεύματος έχουν διορθώσει και ακυρώσει τις

ταινίες του εγώ. Μόνον η Αγάπη του Θεού υπάρχει τώρα στο νου του Υιού, και όλες οι σκέψεις του και οι πράξεις του απλά αντανakλούν αυτήν την Αγάπη. Η επιλογή έχει τελειώσει, γιατί έκανε την μία και μόνη επιλογή που είχε ποτέ υπάρξει, ακυρώνοντας τις άλλες.

(Κ-15.Ι.2:1-2) Μια πηγή αποθάρρυνσης κατά την αντίληψή σας, από την οποία πιθανόν υποφέρετε, είναι η πεποίθηση σας ότι κάτι τέτοιο χρειάζεται πολύ χρόνο και ότι τα αποτελέσματα της διδασκαλίας του Αγίου Πνεύματος αφορούν το μακρινό μέλλον. Όμως αυτό δεν ισχύει.

Υπάρχουν πολλά άλλα σημεία στα Μαθήματα που το αναφέρουν αυτό. Για παράδειγμα, στο κείμενο ο Ιησούς λέει σε κάποιο προαναφερθέν απόσπασμα, «σας θυμίζω ότι ο χρόνος και ο χώρος βρίσκονται υπό τον έλεγχό μου» (Κ-2.VII.7:9). Με αυτό εννοεί ότι ο χρόνος δεν είναι γραμμικός, ο χώρος δεν είναι πραγματικός, και ότι αν τον αφήναμε να μας διδάξει το μάθημά του θα μαθαίναμε πολύ γρήγορα. Τότε ο χρόνος θα κατέρρεε, μια έννοια που συζητήσαμε νωρίτερα σε σχέση με το θαύμα· μια ιδέα μη κατανοητή για όποιον ζει σε μια κατάσταση δυαδικής συνειδητότητας, όσον αφορά στην επίγνωση του χρόνου.

Αν παρατηρήσουμε το πρόβλημα της ενοχής και του χρόνου από την άποψη του εγώ, θα φαίνεται ότι η διαδικασία της ακύρωσης της ενοχής μας είναι ατέλειωτη, επειδή η ενοχή μας φαίνεται τόσο τεράστια· αλλά αυτός ο τρόπος σκέψης είναι μια άλλη ύπουλη παγίδα του εγώ. Όπως είδαμε στο Μέρος Ι, το βιβλίο των Ασκήσεων κάνει την ρητορική ερώτηση: «Γιατί να περιμένεις τον Ουρανό;» (Ασκ-Μ.Ι.188.1:1). Αυτό είναι πολύ βοηθητικό να το έχουμε στο νου μας όταν επιλέγουμε την κόλαση. Όταν είμαστε θυμωμένοι, αναστατωμένοι, απογοητευμένοι, ή ένοχοι είναι πολύ βοηθητικό να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι απλώς μια επιλογή· το μόνο που έχουμε να κάνουμε επομένως είναι να κάνουμε μια άλλη. Η διαδικασία φαίνεται απλή, αλλά σίγουρα δεν είναι εύκολη, Αυτό που πρέπει να θυμόμαστε είναι ότι υπάρχει μια άλλη Φωνή μέσα μας που συνεχώς μας καλεί και λέει, «Αδελφέ μου, επέλεξε ξανά.»

(Κ-15.Ι.2:3-8) Διότι το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί τον χρόνο με τον Δικό Τον τρόπο και δεν δεσμεύεται από αυτόν. Ο χρόνος είναι φίλος Του στη

διαδικασία της διδασκαλίας. Ο χρόνος δεν φθείρει το Άγιο Πνεύμα όμως φθείρει εσάς. Όλη η φθορά που φαίνεται να προκαλεί ο χρόνος οφείλεται στην ταύτισή σας με το εγώ που χρησιμοποιεί τον χρόνο για να ενισχύει την πεποίθηση της καταστροφής. Ο θάνατος είναι ο στόχος του εγώ, διότι ο θάνατος είναι το τέλος του. Αλλά για το Άγιο Πνεύμα ο στόχος είναι η ζωή που δεν έχει τέλος.

Το εγώ μας διδάσκει ότι είμαστε ένοχοι, διαχωρισμένοι, θυματοποιημένοι, ότι το σώμα και ο θάνατος είναι πραγματικά, ο κόσμος πραγματικός, και συνεπώς η ύπαρξη εδώ είναι απολύτως μάταιη, άσκοπη και αδύνατη. Και το Άγιο Πνεύμα και το εγώ χρησιμοποιούν τον χρόνο για να ικανοποιήσουν τους στόχους της διδασκαλίας τους. Αλλά αφού οι στόχοι είναι διαμετρικά αντίθετοι, και τα μέσα που χρησιμοποιούνται διαφέρουν· τα μέσα του εγώ είναι η επίθεση, και του Αγίου Πνεύματος είναι η συγχώρεση.

Ερ.: Θα μπορούσες να αναπτύξεις τη φράση «ο θάνατος είναι το τέλος του εγώ»;

Απ.: Στο σύστημα σκέψης του εγώ, το τελικό αποτέλεσμα της ενοχής ή του αυτό-μίσους είναι κάποιος να σκοτωθεί ή να πεθάνει. Ακόμα πιο συγκεκριμένα, η φράση σημαίνει ότι αν η ενοχή απαιτεί τιμωρία, η μεγαλύτερη τιμωρία για το σώμα, που είναι το σύμβολο της αμαρτίας μας, θα ήταν ο θάνατος. Συνεπώς, ο στόχος του εγώ είναι σαφώς ο θάνατος, ο οποίος παραμένει ο πιο δυνατός μάρτυρας της πραγματικότητας του εγώ. Αυτή η ιδέα καθρεφτίζεται στον μύθο του Αδάμ και της Εύας, όπου οι δύο αμαρτωλοί καταδικάζονται από τον Θεό σε μια ζωή πόνου και δυστυχίας με αποκορύφωμα τον θάνατο: «Διότι χώμα είσαι και στο χώμα θα επιστρέψεις» (Γένεσις 3:19). Τα Μαθήματα Θαυμάτων, όμως, περιγράφουν την άποψη του Αγίου Πνεύματος για τον θάνατο, όπου όταν

.... η χρησιμότητα του σώματος ολοκληρωθεί τότε εγκαταλείπεται, και αυτό είναι όλο. Ο νους παίρνει αυτήν την απόφαση, όπως παίρνει όλες τις αποφάσεις σχετικά με την κατάσταση του σώματος (Εγχ-12.5:6-7).

Και στο φυλλάδιο Το Τραγούδι της Προσευχής βρίσκεται αυτή η όμορφη περιγραφή του θανάτου:

... Όμως υπάρχει ένα είδος φαινομενικού θανάτου που έχει διαφορετική πηγή. Δεν προέρχεται από οδυνηρές σκέψεις και υπερβολικού θυμού προς το σύμπαν. Απλά σηματοδοτεί ότι έχει έρθει το τέλος για την χρησιμότητα της λειτουργίας του σώματος. Και τώρα απορρίπτεται ως επιλογή, όπως κάποιος αφήνει ένα φθαρμένο ρούχο.

Έτσι θα έπρεπε να είναι ο θάνατος· μια ήσυχη επιλογή, που γίνεται με χαρά και με μια αίσθηση ειρήνης, επειδή το σώμα έχει χρησιμοποιηθεί γενναιόδωρα για να βοηθήσει τον Υιό του Θεού στην πορεία του προς τον Θεό. Ευχαριστούμε το σώμα, λοιπόν, για όλες τις υπηρεσίες που μας προσέφερε (S-3.II.1:10-2:2).

Τώρα πηγαίνουμε στην τελευταία παράγραφο αυτής της ενότητας, που αναφέρεται στο ίδιο θέμα που συζητάμε:

(T-15.I.15:1-2) Ο χρόνος είναι φίλος σας, αν αφήσετε το Άγιο Πνεύμα να τον χρησιμοποιήσει. Χρειάζεται ελάχιστο χρόνο για να αποκαταστήσει την δύναμη του Θεού μέσα σας.

Είμαστε τόσο συνηθισμένοι να βλέπουμε τον χρόνο ως εχθρό. Σίγουρα με βάση την ανθρώπινη ζωή, ο χρόνος είναι εχθρός μας: γερνάμε, γινόμαστε ασθενέστεροι, και τελικά πεθαίνουμε. Πράγματι, ο Φρόντλντ δίδαξε ότι από την στιγμή που γεννιόμαστε βρισκόμαστε σε διαδικασία του θανάτου. Από την άποψη του εγώ αυτό φυσικά είναι απόλυτα σωστό. Η ζωή μας από την γέννηση είναι ένα αναπόφευκτο ταξίδι στον θάνατο.

Ερ.: Όπως η ιδέα ότι τα πάντα βρίσκονται συνεχώς σε κατάσταση αποσύνθεσης, σε διαδικασία της διάλυσης;

Απ.: Ναι, και αυτό ισχύει και το σύμπαν. Ο χρόνος συνεπώς θεωρείται εχθρός γιατί φέρνει τον θάνατο του σώματος, που πιστεύουμε ότι είναι ο εαυτός μας. Όπως αναφέρει το βιβλίο των Ασκήσεων:

Το σώμα είναι ένας φράχτης που ο Υιός του Θεού φαντάζεται ότι έχει κτίσει, για να διαχωρίζει κάποια μέρη του Εαυτού του από άλλα μέρη. Είναι μέσα σε αυτόν τον φράχτη που νομίζει ότι ζει, για να πεθάνει όταν αυτός ο φράχτης αποσυντίθεται και καταρρέει. Γιατί μέσα σε αυτόν τον φράχτη νομίζει ότι είναι ασφαλής από την αγάπη. Επειδή ταυτίζεται με την ασφάλειά του, θεωρεί τον εαυτό του ως αυτό που είναι η ασφάλειά του. (Ασκ-Μ.ΙΙ.5.1:1-4).

Ο χρόνος, επαναλαμβάνω, εκπληρώνοντας τον σκοπό του εγώ, γίνεται ο ακατανίκητος εχθρός μας, με την μόνη μας ελπίδα να είναι να απομακρύνουμε κάπως την αναπόφευκτη ήττα για λίγο. Όμως, αν παραδοθεί στο Άγιο Πνεύμα, ο χρόνος γίνεται φίλος μας, εκπληρώνοντας τον άγιο σκοπό Του να γίνει η σχολική τάξη στην οποία μαθαίνουμε το μάθημα ότι δεν υπάρχει χρόνος.

(Κ-15.Ι.15:3-9) Το Άγιο Πνεύμα που υπερβαίνει τον χρόνο για σας, καταλαβαίνει γιατί υπάρχει ο χρόνος. Η Αγιότητα δεν βρίσκεται μέσα στον χρόνο αλλά μέσα στην αιωνιότητα. Ποτέ δεν υπήρξε στιγμή στην οποία ο Υιός του Θεού να μπορούσε να χάσει την αγνότητά του. Η αμετάβλητη κατάστασή του είναι πέρα από τον χρόνο διότι η αγνότητά του είναι αμετάβλητη και ανεπηρέαστη από την επίθεση. Ο χρόνος μένει ακίνητος μέσα στην αγιότητά του και δεν αλλάζει. Και έτσι δεν είναι πια χρόνος. Διότι όταν ο χρόνος πιαστεί μέσα στην μια μονάχα στιγμή της αιώνιας αγιότητας της δημιουργίας του Θεού μετασχηματίζεται σε πάντα.

Όπως ακριβώς η ενοχή βρίσκεται στον χρόνο, η αγιότητα βρίσκεται στην αιωνιότητα. Όταν εκπληρεί τον σκοπό του να μας οδηγήσει εκεί, ο χρόνος γίνεται άγιος, υπηρετώντας τον σκοπό της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος. Η ένωση με αυτόν τον σκοπό συμβαίνει κατά την άγια στιγμή, το διάστημα έξω από τον χρόνο κατά το οποίο επιλέγουμε να χρησιμοποιήσουμε τον χρόνο για να αφυπνιστούμε από το όνειρο, αντί να παραμείνουμε σε αυτό. Συνεπώς, υπάρχει μια φράση στο κείμενο που λέει, «Ούτε σε μια στιγμή δεν υπάρχει το σώμα» (Κ-18.VII.3:1). Αυτή είναι μια αναφορά σε αυτήν την άγια στιγμή, που αντανακλά το άχρονο της αιωνιότητας. Εκείνη την στιγμή, που δεν υπάρχει χρόνος, δεν μπορεί να υπάρξει ούτε σώμα, ούτε αμαρτία, ούτε θάνατος.

Η επίθεση είναι αδύνατη, γιατί δεν υπάρχουν σώματα στα οποία να επιτεθούμε, ή από τα οποία να δεχθούμε επίθεση. Και η αλλαγή είναι αδύνατη, γιατί η Ταυτότητα του Υιού του Θεού ως ο Αμετάβλητος Χριστός είναι φυλαγμένη για αυτόν σε όλη του την αγνότητα από την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος.

Το Σχεδιάγραμμα 5 εικονογραφεί το ότι εκείνο το μικροσκοπικό βύθισμα ή το τικ του χρόνου δεν έχει καμιά επίδραση πάνω στην αιωνιότητα στην οποία κατοικεί ο Εαυτός μας ως Χριστός.

Ο τίτλος του κεφαλαίου στο οποίο βρίσκεται αυτή η ενότητα είναι «Η Άγια Στιγμή», και είναι το πρώτο μέρος στα Μαθήματα που παρουσιάζει πλήρως τις διδασκαλίες του Ιησού πάνω στην άγια στιγμή. Για να το πω διαφορετικά, η άγια στιγμή είναι όταν επιλέγουμε το θαύμα το οποίο, όπως έχουμε δει, μας υψώνει πάνω από τον χρόνο. Συνεπώς, γίνεται ένας προάγγελος της αιωνιότητας, ένα παράθυρο στην αιωνιότητα, μια αντανάκλαση της αγιότητάς μας στον Ουρανό. Ο σκοπός του χρόνου έχει έτσι μετασχηματιστεί από μέσον φυλάκισης σε μέσον απελευθέρωσης, και οι νόες μας είναι επιτέλους ελεύθεροι να λειώσουν στον Θεό.

(Κ-15.Ι.15:10-11) Προσφέρετε την αιώνια στιγμή, έτσι που το Άγιο Πνεύμα να μπορεί να θυμηθεί για σας την αιωνιότητα, σε εκείνη την φωτεινή στιγμή της τέλει απελευθέρωσης. Προσφέρετε το θαύμα της άγιας στιγμής μέσω του Αγίου Πνεύματος και αφήστε Το να σας την προσφέρει.

Ο Ιησούς μας παρακινεί να ζητήσουμε την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος να επιλέξουμε το θαύμα αντί για κάποιο παράπονο, να ενωθούμε αντί να επιτεθούμε, να παρακολουθήσουμε το ευτυχισμένο όνειρο στο βίντεο μας αντί για τον εφιάλτη. Μας ζητείται, στην πραγματικότητα, να αφήσουμε τα πάντα σε Αυτό. Η δουλειά μας είναι απλά να ζητήσουμε το θαύμα. Η επέκταση του θαύματος μέσα από μας, όπως έχουμε ήδη αποδείξει, είναι δική Του ευθύνη. Όπως λέει ο Ιησούς στο κείμενο, σχετικά με την συγχώρεση:

...Η επέκταση της συγχώρεσης είναι η αποστολή του Αγίου Πνεύματος. Άφησε την σε Αυτό. Η μόνη σου έννοια ας είναι να δίνεις σε Αυτό, αυτό που μπορεί να

επεκταθεί. Μην κρατάς σκοτεινά μυστικά που δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει, αλλά πρόσφερε Του τα μικρά δώρα που Αυτό μπορεί να επεκτείνει για πάντα. (Τ-22.VI.9:2-5).

Τώρα θα πάμε στο Κεφάλαιο 22, στην ενότητα «Η Αθωότητα του Αδελφού σου»:

(Κ-22.II.8:5-6) Εκείνος που η λειτουργία Του είναι να σώσει, θα σώσει. Το πώς θα το κάνει [το Άγιο Πνεύμα] είναι κάτι που υπερβαίνει την κατανόησή σας αλλά το πότε πρέπει να είναι επιλογή σας.

Αυτή είναι άμεση επέκταση αυτών που μόλις είπαμε. Η μόνη μας ευθύνη είναι να επιλέξουμε το θαύμα. Πώς το Άγιο Πνεύμα θα επεκτείνει το θαύμα Του μέσα από μας δεν είναι δική μας έννοια. Η μόνη μας έννοια είναι να το επιλέξουμε. Όπως είδαμε, η έκφραση του θαύματος έχει ήδη συμβεί, αφού αυτή η συγκεκριμένη βιντεοταινία έχει ήδη γυριστεί και βρίσκεται στην μνήμη του υπολογιστή του νου μας. Αυτό που παραμένει είναι να μάθουμε να την επιλέγουμε. Συνεπώς, το πότε θα πατήσουμε εκείνο το κουμπί είναι δική μας επιλογή.

(Κ-22.II.8:7-8) Διότι εσείς φτιάξατε τον χρόνο κι εσείς μπορείτε να τον διατάζετε. Δεν είστε περισσότερο δέσμιοι του χρόνου απ' όσο του κόσμου που φτιάξατε.

Η πλάνη του κόσμου είναι ότι είμαστε δέσμιοι δυνάμεων πέραν από τον έλεγχό μας: δεν μπορούμε να ελέγξουμε τις καταστροφές του χρόνου πάνω στα σώματά μας· δεν μπορούμε να ελέγξουμε αυτά που μας κάνουν οι άνθρωποι. Αυτή η πεποίθηση μας κάνει να ταυτιζόμαστε με την εικόνα του απόλυτα αθώου θύματος που όλοι πιστεύουμε ότι είμαστε. Καθώς πλησιάζουμε το τελευταίο πέπλο της μη συγχώρεσης που μας χωρίζει από την Αγάπη του Θεού, που περιγράφεται στην ενότητα «Τα Εμπόδια για την Ειρήνη», μας ζητείται να κοιτάξουμε ειλικρινά το σύστημα σκέψης του εγώ, για πρώτη φορά:

Σου φαίνεται ότι ο κόσμος θα σε εγκαταλείψει τελείως αν απλά σηκώσεις τα μάτια σου. Όμως το μόνο που θα σου συμβεί είναι ότι εσύ θα αφήσεις τον κόσμο

για πάντα. Αυτή είναι η επανεδραίωση της θέλησής σου. Κοίταξέ την, με ανοιχτά μάτια, και ποτέ πια δεν θα πιστέψεις ότι βρίσκεσαι στο έλεος πραγμάτων που είναι πέρα από σένα, δυνάμεων που είναι πέρα από τον έλεγχό σου, και σκέψεων που αντιβαίνουν στην θέλησή σου. (T-19.IV-D.7:1-4)

Ο Ιησούς συνεπώς μας λέει ότι μπορούμε να επιλέξουμε να αλλάξουμε τους νόες μας και να επιλέξουμε ένα διαφορετικό είδος εμπειρίας, αναγνωρίζοντας ότι οι αποφάσεις μας είναι οι καθοριστικοί παράγοντες της δυστυχίας μας και οι αιτίες της εμπειρίας της θυματοποίησής μας. Είμαστε σκλάβοι μόνον των δικών μας επιλογών.

Ερ.: Αυτή είναι μια πολύ βαριά φράση: «Διότι τον χρόνο εσύ τον έφτιαξες, και τον χρόνο εσύ μπορείς να τον εξουσιάζεις.» Πόσοι άνθρωποι σε αυτόν τον κόσμο είχαν ποτέ μια εμπειρία ότι εξουσιάζουν τον χρόνο;

Απ.: Πολύ, πολύ λίγοι. Αυτός είναι ο σκοπός πίσω από αποσπάσματα σαν και αυτό: να μας διδάξουν την αλήθεια που διαψεύδεται από την εμπειρία μας. Μπορούμε πάλι να δούμε την επαναστατική διδασκαλία των Μαθημάτων Θαυμάτων, που κυριολεκτικά λέει ότι ολόκληρος ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση. Η εμπειρία του χρόνου και του χώρου υπάρχει μόνον στο νου μας, και επομένως έχουμε την δύναμη να αλλάξουμε την εμπειρία. Συνεπώς, υπάρχει μια βαθύτερη μεταφυσική ιδέα που εμπεριέχεται εδώ επίσης, διότι αυτό σημαίνει ότι κυριολεκτικά μπορούμε να αλλάξουμε τον χρόνο. Ο τρόπος με τον οποίο μαθαίνουμε πώς να το κάνουμε αυτό είναι επιλέγοντας αυτά που φαίνονται να είναι μικρά θαύματα στην καθημερινή ζωή. Ας πάμε τώρα στο Κεφάλαιο 25:

(Κ-25.III.6:1-3) Όλοι εδώ έχουν μπει στο σκοτάδι, όμως κανείς δεν έχει μπει σ' αυτό μόνος του. Κι ούτε χρειάζεται να μείνει εδώ περισσότερο από μία στιγμή. Διότι έχει έρθει με τη Βοήθεια του Ουρανού μέσα του, [το Άγιο Πνεύμα] η οποία είναι έτοιμη να τον οδηγήσει έξω από το σκοτάδι στο φως ανά πάσα στιγμή.

Το πλαίσιο αυτών των δηλώσεων είναι η δική μας γραμμική αντίληψη για το χρόνο. Όταν γεννιόμαστε σε αυτόν τον κόσμο, που είναι ένας κόσμος σκότους, δεν είμαστε

μόνοι μας, αν και ο φυσικός εαυτός μας έχει αποβληθεί βίαια από το σπίτι του στην μήτρα της μητέρας. Το Άγιο Πνεύμα παραμένει μέσα στους νόες μας. Συνεπώς, ενώ η σωματική μας εμπειρία είναι ότι γεννιόμαστε σε αυτόν τον κόσμο μόνοι, διαχωρισμένοι από την μητέρα μας και αναγκασμένοι βαθμιαία να συντηρήσουμε τους εαυτούς μας, η αλήθεια είναι ότι δεν είμαστε μόνοι, διότι η στοργική παρουσία του Αγίου Πνεύματος βρίσκεται επίσης μέσα στους νόες μας.

(Κ-25.ΙΙΙ.6:4-5) Η ώρα που θα το επιλέξει [να οδηγηθεί έξω από το σκοτάδι] μπορεί να είναι οποιαδήποτε γιατί η βοήθεια βρίσκεται εκεί περιμένοντας αυτή την επιλογή. Κι όταν επιλέξει να επωφεληθεί από αυτό που του έχει δοθεί τότε θα δει κάθε κατάσταση που πριν νόμιζε πως ήταν μέσο που δικαιολογούσε τον θυμό του να μετατρέπεται σε ένα γεγονός που να δικαιολογεί την αγάπη του.

Βρίσκουμε την ίδια ιδέα εκφρασμένη ξανά και ξανά: δεν χρειάζεται να περιμένουμε την μελλοντική ευτυχία, γιατί μπορεί να συμβεί ακριβώς τώρα. Αυτή είναι μια πολύ πρακτική και συγκεκριμένη έκφραση της βασικής ιδέας των Μαθημάτων ότι οποιαδήποτε στιγμή μπορούμε να επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα αντί για το εγώ. Τότε μπορούμε να δούμε ότι αυτό που το εγώ είχε ερμηνεύσει ως μια κατάσταση που περιλαμβάνει ένα θύμα και έναν θύτη, έχει αλλάξει και τώρα βλέπουμε δύο ισότιμα παιδιά του Θεού, που το καθένα ζητάει την αγάπη που τους έχουν αρνηθεί. Άσχετα με την μορφή με την οποία φαίνεται να συμβαίνει, αυτή παραμένει η αλήθεια. Και αυτή η αλήθεια περιμένει την αναγνώριση από το νου μας ότι εμείς το κάνουμε αυτό στους εαυτούς μας. Αυτό εκφράζεται πολύ έντονα στο ακόλουθο απόσπασμα:

Το μυστικό της σωτηρίας είναι απλά αυτό: Ότι εσύ το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. Άσχετα με την μορφή της επίθεσης, αυτό εξακολουθεί να ισχύει. Όποιος και αν πάρει τον ρόλο του εχθρού και του επιτιθέμενου, αυτό εξακολουθεί να ισχύει. Όποια και αν φαίνεται να είναι η αιτία κάθε πόνου και βασάνου που νιώθεις, αυτό εξακολουθεί να είναι η αλήθεια. Διότι δεν θα αντιδρούσες καθόλου στις μορφές μέσα σε ένα όνειρο αν γνώριζες ότι ονειρεύεσαι. Όσο μισητές και μοχθηρές και να ήταν, δεν θα μπορούσαν να έχουν κανένα

αποτέλεσμα παρά μόνον αν αποτύγχανες να αναγνωρίσεις ότι πρόκειται για το όνειρό σου. (T-27.VIII.10)

Πηγαίνουμε τώρα στην ενότητα VI, «Η Ιδιαίτερη Λειτουργία»:

(K-25.VI.4:3-9) Η συγχώρεση είναι η μόνη λειτουργία που έχει νόημα μέσα στο χρόνο. Είναι το μέσο που χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα για να μεταφράσει την ιδιαιτερότητα από αμαρτία σε σωτηρία. Η συγχώρεση απευθύνεται σε όλους. Αλλά όταν προσφέρεται σε όλους είναι πλήρης και κάθε λειτουργία αυτού του κόσμου συμπληρώνεται μ' αυτή. Τότε ο χρόνος δεν ισχύει πλέον. Όμως όσο βρισκόμαστε μέσα στον χρόνο υπάρχουν πολλά που πρέπει να κάνετε. Και ο καθένας πρέπει να κάνει αυτό που του αντιστοιχεί διότι όλο το σχέδιο εξαρτάται από τον δικό του ρόλο.

Αυτό βέβαια αναφέρεται στο τέλος του χρόνου, όταν ο καθένας έχει ολοκληρώσει το δικό του μέρος της συγχώρεσης στο σχέδιο της Εξιλέωσης. Θα εξετάσουμε αυτό το θέμα σε βάθος στο Μέρος III. Το θέμα που έχει μεγάλη σχέση με αυτόν τον κόσμο εκφράζεται στο Μάθημα 169, που ήδη συζητήσαμε, όπου ο Ιησούς μιλάει για τις μεταφυσικές διαστάσεις του χρόνου. Μετά ξαφνικά σταματά απότομα λέγοντας ότι δεν υπάρχει τρόπος να μπορέσουμε να κατανοήσουμε αυτές τις ιδέες, και έτσι είναι προτιμότερο να μιλήσουμε για κάτι που μπορούμε να κατανοήσουμε: την συγχώρεση. Εκεί εξακολουθούν να υπάρχουν πολλά που πρέπει να κάνουμε, που σίγουρα είναι να συγχωρέσουμε τους ιδιαίτερους συντρόφους μας. Όλοι πρέπει να ολοκληρώσουμε το δικό μας μέρος, αλλιώς το σχέδιο είναι μη ολοκληρωμένο. Αυτό είναι το νόημα του Μαθήματος 186 : «Η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται από μένα».

(K-25.VI.4:10-11) Έχει [ο κάθε Υιός] ένα ιδιαίτερο ρόλο να εκπληρώσει στον χρόνο επειδή αυτή ήταν η επιλογή του καθενός και μέσω αυτής της επιλογής δημιούργησε αυτό τον ρόλο για τον εαυτό του. Η επιθυμία του δεν συνάντησε άρνηση αλλά άλλαξε μορφή έτσι που να μπορεί να υπηρετήσει τον αδελφό του και τον ίδιο και να γίνει ένα μέσο σωτηρίας κι όχι απώλειας.

Όταν το χαλί ξεδιπλώθηκε και επιλέξαμε εκείνη την μια στιγμή που ο τρόμος πήρε την θέση της αγάπης, εκείνη την ίδια στιγμή επιλέξαμε όλους τους συντρόφους μας στην ιδιαίτερη αγάπη και στο ιδιαίτερο μίσος, και όλους τους τρόπους που θα μπορούσαμε να βιώσουμε τα σενάρια θύματος και θύτη του εγώ. Συνεπώς, περιεχόμενο και μορφή συνέβησαν ταυτόχρονα, αφού η διαδοχή του χρόνου είναι ψευδαισθητική. Μέσα στην ίδια ψευδαισθητική στιγμή το Άγιο Πνεύμα διέγραψε το λάθος – περιεχόμενο και μορφή. Συνεπώς, αυτές οι ιδιαίτερες σχέσεις έγιναν τώρα η ιδιαίτερη λειτουργία μας. Διαφορετικά διατυπωμένο, μαζί με την συλλογή των ταινιών μίσους, μοχθηρίας, διαχωρισμού και θανάτου του εγώ, βρίσκεται και το αντίστοιχό της: ένας διαφορετικός τρόπος να κοιτάξεις τον κόσμο. Τα εγώ μας θέλησαν να είναι ιδιαίτερα, και αυτή η αρχική επιθυμία τώρα εκδηλώνεται στις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Όταν επιλέγουμε να ταυτιστούμε με το Άγιο Πνεύμα, αυτή η ίδια επιθυμία να είμαστε ιδιαίτεροι προσλαμβάνει το περιεχόμενο της έκκλησής μας για βοήθεια, και έτσι η μορφή εξυπηρετεί πλέον την στοργική απάντηση του Αγίου Πνεύματος σε μας για συγχώρεση. Παρεμπιπτόντως, η λέξη «μορφή» στην τελευταία πρόταση του παραπάνω αποσπάσματος έχει την έννοια του «περιεχομένου», ακόμα ένα παράδειγμα της ασυνεπούς χρήσης της γλώσσας (μορφή), παρότι παραμένει συνεπής με το νόημα (περιεχόμενο).

Τα τελευταία αποσπάσματα του κειμένου που θα εξετάσουμε είναι στο Κεφάλαιο 26, στην ενότητα «Η Αμεσότητα της Σωτηρίας» (Κ-26.VIII.1). Αρχίζουμε με την πρώτη παράγραφο αυτής της ενότητας:

(Κ-26.VIII.1:1) Το μόνο πρόβλημα που μένει είναι το ότι βλέπετε ένα διάλειμμα στο χρόνο μεταξύ τη στιγμής που συγχωρείτε ,και εκείνης που θα λάβετε τα οφέλη της εμπιστοσύνης σας προς τον αδελφό σας.

Βρίσκουμε την ίδια ιδέα που αναφέραμε νωρίτερα: εξακολουθούμε να πιστεύουμε στην πραγματικότητα του χρόνου και στο τεράστιο μέγεθος του έργου της απαλλαγής από τις ενοχές μας. Πιστεύουμε ότι υπάρχει ένα τεράστιο διάστημα χρόνου που απαιτείται μεταξύ της στιγμής που επιλέγουμε την συγχώρεση έως την στιγμή που λαμβάνουμε τα οφέλη του Αγίου Πνεύματος, δηλαδή τα οφέλη της

αποδέσμευσης από τις ενοχές και της εμπειρίας της ειρήνης που προέρχεται από την ειλικρινή εμπιστοσύνη στον άλλον. Θα επαναλάβω την προηγούμενη φράση:

Δεν έχεις ιδέα για την τεράστια ανακούφιση και την βαθιά ειρήνη που προκύπτει όταν συναντάς τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου χωρίς καμιά απολύτως κρίση (Κ-3.VI.3:1).

Πιστεύουμε ότι πρέπει να θυσιάσουμε την παρούσα ευτυχία μας για να εξιλεωθούμε για τις αμαρτίες μας με σκοπό να εξασφαλίσουμε την μελλοντική ευτυχία μας, μια πεποίθηση που προκύπτει τελικά από την δυναμική ότι η ενοχή απαιτεί τιμωρία. Αυτό δεν μας αφήνει να συνειδητοποιήσουμε ότι μπορούμε να είμαστε ευτυχισμένοι τώρα. Και ενώ αυτή η διαδικασία φαίνεται να παίρνει χρόνο, στην πραγματικότητα διαρκεί μόνον μια στιγμή, την άγια στιγμή όπου έχουμε επιλέξει την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος και την συγχώρεση σαν οδηγός μας, αντί για την ενοχή και τον φόβο του εγώ. Η άγια στιγμή βέβαια, δεν διαρκεί καθόλου, αφού συντελείται στην διάσταση του άχρονου.

(Κ-26.VIII.1:2-3) Αυτό απλά αντανακλά τα λίγα που πιθανόν να κρατάγατε ανάμεσα σε σας και στον αδελφό σας έτσι που εσείς κι εκείνος θα ήσασταν κατά ένα μικρό βαθμό χωριστά [αυτό το μικρό χάσμα του διαχωρισμού για το οποίο μιλά αυτό το κομμάτι του κειμένου] **. Διότι ο χρόνος και ο χώρος είναι μια ψευδαίσθηση** [διαχωρισμός], **που παίρνει πολλές μορφές.**

Εμμένουμε στην ιδέα ότι είμαστε διαχωρισμένοι ο ένας από τον άλλον, και κάνοντας αυτό εμμένουμε και στην ιδέα ότι ο διαχωρισμένος κόσμος του χρόνου και του χώρου είναι πραγματικός. Ο χρόνος και ο χώρος αποτελούνται από την μία ψευδαίσθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι, και είμαστε, στην πραγματικότητα, απλά διαφορετικές μορφές αυτής της ίδιας σκέψης. Ο Ιησούς τώρα συνεχίζει και μιλά για τις δύο διαφορετικές μορφές αυτής της ψευδαίσθησης, το βασικό υλικό της ύπαρξής μας εδώ.

(Κ-26.VIII.1:4) Αν έχει προβληθεί πέρα απ' το νου σας την θεωρείτε χρόνο.

Εδώ αναφέρεται στην ψευδαίσθηση του διαχωρισμού, έτσι η φράση μπορεί να διαβαστεί: «Αν ο διαχωρισμός έχει προβληθεί πέρα από τον νου σας τον θεωρείτε ως χρόνο». Αυτή είναι η ψευδαίσθηση της γραμμικότητας του χρόνου ως παρελθόν, παρόν και μέλλον, που οδηγεί στην άποψη ότι αυτό που συνέβη χίλια χρόνια πριν είναι διαφορετικό από αυτό που συμβαίνει τώρα, και διαφορετικό επίσης από αυτό που θα συμβεί σε χίλια χρόνια από τώρα. Συνεπώς, εκδηλώνουμε την ψευδαίσθηση του διαχωρισμού κερματίζοντας τον χρόνο και φτιάχνοντας τα κομμάτια του ξεχωριστά, διαστρεβλώνοντας την αληθινή συνέχεια του χρόνου, που μας αποκαλύπτεται από την άγια στιγμή.

(Κ-26.VIII.1:5) Όσο πιο κοντά την φέρετε [την ιδέα του διαχωρισμού] εκεί όπου είναι [στον νου], τόσο περισσότερο την αντιλαμβάνεστε σαν χώρο.

Αυτό σημαίνει ότι τώρα νομίζουμε ότι εσείς και εγώ κατοικούμε στην ίδια διάσταση του χρόνου, αλλά εξακολουθούμε να είμαστε διαχωρισμένοι επειδή κατοικούμε σε διαφορετικούς χώρους. Έτσι, βρίσκουμε διάφορες παραλλαγές της ίδιας βασικής ιδέας του να είμαστε διαχωρισμένοι. Μια παραλλαγή είναι ότι είμαστε διαχωρισμένοι ως προς τον χρόνο, έτσι εγώ είμαι διαχωρισμένος από τους αρχαίους Έλληνες, τον προϊστορικό άνθρωπο, και τους δεινόσαυρους, και είμαι διαχωρισμένος από οποιαδήποτε μορφή πιστεύουμε ότι θα εξελιχθεί στο μέλλον. Μια άλλη διαφοροποίηση είναι να λέμε ότι μοιραζόμαστε την ίδια διάταση του χρόνου, αλλά εξακολουθούμε να είμαστε διαχωρισμένοι επειδή είμαστε σωματικά διαχωρισμένοι. Ο Ιησούς μας διδάσκει εδώ ότι δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο να πούμε ότι εσύ και εγώ είμαστε σωματικά διαχωρισμένοι, και στο να πούμε ότι είμαι διαχωρισμένος από τους ανθρώπους που έζησαν σε διαφορετικές περιόδους της ιστορίας. Είναι απλώς διαφορετικές μορφές της ίδιας ιδέας. Έτσι, αυτή η ριζωμένη πίστη στον διαχωρισμό είναι που κάνει αδύνατο να πιστέψουμε ότι μπορούμε να θεραπευτούμε τώρα, όπως τώρα διαβάζουμε, παραλείποντας μια παράγραφο:

(Κ-26.VIII.3:1-2) Η σωτηρία είναι άμεση. Αν δεν την αντιλαμβάνεστε κατ' αυτό τον τρόπο θα την φοβάστε, πιστεύοντας πως ο κίνδυνος της απώλειας είναι μεγάλος ανάμεσα στο χρόνο που ο σκοπός της γίνεται δικός σας και στα αποτελέσματα που θα έρθουν σε σας.

Αν δεν επιλέξουμε να δεχθούμε την άγια στιγμή τώρα, θα συνεχίσουμε να διατηρούμε το ψευδαισθητικό σύστημα σκέψης του εγώ που μας διδάσκει να φοβόμαστε την εκδικητική τιμωρία της Αγάπης του Θεού. Συνεπώς, η μόνη μας σωτηρία είναι να υποφέρουμε τον πόνο και την θυσία τώρα, ούτως ώστε να κατευνάσουμε την οργή Του και να ελπίζουμε ότι θα σωθούμε κάποια στιγμή στο μέλλον. Παραλείπουμε μερικές γραμμές, και διαβάζουμε:

(Κ-26.VIII.3:7) Ο χρόνος είναι τόσο ουδέτερος όσο και το σώμα εκτός από αυτό που βλέπετε ως σκοπό τους.

Και έτσι πάλι βλέπουμε ότι μόλις το εγώ έφτιαξε τον χρόνο για να εξυπηρετήσει τον σκοπό του να επιτεθεί στην αιωνιότητα, γίνεται ουδέτερος ως προς την εμπειρία μας μέσα στο όνειρο της ύπαρξής μας εδώ. Συνεπώς, ο χρόνος μπορεί είτε να συνεχίσει να υπηρετεί τον σκοπό του εγώ της διατήρησης της ψευδαίσθησης του αμαρτωλού παρελθόντος μας, του ένοχου παρόντος και του τρομακτικού μέλλοντος, ή τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος της ακύρωσης αυτής της παράλογης πίστης μέσω της συγχώρεσης. Ο σκοπός είναι το μόνο κριτήριο για την ουσιαστική αξιολόγηση κάθε πτυχής του φυσικού κόσμου.

Ας επιστρέψουμε τώρα στην παράγραφο έξι:

(Κ-26.VIII.6:1-2) Η διαδικασία της διόρθωσης δεν διαρκεί καθόλου. Όμως η αποδοχή της διαδικασίας φαίνεται να διαρκεί αιώνια.

Άλλη μια φορά βλέπουμε τα μεταφυσικά και βιωματικά επίπεδα εκφρασμένα μαζί. Για να επιφέρουμε την διόρθωση από την θέση μας έξω από τον χρόνο ως παρατηρητές (Σχεδιάγραμμα 3) χρειάζεται μόνον να αλλάξουμε τα κουμπιά που πρόκειται να πατήσουμε, αποφασίζοντας έτσι ότι ο χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση την οποία δεν θέλουμε πια. Αυτό δεν απαιτεί καθόλου χρόνο γιατί έχει ήδη συμβεί. Χρειαστήκαμε μόνον μια ψευδαισθητική στιγμή στην οποία πιστέψαμε το εγώ, και τώρα χρειαζόμαστε μόνον την ψευδαισθητική άγια στιγμή για να ακυρώσουμε αυτήν την λανθασμένη επιλογή. Όμως φαίνεται να παίρνει τρομακτικά πολύ χρόνο μέσα

στον κόσμο της ψευδαίσθησης. Μέσα στην ψευδαίσθηση του χρόνου η Εξιλέωση φαίνεται να είναι μια τρομακτικά μεγάλη διαδικασία, και το τέλος πολύ, πολύ μακριά. Όμως στην πραγματικότητα, επαναλαμβάνω, η σωτηρία επέρχεται μόνον σε μια στιγμή, επειδή έχει ήδη επιτευχθεί σε μια στιγμή.

Ας πάμε τώρα στο βιβλίο των Ασκήσεων και ας εξετάσουμε δύο αποσπάσματα που πρόκειται να πουν βασικά το ίδιο πράγμα που συζητάμε. Αρχίζουμε με τις παραγράφους δεκατρία και δεκατέσσερα από το Μάθημα 136, «Η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια» (Ασκ-Μ.Ι.136.13-14). Η προηγούμενη φράση δηλώνει ότι αυτό που επιθυμεί για μας ο Θεός θα ληφθεί. Αυτό εκφράζει την ιδέα ότι το να δίνεις και να παίρνεις είναι το ίδιο, και συνεπώς αυτό που μας έχει δώσει ο Θεός το έχουμε ήδη λάβει και δεν μπορούμε να το χάσουμε. Αυτό είναι το πλαίσιο των παραγράφων που εξετάζουμε τώρα.

(Ασκ-Μ.Ι.136.13:1-2) Είναι αυτό το γεγονός που αποδεικνύει ότι ο χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση. Γιατί ο χρόνος σου επιτρέπει να νομίζεις ότι αυτό που σου έχει δώσει ο Θεός δεν είναι η αλήθεια τώρα, όπως πρέπει να είναι.

Αν ο Θεός μας έδωσε την δημιουργία, και μας έχει δώσει τον Εαυτό Του, τότε εμείς είμαστε αυτή η δημιουργία, η επέκταση εκείνου του Εαυτού, και συνεπώς δεν μπορούμε να είμαστε χωριστά από Αυτόν. Ο χρόνος, όμως, μας λέει ότι είμαστε διαχωρισμένοι. Ακόμα και στις καλύτερές μας στιγμές πιστεύουμε ότι είμαστε πραγματικά διαχωρισμένοι τώρα, αλλά θα αμειφθούμε στον Ουρανό όταν πεθάνουμε, ακόμα υποφέρουμε μέσα στην ίδια ψευδαίσθηση – ότι υπάρχει ένα χάσμα ανάμεσα στον χώρο που είμαστε εμείς και στον χώρο που είναι ο Θεός ή ο Ουρανός. Η πραγματικότητα είναι ότι ο κόσμος του χρόνου είναι ένα όνειρο, και παραμένουμε ξύπνιοι με τον Θεό και ένα με Αυτόν.

(Ασκ-Μ.Ι.136.13:3-5) Οι σκέψεις του Θεού είναι εντελώς ανεξάρτητες από τον χρόνο. Γιατί ο χρόνος είναι απλά μια ακόμα άμυνα χωρίς νόημα που έφτιαξες εναντίον της αλήθειας. Όμως, ό,τι Αυτός θέλει είναι εδώ, και εσύ παραμένεις όπως Αυτός σε δημιούργησε.

Θυμηθείτε ότι το νόημα αυτού του μαθήματος είναι ότι η ασθένεια είναι μια άμυνα εναντίον της αλήθειας. Εμείς κατασκευάσαμε τον χρόνο σαν μια άμυνα εναντίον της αλήθειας της αιωνιότητας, και έτσι αυτή η φράση είναι ακόμα μια σαφής δήλωση της διδασκαλίας των Μαθημάτων ότι ούτε ο Θεός ούτε το Άγιο Πνεύμα έφτιαξαν τον χρόνο. Το Άγιο Πνεύμα απλά τον επανερμήνευσε για μας. Η αλήθεια είναι ότι δεν είμαστε χωριστοί από τον Θεό στον χρόνο ή στον χώρο, γιατί παραμένουμε ένα με Αυτόν, όπως Αυτός μας δημιούργησε.

(Ασκ-Μ.Ι.136.14:1-2) Η αλήθεια έχει μια δύναμη πολύ ανώτερη από τους αμυντικούς μηχανισμούς, γιατί καμιά ψευδαίσθηση δεν μπορεί να παραμείνει εκεί που έχει επιτραπεί στην αλήθεια να εισέλθει. Και η αλήθεια έρχεται σε κάθε νου που θα ήταν πρόθυμος να αφήσει τα όπλα του και να σταματήσει να παίζει με τις ανοησίες.

Η αλήθεια έχει εισέλθει στους νόες μας μέσω του Αγίου Πνεύματος, και έτσι το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να δεχθούμε και να ταυτισθούμε με την παρουσία Του, και τότε ολόκληρη η ψευδαίσθηση του χρόνου εξαφανίζεται. Συνεπώς μας ζητείται να «σταματήσουμε να παίζουμε» με αυτά που κάπου αλλού περιγράφονται σαν τα παιδικά παιχνίδια της αμαρτίας (Κ-29.ΙΧ.6:2-3; Κ-30.ΙV.4:6-11; Ασκ-Μ.ΙΙ.4.5:2). Η αμαρτία, ο θεμέλιος λίθος του συστήματος σκέψης του εγώ, μας φαίνεται πολύ σοβαρή. Όμως στην πραγματικότητα η αμαρτία είναι το ίδιο ανόητη με κάθε παιχνίδι που παίζει ένα παιδί, τόσο πραγματική όσο ο ψεύτικος κόσμος των παιδικών παιχνιδιών ή των ονείρων στον ύπνο μας. Ως εκ τούτου διαβάζουμε, για παράδειγμα:

Οι φθιρόμενοι, απογοητευτικοί θεοί που φτιάξατε είναι φουσκωτά παιδικά παιχνίδια. Ένα παιδί τρομάζει όταν ένα ξύλινο κεφάλι ξεπηδά καθώς ανοίγει ξαφνικά ένα κουτί, ή όταν μια μαλακή και σιωπηλή μάλλινη αρκούδα αρχίζει να τσιρίζει καθώς την πιάνει.....Αλλά εσείς δεν βρίσκεστε σε κίνδυνο. Μπορείτε να γελάτε με τα κεφάλια που ξεπετάγονται απότομα και τα παιχνίδια που τσιρίζουν, όπως κάνει το παιδί που μαθαίνει ότι δεν αποτελούν απειλή γι' αυτό....Όλες οι αυταπάτες που πιστεύεις για τον εαυτό σου δεν υπακούουν σε νόμους. Φαίνονται να χορεύουν για λίγο, σύμφωνα με τους κανόνες που όρισες γι' αυτές. Αλλά μετά καταρρέουν και δεν μπορούν να ξανασηκωθούν. Δεν είναι

παρά παιχνίδια, παιδί μου, έτσι λοιπόν μην θλίβεσαι γι' αυτά. (T-30.IV.2:1-2; 3:5-6; 4:3-6).

...Πώς θα μπορούσε να δράσει ένας στρατός στα όνειρα; Με κανέναν απολύτως τρόπο. Θα μπορούσατε να τον δείτε να επιτίθεται στους πάντες και τα πάντα. Τα όνειρα δεν έχουν καμία λογική. Ένα λουλούδι μετατρέπεται σε φονικό ακόντιο, ένα παιδί γίνεται γίγαντας και ένα ποντίκι βρυχάται σαν λιοντάρι. Και η αγάπη το ίδιο εύκολα μετατρέπεται σε μίσος. Αυτός δεν είναι στρατός αλλά φρενοκομείο. Αυτό που φαίνεται να είναι μία προσχεδιασμένη επίθεση δεν είναι παρά ένα ξέσπασμα παραλογισμού. (T-21.VII.3:7-14).

(Ασκ-Μ.Ι.136.14:3) Η αλήθεια μπορεί να βρεθεί οποιαδήποτε στιγμή· σήμερα, αν επιλέξεις να εξασκηθείς στο να την καλωσορίσεις.

Η αλήθεια της αιώνιας παρουσίας του Θεού μέσα μας, και της δικής μας αιώνιας παρουσίας μέσα μας ως Χριστός, μπορεί να έλθει ανά πάσαν στιγμή. Το μόνο που είναι απαραίτητο είναι, σαν παρατηρητές αυτών των παρανοϊκών ονείρων, να αλλάξουμε αυτό που θέλουμε να βιώσουμε. Ακριβώς την στιγμή που αλλάζουμε αυτήν την επιθυμία, έχει ήδη συμβεί. Όπως λέει η υπέροχη φράση από το βιβλίο των Ασκήσεων: «*Μας απασχολεί μόνο να καλωσορίζουμε την αλήθεια*» (Ασκ-Μ.ΙΙ.14.3:7).

Αλλάζοντας τον νου μας και καλωσορίζοντας αυτό που είναι ήδη εκεί είναι συνεπώς η μόνη μας αληθινή επιθυμία.

Τώρα θα πάμε στην πρώτη παράγραφο του Μαθήματος 138, «Ο Ουρανός είναι η απόφαση που πρέπει να πάρω». Αυτό το μάθημα διατυπώνει την ιδέα ότι ο Ουρανός είναι μια επιλογή. Αλλά είναι μια επιλογή να δεχθούμε αυτό που ήδη έχουμε, όχι αυτό που πρέπει να επιτύχουμε στο μέλλον: ο Ουρανός είναι ήδη μέσα μας.

(Ασκ-Μ.Ι.138.7:1-2) Αρχίζουμε λοιπόν την σημερινή ημέρα εξετάζοντας την επιλογή για την οποία ο χρόνος πλάστηκε να μας βοηθήσει να κάνουμε.

Αυτός είναι ο άγιος σκοπός του χρόνου, που τώρα έχει μεταμορφωθεί από τον σκοπό που του είχες δώσει...

Αυτό σαφώς δεν σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα έφτιαξε τον χρόνο, αλλά ότι απλώς επανερμηνεύει αυτό που εμείς φτιάξαμε. Φτιάξαμε τον χρόνο για να επιτεθούμε στον Θεό, αντανakλώντας την επιλογή μας για την κόλαση, ενώ το Άγιο Πνεύμα επανερμηνεύει τον χρόνο σαν βοήθημα για να επιλέξουμε τον Ουρανό. Παρόμοια, τα Μαθήματα περιγράφουν αλλού την «κατασκευή» του κόσμου από το Άγιο Πνεύμα:

Υπάρχει ένας άλλος Κατασκευαστής του κόσμου, ο ταυτόχρονος Διορθωτής της τρελής πεποίθησης ότι θα μπορούσε κάτι να δημιουργηθεί και να συντηρηθεί χωρίς κάποιο σύνδεσμο που να το κρατάει ακόμα μέσα στους νόμους του Θεού· όχι όπως ο ίδιος ο νόμος διατηρεί το σύμπαν έτσι όπως το δημιούργησε ο Θεός, αλλά με κάποια μορφή προσαρμοσμένη στην ανάγκη που ο Υιός του Θεού πιστεύει πως έχει... Υπάρχει ένας ακόμα σκοπός στον κόσμο που έφτιαξε το λάθος, επειδή αυτός ο κόσμος έχει έναν άλλον Κατασκευαστή ο Οποίος μπορεί να συμφιλιώσει τον σκοπό του με τον σκοπό του Δημιουργού Του. (T-25.III.4:1; 5:1)

Τονίζω αυτό το σημείο επειδή συχνά μαθητές των Θαυμάτων παίρνουν αυτές τις φράσεις όπως και άλλες εκτός πλαισίου, και ισχυρίζονται ότι ο Ιησούς μας διδάσκει ότι ο Θεός ή το Άγιο Πνεύμα έφτιαξαν τον χρόνο. Αυτό θα ήταν ένα τεράστιο λάθος στην ανάγνωση αυτού που πραγματικά εννοούν τα Μαθήματα, που είναι ότι ο χρόνος «μετασχηματίζεται από τον στόχο που του έδωσες»· έναν στόχο φόνου και κόλασης. Δοσμένος στο Άγιο Πνεύμα, ο χρόνος επανερμηνεύεται και μεταμορφώνεται σε ένα μέσον να βγούμε από την κόλαση. Συνεπώς, άλλη μια φορά μιλάμε για τον σκοπό, και την μετατόπισή του από στόχος του εγώ σε στόχο του Αγίου Πνεύματος. Η πρόταση από το βιβλίο των Ασκήσεων θα διαβαζόταν στην πραγματικότητα καλύτερα αν υπήρχε τελεία αντί για άνω τελεία μετά από το «του έδωσε». Ας το διαβάσω με αυτόν τον τονισμό:

(Ασκ-Μ.Ι.138.7:2) Αυτός είναι ο άγιος σκοπός του χρόνου, μεταμορφωμένος τώρα από τον σκοπό που του είχες δώσει: να είναι ένα

μέσον για να αποδεικνύεται ότι η κόλαση είναι πραγματική, η ελπίδα μετατρέπεται σε απόγνωση, και η ίδια η ζωή πρέπει στο τέλος να νικηθεί από τον θάνατο.

Αυτό λοιπόν είναι το νόημα που εμείς δώσαμε στον χρόνο. Αν αλλάξουμε τους νόες μας, το Άγιο Πνεύμα μπορεί να μας διδάξει ότι ο χρόνος δεν είναι πραγματικός. Ο χρόνος επομένως γίνεται μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία μαθαίνουμε ότι ο Ουρανός είναι αυτό που αληθινά θέλουμε. Στην πραγματικότητα, ο Ουρανός είναι αυτό που πραγματικά είμαστε· και η κόλαση, η απόγνωση και ο θάνατος είναι οι ψευδαισθήσεις.

Ας πάμε τώρα στο Μάθημα 194, «Βάζω το μέλλον στα χέρια του Θεού» (Ασκ-Μ.Ι.194.4). Έχω ήδη διαβάσει εν συντομία από αυτό το απόσπασμα σε άλλο σημείο, αλλά θα το επαναλάβω τώρα και μετά θα συνεχίσουμε. Αρχίζω με την τέταρτη παράγραφο, μια άλλη σαφή δήλωση του τρόπου που το Άγιο Πνεύμα και τα Μαθήματα Θαυμάτων χρησιμοποιούν τις ψευδαισθήσεις μας για τον χρόνο για να μας διδάξουν ότι δεν υπάρχει χρόνος.

(Ασκ-Μ.Ι.194.4:1-2) Ο Θεός κρατά το μέλλον σου, όπως κρατά και το παρελθόν και το παρόν σου. Είναι ένα για Αυτόν, και επομένως θα πρέπει να είναι ένα και για σένα.

Αυτό αντανakλά την αληθινή συνέχεια του χρόνου, ότι είναι όλος ένα. Όλο το φάσμα του χρόνου, εκτεινόμενο σε δισεκατομμύρια χρόνια, δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια ψευδαισθητική στιγμή.

(Ασκ-Μ.Ι.194.4:3-6) Όμως σε αυτόν τον κόσμο, η χρονική εξέλιξη φαίνεται ακόμα πραγματική. Και έτσι, δεν σου ζητείται να καταλάβεις την απουσία της αλληλουχίας που πραγματικά βρίσκεται στο χρόνο. Απλά σου ζητείται να αφήσεις το μέλλον και να το βάλεις στα Χέρια του Θεού. Και από την εμπειρία σου θα δεις ότι έχεις επίσης βάλει στα Χέρια Του και το παρελθόν και το παρόν, επειδή το παρελθόν δεν θα σε τιμωρεί πια και οι μελλοντικοί φόβοι δεν θα έχουν τώρα νόημα.

Εάν φέρουμε την ενοχή μας στο Άγιο Πνεύμα – τις ψευδαισθήσεις μας στην αλήθεια, το σκοτάδι μας στο φως – μπορεί να τις πάρει μακριά μας. Επαναλαμβάνω, βλέπουμε ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων μας ζητούν να απαλλαγούμε από τις ενοχές του παρελθόντος, πράγμα που όχι μόνον μας απελευθερώνει από την πίστη στην αμαρτωλότητά μας, αλλά αντίστοιχα μας απελευθερώνει και από τον φόβο μας ότι το μέλλον θα μας τιμωρήσει. Οι μελλοντικοί φόβοι γίνονται έτσι άνευ νοήματος. Γι αυτό δεν έχουμε ενοχές στον νου μας, δεν γίνεται να φοβόμαστε. Ο φόβος προέρχεται μόνον από την ασυνείδητη πεποίθηση ότι οφείλουμε να τιωρηθούμε για τις αμαρτίες του παρελθόντος.

(Ασκ-Μ.Ι.194.5:1-3) Απελευθέρωσε το μέλλον. Γιατί το παρελθόν έχει φύγει, και ό,τι είναι παρόν, ελεύθερο από την κληρονομιά της θλίψης και της δυστυχίας, του πόνου και της απώλειας, γίνεται η στιγμή στην οποία ο χρόνος δρατετεύει από τα δεσμά των ψευδαισθήσεων όπου διατρέχει την άσπλαχνη, αναπόφευκτη πορεία του. Τότε κάθε στιγμή που ήταν σκλαβωμένη από τον χρόνο μεταμορφώνεται σε μια άγια στιγμή, όταν το φως που κρατιόταν κρυμμένο μέσα στον Υιό του Θεού ελευθερώνεται για να ευλογήσει τον κόσμο.

Το φως του Χριστού έμενε κρυμμένο από τα σύννεφα της ενοχής με τα οποία σκεπαστήκαμε, και στα οποία επίσης προβάλλαμε τις αμαρτίες μας, βλέποντάς τες σε άλλους αντί για τους εαυτούς μας. Η φράση «άσπλαχνη αναπόφευκτη πορεία» αντανακλά την προηγουμένως αναφερθείσα περιγραφή του κόσμου στο εγχειρίδιο ως γερασμένο, φθαρμένο και χωρίς ελπίδα (Εγχ-1.4:4-5).

Ερ.: Θα μπορούσε επίσης να ενσωματωθεί στην αιτία και αποτέλεσμα, ή δράση και αντίδραση, επειδή λέει ότι είναι μια αναπόφευκτη πορεία;

Απ.: Ναι, όταν επιλέγουμε την αμαρτία και την ενοχή του παρελθόντος, αναπόφευκτα πρέπει να βλέπουμε τον κόσμο σαν μια εχθρική, θλιβερή φυλακή από την οποία δεν υπάρχει διαφυγή. Η απόγνωση είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της

αμαρτίας. Η αποδοχή της αιτίας ως αληθινή κάνει αυτόματα και το αποτέλεσμα αληθινό.

Αυτό το απόσπασμα επίσης αντανακλά την πολύ μεγάλη έμφαση που δίνουν τα Μαθήματα στο ότι δεν χρειάζεται να αναζητάμε το φως, αλλά μάλλον να απομακρύνουμε τις παρεμβολές στην φυσική επέκταση αυτού του φωτός μέσα από μας. Όσον αφορά στην αγάπη που έχει θαφτεί μέσα στους νόες μας, τα Μαθήματα δηλώνουν, όπως ήδη έχουμε δει:

Η αποστολή σου δεν είναι η αναζήτηση της αγάπης, αλλά απλά η αναζήτηση και ο εντοπισμός όλων των εμποδίων που έχτισες μέσα σου ενάντια στην αγάπη. Δεν υπάρχει λόγος να αναζητήσεις αυτό που είναι αληθινό, αλλά είναι απαραίτητο να αναζητήσεις το ψεύτικο (T-16.IV.6:1-2).

Και μετά σε κάποιο άλλο απόσπασμα:

... Το μάθημα δεν στοχεύει να διδάξει το νόημα της αγάπης, γιατί αυτό είναι πέρα από ό,τι μπορεί να διδαχθεί. Στοχεύει, όμως, στην απομάκρυνση των εμποδίων της επίγνωσης για την παρουσία της αγάπης...(T-1n.1:6-7).

(Ασκ-Μ.Ι.194.5:4) Τώρα ο Υιός του Θεού είναι ελεύθερος, και όλη η δόξα του λάμπει πάνω στον κόσμο που ελευθερώνεται μαζί του για να μοιραστεί την αγιοσύνη του.

Αυτή η πρόταση συνοψίζει το βασικό μήνυμα των Μαθημάτων Θαυμάτων: καθώς συγχωρούμε ο ένας τον άλλον, ελευθερωνόμαστε. Αφού, ως διαχωρισμένοι Υιοί του Θεού, είμαστε τελικά όλοι μέρος του ενός εγωικού νου, ενός νου μη συγχώρεσης ή ενοχής, η αληθινή συγχώρεση ακυρώνει αυτήν την ενοχή ως ένα, και έτσι είμαστε όλοι ελεύθεροι και θεραπευμένοι μαζί. Το επόμενο κεφάλαιο ασχολείται συγκεκριμένα με αυτό το θέμα.

1 For a more complete discussion of this message, see my *Absence from Felicity: The Story of Helen Schucman and Her Scribing of A Course in Miracles*, p. 117.

2 For a more detailed analysis of the fifty miracle principles, the reader may consult my *The Fifty Miracle Principles of A Course in Miracles*.

3 Foundation for Inner Peace, Glen Ellen, CA, 1978.

Κεφάλαιο 7

Ενοχή: Η Χρήση του Χρόνου από το Εγώ

Πριν πάμε στην επόμενη ομάδα αποσπασμάτων, επιτρέψτε μου πρώτα να σχολιάσω περαιτέρω την χρήση του χρόνου από το εγώ. Έχουμε συζητήσει τον χρόνο στο Επίπεδο Δύο, που δεν είναι η μεταφυσική άποψη που εξετάσαμε στο Μέρος Ι. Το θέμα εδώ είναι ότι όλα όσα έφτιαξε το εγώ, και συνεχίζει να χρησιμοποιεί, είναι μία άμυνα εναντίον του Θεού. Ίσως η πιο δυνατή από αυτές τις άμυνες είναι ο χρόνος, η οποία φτιάχτηκε από το εγώ σαν ένας τρόπος να προστατευθεί από την αντιλαμβανόμενη απειλή της αιωνιότητας. Σε αυτό το πλαίσιο, η ενοχή είναι το πιο αποτελεσματικό μέσο για να διασφαλίσει ότι πιστεύουμε στον χρόνο, επειδή όπως θα δούμε σε μερικά από τα αποσπάσματα που πρόκειται να μελετήσουμε, η ενοχή είναι που μας λέει ότι οι αμαρτίες του παρελθόντος μας έχουν συμβεί και είναι πραγματικές. Αυτό λοιπόν σημαίνει ότι πρέπει να φοβόμαστε την μελλοντική τιμωρία που η ενοχή μας λέει ότι αξίζουμε. Με αυτόν τον τρόπο το εγώ κάνει πραγματικό τόσο το παρελθόν όσο και το μέλλον, το οποίο εδραιώνει με ασφάλεια την εκδοχή του για τον χρόνο καθώς συσκοτίζει το παρόν, το παράθυρο στην αιωνιότητα.

Μια από τις κυρίαρχες ιδέες που βρίσκουμε σε πολλές αν όχι σε όλες τις πνευματικότητες του κόσμου, και στην Ανατολή και στην Δύση, είναι ότι επειδή ο χρόνος είναι πραγματικός, η σωτηρία πρέπει να τηρεί στους νόμους του χρόνου. Συνεπώς στην Δύση, και συγκεκριμένα στον Χριστιανισμό, οι άνθρωποι έχουν διδαχθεί ότι ο τρόπος να εξιλεωθούν για τις αμαρτίες του παρελθόντος είναι να θυσιάσουν και να υποφέρουν τώρα στο παρόν, έτσι ώστε οι ανταμοιβές του Ουρανού να εξασφαλιστούν στο μέλλον. Αυτό ενισχύει σαφώς την άμυνα του εγώ απέναντι στην γραμμικότητα του χρόνου. Η Ανατολική αντίστοιχη έννοια είναι ο νόμος του κάρμα, που επίσης στηρίζεται πολύ στην ιδέα ότι ο χρόνος είναι γραμμικός. Αυτή η Ανατολική άποψη υποστηρίζει ότι πρέπει να δουλέψουμε μέσω των αμαρτημάτων του παρελθόντος μας μέσω διαδοχικών ενσαρκώσεων, που είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι η σωτηρία μας βρίσκεται στο μέλλον.

Σαφώς, κάτι που τονίζεται πολύ στα Μαθήματα θαυμάτων είναι ότι, όπως έχουμε ήδη συζητήσει, είναι ότι η σωτηρία είναι τώρα. Είναι το τώρα που αντιπροσωπεύεται από τον παρατηρητή στο σχεδιάγραμμα 3. Δεν επιτυγχάνουμε την σωτηρία μας μέσω των γεγονότων μέσα στο καλειδοσκόπιο, στην δεξιά πλευρά του σχεδιαγράμματος. Την επιτυγχάνουμε επιλέγοντας, πέρα από τον χρόνο, να εγκαταλείψουμε όλα όσα φαίνονται να βρίσκονται στον χρόνο. Τα Μαθήματα δεν μιλάνε για το ίδιο είδος πραγμάτων που βρίσκουμε, για παράδειγμα, στην Θεραπεία Gestalt, που επίσης τονίζει το εδώ και τώρα. Το «εδώ και τώρα» των Μαθημάτων είναι σε ένα πολύ βαθύτερο επίπεδο. Δεν ασχολούνται πρωτίστως με το να ζούμε απλά το παρόν και να αφήνουμε το παρελθόν, μια διαδικασία που εξακολουθεί να επικεντρώνεται στο σώμα, αν και αυτό είναι ένα σημαντικό μέρος της διαδικασίας. Ο τελικός στόχος τους είναι να εγκαταλείψουμε εντελώς την αντίληψή μας του χρόνου. Αυτός είναι ο λόγος που τα Μαθήματα τονίζουν συνεχώς ότι η σωτηρία είναι τώρα, μέσα στην άγια στιγμή η οποία μας οδηγεί απευθείας έξω από την γραμμικότητα του χρόνου. Σε αυτό το σημείο όλη η αμυντική φύση του χρόνου καταρρέει και το ίδιο το εγώ εξαφανίζεται, «μέσα στο τίποτα από το οποίο ήρθε» (Εγχ-13.1:2).

Τα αποσπάσματα που θα μελετήσουμε τώρα αντανakλούν αυτόν τον ξεχωριστό τρόπο θεώρησης του χρόνου. Αρχίζουμε με την παράγραφο τέσσερα της ενότητας «Η Λειτουργία του Χρόνου» στο Κεφάλαιο 13:

(Κ-13.IV.4:1) Το εγώ έχει μια περίεργη ιδέα για τον χρόνο, και με αυτήν την ιδέα θα μπορούσε να αρχίσει η αμφισβήτησή σας.

Όπως και σε πολλά άλλα σημεία στα Μαθήματα, ο Ιησούς μας ζητάει να κοιτάζουμε το σύστημα σκέψης του εγώ μαζί του. Ακολουθούν άλλα δύο χαρακτηριστικά παραδείγματα, το ένα μάλιστα το έχουμε εξετάσει ήδη στο Μέρος Ι:

Μην φοβάσαι να αντικρίσεις την σχέση του ιδιαίτερου μίσους, γιατί η ελευθερία βρίσκεται στο να την αντικρίσεις... Εξετάζοντας την ιδιαίτερη σχέση, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσεις πρώτα ότι περιέχει πολύ μεγάλο πόνο (T-16.IV.1:1; T-16.V.1:1).

Οι «νόμοι» του χάους μπορούν να έρθουν στο φως, αν και δεν γίνονται ποτέ κατανοητοί...Ας τους εξετάσουμε λοιπόν ήρεμα, έτσι που να μπορέσουμε να κοιτάξουμε πέρα από αυτούς, κατανοώντας τί είναι, όχι τί έχουν ως σκοπό να διατηρήσουν [με άλλα λόγια, χωρίς να προσπαθούμε να δώσουμε νόημα στον κόσμο, αλλά μάλλον να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε το κίνητρο του εγώ να διατηρήσει την ψευδαίσθηση ότι υπάρχει ένας κόσμος που «συντηρείται» από συγκεκριμένους νόμους]. Είναι βασικό να κατανοηθεί γιατί υπάρχουν, επειδή ο σκοπός τους είναι να καταστήσουν την αλήθεια χωρίς νόημα και να της επιτεθούν. Εδώ είναι οι νόμοι που κυβερνούν τον κόσμο που έφτιαξες. Και όμως δεν κυβερνούν τίποτα, και δεν χρειάζεται να καταλυθούν· απλά να τους εξετάσεις και να τους προσπεράσεις (Κ-23.ΙΙ.1:1,4-7).

Σε αυτά τα συγκεκριμένα αποσπάσματα ο Ιησούς μας ζητά να εξετάσουμε την χειριστική χρήση του χρόνου από το εγώ, μέσω της ενοχής και του φόβου. Αφού καταλάβουμε αυτές τις δυναμικές και συνειδητοποιήσουμε τον σκοπό της ενοχής, μπορούμε να κάνουμε ένα βήμα πίσω και να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε ένοχοι για τους λόγους που νομίζουμε. Το μόνο που έχει συμβεί είναι ότι παίξαμε την ταινία του εγώ αντί για αυτήν του Αγίου Πνεύματος, έχοντας εδραιωθεί στην πεποίθηση ότι η ενοχή και ο φόβος ήταν πραγματικοί και δικαιολογημένοι. Το πρόβλημα δεν είναι ποτέ αυτό για το οποίο νιώθουμε ενοχή και φόβο, αλλά το ότι έχουμε επιλέξει να γίνουμε σκλάβοι της ενοχής και του φόβου του χρόνου. Συνεπώς, η κατανόηση της χρήσης του χρόνου από το εγώ μας επιτρέπει να κάνουμε μια άλλη επιλογή, πράγμα που με την σειρά του μας επιτρέπει να κάνουμε ένα μεγάλο βήμα προς την ελευθερία από την περιοριστική φύση του συστήματος σκέψης του εγώ.

Επιστρέφουμε τώρα στο Κεφάλαιο 13 του κειμένου:

(Κ-13.IV.4:2-5) Το εγώ επενδύει πολύ στο παρελθόν, και στο τέλος πιστεύει ότι το παρελθόν είναι η μόνη άποψη του χρόνου που έχει σημασία. Θυμηθείτε ότι η έμφαση του στην ενοχή του δίνει τη δυνατότητα να διασφαλίσει τη συνέχεια του κάνοντας το μέλλον σαν το παρελθόν, κι έτσι αποφεύγοντας το παρόν. Με την αντίληψη που υπαγορεύει ότι πρέπει να

πληρώσει κανείς για το παρελθόν στο μέλλον, το παρελθόν γίνεται ο καθοριστικός παράγοντας του μέλλοντος, και γίνεται ένα συνεχές χωρίς ένα διαμεσολαβητικό παρόν. Διότι το εγώ θεωρεί το παρόν μονάχα ως μια σύντομη μετάβαση προς το μέλλον, μέσα στην οποία φέρνει το παρελθόν προς το μέλλον ερμηνεύοντας το παρόν με όρους παρελθοντικούς.

Έχουμε συζητήσει επαρκώς το συνεχές του εγώ ώστε να μην χρειάζεται να επαναλάβουμε τις δυναμικές του με μεγάλη λεπτομέρεια. «Συνεχές» σύμφωνα με το εγώ είναι η σύνδεση του παρελθόντος και του μέλλοντος, που γίνεται μια άμυνα απέναντι στο «αληθινό» συνεχές του παρόντος που οδηγεί συνεχώς στον Ουρανό. Το συνεχές του εγώ, από την άλλη πλευρά, είναι ο δικός του ουρανός, ο οποίος είναι απλά κόλαση. Οι πιο σημαντικές ψυχολογικές θεωρίες, που τελικά όλες σχεδόν προέρχονται από τον Φρόυντ, είναι παραδείγματα του παραπάνω. Αυτές οι θεωρίες τυπικά υποστηρίζουν, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, ότι το παιδί είναι ο πατέρας του ανθρώπου· δηλαδή, αυτό που συμβαίνει στο παρελθόν μας φυλακίζει και καθορίζει ποιο θα είναι το μέλλον. Είναι σαν οι περασμένες μας εμπειρίες να σκαλίζουν το μέλλον μας σε πέτρα, που ο πυρήνας του δεν μπορεί ποτέ να αλλάξει, απλώς να μεταμφιεστεί. Τα πάντα τότε γίνονται αντιληπτά μέσα από το φίλτρο του ένοχου παρελθόντος μας.

(Κ-13.IV.5:1-3) Το “τώρα” δεν έχει νόημα για το εγώ. Το παρόν απλά του θυμίζει παρελθόντα τραύματα, κι αντιδρά στο παρόν σαν να ήταν το παρελθόν. Το εγώ δεν μπορεί να ανεχθεί απελευθέρωση από το παρελθόν, κι αν και το παρελθόν έχει τελειώσει, το εγώ προσπαθεί να διατηρήσει την εικόνα του αντιδρώντας σαν να ήταν παρόν.

Η αιτία βέβαια που το «τώρα» δεν έχει νόημα είναι ότι στην άγια στιγμή, που είναι τώρα, εγκαταλείπουμε την ενοχή του παρελθόντος και τον φόβο του μέλλοντος που είχαν συγκαλύψει την συνεχή παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Έτσι, όταν λέμε ότι το εγώ δεν μπορεί να αντέξει την απελευθέρωση από το παρελθόν δεν διαφέρει από το να πούμε ότι το εγώ φοβάται την αγάπη, ή ότι το εγώ φοβάται την συγχώρεση. Η έλξη της ενοχής γίνεται έτσι ο τρόπος με τον οποίον το εγώ προστατεύεται από την

Αγάπη του Αγίου Πνεύματος, γιατί η αποδοχή εκ μέρους μας αυτής της Αγάπης σημαίνει το τέλος του συστήματος σκέψης του.

(Κ-13.IV.5:4-5) Αυτό [το εγώ] υπαγορεύει τις αντιδράσεις σας προς εκείνους που συναντάτε στο παρόν από ένα περασμένο σημείο αναφοράς, συσκοτίζοντας την παρούσα πραγματικότητα τους. Σαν αποτέλεσμα, αν ακολουθήσετε τις υπαγορεύσεις του εγώ, θα αντιδράσετε προς τον αδελφό σας σαν να ήταν κάποιος άλλος, κι αυτό σίγουρα θα σας εμποδίσει από το να τον αναγνωρίσετε όπως είναι.

Η αρχική δήλωση προαναγγέλλει επόμενες συζητήσεις για την ιδιαιτερότητα, και ειδικά την ενότητα «Σκιές του Παρελθόντος» στο Κεφάλαιο 17. Αφού βλέπουμε μέσα από το φίλτρο του παρελθόντος, δεν μπορούμε να δούμε το φως του Χριστού που λάμπει στους άλλους. Μάλλον, θα δούμε γύρω τους μόνον μια σκιά από την ενοχή που εμείς έχουμε βάλει εκεί. Την βάζουμε εκεί επειδή την έχουμε προβάλλει από τους νόες μας σαν μια μαγική προσπάθεια να δραπετεύσουμε από την ενοχή του παρελθόντος μας. Ένα παράδειγμα για αυτό είναι οι άνθρωποι που έχουν άλυτα προβλήματα με τους γονείς τους, και γενικά με μορφές εξουσίας, που βλέπουν τότε κάθε μορφή εξουσίας σαν να είναι ο πατέρας τους. Η βαθύτερη προέλευση του προβλήματος εξουσίας σίγουρα είναι η πίστη μας στον διαχωρισμό από τον Θεό, την μόνη Εξουσία. Δείτε, για παράδειγμα τις δύο τελευταίες ενότητες του Κεφαλαίου 3 στο κείμενο για μια συζήτηση πάνω σε αυτό το σημαντικό θέμα (Κ-3.VI, VII).

(Κ-13.IV.5:6-7) Και θα λάβετε μηνύματα απ' αυτόν από το δικό σας παρελθόν, διότι, φέρνοντας το στο παρόν, απαγορεύετε στον εαυτό σας να το αφήσει να φύγει. Και έτσι αρνείστε στον εαυτό σας το μήνυμα της απελευθέρωσης που κάθε αδελφός σας σάς προσφέρει τώρα.

Το «μήνυμα της απελευθέρωσης», που είναι το μήνυμα της συγχώρεσης, είναι ότι δεν υπάρχει παρελθόν επειδή δεν υπάρχει ούτε αμαρτία ούτε και ενοχή. Αυτός είναι ο κρίσιμος παράγοντας επειδή η ενοχή είναι αυτή που διατηρεί άθικτο το σύστημα του χρόνου του εγώ. Επομένως, στην επιλογή μου να δω κάποιον άλλον βρίσκεται η επιλογή μου να δω τον εαυτό μου: ένοχο ή αθώο, φυλακισμένο ή ελεύθερο.

Ερ.: Ο εγκέφαλος πιθανώς έχει προγραμματιστεί ανά τους αιώνες της εξέλιξης να αντιδρά συνεχώς στο παρελθόν. Στην πραγματικότητα, όλη η διαδικασία σκέψης φαίνεται να ασχολείται με αυτό. Ποια μέθοδο θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε για να ξεπεράσουμε αυτό το μοτίβο δράσης-αντίδρασης;

Απ.: Ο Κρισναμούρτι μιλούσε συχνά για αυτό. Το πρώτο βήμα είναι να αναγνωρίσουμε, τουλάχιστον διανοητικά, ποιος ακριβώς είναι ο σκοπός του χρόνου από την άποψη του εγώ. Σε πρακτικό επίπεδο, όταν αρχίζουμε να θυμώνουμε, που σημαίνει ότι ήδη είμαστε ήδη παγιδευμένοι μέσα στο σύστημα σκέψης του εγώ, θα πρέπει να κάνουμε πίσω όσο πιο γρήγορα μπορούμε και να αναγνωρίσουμε ότι είμαστε μπλεγμένοι. Αυτό σημαίνει η «μικρή προθυμία»· πραγματικά, δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Η ιδέα είναι να προσπαθήσουμε να σταματήσουμε την αντίδραση του εγώ όσο πιο κοντά στο αρχικό της σημείο είναι δυνατόν.

Αυτή η διαδικασία, παρεμπιπτόντως, είναι παρόμοια με την Βουδιστική πρακτική να κάνουμε πίσω και να παρατηρήσουμε τις σκέψεις μας, και είναι πάρα πολύ χρήσιμη σαν άσκηση. Δεν προσπαθούμε να σταματήσουμε τις σκέψεις, αλλά απλώς κάνουμε πίσω και τις παρακολουθούμε. Συνεπώς, η δύναμη αυτών των σκέψεων μειώνεται επειδή η δύναμή τους έγκειται στο ότι δεν τις βλέπουμε. Αν κάνουμε πίσω και παρακολουθήσουμε τον εαυτό μας να αναστατώνεται, το κομμάτι μας που παρακολουθεί δεν μπορεί να είναι το κομμάτι που είναι αναστατωμένο. Αυτό ξεκινά την διαδικασία αποδυνάμωσης της ταύτισής μας με το εγώ. Τα Μαθήματα Θαυμάτων εξηγούν ότι δεν έχουμε άλλη επιλογή παρά μόνον να επιλέξουμε είτε το εγώ, είτε το Άγιο Πνεύμα σαν οδηγό μας. Δεν υπάρχουν άλλες εναλλακτικές, και δεν μπορούμε να διαλέξουμε. Όπως εξηγεί το κείμενο:

...δεν μπορείς να αποφασίζεις μόνος σου. Η μόνη ερώτηση είναι πραγματικά με ποιον θα επιλέξεις να το κάνεις. Αυτό είναι όλο και όλο. Δεν θα αποφασίσεις μόνος σου ό,τι και αν αποφασίσεις. Γιατί οι αποφάσεις παίρνονται με είδωλα ή με τον Θεό. Και ζητάς βοήθεια από τον αντί-Χριστό ή από τον Χριστό και αυτός που θα επιλέξεις θα ενωθεί μαζί σου και θα σου πει τί να κάνεις (Κ-30.Ι.14:3-5,7-9).

Το εγώ προσπαθεί να μας διδάξει ότι από την στιγμή που θα αρχίσει ο θυμός, υπάρχει μια αλυσιδωτή αντίδραση που πρέπει να ακολουθήσει την πορεία της ως το τέλος, και τότε μόνον σε κάποια μελλοντική στιγμή – λίγες ώρες, μια ημέρα ή δύο αργότερα, κλπ., – τελειώνει και επιστρέφουμε στην κανονική μας κατάσταση ξανά. Με μια έννοια, βέβαια, είμαστε ακόμα φυλακισμένοι επειδή παραμένουμε θυματοποιημένοι από τον θυμό μέχρι κάποια στιγμή στο μέλλον όταν θα έχουμε ανακτήσει την ειρήνη μας πάλι. Και έτσι αυτή η προσέγγιση βασίζεται ακόμα σε μια γραμμική άποψη του χρόνου, επιβεβαιώνοντας την ιδέα ότι είμαστε δέσμιοι της προηγούμενης μάθησης μας.

Ο τρόπος να αποδράσουμε, επαναλαμβάνω, είναι απλώς να σταματήσουμε την αντίδραση όσο πιο γρήγορα μπορούμε. Πραγματικά, είναι πολύ δύσκολο να το κάνεις αυτό, τουλάχιστον στην αρχή. Αλλά αν ήταν εύκολο, δεν θα μιλούσε ο Ιησούς για την δυσκολία τόσο συχνά όσο το κάνει. Το να κάνουμε ένα βήμα πίσω και να παρακολουθούμε τον εαυτό μας να περνά αυτήν την διαδικασία είναι χρήσιμο ακόμα και αν δεν μπορούμε να την σταματήσουμε. Είναι καλύτερα να παρακολουθείς κάποιον να περνάει αυτήν την διαδικασία από το να είσαι εκατό τοις εκατό μέσα σε αυτήν. Αυτή πράγματι είναι πρόοδος. Και όταν μπορέσουμε να κοιτάξουμε τις επιθέσεις του εγώ μας ήρεμα και στοργικά, δηλ. με την γλυκιά αγάπη του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος δίπλα μας, θα έχουμε ουσιαστικά ολοκληρώσει το δικό μας μέρος στην διαδικασία της συγχώρεσης. Είναι η παρατήρηση με αυτήν την αγάπη δίπλα μας που συνιστά τα τρία βήματα στην συγχώρεση που έχω συζητήσει και αλλού.¹ Συνεχίζουμε τώρα από το μέσον της παραγράφου έξι στην ενότητα «Η Λειτουργία του Χρόνου»:

(Κ-13.IV.6:6) Το εγώ θα συντηρούσε τους εφιάλτες σας, και θα σας εμπόδιζε να αφυπνιστείτε και να κατανοήσετε ότι είναι περασμένοι.

Αυτό θα μπορούσαμε να το σκεφτούμε με την έννοια ότι καθόμαστε μπροστά στην οθόνη έχοντας δύο κουμπιά να πατήσουμε, τα κουμπιά του εφιάλτη και του ευτυχισμένου ονείρου. Το εγώ συνεχώς ενισχύει την ιδέα ότι ο εφιαλτικός κόσμος μας είναι πραγματικότητα: η αμαρτία και η ενοχή είναι τα γεγονότα, και μας αξίζει η

τιμωρία. Όπως είδαμε, αυτή είναι η βάση των παρελθοντικών και μελλοντικών διαστάσεων του συστήματος του χρόνου του εγώ, τι θα ήθελε το εγώ να επιλέξουμε, αντί για το πλήκτρο του Αγίου Πνεύματος που διδάσκει ότι ο μόνος χρόνος είναι το τώρα. Η διδασκαλία Του είναι ότι η συγχώρεση, όχι ο φόβος, είναι η πραγματικότητά μας σε αυτόν τον κόσμο. Την στιγμή της σωστής επιλογής μπαίνουμε στο ευτυχισμένο όνειρο, το οποίο τελικά οδηγεί στην αφύπνισή μας.

Ερ.: Μερικές φορές άνθρωποι που νιώθουν μόνοι στην παρούσα κατάσταση τους περνούν πολύ χρόνο με τις αναμνήσεις της παιδικής τους ηλικίας, ή της παιδικής ηλικίας των παιδιών τους κλπ. Θα μπορούσε αυτό να είναι ένας τρόπος να χρησιμοποιούν το παρελθόν τους για να κρατήσουν άθικτο το όνειρο του εγώ τους;

Αλ.: Απολύτως. Αυτό εννοούν τα Μαθήματα όταν μιλούν για φαντασιώσεις, και οι φαντασιώσεις είναι πάντα ένας αμυντικός μηχανισμός απέναντι σε μια πραγματικότητα με την οποία δεν θέλουμε να ασχοληθούμε. Συνεπώς αποσυρόμαστε επιστρέφοντας σε αναμνήσεις του παρελθόντος – είτε οδυνηρές αναμνήσεις που μας κάνουν να λέμε: «Ήμουν θύμα και γι' αυτό είμαι τόσο δυστυχισμένος», ή ευχάριστες αναμνήσεις που οδηγούν στο : «Τα πράγματα ήταν πολύ ωραία τότε», που βέβαια ποτέ δεν ήταν στην πραγματικότητα. Αλλά πιστεύοντας ότι το παρελθόν μας ήταν ευτυχισμένο μας κάνει να νιώθουμε το ίδιο δυστυχισμένοι όπως όταν το παρελθόν μας ήταν απαίσιο, γιατί έτσι δικαιολογούμαστε για την τωρινή μας εμπειρία θυματοποίησης που έρχεται σε αντίθεση με το υπέροχο παρελθόν μας. Το εγώ θα μας παγιδέψει ανεξάρτητα με την μορφή του ονείρου.

Ας πάμε στην επόμενη παράγραφο:

(Κ-13.IV.7:1-4) Είναι προφανές ότι η αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για τον χρόνο είναι ακριβώς αντίθετη από αυτήν του εγώ. Ο λόγος είναι εξίσου σαφής, επειδή αντιλαμβάνεται τον στόχο του χρόνου με διαμετρικά αντίθετο τρόπο. Το Άγιο Πνεύμα ερμηνεύει τον σκοπό του χρόνου έτσι που αποδεικνύει πως η ανάγκη για χρόνο είναι άχρηστη. Θεωρεί τη λειτουργία του χρόνου ως πρόσκαιρη, ο χρόνος εξυπηρετεί μονάχα τη διδακτική Του λειτουργία, η οποία είναι πρόσκαιρη εξ ορισμού.

Αυτή είναι μια κοινή δομή πολλών ενοτήτων του κειμένου, όπου η άποψη του εγώ είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με αυτήν του Αγίου Πνεύματος. Ο σκοπός του εγώ είναι να μας διδάξει ότι ο χρόνος είναι πραγματικός, ενώ ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος είναι να διδάξει ακριβώς το αντίθετο. Η τελευταία πρόταση είναι στην πραγματικότητα ένα παιχνίδι με τις λέξεις. Η λειτουργία του χρόνου είναι πρόσκαιρη επειδή ο χρόνος δεν πρόκειται να διαρκέσει. Επίσης είναι πρόσκαιρη επειδή συμβαίνει μέσα στον χρόνο, εξ ορισμού. Ο σκοπός του χρόνου που είναι η συγχώρεση, δόθηκε από το Άγιο Πνεύμα σαν απάντηση στον σκοπό του χρόνου για το εγώ, που είναι η ενοχή.

Συνεχίζουμε με ένα απόσπασμα που αναφέρθηκε μερικώς νωρίτερα.

(Κ-13.IV.7:5-7) Η έμφαση του Αγίου Πνεύματος είναι λοιπόν στη μοναδική παράμετρο του χρόνου που μπορεί να εκτείνεται στο άπειρο, διότι το τώρα είναι η πιο κοντινή προσέγγιση της αιωνιότητας που προσφέρει αυτός ο κόσμος. Είναι στην πραγματικότητα του «τώρα», χωρίς παρελθόν ή μέλλον, όπου έγκειται η αρχή της αναγνώρισης της αιωνιότητας. Διότι μόνο το «τώρα» είναι εδώ, και μόνο το «τώρα» παρουσιάζει τις ευκαιρίες για τις ιερές συναντήσεις στις οποίες μπορεί να βρεθεί η λύτρωση.

Λειτουργούμε ακόμα στο δεύτερο επίπεδο, μέσα στην ψευδαισθητική φύση αυτού του κόσμου όπου ο χρόνος φαίνεται γραμμικός – παρελθόν, παρόν και μέλλον. Αλλά το Άγιο Πνεύμα μας βοηθάει να χρησιμοποιήσουμε αυτήν την γραμμικότητα για να συγχωρήσουμε το παρελθόν, να αφήσουμε να φύγει ο φόβος για το μέλλον, και τότε να κρατήσουμε το παρόν. Συνεπώς, σαφώς δεν μιλάμε για την αιωνιότητα, που είναι ανεξάρτητη από τον χρόνο, αλλά περισσότερο για τα βήματα μέσα στο όνειρο που θα μας οδηγήσουν στον ουρανό. Ένα άλλο σημείο: όπως ανέφερα προηγουμένως, δεν πρέπει αυτό να συγχέεται με την έμφαση της Gestalt στο παρόν, το «εδώ και τώρα», επειδή αυτό γίνεται ορατό μόνον μέσα σε ένα γραμμικό πλαίσιο «αυτού του κόσμου». Τα Μαθήματα Θαυμάτων, από την άλλη πλευρά, μας λένε να χρησιμοποιήσουμε το «τώρα» για να μας οδηγήσει εντελώς πέρα από τον χρόνο. Επιπλέον, η καθαρά ψυχολογική προσέγγιση της εκτίμησης του παρόντος τονίζει τα συναισθήματά μας:

ζούμε με τα συναισθήματά μας στο παρόν. Η κατανόηση των Μαθημάτων είναι ότι τα συναισθήματα δεν είναι ο παράγοντας κλειδί, αλλά μάλλον είναι τα αποτελέσματα των σκέψεών μας που προκαλούν αυτά τα συναισθήματα.

Ερ.: Στην πραγματικότητα, δεν είναι αλήθεια να πούμε ότι τα συναισθήματα που υποτίθεται ότι βιώνουμε στο τώρα, σύμφωνα με τους θεραπευτές της Gestalt, στην πραγματικότητα είναι το παρελθόν, σύμφωνα με τα Μαθήματα; Δεν συμβαίνουν πραγματικά στο παρόν, γιατί το πραγματικό «τώρα» είναι μόνον η στιγμή που ενωνόμαστε με κάποιον.

Απ.: Σωστά. Η άποψη της Gestalt είναι ακόμα εγγενώς τοποθετημένη μέσα σε αυτόν τον κόσμο, επειδή τα συναισθήματα που τονίζει συμβαίνουν μέσα στο σώμα, πράγμα που αυτόματα κάνει το παρόν πραγματικό. Η άποψη των Μαθημάτων είναι βέβαια ριζικά διαφορετική. Ωστόσο, πρέπει να πούμε ότι η έμφαση της Gestalt στο «εδώ και τώρα» ήταν μία χρήσιμη διόρθωση της Φροϋδικής αντίληψης ότι το παρόν είναι δέσμιο του παρελθόντος.

Ερ.: Με άλλα λόγια, λες ότι το πρώτο βήμα για να μπορέσεις να κάνεις ένα βήμα πίσω και να παρακολουθήσεις τον εαυτό σου να κάνει κάτι είναι πιο σύμφωνο με το ψυχολογικό μοντέλο, αλλά ότι η αληθινή συγχώρεση θα σε επιτρέψει να προχωρήσεις στο επόμενο βήμα και να αναγνωρίσεις ότι οι σκέψεις και τα συναισθήματα που εκφράζονται στην πραγματικότητα δεν είσαι εσύ;

Απ.: Ναι, αυτό ακριβώς λέω. Είναι το καλοσυνάτο κοίταγμα του εγώ, με την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος δίπλα μας, που μας εκτινάσσει από τον κόσμο του εγώ στον κόσμο του Θεού, απελευθερώνοντάς μας έτσι από την τυραννία των συναισθημάτων – καλών και κακών – ολοκληρωτικά.

(Κ-13.IV.8:1) Το εγώ, από την άλλη πλευρά, βλέπει τον χρόνο σαν να εκτείνεται στη θέση της αιωνιότητας, επειδή όπως και το Άγιο Πνεύμα, το εγώ ερμηνεύει τον στόχο του χρόνου ως δικό του.

Αργότερα, το Κεφάλαιο 15 εξετάζει την χρήση της κόλασης από το εγώ, που στην πραγματικότητα είναι η συνέχεια του εαυτού του (Κ-15.Ι.3-7). Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί εδώ η χρήση της λέξης «εκτείνεται», εξαιτίας της χρήσης της από το εγώ. Σχεδόν πάντα, τα Μαθήματα Θαυμάτων χρησιμοποιούν την «επέκταση» για το Άγιο Πνεύμα. Αυτό το απόσπασμα είναι μια εξαίρεση, και μας δίνει ένα ωραίο παράδειγμα για το πώς ο Ιησούς δεν είναι αυστηρά συνεπής ως προς την μορφή, ενώ είναι αυστηρά συνεπής ως προς το περιεχόμενο.

(Κ-13.ΙV.8:2-4) Η συνέχεια παρελθόντος και μέλλοντος, υπό τη διοίκηση του, είναι ο μόνος στόχος που το εγώ αντιλαμβάνεται για τον χρόνο, και κλείνει πάνω από το παρόν ούτως ώστε να μην μπορεί να εμφανιστεί κανένα χάσμα στη δική του συνέχεια. Η συνέχεια του λοιπόν, θα σας κρατούσε εντός του χρόνου, ενώ το Άγιο Πνεύμα θα σας απελευθερώνει από αυτόν. Είναι η δική Του ερμηνεία για τα μέσα της λύτρωσης που πρέπει να μάθετε ν' αποδέχεστε, εάν επιθυμείτε να συμμετάσχετε στον στόχο Του που είναι η δική σας λύτρωση.

Το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί τον χρόνο, όπως κάνει και το εγώ, αλλά ο σκοπός για τον οποίον χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα τον χρόνο είναι να μας ελευθερώσει από αυτόν, ενώ ο σκοπός του εγώ είναι να μας ριζώσει ακόμα περισσότερο στον κόσμο του. Θα θέλαμε όλοι να μπορούμε να μοιραστούμε τον στόχο του Αγίου Πνεύματος για σωτηρία, επειδή υπάρχει ένα κομμάτι μέσα μας που είναι βαθιά δυστυχισμένο μέσα στον κόσμο που φτιάξαμε. Όμως, πρέπει πρώτα να ξεμάθουμε τα μαθήματα του εγώ ότι ο χρόνος θα μας προστατέψει από την εκδίκηση της αιωνιότητας. Συνεπώς, οι νόες μας πρέπει πρώτα να επιλέξουν να δεχθούν την αλήθεια του Αγίου Πνεύματος για την καλοσύνη Του. Η εφαρμογή της συγχώρεσης είναι το μέσον με το οποίο ξεμαθαίνουμε τις διδασκαλίες του εγώ ότι ο διαχωρισμός είναι η σωτηρία, και μετά ενωνόμαστε με το Άγιο Πνεύμα και ο ένας με τον άλλον καθώς ταξιδεύουμε μαζί μέσα από τον χρόνο προς τον στόχο μας: πρώτα την άγια στιγμή και μετά το σπίτι μας στην αιωνιότητα.

(Κ-13.ΙV.9:1) Κι εσείς, επίσης, θα ερμηνεύσετε τη λειτουργία του χρόνου όπως ερμηνεύετε και τη δική σας λειτουργία.

Αν αποφασίσουμε ότι η λειτουργία μας είναι η επίθεση, ο διαχωρισμός και η διατήρηση του εγώ, τότε σίγουρα θα βλέπουμε τον χρόνο σαν μέσον για την επίτευξη αυτών των στόχων. Αν, από την άλλη πλευρά, λέμε ότι η λειτουργία μας εδώ είναι να συγχωρούμε, τότε θα δούμε τον χρόνο ως μέσον για την εκπλήρωση αυτής της λειτουργίας. Επαναλαμβάνω, αποφασίζουμε πρώτα στο νου μας τι θέλουμε, και μετά σκεπτόμαστε και συμπεριφερόμαστε ανάλογα: Η προβολή φτιάχνει την αντίληψη (K-13.V.3:5; K-21.in.1:1).

(K-13.IV.9:2-4) Εάν δέχεστε τη λειτουργία σας στον κόσμο του χρόνου ως λειτουργία θεραπείας, θα δώσετε έμφαση μόνο στην άποψη του χρόνου στην οποία μπορεί να εμφανιστεί η θεραπεία. Η θεραπεία δεν μπορεί να επιτελεστεί στο παρελθόν. Πρέπει να επιτελεστεί στο παρόν για να απελευθερώσει το μέλλον.

Στην παράδοση της ψυχανάλυσης, όπως και σε άλλα ψυχολογικά συστήματα, η θεραπεία πάντοτε κατευθύνεται στο παρελθόν. Γυρίζουμε πίσω στις πληγές και στις απογοητεύσεις μας του παρελθόντος για να τις απελευθερώσουμε, και αυτό είναι που μας θεραπεύει στο παρόν. Φυσικά, το μόνο που έχει συμβεί είναι ότι το παρελθόν έχει γίνει πραγματικό και καθιερώθηκε ως η αιτία των σημερινών προβλημάτων μας. Ο νους, που υπάρχει μόνον στο παρόν, έχει απογυμνωθεί έτσι από την δύναμή του. Έχοντας γίνει ανίσχυρος, ο νους δεν μπορεί να επιλέξει την αληθινή θεραπεία και την ειρήνη. Η θεραπεία και η ειρήνη που μπορεί να προκύψουν είναι ψεύτικα με την έννοια ότι δεν διαρκούν· η πραγματική αιτία της δυστυχίας – η ενοχή του νου – παρέμεινε ανεξερεύνητη και επομένως αθεράπευτη. Σε ένα άλλο επίπεδο, βέβαια, η θεραπεία επιτυγχάνεται κάθε φορά που δύο άνθρωποι ενώνονται με την επιθυμία να βοηθήσουν και να βοηθηθούν. Αυτή η θεραπεία, όμως, δεν έχει καμιά σχέση με την μορφή της βοήθειας – σε αυτήν την περίπτωση κάποια εφαρμογή της ψυχαναλυτικής θεωρίας – αλλά μάλλον με την ένωση στο επίπεδο του νου θεραπευτή και ασθενή. Το συνοδευτικό φυλλάδιο των Μαθημάτων πάνω στην Ψυχοθεραπεία συζητά το εξής:

Η θεραπεία περιορίζεται από τους περιορισμούς του ψυχοθεραπευτή, όπως περιορίζεται από αυτούς του ασθενή. Ο σκοπός της διαδικασίας, επομένως,

είναι να υπερβεί αυτά τα όρια. Κανείς δεν μπορεί να το κάνει μόνος του, αλλά όταν ενωθούν, η δυνατότητα για υπέρβαση όλων των περιορισμών τους έχει δοθεί. Τώρα η έκταση της επιτυχίας τους εξαρτάται από το πόσο από αυτό το δυναμικό είναι πρόθυμοι να χρησιμοποιήσουν... Η πρόοδος γίνεται θέμα απόφασης... Αλλά στο τέλος πρέπει να υπάρχει κάποια επιτυχία. Ο ένας ζητά βοήθεια· κάποιος άλλος ακούει και προσπαθεί να απαντήσει με την μορφή της βοήθειας. Αυτός είναι η φόρμουλα για την σωτηρία, και πρέπει να θεραπεύει (Ρ-2.ΙΙΙ.2:1-4,6; 3:3-5).

(Κ-13.ΙV.9:5-6) Αυτή η ερμηνεία συνδέει το μέλλον με το παρόν, κι εκτείνει το παρόν μάλλον παρά το παρελθόν. Αλλά αν ερμηνεύσετε τη λειτουργία σας ως καταστροφική, θα χάσετε τη θέα του παρόντος και θα προσκολληθείτε στο παρελθόν για να διασφαλίσετε ένα καταστροφικό μέλλον.

Η πρώτη πρόταση αναφέρεται βέβαια στην ερμηνεία του Αγίου Πνεύματος σε σχέση με το τι κάνει η αληθινή θεραπεία. Το μέλλον μας τώρα γίνεται μια επέκταση της θεραπείας του παρόντος, η οποία ακυρώνει την πίστη στις αμαρτίες του παρελθόντος. Η επακόλουθη ειρήνη τώρα επεκτείνεται μέσα από μας, στις διαστάσεις και του χρόνου (από το παρόν στο μέλλον) και του χώρου (ο ένας στον άλλον). Αν πιστεύω, όμως, ότι η λειτουργία μου είναι να καταστρέφω, θα νιώσω ένοχος. Εστιαζόμενος στις αμαρτίες του παρελθόντος μου, θα τις προβάλλω τώρα στο μέλλον. Αναπόφευκτα, ακολουθώντας τον νόμο του εγώ, αυτές οι προβολές από τον νου μου θα επιστρέψουν να μου επιτεθούν. Όπως δηλώνει το κείμενο:

... Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αυτοί που προβάλλουν επαγρυπνούν για την ασφάλειά τους. Φοβούνται ότι οι προβολές τους θα επιστρέψουν και θα τους βλάψουν. Πιστεύοντας ότι έχουν διώξει τις προβολές τους από τον δικό τους νου, πιστεύουν επίσης ότι οι προβολές τους προσπαθούν ύπουλα να επιστρέψουν ξανά μέσα (Κ-7.VΙΙΙ.3:9-11).

Επομένως, η ενοχή μου για τις σκέψεις μου να καταστρέψω τον κόσμο απαιτεί ότι ο κόσμος θα προσπαθήσει να με καταστρέψει. Αυτές οι προβολές της ενοχής, και όχι ένας «αντικειμενικός» εξωτερικός κόσμος, είναι συνεπώς η βάση όλου του φόβου. Τα

Μαθήματα συνεχώς τονίζουν ότι η βασική τάση του εγώ είναι να καταστρέψει: τον Ουρανό, τον Θεό, και τον Χριστό. Και αυτή η καταστροφή πηγάζει και θα τελειώσει μόνο μέσα στο νου, παρά τις φαινομενικές μορφές στον κόσμο.

(Κ-13.IV.9:7) Κι ο χρόνος θα είναι έτσι όπως εσείς τον ερμηνεύετε, διότι από μόνος του δεν είναι τίποτα.

Όπως το κάθε τι στον κόσμο, ο χρόνος είναι ουδέτερος. Παρόλο που το εγώ τον κατασκεύασε σαν επίθεση, ο χρόνος γίνεται ουδέτερος στο βαθμό που έχουμε επιλογή αν θα συνεχίσουμε να χρησιμοποιούμε τα πράγματα του κόσμου με σκοπό την επίθεση, ή θα τα χρησιμοποιούμε ως μέσο για να συγχωρέσουμε την επίθεση.

Ερ.: Τί γίνεται αν συμβαίνει να είσαστε προσανατολισμένοι στη σταδιοδρομία σας, και βλέπετε τη λειτουργία σας ως κηπουρός ή ως ταχυδρόμος, αντί να κατανοήσετε την σχέση μεταξύ καριέρας και των δύο σκοπών για τους οποίους μιλάνε εδώ τα Μαθήματα;

Απ.: Για σένα λοιπόν, ο χρόνος θα μπορούσε να είναι ένα μέσον για να σε μετακινήσει από το τρομακτικό παρόν στο οποίο αισθάνεσαι ότι βρίσκεσαι. Έτσι μπορείς να ανυπομονείς πότε θα έρθει η ημέρα να συνταξιοδοτηθείς και να ελευθερωθείς από αυτό που αντιλαμβάνεσαι σαν την επίπονη δουλειά του ταχυδρόμου, κηπουρού ή ό,τι άλλο. Ο χρόνος τότε βιώνεται σαν φυλακή στο παρόν από την οποία έχεις κάποια μελλοντική ελπίδα διαφυγής, και προφανώς ο χρόνος έχει γίνει πολύ πραγματικός, όντας το μέσον που χρησιμοποιείται από το εγώ για να «δραπετεύσεις» από το οδυνηρό «παρόν».

Ακόμα και αν αγαπάς την δουλειά σου επειδή σου αρέσει, θα έχεις και πάλι τον ίδιο φόβο, αν και σε διαφορετική μορφή: «Αγαπώ την δουλειά μου, αλλά τι θα γίνει αν την χάσω για λόγους υγείας, αν απολυθώ ή αν συνταξιοδοτηθώ; Τι θα κάνω τότε;» Η ευχαρίστηση που έχει σχέση με την μορφή και βιώνεται στο φαινομενικό παρόν είναι ευπρόσβλητη στις αλλαγές του μέλλοντος, και σε αυτή την περίπτωση ο χρόνος γίνεται πραγματικός επειδή γίνεται εχθρός. Σε αυτά τα παραδείγματα ο χρόνος δεν

θεωρείται συνειδητά καταστροφικός, αλλά μπορούμε να δούμε ότι το βαθύτερο περιεχόμενό του σίγουρα δεν είναι η αγάπη.

Ερ.: Τελικά, ζώντας στον χρόνο είναι μια φυλακή, επειδή οι περιορισμοί του περιορίζουν) την αληθινή μας ελευθερία να ζούμε στο παρόν με το Άγιο Πνεύμα. Όμως, υπάρχουν τόσο πολλοί τρόποι με τους οποίους ριζώνουμε σε αυτόν τον κόσμο. Μας απορροφά τόσο εύκολα στις απαιτήσεις του κόσμου να γίνουμε κάποιοι, να κάνουμε κάτι, να αυξήσουμε τις γνώσεις μας κλπ. Είναι πράγματι δυνατόν να ζούμε στον κόσμο του χρόνου, και να μην εγκλωβιστούμε σε αυτόν νιώθοντας φυλακισμένοι ή εξωγήινοι;

Απ.: Απόλυτα. Ο Ιησούς το έκανε, και έχει γίνει το πρότυπο που επιδιώκουμε να μιμηθούμε για το δικό μας ταξίδι στο χρόνο. Σε πολλά γραπτά τους, οι Γνωστικοί χρησιμοποίησαν ακριβώς τις λέξεις που βρίσκουμε στα Μαθήματα Θαυμάτων σχετικά με το ότι βλέπουμε τους εαυτούς μας σαν ξένους, εξωγήινους και φυλακισμένους σε αυτόν τον κόσμο. Αυτοί οι Γνωστικοί ανυπομονούσαν να δραπετεύσουν από τον κόσμο. Αλλά, βλέπεις, και αυτοί επίσης προσκολλήθηκαν στην ψευδαίσθηση ότι ο κόσμος του χρόνου και του χώρου είναι πραγματικός. Αυτός είναι ο λόγος που κατέληξαν να κάνουν τα ίδια λάθη που βρίσκουμε σε άλλα θρησκευτικά κινήματα.

Το σωστό, ωστόσο, είναι να αναγνωρίσουμε ότι ενώ είμαστε ξένοι εδώ, μπορούμε όμως να ταυτιστούμε με τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος για τον κόσμο. Έτσι, η στάση μας μετατοπίζεται, και καθίσταται δυνατό να είμαστε σε αυτόν τον κόσμο και να μην υποφέρουμε, όχι επειδή αρνούμαστε τα φαινομενικά βάσανα του κόσμου, αλλά μάλλον επειδή συνειδητοποιούμε ότι το σώμα έχει ένα διαφορετικό νόημα και σκοπό. Περισσότερο να το πούμε, αυτή η μετατόπιση δεν είναι εύκολη. Απαιτείται μεγάλη προθυμία και εκπαίδευση από εκεί που είσαι στην αρχή προσκολλημένος στο σώμα, μετά να συνειδητοποιήσεις ότι μπορείς να το δεις διαφορετικά. Έχουμε όλοι αφεθεί να υποστούμε την τρομακτικά μεγάλη υπέρ-εκπαίδευση που μας δίδαξε ότι το σώμα έχει σαν σκοπό να χρησιμοποιηθεί για επίθεση και διαχωρισμό, και ότι με την σειρά του θα δεχθεί επίθεση, θα υποφέρει, θα θυσιαστεί και θα πεθάνει. Μιλάμε για μια

πολύ ισχυρή μετατόπιση στον τρόπο που σκεφτόμαστε. Για αυτήν την εκπαίδευση γράφει ο Ιησούς:

Κανείς ... δεν θα μπορούσε ποτέ να αμφιβάλλει για την δύναμη της μαθησιακής σας ικανότητας. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο. Ο κόσμος φτιάχτηκε από αυτήν, και ακόμα και τώρα δεν εξαρτάται από τίποτα άλλο. Τα μαθήματα που διδάξατε στον εαυτό σας έχουν τόσο βαθιά μαθευτεί και παγιωθεί που υψώνονται σαν βαριές κουρτίνες για να συσκοτίσουν τα απλά και τα ολοφάνερα...Συνεχίσατε, κάνοντας κάθε βήμα, όσο δύσκολο και αν ήταν, χωρίς παράπονα, μέχρι που κτίσθηκε ένας κόσμος που σας ταίριαζε. Και κάθε μάθημα που φτιάχνει τον κόσμο εγείρεται από το πρώτο επίτευγμα της μάθησης· ένα τερατούργημα τόσο μεγάλο που η φωνή του Αγίου Πνεύματος φαίνεται μικρή και ήρεμη μπροστά στο μέγεθός του. Ο κόσμος άρχισε με ένα παράξενο μάθημα, αρκετά ισχυρό ώστε να κάνει τον Θεό να ξεχαστεί, και τον Υιό Του έναν ξένο στον ίδιο του τον εαυτό, σε εξορία από τον οίκο όπου ο Ίδιος ο Θεός τον εγκατέστησε. (Κ-31.Ι.3:1-4; 4:3-5).

Αυτή η διαδικασία της επανεστίασης της σκέψης μας μπορεί να γίνει ιδιαίτερα επικίνδυνη επειδή το εγώ θα τρυπώσει εντέχνως στα πάντα, σαν πέμπτη φάλαγγα. Το σύνθημά του λοιπόν θα ήταν: «Αν δεν μπορείς να τους συντρίψεις, ενώσου μαζί τους.» Έτσι, το εγώ παίρνει ένα βιβλίο σαν τα Μαθήματα Θαυμάτων, τόσο χωρίς εγώ όσο ένα βιβλίο θα μπορούσε να είναι, και θα το χρησιμοποιεί για τους σκοπούς του. Όπως είπε ο Ιησούς για την προσοχή με την οποία γράφτηκαν τα Μαθήματα:

...Έκανα κάθε προσπάθεια να χρησιμοποιήσω λέξεις που είναι σχεδόν αδύνατον να διαστρεβλωθούν, αλλά είναι πάντα δυνατόν να διαστρεβλώσεις τα σύμβολα αν το θέλεις. (Κ-3.Ι.3:11).

Το εγώ είναι πολύ επιδέξιο στη λειτουργία του, το λιγότερο που μπορούμε να πούμε.

Ερ.: Πραγματικά μιλάς για την αλλαγή που είναι απαραίτητη για να ξεκολλήσουμε και που δεν μπορεί καν να εκφραστεί με λέξεις. Φαίνεται σχεδόν σαν να είναι μια

μυστηριώδους διαδικασία, κάτι σαν ένα κλικ, μια ενόραση, ή αναγνώριση που θα μας μετατοπίσει αμέσως έξω από τα εγώ μας.

Απ.: Ναι, και είναι έτσι επειδή η μετατόπιση συμβαίνει πέραν της δικής μας συνειδητής επίγνωσης. Θυμηθείτε ότι το θέμα δεν είναι τι συμβαίνει στον κύκλο στα δεξιά, αν γυρίσουμε στο Σχεδ.3, αλλά κυρίως σχετίζεται με την επιλογή που κάνει ο παρατηρητής και που είναι τελικά πέρα από αυτόν τον κόσμο του χρόνου και του χώρου. Ο παρατηρητής, επαναλαμβάνω, είναι έξω από τον χρόνο και δεν είναι ο εαυτός που βιώνουμε συνειδητά. Όπως έχουμε όλοι βιώσει και προσέξει, αυτή η διαδικασία δεν είναι εύκολη. Είναι σχετικά απλό να εφαρμόσουμε αυτά τα Μαθήματα, πιστεύοντας ότι πραγματικά κάνουμε αυτό που λένε, όταν στην πραγματικότητα δεν έχουμε καν αρχίσει να κατανοούμε το βάθος τους. Δεν είναι απλώς μια διαδικασία να αγαπήσεις τους πάντες, παρόλο που αυτήν την αγάπη τελικά διδάσκει ο Ιησούς. Το να μάθεις να αγαπάς όπως έκανε εκείνος απαιτεί μια τεράστια μεταστροφή σκέψης. Όταν αυτό το έργο αρχίζει να μας φαίνεται δυσβάσταχτο, είναι πάντα χρήσιμο να θυμόμαστε την διαβεβαίωση του Ιησού, που αναφέρθηκε νωρίτερα, ότι «το αποτέλεσμα είναι τόσο σίγουρο όσο ο Θεός» (Τ-4.Π.5:8).

Ας γυρίσουμε τώρα στο Κεφάλαιο 6 του κειμένου, «Η Εναλλακτική Λύση στην Προβολή». Εδώ πάλι τα Μαθήματα περιγράφουν την διαφορά ανάμεσα στην χρήση του χρόνου από το Άγιο Πνεύμα και από το εγώ, αλλά τώρα η διαφορά παρουσιάζεται με άλλον τρόπο.

(Κ-6.Π.10:1) Το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί τον χρόνο αλλά δεν πιστεύει σε αυτόν.

Αυτή η δήλωση βασίζεται στην γνωστή βιβλική ιδέα ότι είσαι στον κόσμο αλλά όχι από αυτόν: να ζεις σε έναν κόσμο μορφών και συμβόλων, προσκολλημένος σε αυτά, και όμως να αναγνωρίζεις την βασική τους μη πραγματικότητα. Ίσως η σαφέστερη έκφραση αυτού του θέματος βρίσκεται στο Μάθημα 184:

Θα ήταν πράγματι παράξενο αν σου είχε ζητηθεί να ξεπεράσεις όλα τα σύμβολα του κόσμου, ξεχνώντας τα για πάντα· σου ζητήθηκε ωστόσο να αναλάβεις μια αποστολή διδασκαλίας. Έχεις ανάγκη να χρησιμοποιήσεις για λίγο τα σύμβολα του κόσμου. Μην εξαπατάσαι όμως και εσύ από αυτά. Δεν αντιπροσωπεύουν τίποτα απολύτως ... Χρησιμοποίησε όλα τα ασημαντα ονόματα και σύμβολα που σκιαγραφούν τον κόσμο του σκοταδιού. Όμως μην τα δέχεσαι σαν την δική σου πραγματικότητα. (Ασκ-Μ.Ι.184.9:1-4; 11:1-2).

Όταν συζητήσουμε στο επόμενο κεφάλαιο τα αποσπάσματα των Μαθημάτων Θαυμάτων που αναφέρονται στο σχέδιο του Αγίου Πνεύματος για μας, όπως και στην λύση των προβλημάτων αυτού του κόσμου από Αυτό, θα αναγνωρίσουμε ότι αποσπάσματα από το κείμενο όπως το παραπάνω είναι παράδειγμα πώς ο Ιησούς μας μιλάει στα Μαθήματα με έναν τρόπο ώστε να μπορέσουμε να καταλάβουμε. Έτσι μιλάει για το Άγιο Πνεύμα σαν να είναι ένα πρόσωπο το Οποίο, εδώ, χρησιμοποιεί τον χρόνο, αλλά δεν πιστεύει σε αυτόν. Και έτσι, οτιδήποτε έφτιαξε το εγώ για να εξυπηρετήσει τον σκοπό του, μπορεί τώρα το Άγιο Πνεύμα να το χρησιμοποιήσει διαφορετικά.

(Κ-6.Π.10:2-3) Προερχόμενο από τον Θεό [το Άγιο Πνεύμα] χρησιμοποιεί τα πάντα για καλό, αλλά δεν πιστεύει σε ό,τι δεν είναι αληθινό. Αφού Το Άγιο Πνεύμα είναι στον νου σου, ο νους σου επίσης μπορεί να πιστέψει μόνο ό,τι είναι αληθινό.

Επαναλαμβάνω, το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί τα πάντα σε αυτόν τον κόσμο για να μας διδάξει τι είναι αλήθεια και τι ψευδαίσθηση, αλλά δεν πιστεύει σε τίποτα σε αυτόν τον κόσμο επειδή δεν είναι το βασίλειο της αλήθειας. Ο κόσμος είναι είτε όλος αληθινός, είτε όλος ψεύτικος, και αυτό που είναι πρέπει επομένως να είναι το αντίθετο του Ουρανού. Συνεπώς, εάν ο Θεός είναι αληθινός, ο κόσμος πρέπει να είναι εντελώς ψεύτικος. Το μέρος του νου μας (που αναφέρεται ως ορθός νους στα πρώτα κεφάλαια του κειμένου) στο οποίο κατοικεί το Άγιο Πνεύμα είναι το μέρος που μοιράζεται την αναγνώρισή Του για το τι είναι αληθινό και τι ψεύτικο. Σε αυτόν τον κόσμο, στο Επίπεδο Ένα, τίποτα δεν είναι αληθινό. Όμως, στο Επίπεδο Δύο, όλα όσα αντανακλούν την συγχώρεση και την θεραπεία είναι αληθινά· ψεύτικο είναι

οτιδήποτε ενισχύει τον διαχωρισμό και την επίθεση. Η αναγνώριση αυτής της διαφοράς προέρχεται από τον ορθό νου μας.

(Κ-6.Π.10:4-8) Το Άγιο Πνεύμα μπορεί να μιλάει μόνον για αυτό, γιατί μιλάει για τον Θεό. Σου λέει να επαναφέρεις όλο το νου σου στον Θεό, από όπου ποτέ δεν έφυγε. Αν ο νους σου δεν εγκατέλειψε ποτέ τον Θεό, αρκεί μόνο να το αντιληφθείς αυτό και θα επιστρέψει. Η πλήρης επίγνωση της Επανόρθωσης είναι λοιπόν η αναγνώριση ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Το εγώ δεν μπορεί να αντιταχθεί επειδή αυτή είναι μια κατηγορηματική δήλωση ότι το εγώ δεν παρουσιάστηκε ποτέ.

Δεν θα μπορούσαμε να ζητήσουμε μια σαφέστερη δήλωση για την Επανόρθωση, και τι συνεπάγεται η αποδοχή της. Πιστεύουμε ότι εγκαταλείψαμε τον Θεό, αλλά στην πραγματικότητα δεν συνέβη το αδύνατον. Το γεγονός ότι χρησιμοποιείται η λέξη «αντίληψη» («αρκεί μόνον να το αντιληφθείς αυτό και θα επιστρέψει») μας λέει ότι ο Ιησούς μιλάει για αυτόν τον κόσμο. Η αντίληψη της αληθινής πραγματικότητας του νου είναι αυτό που τα Μαθήματα ονομάζουν αληθινή αντίληψη ή πραγματικό κόσμο. Είναι από αυτό το σημείο που αρχίζει το τέλος του χρόνου, και κορυφώνεται με το τελευταίο βήμα του Θεού. Συνεπώς, η αποδοχή της Επανόρθωσης είναι η άρνηση του «γεγονότος» του εγώ ότι ο διαχωρισμός πραγματικά συνέβη.

Η τελευταία φράση αυτού του αποσπάσματος είναι από την δήλωση στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο στην οποία ο Ιησούς λέει στον Πέτρο: «Και επίσης σου λέω αυτό, ότι εσύ είσαι ο Πέτρος, και πάνω σε αυτήν την πέτρα θα κτίσω την εκκλησία μου· και οι πύλες της κόλασης δεν θα αντιταχθούν σε αυτήν.» (Κατά Ματθαίον 16:18, KJV). Το εγώ δεν μπορεί να σταματήσει την αναγνώριση ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ, επειδή αυτή η αλήθεια είναι ήδη παρούσα στους νόες μας μέσω του Αγίου Πνεύματος. Αυτή η αλήθεια βέβαια φέρνει μαζί της την αλήθεια ότι το εγώ ποτέ δεν υπήρξε. Αυτή η υπόμνηση του ευαγγελίου, παρεμπιπτόντως, εμφανίζεται συχνά στα Μαθήματα, όπως σε αυτήν την αναφορά στην αρχή του κειμένου, που παρουσιάσαμε νωρίτερα:

...Το Βασίλειο είναι τέλεια ενωμένο και τέλεια προστατευμένο, και το εγώ δεν θα υπερισχύσει απέναντί του. Αμήν.

Αυτό είναι γραμμένο σε μορφή προσευχής επειδή είναι χρήσιμο σε στιγμές πειρασμού. Είναι μια δήλωση ανεξαρτησίας (Τ-4.ΙΙΙ.1:12 - 2:2).

(Κ-6.ΙΙ.11:1) Το εγώ μπορεί να αποδεχθεί την ιδέα της αναγκαιότητας της επιστροφής, επειδή μπορεί πανεύκολα να κάνει αυτή την ιδέα να φαίνεται δύσκολη.

Έτσι, μια από τις βασικές τεχνικές του εγώ παρουσιάζεται εδώ. Σε ένα επίπεδο, όλοι γνωρίζουμε ότι αυτό που μας ζητάνε να κάνουμε τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι δύσκολο. Αλλά, λέγοντας αυτό και επιτρέποντας αυτήν την «πραγματικότητα» να επηρεάσει την αποδοχή μας της Επανόρθωσης στο παρόν είναι σαν να πέφτουμε στην παγίδα να κάνουμε τον χρόνο πραγματικό, που είναι ο απώτατος σκοπός του εγώ.

Ερ.: Αυτός ο ελιγμός του εγώ μας βάζει πάλι πίσω σε μία αντίστοιχη κατάσταση διαγράφοντας την άγια στιγμή, έτσι δεν είναι;

Αλ.: Σωστά. Γι' αυτό, όπως είπα και προηγουμένως, τα Μαθήματα τονίζουν ότι η σωτηρία είναι τώρα, που σημαίνει ότι μπορούμε να σταματήσουμε την λειτουργία εκείνης της τρομερής ταινίας του εγώ που παρακολουθούμε στην οθόνη του βίντεο. Η εστίαση έτσι βρίσκεται πάντοτε στον παρατηρητή, ο οποίος είναι πέρα από τον χρόνο, όχι ακόμα στην αιωνιότητα, αλλά πέρα από τον χρόνο. Από αυτήν την θέση στους νόες μας μπορούμε να επιλέξουμε ποιες πλευρές του χρόνου θα παρατηρήσουμε. Οι πλευρές του χρόνου που το Άγιο Πνεύμα μας συμβουλεύει να παρακολουθήσουμε είναι αυτές του ευτυχισμένου ονείρου.

(Κ-6.ΙΙ.11:2) Όμως, το Άγιο Πνεύμα σου λέει ότι ακόμα και η επιστροφή δεν είναι απαραίτητη, επειδή αυτό που δεν συνέβη ποτέ δεν μπορεί να παρουσιάζει δυσκολία.

Εδώ είναι που τα Μαθήματα θαυμάτων διαφέρουν από τις πνευματικότητες του κόσμου (από όλες σχεδόν) που λειτουργούν μέσα σε ένα γραμμικό πλαίσιο χρόνου, στο οποίο ακυρώνουμε τις αμαρτίες του παρελθόντος με τις τωρινές μας πράξεις, προετοιμαζόμενοι για το μέλλον – όλες κάνουν τον χρόνο πραγματικό. Όπως λένε τα Μαθήματα στην ενότητα «Δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα» (Κ-18.VII.4:10-11), αυτό δεν σημαίνει ότι τα άλλα μονοπάτια δεν θα έχουν αποτέλεσμα, που πρέπει να έχουν, αν ο στόχος τους είναι ο Θεός. Αλλά θα χρειαστεί πολύ περισσότερος χρόνος εξαιτίας της πραγματικότητας που εναρμονίζεται με τα χρονικά κόλπα του εγώ.

(Κ-6.II.11:3-4) Ωστόσο μπορείτε να κάνετε την ιδέα της επιστροφής και αναγκαία και δύσκολη. Όμως είναι απολύτως ξεκάθαρο ότι η τελειότητα δεν έχει ανάγκη από τίποτα και ότι δεν μπορείτε να βιώνετε την τελειότητα σαν να είναι κάποιος δύσκολος στόχος, επειδή είστε αυτή ακριβώς η τελειότητα.

Ακόμα και αν χρησιμοποιήσουμε την παρομοίωση του χαλιού, όπως κάνουμε στο δεύτερο σχεδιάγραμμα, είμαστε μέσα στο πλαίσιο του συστήματος του εγώ επειδή το χαλί καθρεφτίζει μια γραμμική διαδικασία· συγκεκριμένα ότι απομακρυνθήκαμε από τον Θεό στην αρχή, και τώρα πρέπει να επιστρέψουμε. Γι' αυτό, παρόλο που τα Μαθήματα Θαυμάτων μιλάνε για ένα ταξίδι, μας θυμίζουν πολύ συχνά ότι το ταξίδι έχει ήδη τελειώσει και είμαστε τέλειοι μέσα στον Θεό. Όπως αναφέρθηκε νωρίτερα, το πρώτο Κεφάλαιο του κειμένου συζητά για αυτήν την «επιστροφή» με όρους οριζόντιας δομής που βασίζεται στον χρόνο, και κάθετης η οποία υπερβαίνει τον χρόνο και υπάρχει μόνον στο παρόν (στην άγια στιγμή) (Κ-1.II.6:1-3). Το θαύμα, έτσι, είναι η απότομη μετατόπιση από το οριζόντιο επίπεδο στο κάθετο.

(Κ-6.II.11:5-6) Με αυτό τον τρόπο θα πρέπει να αντιλαμβάνεστε τις δημιουργίες του Θεού ευθυγραμμίζοντας όλες τις αντιλήψεις σας με τη μία και μοναδική γραμμή την οποία βλέπει το Άγιο Πνεύμα. Αυτή είναι η απευθείας γραμμή επικοινωνίας με τον Θεό και κάνει τον νου σας να συγκλίνει με τον Νου του Θεού.

Αυτό θα μπορούσε να είναι ένα παράδειγμα του ελατηρίου στο Σχεδιάγραμμα 6, που εξετάσαμε νωρίτερα. Το ελατήριο με όλες τις καμπύλες του αντιπροσωπεύει τους διαφορετικούς τρόπους με τους οποίους αντιλαμβανόμαστε, τα μετακινούμενα και μεταβαλλόμενα μοτίβα του κόσμου που αντιλαμβανόμαστε. Όταν οι αντιλήψεις μας ευθυγραμμιστούν από την συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος έτσι ώστε να βλέπουμε τα πάντα και τους πάντες ότι υπηρετούν τον ίδιο σκοπό, το ελατήριο τεντώνεται και δεν υπάρχουν διαφορές: βλέπουμε τον καθένα σαν αδελφό ή αδελφή εν Χριστώ, που ζητά αγάπη ή εκφράζει αγάπη. Όλες τις καταστάσεις επομένως τις βλέπουμε σαν ευκαιρίες που μας βοηθούν να μάθουμε αυτό το μάθημα. Το ελατήριο έτσι αντιπροσωπεύει την γραμμική άποψη του χρόνου: παρελθόν, παρόν και μέλλον. Το πλήρες τέντωμά του συμβολίζει το να ζούμε μόνον στην παρούσα στιγμή, στο τώρα που είναι μια άγια στιγμή και ο πραγματικός κόσμος. Σε αυτό το σημείο, είμαστε σε «απευθείας γραμμή επικοινωνίας» με τον Θεό αφού όλες οι παρεμβολές στην ενθύμησή Του έχουν απομακρυνθεί.

(Κ-6.Π.11:7) Πουθενά σε αυτή την αντίληψη δεν υπάρχει διαμάχη, επειδή όλη η αντίληψη καθοδηγείται από το Άγιο Πνεύμα του οποίου ο Νους είναι προσηλωμένος στον Θεό.

Στην αρχική υπαγόρευση υπήρξε κάποια συζήτηση ανάμεσα στον Ιησού και στην Έλεν πάνω στην Φροϋδική έννοια της προσήλωσης, που κατέληξε σε αρκετά λογοπαίγνια. Εν ολίγοις, προσήλωση συμβαίνει όταν κάποιο άλυτο πρόβλημα της παιδικής ηλικίας μένει καρφωμένο στην ψυχή, και μετά, οτιδήποτε βιώσει αυτό το πρόσωπο στο μέλλον τον γυρίζει σε αυτό. Η κεντρική ιδέα σε αυτό το απόσπασμα είναι ότι οι νόες μας δεν πρέπει να καθελώνονται στο παρελθόν, αλλά μόνον στον Θεό. Και έτσι όλες μας οι εμπειρίες εδώ θα γίνουν κατανοητές κάτω από το φως του Θεού, και η συμπεριφορά μας θα καθοδηγείται αυτόματα από την Φωνή Του.

(Κ-6.Π.11:8-9) Μόνο το Άγιο Πνεύμα μπορεί να λύσει τις διαμάχες, επειδή μόνο στο Άγιο Πνεύμα δεν υπάρχουν διαμάχες. Το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται μόνον ό,τι είναι αληθινό στον νου σας και προεκτείνει προς τα έξω μόνον σε ό,τι είναι αληθινό στους νόες των άλλων.

Άλλη μια σαφής δήλωση των Μαθημάτων που δηλώνει ότι αυτό δεν μπορούμε να το κάνουμε μόνοι μας. Κάθε σκέψη καλοσύνης που έχουμε δεν προέρχεται από μας, αλλά από το Άγιο Πνεύμα στο νου μας. Μόνον αυτή η παρουσία της Αγάπης είναι χωρίς σύγκρουση. Είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι αγάπη χωρίς σύγκρουση δεν υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο (Κ-4.III.4:6). Όλη η αγάπη μας θα έχει κάποια πλευρά σύγκρουσης μέσα της επειδή δεν θα είμαστε σε αυτόν τον κόσμο αν δεν είχαμε ήδη κάνει πραγματική την εσωτερική σύγκρουση με το εγώ. Στην πραγματικότητα, από την οπτική γωνία του Αγίου Πνεύματος αυτός είναι ο λόγος που είμαστε εδώ: να καταργήσουμε αυτήν την σύγκρουση.

Όμως, παρόλο που καθαρή αγάπη δεν μπορεί να εκφραστεί σε αυτόν τον κόσμο, μπορεί να εκφραστεί από το Άγιο Πνεύμα μέσα από μας όταν επιλέξουμε να συγχωρήσουμε. Επαναλαμβάνω, αυτός είναι ο λόγος που είμαστε εδώ: να μάθουμε πώς να συγχωρούμε. Και έτσι η ύπαρξή μας στον κόσμο και η επιλογή του πνευματικού μας δρόμου ήδη αντανakλά μια απόφαση του νου να επιστρέψει στο Άγιο Πνεύμα σαν Δάσκαλό μας. Η βασική ιδέα των Μαθημάτων Θαυμάτων επομένως είναι να μάθουμε να ακυρώνουμε την ενοχή στους νόες μας, πράγμα που επιτρέπει στην αντίληψη του Αγίου Πνεύματος να επεκταθεί μέσα από μας. Σε αυτό το σημείο αντιλαμβανόμαστε ως πραγματικό μόνον το φως του Χριστού μέσα μας, και ως εκ τούτου και μεταξύ μας.

Επιστρέφουμε τώρα στην ενότητα «Χρόνος και Αιωνιότητα» του κειμένου.

(Κ-5.VI.1:1-3) Ο Θεός μέσα στη γνώση Του δεν περιμένει αλλά μέσα στην Βασιλεία του είναι στερημένος όσο εσείς περιμένετε. Όλοι οι Υιοί του Θεού περιμένουν την επιστροφή σας, όπως και εσείς τη δική τους. Η καθυστέρηση δεν έχει καμιά σημασία στην αιωνιότητα αλλά είναι τραγική μέσα στον χρόνο.

Επειδή πιστεύουμε ότι έχουμε φύγει από το Βασίλειο, εμείς είμαστε αυτοί που νιώθουμε στερημένοι και περιμένουμε την επιστροφή μας· όχι ο Θεός, ο Οποίος γνωρίζει ότι ποτέ δεν φύγαμε αληθινά. Συνεπώς, στο επίπεδο της αλήθειας είμαστε όλοι ένα στον Ουρανό, όμως μέσα στο όνειρο περιμένουμε τις φαινομενικά

διαχωρισμένες ταυτότητές μας να επιστρέψουν στο σπίτι. Η καθυστέρηση στην επιστροφή μας είναι «τραγική» εξαιτίας όλου του πόνου που μας προκαλεί. Αν κοιτάξετε το Σχεδιάγραμμα 3 και σκεφτείτε ότι καθόσαστε μπροστά σε μια οθόνη επιλέγοντας συνεχώς να παρακολουθείτε ταινίες τρόμου, θυσίας και βασάνων, θανάτου και πόνου, αυτό πράγματι είναι τραγικό. Δεν είναι τραγικό από την οπτική γωνία της αιωνιότητας, αφού είμαστε ήδη στο σπίτι στην αιωνιότητα, αλλά είναι τραγικό εξαιτίας των εφιαλτικών ονείρων στα οποία υποβάλλουμε συνεχώς τους εαυτούς μας.

(Κ-5.VI.1:4-5) Έχετε επιλέξει να βρίσκεστε μέσα στον χρόνο κι όχι στην αιωνιότητα και γι' αυτό πιστεύετε ότι βρίσκεστε μέσα στον χρόνο. Ωστόσο η επιλογή σας είναι και τα δύο, και ελεύθερη και επιδεκτική μεταβολής.

Εδώ είμαστε, παρακολουθώντας αυτές τις ταινίες που απεικονίζουν μια γραμμική άποψη του χρόνου, πιστεύοντας ότι είμαστε πραγματικά μέσα στα σώματα που παρατηρούμε σε αυτές τις ταινίες. Στην πραγματικότητα βέβαια μόνον τις ξαναζούμε στο νου μας. Όμως, πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε στον χρόνο, επειδή επιλέγουμε να είναι έτσι. Επομένως, μπορούμε το ίδιο εύκολα να αλλάξουμε τους νόες μας, και ο βασικός σκοπός των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι να μας βοηθήσει να κάνουμε ακριβώς αυτό.

(Κ-5.VI.1:6–2:1) Δεν ανήκετε στον χρόνο. Ανήκετε μονάχα στην αιωνιότητα, που ο Ίδιος ο Θεός σας έχει θέσει για πάντα. Τα αισθήματα ενοχής είναι οι συντηρητές του χρόνου.

Αυτό είναι ένα από τα πρώτα σημεία στο κείμενο που πραγματικά μιλάει για την ενοχή, με την οποία ασχολείται σε πολύ μεγαλύτερο βάθος αργότερα, αρχίζοντας με το Κεφάλαιο 13. Η ενοχή, επαναλαμβάνω, διατηρεί τον χρόνο, διδάσκοντάς μας ότι έχουμε αμαρτήσει στο παρελθόν, και επομένως πρέπει να φοβόμαστε στο παρόν την τιμωρία που μας λένε τα εγώ μας ότι έρχεται. Η ενοχή επομένως μας διδάσκει ότι όντως ανήκουμε στον χρόνο, γιατί δεν αξίζουμε να είμαστε στην αιωνιότητα με τον Θεό.

(Κ-5.VI.2:2-4) [Τα αισθήματα ενοχής] **Επιφέρουν τον φόβο των αντιποίνων ή της εγκατάλειψης και με αυτό τον τρόπο βεβαιώνουν ότι το μέλλον θα είναι όπως και το παρελθόν. Αυτή είναι η συνέχιση του εγώ. Του παρέχει μια ψεύτικη αίσθηση ασφάλειας κάνοντας το να πιστεύει ότι δεν μπορείτε να δραπετεύσετε από αυτό.**

Αυτό είναι το συνεχές του συστήματος του εγώ, με το οποίο ήδη είμαστε εξοικειωμένοι. Και έτσι έχουμε άλλη μια απεικόνιση του τρόπου που τα Μαθήματα επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά, αξιοποιώντας τα ίδια θέματα. Η «ψεύτικη αίσθηση ασφάλειας» είναι η ιδέα ότι μέσα σε αυτό το σύστημα δεν υπάρχει διαφυγή. Συνεπώς το εγώ πιστεύει ότι είναι για πάντα ασφαλές, με την προϋπόθεση βέβαια ότι θα παραμείνουμε μέσα στο σύστημα σκέψης του, που η αίσθηση της ενοχής σίγουρα μας αναγκάζει να κάνουμε.

(Κ-5.VI.2:5-8) **Αλλά μπορείτε και πρέπει [να διαφύγετε]. Ως αντάλλαγμα ο Θεός σας προσφέρει το συνεχές της αιωνιότητας. Όταν επιλέξετε να κάνετε αυτή την ανταλλαγή, ταυτόχρονα θα ανταλλάξετε την ενοχή με τη χαρά, τη διαφθορά με την αγάπη και τον πόνο με την ειρήνη. Ο ρόλος μου [του Ιησού] είναι μόνο να ελευθερώσω τη θέληση σας.**

Το «συνεχές της αιωνιότητας» έρχεται σε μας μέσα από την επιλογή μας της άγιας στιγμής η οποία, όπως είδαμε, γίνεται το παράθυρο προς την αιωνιότητα. Αυτό είναι το συνεχές της Αγάπης του Θεού, του Ουρανού που λάμπει μέσω των νοών μας, θεραπευμένων τώρα από την αποδοχή μας του Ιησού ως δασκάλου μας. Μέσω της «μικρής προθυμίας» μας να παραδώσουμε την θέλησή μας στη δική του, ακυρώνουμε την απόφαση να διαχωριστούμε που ήταν το αρχικό πρόβλημα. Δεν μπορεί να το καταφέρει εκείνος αυτό για μας αν εμείς δεν επιλέξουμε να ενωθούμε με αυτόν. Όπως γράφει νωρίτερα στο κείμενο:

Η διόρθωση του φόβου είναι δική σου ευθύνη. Όταν ζητάς να απαλλαχθείς από τον φόβο, υπονοείς ότι δεν είναι. Αντίθετα, θα έπρεπε να ζητήσεις βοήθεια εντός των συνθηκών που σου προκάλεσαν φόβο. Αυτές οι συνθήκες πάντα εμπεριέχουν μια προθυμία να είσαι διαχωρισμένος (Κ-2.VI.4:1-4).

(Κ-5.VI.2:9-10) Το εγώ σας δεν μπορεί να δεχτεί αυτή την ελευθερία και θα αντιτίθεται σε αυτήν σε κάθε ευκαιρία και με κάθε πιθανό τρόπο. Και ως δημιουργός του, αναγνωρίζετε τι μπορεί να κάνει επειδή εσείς του δώσατε αυτή τη δύναμη.

Αυτό καθρεφτίζει την μοχθηρία της τελευταίας αντίστασης του εγώ, όταν εμπιστευόμαστε όλο και περισσότερο την ελευθερία που φέρνει η συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος, αντί για την τυραννία της ενοχής και της επίθεσης του εγώ. Όπως δηλώνει το κείμενο για το εγώ, όταν «ανταποκρινόμαστε στο Άγιο Πνεύμα»:

... Το εγώ άρα είναι πολύ πιθανό να σας επιτεθεί όταν αντιδράτε με αγάπη επειδή κατά την εκτίμησή του δεν είστε σε θέση να αγαπάτε και έτσι εναντιώνεστε στην κρίση του...Τότε είναι που αυτόματα θ' αλλάξει τη στάση του από καχύποπτη σε μοχθηρή, επειδή η αβεβαιότητά του θα αυξάνεται...Παραμένει καχύποπτο για όσο διάστημα είστε απελπισμένοι με τον εαυτό σας. Γίνεται μοχθηρό όταν αποφασίζετε να πάψετε να ανέχεστε τον αυτοεξευτελισμό σας και ψάχνετε για ανακούφιση.... Το εγώ θα κάνει κάθε προσπάθεια να αναρρώσει και θα επιστρατεύσει τις δυνάμεις του εναντίον της απελευθέρωσής σας. (Κ-9.VII.4:5,7; Τ-9.VIII.2:8-9; 4:5)

Αυτή η μοχθηρία είναι ανάλογη με την «σκοτεινή νύχτα της ψυχής» που περιγράφεται από τον Άγιο Ιωάννη του Σταυρού, τον μεγάλο Ισπανό μυστικιστή του δέκατου έκτου αιώνα.

(Κ-5.VI.3:1-4) Να θυμάστε τη Βασιλεία πάντοτε και να θυμάστε επίσης ότι εσείς που είστε μέρος της δεν μπορείτε να χαθείτε. Ο Νους που ήταν μέσα μου είναι και μέσα σας, επειδή ο Θεός δημιουργεί με τέλεια δικαιοσύνη. Αφήστε το Άγιο Πνεύμα να σας υπενθυμίζει πάντα τη δικαιοσύνη Του και αφήστε εμένα να σας διδάξω πώς να τη μοιραστείτε με τους αδελφούς σας. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να σας δοθεί η ευκαιρία να την διεκδικήσετε για τον εαυτό σας;

Η δεύτερη πρόταση του παραπάνω αποσπάσματος θυμίζει την δήλωση του Αποστόλου Παύλου: «Να υπάρχει μέσα σας το ίδιο φρόνημα, που υπήρχε και στον Ιησού Χριστό» (προς Φιλιππησίους 2:5, KLV). Ο Ιησούς συνεπώς λέει εδώ ότι ο Νους του Αγίου Πνεύματος που ήταν μέσα του, και ο οποίος αντιπροσωπεύει την πλήρη ακύρωση της ιδιαιτερότητας – δηλ. ότι ο Θεός δεν κάνει εξαιρέσεις ούτε και ιδιαίτερες χάρες: έχει «τέλεια δικαιοσύνη» - βρίσκεται και μέσα στον καθένα μας. Με αυτήν την έννοια δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε μας και στον Ιησού. Τον τρόπο που έζησε με τέτοια τελειότητα μπορούμε και εμείς να τον μάθουμε από το Άγιο Πνεύμα.

Αυτό που συζητάμε εδώ μπορούμε να το δούμε πολύ καθαρά στα Σχεδ.2 και Σχεδ.3. Όπως έχουμε πει προηγουμένως, εκείνη την μια στιγμή που το εγώ κατασκεύασε τον κόσμο του χρόνου και του χώρου (όταν το χαλί με το σενάριο ξετυλίχτηκε), την ίδια στιγμή το Άγιο Πνεύμα έδωσε την διόρθωσή Του. Αυτή η διόρθωση δόθηκε για κάθε έναν και για κάθε περίπτωση, σχέση και κατάσταση που έφτιαξε το εγώ. Για κάθε στιγμή που έκανα μια θυμωμένη σκέψη για κάποιον, υπήρχε και μια διόρθωση στον μου από εκείνη ακριβώς την ίδια στιγμή. Συνδυάζοντας τα σύμβολα, μπορούμε να πούμε ότι σε αυτό το χαλί του χρόνου υπάρχει μια θεραπεία σε κάθε καρέ του φιλμ που περιέχει όλα τα λάθη του εγώ.

Μπορούμε έτσι να βάλουμε το Σχεδιάγραμμα 2 μέσα στο Σχεδιάγραμμα 3, και αντί να βλέπουμε αυτήν την διαδικασία ως γραμμική, να την κατανοήσουμε ολογραφικά, με όλα να έχουν συμβεί εκείνη την μια στιγμή. Τότε καθώς καθόμαστε στην καρέκλα του παρατηρητή, δύο φωνές μας μιλούν: το εγώ να μας λέει να συνεχίσουμε να βλέπουμε τον εαυτό μας σαν θύμα· ταυτόχρονα το Άγιο Πνεύμα μας παρακινεί να επιστρέψουμε σε εκείνη την ίδια κατάσταση σαν να βιώνεται μέσα από μια όραση συγχώρεσης. Αντί να επιτεθούμε σε αυτό το πρόσωπο και /ή να δούμε τον εαυτό μας σαν θύμα επίθεσης, βλέπουμε αυτό το πρόσωπο σαν αδελφό μας ή αδελφή μας εν Χριστώ· αντί για ταινίες επίκρισης και θυμού, έχουμε τώρα επιλέξει να ξαναβιώσουμε ταινίες συγχώρεσης. Η κατάσταση γενικά είναι ίδια στην μορφή, αλλά με ένα διαφορετικό περιεχόμενο ή σκοπό: δικαιοσύνη αντί για ιδιαιτερότητα. Αυτό είναι το νόημα του να στραφούμε στον Ιησού για βοήθεια: θυμόμαστε την «τέλεια δικαιοσύνη» του Θεού που είναι ήδη παρούσα μέσα μας, και αφήνουμε τον Ιησού να

μας διδάξει το τέλος της ιδιαιτερότητας μέσα από την συγχώρεση. Μοιραζόμενοι αυτήν την διδασκαλία με άλλους, καταλήγουμε να την μαθαίνουμε και εμείς οι ίδιοι.

(Κ-5.VI.3:5-6) Οι δύο φωνές μιλούν για διαφορετικές ερμηνείες του ιδίου πράγματος ταυτόχρονα· ή σχεδόν ταυτόχρονα, επειδή το εγώ πάντοτε μιλά πρώτο. Οι εναλλακτικές ερμηνείες δεν ήταν αναγκαίες μέχρι που κατασκευάστηκε η πρώτη από αυτές.

Συνεπώς, παρόλο που αυτό όλο το πράγμα συνέβη σε μια στιγμή, δεν θα υπήρχε η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος αν δεν είχε υπάρξει πρώτα το λάθος του εγώ. Και βλέπουμε πάλι ότι το σενάριο της διόρθωσης του Αγίου Πνεύματος είναι ουσιαστικά το πρώτο σενάριο του εγώ – της ενοχής και του μίσους – συγχωρεμένο και ιδωμένο διαφορετικά. Επομένως, όταν ο Ιησούς λέει ότι το σενάριο έχει ήδη γραφτεί, αναφέρεται στο σενάριο του εγώ που ήρθε πρώτα. Μόνον αφού έγινε το λάθος, εφαρμόζεται η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος.

Ερ.: Νομίζω ότι η ιδέα ότι το εγώ πάντα μιλάει πρώτο μπορεί συχνά να παρεξηγηθεί. Δεν σημαίνει ότι χωρίς το εγώ δεν θα υπήρχε ανάγκη για διόρθωση;

Απ.: Ναι, πολύ σωστά. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι εάν διαλογίζεσαι ή προσεύχεσαι, η πρώτη φωνή που ακούς θα είναι πάντοτε το εγώ. Δεν θα διαλογιζόμασταν ούτε θα προσευχόμασταν αν πρώτα δεν πιστεύαμε ότι είμαστε εδώ μέσα στο σώμα, που είναι βέβαια η πίστη του εγώ. Και έτσι η επιθυμία μας να προσευχηθούμε είναι στην πραγματικότητα μια απάντηση στην προγενέστερη λανθασμένη πίστη ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό και βρισκόμαστε πραγματικά εδώ στον κόσμο. Αυτές οι προτάσεις επομένως αναφέρονται στην ευρύτερη διαδικασία της διόρθωσης για την οποία μιλάμε.

Τώρα θα πάμε στην τελευταία παράγραφο αυτής της ενότητας. Η προηγούμενη παράγραφος μίλησε για την άπειρη υπομονή που διδάχθηκε ο Ιησούς από το Άγιο Πνεύμα· αυτή η υπομονή είναι το περιεχόμενο των παραγράφων που θα διαβάσουμε τώρα.

(Κ-5.VI.12:1) Τώρα πρέπει να μάθετε ότι μόνο η απεριόριστη υπομονή φέρνει άμεσα αποτελέσματα.

Τα «άμεσα αποτελέσματα» συμβαίνουν όταν μετατοπιζόμαστε από την βιντεοταινία του εγώ σε αυτήν του Αγίου Πνεύματος. Αυτή η μετατόπιση μπορεί να συμβεί άμεσα, και το αποτέλεσμα της μπορεί να βιωθεί άμεσα. Η υπομονή μου στην συνειδητοποίηση ότι έχεις ένα εγώ μέσω του οποίου λειτουργείς, ότι και εγώ έχω ένα εγώ μέσω του οποίου λειτουργώ, και ότι κανένα δεν είναι πραγματικό, με καθιστά ικανό να μην παίρνω στα σοβαρά κανένα από αυτά και να μην πέφτω στην παγίδα να πιστέψω την άποψη του εγώ για τον χρόνο. Σε αυτήν την άγια στιγμή που συμβαίνει αυτή η μετατόπιση, βιώνω τα «άμεσα αποτελέσματα»: εκεί που προηγουμένως ήμουν ανήσυχος, θυμωμένος και αναστατωμένος, τώρα έχω ειρήνη. Επίσης, η εμμονή μου σε ένα χρονικό πλαίσιο στο οποίο η σωτηρία πρέπει να επιτευχθεί είναι πάντα μια παγίδα του εγώ, γιατί κάνει τον χρόνο πραγματικό. Επομένως δεν μπορώ να επιβάλω το πότε θα συμβεί η μετατόπιση της άγιας στιγμής· αυτή είναι λειτουργία του Αγίου Πνεύματος.

(Κ-5.VI.12:2-4) Με αυτό τον τρόπο γίνεται η ανταλλαγή του χρόνου με την αιωνιότητα. Η απεριόριστη υπομονή καλεί την απεριόριστη αγάπη και επιφέροντας αποτελέσματα στο τώρα, καθιστά τον χρόνο ανώφελο. Επανειλημμένα έχουμε πει ότι ο χρόνος είναι ένα μέσο μάθησης που θα καταργηθεί όταν πλέον δεν θα έχει καμιά χρησιμότητα.

Όταν δούμε τους εαυτούς μας στο πλαίσιο του Σχεδ. 3, μπορούμε να μετατοπιστούμε απότομα από την πίστη στην πραγματικότητα των βιντεοταινιών του χρόνου του εγώ, συνειδητοποιώντας επιτέλους ότι όλα αυτά είναι μια ψευδαίσθηση, τίποτα περισσότερο από ένα λεπτό πέπλο που προσπαθεί να κρύψει την αιωνιότητα. Αυτό το πέπλο είναι που ο Ιησούς διέσπασε με την έμπρακτη επίδειξη της δύναμης της αγάπης στην παρουσία της φαινομενικής επίθεσης. Ο χρόνος δεν έχει δύναμη πάνω στην αιωνιότητα. Η μάθηση αυτού του μαθήματος είναι επομένως ο μόνος σκοπός που έχει ο χρόνος για μας. Όταν το μάθημα μαθευτεί, και μπορέσουμε να σταθούμε μπροστά στην οθόνη του βίντεο λέγοντας «δεν το θέλω πια αυτό», ο χρόνος παύει να έχει νόημα και επομένως θα πάψει να υπάρχει.

(Κ-5.VI.12:5-6) Το Άγιο Πνεύμα, που μιλά για τον Θεό μέσα στον χρόνο, γνωρίζει επίσης ότι ο χρόνος δεν έχει κανένα νόημα. Σας το υπενθυμίζει κάθε λεπτό που περνά, επειδή ακριβώς αυτή είναι η ειδική λειτουργία Του: να σας φέρει πίσω στην αιωνιότητα και να παραμείνει ευλογώντας τις δημιουργίες σας εκεί.

Μέσα σε μια γραμμική άποψη του χρόνου το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να ολοκληρώσει την αποστολή του μέχρι και ο κάθε εναπομείνας Υιός του Θεού αφυπνιστεί από το όνειρο. Η ακόλουθη δήλωση για την επάνοδο του Αγίου Πνεύματος στην αιωνιότητα και την ευλογία των δημιουργημάτων μας αναφέρεται σε αυτό το απόσπασμα νωρίτερα στο κείμενο:

...Όταν η Επανόρθωση ολοκληρωθεί και ολόκληρη η Υιότητα θεραπευθεί δεν θα υπάρχει κάλεσμα για επιστροφή. Αλλά αυτό που ο Θεός δημιουργεί είναι αιώνιο. Το Άγιο Πνεύμα θα παραμείνει με τους Υιούς του Θεού, να ευλογεί τις δημιουργίες τους και να τους κρατά στο φως της χαράς (Κ-5.I.5:5-7).

Όπως τόσες άλλες δηλώσεις που έχουμε συζητήσει, και αυτή δεν πρέπει να θεωρήσουμε ότι κυριολεκτεί στο επίπεδο της μορφής. Αντίθετα, το μήνυμά της είναι το περιεχόμενο της αιώνιας φύσης της αγάπης.

1. Δες, για παράδειγμα, το βιβλίο Συγχώρεση και ο Ιησούς, 6^η έκδοση, σελ. 57-64

Κεφάλαιο 8

Το Σχέδιο του Αγίου Πνεύματος

Η επόμενη ομάδα αποσπασμάτων που θα εξετάσουμε ασχολείται με την ιδέα ότι το Άγιο Πνεύμα έχει ένα σχέδιο για μας. Αν αυτές τις ενότητες τις θεωρήσουμε έξω από το γενικό πλαίσιο των Μαθημάτων, μπορεί να θεωρηθεί ότι εννοούν ότι το Άγιο Πνεύμα κάνει πράγματα για μας στον κόσμο. Θα ήθελα να το εξηγήσω αυτό το θέμα εν συντομία εδώ, και μετά να χρησιμοποιήσω συγκεκριμένα αποσπάσματα για να το συζητήσω περισσότερο.

Όπως ήδη έχουμε δει, τα Μαθήματα Θαυμάτων χρησιμοποιούν τα διάφορα σύμβολα του κόσμου, αλλά μας διδάσκουν κάτι εντελώς διαφορετικό από αυτό που συνήθως αντιπροσωπεύουν αυτά τα σύμβολα. Το Μάθημα 99, το πρώτο μέρος των αποσπασμάτων που θα εξετάσουμε, μιλάει για το σχέδιο του Θεού. Νωρίτερα, όταν συζητήσαμε την έννοια του μέλλοντος όπως παρουσιάζεται στο Μάθημα 194 («Βάζω το μέλλον στα Χέρια του Θεού»), είδαμε ότι τα Μαθήματα διδάσκουν ότι δεν υπάρχει παρελθόν, παρόν και μέλλον στον Νου του Θεού· γιατί όλα είναι ένα. Αλλά επειδή πιστεύουμε ακόμα στην χρονική εξέλιξη του χρόνου, ο Ιησούς μας προσεγγίζει σύμφωνα με αυτήν την πεποίθηση. Αυτό είναι που θα βρούμε και στο Μάθημα 99.

Όπως επίσης έχουμε δει σε πολλά, πολλά σημεία, τα Μαθήματα στοχεύουν στην διόρθωση της λανθασμένης θεώρησης του κόσμου γενικά, και συγκεκριμένα του Χριστιανικού θεολογικού κόσμου. Ένα από τα σημαντικά σημεία στην Χριστιανική θεολογία της σωτηρίας είναι ότι ο Θεός μας αφήνει να υποφέρουμε στο παρόν για να επιτύχουμε μελλοντική σωτηρία. Άκουσα μια από τις πιο εντυπωσιακές σύγχρονες περιγραφές αυτού του αξιώματος από την Μητέρα Τερέζα, όταν μίλησε για τα βάσανα σαν ένα φιλί από τον Θεό.

Αν πραγματικά σκεφτούμε πάνω σε αυτήν την θέση, τα συμπεράσματα είναι τρομακτικά. Σε ένα εντυπωσιακό απόσπασμα του κειμένου, ο Ιησούς περιγράφει τον

κόσμο μας που υποφέρει: «Ο κόσμος που βλέπεις είναι το παραισθητικό σύστημα αυτών που τρελάθηκαν από την ενοχή. Κοίτα προσεκτικά αυτόν τον κόσμο, και θα συνειδητοποιήσεις ότι έτσι είναι.» Και ολοκληρώνει αυτήν την ζωντανή περιγραφή: «Αν αυτός ήταν ο πραγματικός κόσμος, ο Θεός θα **ήταν** άσπλαχνος» (Κ-13.in.2:2-3; 3:1). Όμως, μέσα στο σύστημα σκέψης το οποίο αντιπροσωπεύει η Μητέρα Τερέζα, της παραδοσιακής Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, η έννοια ότι ο Θεός επιτρέπει να υποφέρουμε ελπειδή μας αγαπάει είναι πολύ παρηγορητική. Αφού όλοι υποφέρουμε, η πίστη ότι αυτό είναι το Θέλημα του Θεού – και μάλιστα ένα φιλή από τον Θεό – μπορεί πράγματι σε κάποιο επίπεδο να μας δώσει κάποια παρηγοριά. Αλλά αν την εξετάσουμε πιο προσεκτικά, αυτή η πίστη ότι ο Θεός μας αφήνει να υποφέρουμε τώρα για να γίνουμε ευτυχισμένοι στο μέλλον, ταιριάζει πολύ ωραία με την άποψη του εγώ ότι η θυσία είναι μέρος μιας ειδικής συμφωνίας αγάπης με τον Θεό: θα υποφέρουμε και θα θυσιάσουμε τώρα έτσι ώστε ο Θεός να μας καλωσορίσει ξανά στην Βασιλεία Του αργότερα. Είναι ολοφάνερο ότι οι περισσότεροι άνθρωποι, ακόμα και αυτοί που δεν μεγάλωσαν σε θρησκευτικό περιβάλλον, δέχονται σιωπηρά την ιδέα ότι υποφέρουμε τώρα για να έχουμε μελλοντική ειρήνη. Η Προτεσταντική επαγγελματική ηθική, που βέβαια δεν περιορίζεται μόνον στους Προτεστάντες, είναι ένα σαφές παράδειγμα αυτού του τρόπου σκέψης.

Μια άλλη κοινή πεποίθηση προς αυτή την κατεύθυνση, που φαινομενικά αντανακλάται σε ένα απόσπασμα που θα εξετάσουμε σύντομα, είναι ότι ο Θεός θα βάλει εμπόδια στον δρόμο μας για να αμαρτήσουμε, να πέσουμε και να πονέσουμε, γιατί μόνον έτσι θα μπορέσουμε να μάθουμε τα μαθήματά Του και να απελευθερωθούμε από τον πόνο αργότερα. Τα Μαθήματα Θαυμάτων, κατά κάποιον τρόπο, λένε το ίδιο πράγμα, αλλά ξεκαθαρίζουν ότι αυτό δεν είναι σχέδιο του Θεού. Ο Ιησούς μιλάει για το πώς τα πράγματα θα είναι δύσκολα, αλλά αυτό είναι θέλημα του εγώ και όχι του Θεού. Αν επιτρέψουμε στο Άγιο Πνεύμα να ενωθεί μαζί μας στις δυσκολίες μας, θα μπορεί τότε να μας διδάξει τα μαθήματα που θα μας βοηθήσουν περισσότερο: «Όλα τα πράγματα είναι μαθήματα που ο Θεός θα ήθελε να μάθω» (Ασκ-Μ.Ι.193). Είναι, όμως, βασικό να θυμόμαστε ότι δεν γράφει το σενάριο ο Θεός. Ο Θεός δεν προκαλεί την τιμωρία μας· δεν βάζει πέτρες στον δρόμο μας, ούτε ο πόνος μας είναι το φιλή Του.

Επομένως, σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να γίνουν κατανοητά αυτά τα αποσπάσματα: αντιπροσωπεύουν μια προσπάθεια να διορθώσουν την ιδέα ότι ο Θεός μας τιμωρεί στο παρόν ή στο μέλλον. Γι' αυτόν τον λόγο το μήνυμα παίρνει την μορφή που παίρνει. Βασικά, θα μελετήσουμε το σχέδιο, όπως παρουσιάζεται στα ακόλουθα αποσπάσματα, σαν να είναι σε δύο επίπεδα. Το πρώτο είναι το συνολικό σχέδιο της Επανόρθωσης το οποίο ακυρώνει τον διαχωρισμό· το δεύτερο εκφράζει το σχέδιο στο πλαίσιο της διόρθωσης των λανθασμένων αντιλήψεών μας ότι ο Θεός μας τιμωρεί και μας προκαλεί πόνο.

Ας αρχίσουμε με το Μάθημα 99 στο βιβλίο των Ασκήσεων, αρχίζοντας με την παράγραφο τέσσερα. Από εδώ και πέρα, παρεμπιπτόντως, όλο το βιβλίο των Ασκήσεων είναι γραμμένο σε έμμετρο στίχο.

(Ασκ-Μ.Ι.99.4:1-2) Τι ενώνει τον αποχωρισμένο νου και τις σκέψεις με το Νου και τη Σκέψη που είναι για πάντα ένα; Τι σχέδιο θα μπορούσε να διατηρήσει απαραβίαστη την αλήθεια, αναγνωρίζοντας όμως την ανάγκη που φέρνουν οι ψευδαισθήσεις, και προσφέροντας τα μέσα με τα οποία εξουδετερώνονται χωρίς επίθεση και χωρίς το άγγιγμα του πόνου;

Και τα δύο επίπεδα – και το μεταφυσικό και το πρακτικό – καθρεφτίζονται σε αυτό το απόσπασμα. Η έννοια του σχεδίου που κρατά την αλήθεια άθικτη καθρεφτίζει την αλήθεια του Ουρανού, με την έννοια ότι τα πάντα σε αυτόν τον κόσμο είναι μια ψευδαισθήση: Επίπεδο Ένα. Η μετατόπιση στο Επίπεδο Δύο γίνεται στο δεύτερο μέρος της παραπάνω πρότασης, που δηλώνει ότι το σχέδιο αναγνωρίζει ταυτόχρονα την «ανάγκη που φέρνουν οι ψευδαισθήσεις». Με άλλα λόγια, η αλήθεια του Ουρανού πρέπει να μεταφραστεί για μας μέσα στα σύμβολα και τις μορφές αυτού του κόσμου των ψευδαισθήσεων. Πράγματι, το Άγιο Πνεύμα περιγράφεται σε κάποιο σημείο ως μεταφραστής:

Οι νόμοι πρέπει να επικοινωνούνται για να είναι χρήσιμοι. Ως αποτέλεσμα πρέπει να μεταφράζονται για εκείνους που μιλούν διαφορετικές γλώσσες. Ωστόσο, ένας καλός μεταφραστής μολονότι μπορεί να αλλάξει την μορφή εκείνου που μεταφράζει, ποτέ δεν αλλάζει το νόημά του. Ουσιαστικά, ο

σκοπός του είναι ν' αλλάξει τη μορφή με τέτοιο τρόπο που να διατηρηθεί το αρχικό νόημα. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο Μεταφραστής των νόμων του Θεού προς εκείνους που δεν τους κατανοούν. (Κ-7.ΙΙ.4:1-5)

Το ίδιο το γεγονός ότι ο Ιησούς μιλάει για ακύρωση των ψευδαισθήσεων μας λέει ότι σε αυτό το επίπεδο, στο οποίο βιώνουμε τις ψευδαισθήσεις σαν αληθινές, είναι που πρέπει αυτές να ακυρωθούν. Έτσι λειτουργούμε μέσα σε αυτόν τον κόσμο των ψευδαισθήσεων, μόνο που αυτό που κάνουμε με αυτές δεν είναι να τις επιτεθούμε αλλά να τις συγχωρήσουμε.

(Ασκ-Μ.Ι.99.4:3-5:1) Τι άλλο παρά μια Σκέψη του Θεού θα μπορούσε να είναι αυτό το σχέδιο, σύμφωνα με το οποίο αυτό που ποτέ δεν έγινε παραβλέπεται και οι αμαρτίες, οι οποίες δεν ήταν ποτέ πραγματικές, ξεχνιούνται;

Το Άγιο Πνεύμα κρατά αυτό το σχέδιο του Θεού ακριβώς όπως το έλαβε μέσα στο Νου του Θεού και στον δικό σου.

Το «σχέδιο του Θεού», επαναλαμβάνω, είναι η Επανόρθωση, η αποδοχή της οποίας είναι η αναγνώριση ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Χωρίς αμαρτία, ενοχή και φόβο τιμωρίας, δεν χρειάζεται καμιά άμυνα, και έτσι η βάση για θυσία και ιδιαίτερες σχέσεις έχει φύγει. Το σχέδιο δεν είναι τίποτα περισσότερο από την παρουσία της τέλει αγάπης του Θεού στο νου μας, η οποία επειδή είναι από τον Θεό δεν μπορεί ποτέ να αλλάξει και παραμένει όπως πάντοτε είναι. Σαν μια ακτίνα φωτός στο σκοτάδι του διαχωρισμένου νου μας, μας καλεί ασταμάτητα να επιστρέψουμε σε αυτό το φως, που αντανακλά το φως της Πηγής μας.

Το Άγιο Πνεύμα είναι η παρουσία της Αγάπης του Θεού, η γέφυρα ανάμεσα στον διαχωρισμένο νου και στον Νου του Θεού. Αυτή η γέφυρα, που αυτόματα ακυρώνει το χάσμα ανάμεσα στον Θεό και τον Υιό Του, είναι η Επανόρθωση. Βρίσκουμε εδώ, παρεμπιπτόντως, την γνωστή ιδέα ότι το Άγιο Πνεύμα είναι «ο σύνδεσμος επικοινωνίας ανάμεσα στον Θεό και στους διαχωρισμένους Υιούς Του» (Κ-8VΙΙ.2:2; επίσης Κ-6.Ι.19:1; Κ-10.ΙΙΙ.2:6; Κ-13.ΧΙ.8:1).

(Ασκ-Μ.Ι.99.5:2-3) Αυτό το σχέδιο είναι ανεξάρτητο από το χρόνο, επειδή η Πηγή του είναι αιώνια. Λειτουργεί όμως μέσα στο χρόνο, εξαιτίας της πεποίθησης σου ότι ο χρόνος είναι πραγματικός.

Επαναλαμβάνω, βρίσκουμε εκφρασμένα και τα δύο επίπεδα. Η πρώτη πρόταση είναι μια τυπική δήλωση του Επιπέδου Ένα, καθρεφτίζοντας την ιδέα ότι το Άγιο Πνεύμα (το σχέδιο της Επανόρθωσης) είναι μέρος του Θεού (της άχρονης Πηγής μας), και επομένως ξέχωρα από την ψευδαίσθηση. Η δεύτερη πρόταση αντικατοπτρίζει μόνο την ψευδαίσθηση, δηλαδή την αντιληπτική λειτουργία του Αγίου Πνεύματος που βρίσκεται μέσα στον ορθό νου μας, και διορθώνει το σκεπτικό του λάθος νου μας. Αυτό που είναι σημαντικό εδώ είναι η αναγνώριση ότι το Άγιο Πνεύμα γίνεται αντιληπτό σαν να λειτουργεί μέσα στο πλαίσιο αυτού του κόσμου, και σαν να ενώνεται μαζί μας στο σύστημα σκέψης του εγώ που υποστηρίζει ότι ο χρόνος και ο χώρος είναι πραγματικά. Ενώνεται μαζί μας για να μας διδάξει τελικά ότι χρόνος και χώρος είναι ψευδαισθητικά.

Η διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος πραγματοποιείται με την αποδόμηση της «κόλλας» που μας εγκλωβίζει σε αυτόν τον κόσμο του χρόνου και του χώρου. Αυτή η «κόλλα» είναι η ενοχή μας και ο φόβος της τιμωρίας μας από τον Θεό. Στην πραγματικότητα, βέβαια, το Άγιο Πνεύμα δεν «κάνει» τίποτα. Αυτό είναι απλώς μια Σκέψη στους διαχωρισμένους νόες μας, η ανάμνηση της Αγάπης του Θεού που φέραμε μέσα σε αυτό το όνειρο όταν πέσαμε σε ύπνο και άρχισε το όνειρο του διαχωρισμού. Συνεπώς, η παρουσία Του είναι μια παρουσία Αγάπης και φωτός που «καλεί» την προσοχή μας πίσω σε εκείνο το σημείο του νου μας που επιλέξαμε το εγώ, δίνοντας μας την ευκαιρία τώρα να επιλέξουμε ξανά. Η εμπειρία μας, ωστόσο, μπορεί να είναι ότι Αυτό έχει μια ενεργή παρουσία που πράγματι κάνει πράγματα για μας.

Συνεπώς, το Άγιο Πνεύμα λειτουργεί μέσα σε αυτό το χρονικό πλαίσιο παρόλο που γνωρίζει ότι ο χρόνος και ο χώρος δεν είναι πραγματικά. Όμως δεν εξαλείφει την πίστη στον χρόνο και στον χώρο, που θα μας ξυπνούσε από το όνειρο απότομα, προκαλώντας μας πανικό. Αντίθετα, το Άγιο Πνεύμα μετατρέπει τα εφιαλτικά μας όνειρα σε ευτυχισμένα όνειρα. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την εμπειρία της

διατήρησης του διαχωρισμένου νου, που ζει μέσα στον κόσμο του χρόνου και του χώρου, αλλά ζει μόνο στο παρόν, όχι στο παρελθόν ή στο μέλλον. Αυτό που αποδομείται συνεπώς δεν είναι το ίδιο το όνειρο, αλλά απλά εκείνο το μέρος του ονείρου που κρατάει την ενοχή μας και την πεποίθηση ότι ο Θεός θα μας τιμωρήσει. Όπως λέει το κείμενο για το θαύμα:

.....Το θαύμα δεν σε ξυπνάει, αλλά απλά σου δείχνει ποιος είναι ο ονειρευόμενος. Σε διδάσκει ότι υπάρχει μια επιλογή ονείρων ενώ εσύ ακόμα κοιμάσαι, που εξαρτάται από τον σκοπό του ονείρου σου. Θέλεις όνειρα θεραπείας ή όνειρα θανάτου; (Κ-28.ΙΙ.4:2-4)

(Ασκ-Μ.Ι.99.5:4-6:1) Ακλόνητο το Άγιο Πνεύμα κοιτάζει αυτά που βλέπεις· την αμαρτία και τον πόνο και το θάνατο, τις θλίψεις και τους αποχωρισμούς και τις απώλειες. Γνωρίζει όμως ότι ένα πράγμα πρέπει να παραμένει αληθινό· ο Θεός εξακολουθεί να είναι Αγάπη, και αυτά που βλέπεις δεν είναι το Θέλημα Του.

Αυτή είναι η Σκέψη που φέρνει τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, και τις βλέπει σαν φαινόμενα πίσω από τα οποία υπάρχει το αμετάβλητο και το σίγουρο.

Το Άγιο Πνεύμα δεν αρνείται την εμπειρία μας του πόνου, αλλά η Αγάπη Του αμέσως κοιτάζει πέρα από αυτόν, στον φόβο που τον προκάλεσε, και πέρα και από αυτόν στην Αγάπη που είναι η μοναδική μας πραγματικότητα. Αυτή είναι η κεντρική ιδέα στα Μαθήματα Θαυμάτων, και δηλώνεται ακόμα πιο άμεσα σε αυτό το σημαντικό απόσπασμα από το κείμενο:

Με απαλό γέλιο το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται την αιτία, και δεν κοιτάζει τα αποτελέσματα. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να διορθώσει το λάθος σου του οποίου την αιτία έχεις παραβλέψει τελείως; Σε προκαλεί να φέρεις κάθε φοβερό αποτέλεσμα σε Αυτό ώστε να κοιτάξετε μαζί την ανόητη αιτία του και να γελάσετε μαζί Του για λίγο. Εσύ κρίνεις τα αποτελέσματα, αλλά Αυτό έχει κρίνει την αιτία τους. Και με την δική Του κρίση εξαλείφονται τα αποτελέσματα (Κ-27.VIII.9:1-5).

Νωρίτερα στο κείμενο μας προτρέπει, όποτε μπαίνουμε στον πειρασμό να αναστατωθούμε από οποιαδήποτε πτυχή του διαχωρισμένου κόσμου, να θυμόμαστε αυτές τις φράσεις:

Όταν σου φαίνεται ότι βλέπεις κάποια διαστρεβλωμένη μορφή του αρχικού λάθους να εμφανίζεται για να σε τρομάξει, πες μόνον, «ο Θεός δεν είναι φόβος, αλλά Αγάπη», και θα εξαφανιστεί (Κ-18.Ι.7:1).

Αργότερα στο βιβλίο των Ασκήσεων αυτή η ιδέα γίνεται μέρος του πέμπτου επαναληπτικού μαθήματος ότι «Ο Θεός είναι μόνον Αγάπη, και επομένως το ίδιο είμαι και εγώ». Αυτό το απόσπασμα που εξετάζουμε από το Μάθημα 99 επίσης αναφέρεται στο Μάθημα 187, που λέει:

...Ούτε μπορεί (αυτός) να μην αναγνωρίσει τις πολλές μορφές που μπορεί να πάρει η θυσία. Γελάει επίσης με τον πόνο και την απώλεια, με την ασθένεια και την θλίψη, με την φτώχεια, την πείνα και τον θάνατο (Ασκ-Μ.Ι.187.6:3-4)

Το «αυτός» σε αυτό το απόσπασμα αναφέρεται στον Υιό του Θεού που βρίσκεται στον ορθό-νου, την αντίληψη του οποίου επιδιώκουμε όλοι. Το γέλιο βέβαια δεν είναι το χλευαστικό γέλιο του εγώ, αλλά το απαλό γέλιο του Αγίου Πνεύματος, προερχόμενο από την επίγνωση της εγγενώς ψευδαισθητικής φύσης του κόσμου και όλων των βασάνων του. Εμείς κρίνουμε τα φοβερά αποτελέσματα της πίστης μας στην αμαρτία και στον διαχωρισμό, αλλά η παρουσία της Αγάπης του Θεού δια του Αγίου Πνεύματος «κρίνει» την αιτία της αμαρτίας απλά ως αδύνατη. Ο φόβος είναι η βάση όλων των προβλημάτων του κόσμου, και ο φόβος έχει ήδη αποδομηθεί από την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος.

Ευθυγραμμίζοντας το νου μας με το Άγιο Πνεύμα, η αντίληψή Του γίνεται δική μας. Συνεπώς, δεν αρνούμαστε αυτό που βλέπουν τα μάτια του σώματος, αλλά μάλλον δίνουμε σε αυτό που βλέπουμε μια διαφορετική ερμηνεία. Όπως έχουμε ήδη παρατηρήσει, ο Ιησούς είναι το λαμπερό παράδειγμα αυτού του αξιώματος. Αυτό το απαλό γέλιο σαν αντίδραση στην φαινομενική πραγματικότητα του αντιληπτού

κόσμου είναι η ιδέα της Επανόρθωσης. Φέρνουμε τις ψευδαισθήσεις του εγώ – την ενοχή μας, τον φόβο και την πίστη στον διαχωρισμό – στην αλήθεια ότι όλοι είμαστε ενωμένοι· και κοιτάζουμε πέρα από τα φαινόμενα του σκότους του εγώ, στο φως του Χριστού που λάμπει μέσα μας. Το εγχειρίδιο περιγράφει αυτήν την μετατόπιση στην αντίληψη:

Τα μάτια του σώματος θα συνεχίσουν να βλέπουν διαφορές. Αλλά ο νους που έχει επιτρέψει στον εαυτό του να θεραπευθεί δεν θα τις αναγνωρίζει πια. Θα υπάρχουν αυτοί που θα φαίνονται να είναι πιο «άρρωστοι» από άλλους, και τα μάτια του σώματος θα αναφέρουν τις εικόνες της διαφοροποίησής τους όπως πριν. Αλλά ο θεραπευμένος νους θα τις βάζει όλες σε μια κατηγορία· είναι μη πραγματικές (Εγχ-8.6:1-4).

Καθώς συνεχίζουμε την συζήτησή μας πάνω στο σχέδιο του Αγίου Πνεύματος για μας, ας επιστρέψουμε στο βιβλίο των Ασκήσεων, στο Μάθημα 135, «Αν υπερασπιστώ τον εαυτό μου μου επιτίθενται», στην παράγραφο έντεκα:

(Ασκ-Μ.Ι.135.11:1-2) Ο θεραπευμένος νους δεν κάνει σχέδια. Εκτελεί τα σχέδια που λαμβάνει, καθώς ακούει την Σοφία που δεν είναι δική του.

Αυτή είναι μια από τις πιο συχνά παρανοημένες και λάθος εφαρμοζόμενες ιδέες των Μαθημάτων, επειδή πολλοί μαθητές σταματούν στην πρώτη πρόταση και δεν συνεχίζουν στην δεύτερη. Κατόπιν καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι ένας θεραπευμένος νους δεν κάνει σχέδια, και γι' αυτό, θα πρέπει να πετάξουν τα βιβλία με τα ραντεβού τους και τα ημερολόγια τους, να σταματήσουν τα ασφαλιστήρια συμβόλαιά τους και απλά δεν θα προγραμματίζουν τίποτα απολύτως – απλά να ζουν στην παρούσα στιγμή. Όμως παραλείπουν να διαβάσουν την επόμενη φράση, η οποία σαφώς δεν μας λέει να μην σχεδιάζουμε. Αντίθετα μας λέει να σχεδιάζουμε, αλλά όχι από μόνοι μας. Το Άγιο Πνεύμα είναι η Σοφία που συμβουλευόμαστε, και έτσι διεκπεραιώνουμε τα σχέδια που μας δίνονται από Αυτό.

(Ασκ-Μ.Ι.135.11:3-5) Περιμένει μέχρι να διδαχτεί τι πρέπει να γίνει και μετά προχωρεί να το κάνει. Δεν βασίζεται στον εαυτό του για τίποτα, εκτός

από την επάρκεια του να εκπληρώσει τα σχέδια που του ανατίθενται. Είναι ασφαλής με την βεβαιότητα ότι εμπόδια δεν μπορούν να σταματήσουν την πρόοδό του προς την επίτευξη οποιουδήποτε σκοπού που υπηρετεί το ανώτερο σχέδιο θεμελιωμένο για το καλό όλων.

Δεν μας ζητείται να μην είμαστε ενεργοί στον κόσμο, αλλά απλά να μην δρούμε μόνοι μας. Το «ανώτερο σχέδιο» είναι το σχέδιο της Επανάρθωσης, στο οποίο κανείς δεν χάνει και όλοι κερδίζουν. Τα εμπόδια που αναφέρονται είναι όλα όσα σε αυτόν τον κόσμο πιστεύουμε ότι αποτελούν πρόβλημα. Ο παλαιότερος, πιο παραδοσιακός τρόπος θεώρησης των εμποδίων είναι ότι είναι δώρα από τον Θεό, όπως έχουμε ήδη δει. Μέσα από τον πόνο και βαδίζοντας μέσα από αυτά τα εμπόδια και τα προβλήματα, που είναι οι τρόποι που ο Θεός μας δείχνει την Αγάπη Του, θα φθάσουμε να γνωρίσουμε το Θέλημά Του. Το βιβλικό Βιβλίο του Ιώβ, είναι μια πολύ δυνατή έκφραση αυτού του τρόπου σκέψης.

Συνεπώς τα Μαθήματα μας διδάσκουν εδώ ότι όλα τα εμπόδια που πιστεύουμε ότι υπάρχουν μπορούν να ξεπεραστούν όταν αλλάξουμε τον νου μας για αυτά. Η έννοια της συγχώρεσης δεν είναι ότι αλλάζουμε τους άλλους ανθρώπους ή τον κόσμο, αλλά ότι αναγνωρίζουμε ότι αυτό που μας ενοχλεί δεν είναι έξω από μας. Είναι ο τρόπος που αντιλαμβανόμαστε τους άλλους ανθρώπους και τον κόσμο που προκαλεί την ανησυχία μας. Απομακρύνοντας τα εμπόδια στο νου μας, που είναι διαφορετικές εκφράσεις της ενοχής μας, ο νους μας θεραπεύεται· και επειδή οι νόες είναι ενωμένοι, η θεραπεία του δικού μας νου θεραπεύει επίσης ολόκληρη την Υιότητα. Αυτό είναι το «ανώτερο σχέδιο» που θεσπίστηκε για το καλό όλων. Κάθε ένας από μας εκπληρώνει την ιδιαίτερη αποστολή της συγχώρεσης των ιδιαίτερων σχέσεων μας (Κ-25.VI.5). Όπως εξηγούν τα Μαθήματα σχετικά με το «μυστικό της σωτηρίας», εμείς προκαλούμε όλο τον πόνο και τα βάσανα στον εαυτό μας:

Αυτό το μοναδικό μάθημα αν το μάθετε θα σε ελευθερώσει από την οδύνη, όποια μορφή κι αν πάρει. Το Άγιο Πνεύμα θα επαναλαμβάνει αυτό το ένα περιεκτικό μάθημα λύτρωσης μέχρι να το μάθεις, ανεξαρτήτως από την μορφή της οδύνης που σου φέρνει πόνο. Οτιδήποτε τραύμα φέρεις σ' Αυτό, Αυτό θα απαντήσει μ αυτήν την πολύ απλή αλήθεια. Διότι αυτή η μία απάντηση διώχνει

την αιτία κάθε μορφής θλίψης και πόνου. Η μορφή δεν επηρεάζει καθόλου την απάντηση Του, διότι Αυτό θα σου δίδασκε απλά την μοναδική αιτία όλων τους, άσχετα από την μορφή τους. Και θα καταλάβεις ότι τα θαύματα αντανακλούν αυτήν την απλή δήλωση, “Εγώ το έχω κάνει αυτό το πράγμα, και είναι αυτό που εγώ θα καταργήσω” (T-27.VIII.11).

Ας πάμε τώρα στην παράγραφο δεκαεπτά αυτού του μαθήματος:

(Ασκ-Μ.Ι.135.17:1) Οι άμυνες είναι τα σχέδια που κάνεις εναντίον της αλήθειας.

Αυτό το μάθημα ασχολείται με τις άμυνες, όπως κάνει και το επόμενο μάθημα, σχετικά με την ασθένεια. Το εγώ αρχίζει κάνοντας πρώτα την αμαρτία πραγματική λέγοντάς μας ότι “έχουμε ένα πρόβλημα”, και μετά προχωράει στο να υψώσει μια άμυνα (τον κόσμο και το σώμα) για να προστατευτούμε από αυτό το πρόβλημα, το επινενοημένο από το εγώ και ως εκ τούτου ανύπαρκτο. Εν τω μεταξύ, το εγώ μας έχει ξεγελάσει και μας έχει κάνει να πιστέψουμε ότι όλες μας οι ενέργειες θα πρέπει να κατευθυνθούν προς την επίλυση των αντανακλάσεων αυτού του προβλήματος, το οποίο παρεμπιπτόντως μπορεί να εκδηλωθεί είτε εσωτερικά (ψυχολογικά) είτε εξωτερικά. Και εν τω μεταξύ το πρόβλημα της αμαρτίας και της ενοχής (που από μόνο του είναι μια άμυνα ενάντια στην Αγάπη του Θεού) παραμένει κρυμμένο και προστατευμένο στους νόες μας.

Για παράδειγμα, ας πούμε ότι έχω μια συγκεκριμένη φοβία. Αρχίζω λέγοντας ότι αυτό είναι ένα πραγματικό πρόβλημα, και πρέπει να επινοήσω έναν τρόπο να προστατευτώ από αυτό. Θα μπορούσε να είναι είτε να αποφεύγω το αντικείμενο της φοβίας, είτε μέσω της δυναμικής της αντιμετώπισης της φοβίας – να πάω ενάντια στην φοβία, προσπαθώντας έτσι να αποδείξω ότι δεν την φοβάμαι. Η βασική ιδέα είναι ότι στήνουμε την όλη κατάσταση. Ορίζουμε το πρόβλημα και μετά αποφασίζουμε ποια είναι η απάντηση. Όπως είδαμε νωρίτερα, η ενότητα “Δεν Χρειάζεται να Κάνω Τίποτα” διδάσκει ότι δεν πρόκειται να κάνω τίποτα από μόνος μου (τουλάχιστον αν πραγματικά θέλω να είμαι ευτυχισμένος). Δεν καθορίζω πρώτα ένα πρόβλημα και μετά λέω ότι πρέπει να κάνω κάτι για αυτό. Αντίθετα, αφήνω το

Άγιο Πνεύμα να με καθοδηγήσει, επιτρέποντάς Του να με βοηθήσει να καταλάβω ότι το πρόβλημα δεν είναι καθόλου όπως το αντιλαμβάνομαι. Το μοναδικό μου πρόβλημα είναι ότι πιστεύω ότι είμαι διαχωρισμένος. Συνεπώς, σχετικά με την φοβία, ενώ από τη μία πλευρά μπορεί να επιδιώκω να απομακρύνω τα φοβικά συμπτώματα μέσα από κάποια μορφή που τα Μαθήματα θα αποκαλούσαν μαγεία – δηλ. ψυχοθεραπεία, αλλαγή συμπεριφοράς, ή φαρμακευτική αγωγή – από την άλλη πλευρά επιδιώκω να απομακρύνω την αιτία της φοβίας, που είναι η ενοχή στο νου μου που απορρέει από την απόφασή μου να είμαι διαχωρισμένος.

(Ασκ-Μ.Ι.135.17:2-4) Ο στόχος τους [των αμυντικών μηχανισμών] είναι να επιλέξουν ό,τι εγκρίνεις και να αγνοήσουν ό,τι θεωρείς ασυμβίβαστο με την πραγματικότητα σου. Ωστόσο, ό,τι απομένει, πράγματι, δεν έχει κανένα νόημα. Διότι είναι η πραγματικότητά σου που είναι η «απειλή», στην οποία θα επιτεθούν οι άμυνές σου και την οποία θα συγκαλύψουν και θα διαχωρίσουν και θα σταυρώσουν.

Δεν συνειδητοποιούμε ότι η αυτό-εικόνα του εγώ μας, που από την ρίζα της είναι αμαρτωλή, ένοχη και εξασθενημένη, που απαιτεί συνεχή άμυνα, είναι από μόνη της ένας αμυντικός μηχανισμός. Η πραγματική απειλή δεν είναι ο εξωτερικός κόσμος, ούτε όποιες σκέψεις αισθανόμαστε ότι είναι δυνητικά βλαβερές για μας· η πραγματική απειλή για το εγώ είναι η αλήθεια για το ποιοι είμαστε. Αυτό το θέμα το ξαναβρίσκουμε στο επόμενο μάθημα που μιλάει για την ασθένεια σαν μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια. Αν αναλογιστούμε τους εαυτούς μας πίσω στην καρέκλα του παρατηρητή (Σχεδ.3), θα συνειδητοποιήσουμε ότι οι εφιαλτικές ταινίες που παίζουμε ξανά και ξανά, είναι ταινίες που περιέχουν κάποια πτυχή της ενοχής μας, το μίσος για τον εαυτό μας εναντίον του οποίου πρέπει να αμυνθούμε.

Μερικές φορές η μορφή της άμυνας είναι η επίθεση σε άλλους ανθρώπους, που μας κάνει να γινόμαστε μοχθηροί και απαίσιοι. Άλλες φορές η άμυνα παίρνει την μορφή δικής μας ασθένειας. Και μερικές φορές οι άμυνές μας φαίνονται τελείως αναποτελεσματικές, και τότε πλημμυρίζουμε με αγωνία, τρόμο, ενοχή και κατάθλιψη. Το αποτέλεσμα παραμένει το ίδιο, όμως, επειδή ακόμα και όταν πλημμυρίζουμε με ενοχή και κατάθλιψη, η ιδέα ότι είμαστε ένοχα εγώ ενισχύεται.

Έτσι, ακόμα και όταν οι άμυνες του εγώ δεν φαίνονται να έχουν αποτέλεσμα, στην πραγματικότητα έχουν, τουλάχιστον σύμφωνα με την άποψη του εγώ. Πάντα προσπαθούμε να επιλέξουμε εκείνες τις άμυνες που πιστεύουμε ότι θα έχουν καλύτερα αποτελέσματα από άλλες. Στην πραγματικότητα, όμως, καμιά από αυτές δεν μπορεί πραγματικά να καταφέρει να μας φέρει ειρήνη. Το ίδιο το γεγονός ότι πρέπει να επιλέξουμε συγκεκριμένες πλευρές του κόσμου μας με τις οποίες να σχετιστούμε, αντανakλά την πίστη μας ότι υπάρχει κάτι αδύνατο μέσα μας που πρέπει να προστατευθεί. Αυτό προφανώς κάνει όλο το σύστημα του εγώ πραγματικό.

(Ασκ-Μ.Ι.135.18:1) Τι δεν θα μπορούσες να αποδεχτείς, αν απλώς και μόνο γνώριζες ότι καθετί που συμβαίνει, όλα τα γεγονότα, περασμένα, τωρινά και μελλοντικά έχουν σχεδιαστεί με καλοσύνη από Έναν που ο μόνος Του σκοπός είναι το καλό σου;

Αυτό μπορεί να θεωρηθεί ότι σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα δρα σε αυτόν τον κόσμο και σχεδιάζει τις εξωτερικές μας ζωές για μας. Αν θυμηθούμε αυτά που συζητήσαμε νωρίτερα για την μεταφυσική του χρόνου, μπορούμε να δούμε ότι προφανώς δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό, επειδή σε αυτό το επίπεδο δεν υπάρχει παρελθόν, παρόν και μέλλον. Με άλλα λόγια, όλα έχουν ήδη συμβεί. Επιπλέον, όπως μόλις είδαμε, το Άγιο Πνεύμα δεν ασχολείται με τον κόσμο της μορφής ή των αποτελεσμάτων (δηλαδή με τα προβλήματα του κόσμου), αλλά μόνον με το περιεχόμενο ή την αιτία (την πίστη του νου στην πραγματικότητα της αμαρτίας).

Ας δούμε πάλι τους εαυτούς μας σαν τους παρατηρητές που κάθονται μπροστά σε μια οθόνη. Έχουμε μια συλλογή από εφιαλτικές ταινίες του εγώ, και μια αντίστοιχη συλλογή που περιέχει την διόρθωση του Αγίου Πνεύματος για όλα τα λάθη. Και το πρόβλημα και η απάντηση συνέβησαν ταυτόχρονα σε αυτό το κλάσμα δευτερολέπτου. Αυτό το απόσπασμα συνεπώς μας λέει ότι καθώς καθόμαστε στην καρέκλα του παρατηρητή, το Άγιο Πνεύμα είναι μέσα στον νου μας ψιθυρίζοντας, “Θα νιώσεις καλύτερα αν βάλεις να παίξεις τις δικές Μου ταινίες της ένωσης, της συγχώρεσης και της θεραπείας αντί για τις ταινίες του εγώ για καταδίκη και επίκριση.” Αυτή η σκέψη της συγχώρεσης αποτελεί το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος.

Τα λόγια φαίνεται να υποδηλώνουν ότι το Άγιο Πνεύμα λειτουργεί μέσα στον χρόνο, αλλά αυτό γίνεται για να διορθώσει την αντίληψη ότι ο Θεός ή το Άγιο Πνεύμα θα δράσουν για να μας τιμωρήσουν, να μας κάνουν να υποφέρουμε είτε από αγάπη για να κερδίσουμε την Βασιλεία στο τέλος, είτε σαν έκφραση της εκδικητικής οργής Του, δικαιολογημένης εξαιτίας των αμαρτιών μας ενώπιον του Ουρανού.

Μια άλλη αναλογία είναι ότι καθόμαστε στο σινεμά και παρακολουθούμε τις εικόνες στην οθόνη να έρχονται και να φεύγουν. Σκόνη πέφτει στον προβολέα και κάθεται στο φιλμ καθώς αυτό περνάει, και προσθέτει μια μαύρη εικόνα στην οθόνη, καταστρέφοντας την σκηνή. Δεν προσπαθούμε να φτιάξουμε, να αλλάξουμε ή να καθαρίσουμε την οθόνη, επειδή δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι να διορθώσουμε εκεί το πρόβλημα. Αντίθετα, πηγαίνουμε στην πηγή του προβλήματος, την σκόνη στο φιλμ. Παρόμοια, όπως είδαμε, το Άγιο Πνεύμα δεν ασχολείται με το αποτέλεσμα, την προβολή στην οθόνη της ζωής μας, αλλά μάλλον η Αγάπη Του εξουδετερώνει την αιτία, την ενοχή στο νου μας. Καθώς οι νόες μας καθαρίζουν, καθαρίζει και η αντίληψή μας, και όλος ο πόνος και τα βάσανα – που δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια προβολή αυτών που είναι στο νου μας – εξουδετερώνονται καθώς εξαφανίζονται στην ανυπαρξία της αμαρτίας και της ενοχής που είναι η πηγή τους.

Για να μην μπερδευτεί ο μαθητής των Μαθημάτων σχετικά με το «σχέδιο» του Αγίου Πνεύματος, νομίζοντας ότι μπορεί να περιλαμβάνει οδυνηρά γεγονότα, μας δίνονται οι επόμενες φράσεις:

(Ασκ-Μ.Ι.135.18:2-3) Ίσως να έχεις παρεξηγήσει το σχέδιο Του, γιατί Αυτός ποτέ δεν θα σου πρόσφερε πόνο. Αλλά οι άμυνές σου δεν σε άφησαν να δεις την γεμάτη αγάπη ευλογία Του να λάμπει σε κάθε βήμα που έκανες ποτέ.

Αυτό σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα έχει πάρει το αρχαίο σενάριο του πόνου και της δυστυχίας και το έχει αλλάξει για μας· όχι στην μορφή αλλά στο περιεχόμενο. Η μόνη μας επιλογή είναι ποια ταινία θα δούμε. Συνεπώς, ο λόγος που ο Ιησούς τονίζει ότι τα πράγματα είναι όμορφα σχεδιασμένα δεν είναι ότι το Άγιο Πνεύμα σχεδιάζει πράγματα για μας – αυτό δεν θα μπορούσε να ισχύει επειδή όλα έχουν ήδη συμβεί,

χωρίς να λογαριάζουμε το γεγονός ότι το Άγιο Πνεύμα κοιτάζει μόνον την αιτία, και δεν βλέπει τα αποτελέσματα που δεν υπάρχουν. Ο σκοπός στην έμφαση του καλόκαρδου σχεδιασμού του Αγίου Πνεύματος είναι να διορθώσει κάθε εσφαλμένη αντίληψη ότι Αυτό δεν σχεδιάζει καλόκαρδα, αλλά με θυμό και επίκριση.

Ερ.: Υπάρχει ένα κομμάτι στο εγχειρίδιο των δασκάλων που ακούγεται παρόμοιο με αυτό. Ο Ιησούς λέει, “ Το παρελθόν επίσης δεν είχε λάθη· τίποτα που να μην λειτουργούσε προς όφελος του κόσμου, καθώς και προς όφελος εκείνου στον οποίο έμοιαζε να συμβαίνει” (Μ-4.VIII.1:6)

Απ.: Αυτό εκφράζει την ίδια ιδέα. Αλλά όταν ερμηνεύουμε αυτό το απόσπασμα βοηθάει να έχουμε στο νου μας το σύμβολο του διπλού αυτοκινητόδρομου του Σχεδ.2: το αρχαίο σενάριο γεμάτο με πόνο και δυστυχία και θάνατο κλπ., και κάτω από αυτό την διόρθωση. Και τα δύο συνέβησαν ταυτόχρονα.

Ερ.: Αν δεν έχεις στο νου σου αυτήν την επίγνωση, πράγματι μπορείς να το παρανοήσεις αυτό και να καταλήξεις να σκεφτείς: “Α! ώστε έτσι με τον Ουρανό! Κοίτα τα γεγονότα που σχεδίασε για σήμερα.”

Απ.: Δυστυχώς, αυτό κάνουν οι άνθρωποι, και καταλήγουν με την ιδέα ότι το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος ήθελε για μένα να υποστώ βιασμό, ή να χάσω το σπίτι μου, τα υπάρχοντά μου και τους αγαπημένους μου, και όλα αυτά για να με διδάξει ότι δεν είμαι το σώμα μου. Όπως λένε: “με τέτοιους φίλους, τι τους θέλεις τους εχθρούς;” Δεν φαίνεται να έχει σημασία που υπάρχουν τόσα πολλά άλλα σημεία στα τρία βιβλία που κατηγορηματικά αναιρούν αυτήν την ιδέα. Θυμηθείτε ότι το σχέδιο του εγώ είναι να μετατρέψει το Άγιο Πνεύμα σε ένα βάρβαρο και εκδικητικό τέρας.

Ερ.: Είναι παρόμοιο με αυτό που κάνουν οι άνθρωποι με κάποιες φράσεις της Βίβλου, όπως εκείνη που λέει ότι για να ακολουθήσεις τον Ιησού πρέπει να μισήσεις την μητέρα σου και τον πατέρα σου.

Απ.: Δυστυχώς, είναι αλήθεια ότι φράσεις σαν αυτήν έχουν αποσπαστεί από τα συμφραζόμενα και χρησιμοποιήθηκαν για να δικαιολογήσουν κάθε είδους σκέψεις

του εγώ, το ακριβώς αντίθετο από το αληθινό νόημά τους. Αξίζει να θυμηθούμε σε αυτό το σημείο ένα απόσπασμα που αναφέρθηκε προηγουμένως. Αναφερόμενος στην παραδοσιακή Χριστιανική πίστη ότι ο Θεός απαίτησε τον πόνο και την θυσία του ίδιου του Υιού Του, ο Ιησούς λέει: “Όμως ο πραγματικός Χριστιανός πρέπει να σταθεί και να ρωτήσει, ‘Πώς είναι δυνατόν κάτι τέτοιο;’” (Κ-3.Ι.1:8).

Η επόμενη φράση είναι πανέμορφη:

(Ασκ-Μ.Ι.135.18:4) Ενώ εσύ έκανες σχέδια για θάνατο, Αυτός σε οδηγούσε απαλά στην αιώνια ζωή.

Το σενάριο του εγώ, που περιέχει τα σχέδιά μας για θάνατο, ανατρέπεται από το Άγιο Πνεύμα. Τα σχέδιά μας για θάνατο, που θεωρούμε ότι είναι στην πραγματικότητα σχέδια για ζωή, είναι οι άμυνες που το εγώ έστησε για να μας προστατέψει από την τιμωρία του Θεού. Εν μέσω αυτών, είτε αυτές παίρνουν την μορφή εξωτερικών προβλημάτων, είτε σχετίζονται με σωματικές ή νοητικές μας εντάσεις, η στοργική παρουσία του Αγίου Πνεύματος εξακολουθεί να μας οδηγεί γλυκά στο σπίτι. Μια πρόταση που αναφέρθηκε νωρίτερα στο κείμενο λέει: «Στην σταύρωση ακουμπά η λύτρωση» (Κ-26.VII.17:1). Στην καρδιά του πόνου της ενοχής στο νου μας, βρίσκεται και η λύτρωση, αν απλώς πάρουμε την απόφαση να απομακρύνουμε το δάκτυλό μας από το κουμπί του εγώ και να το βάλουμε στο κουμπί του Αγίου Πνεύματος, μετατοπιζόμενοι με αυτόν τον τρόπο από τις εφιαλτικές ταινίες σε αυτές των ευτυχισμένων ονείρων. Η επιλογή είναι πάντα δική μας.

(Ασκ-Μ.Ι.135.19:1) Η τωρινή σου εμπιστοσύνη σε Αυτόν είναι η άμυνα που υπόσχεται ένα μέλλον χωρίς καμιά ενόχληση, χωρίς ίχνος λύπης και με χαρά που συνεχώς αυξάνεται, καθώς αυτή η ζωή γίνεται μια άγια στιγμή, τοποθετημένη στον χρόνο αλλά με την προσοχή της στραμμένη στην αθανασία.

Παρόλη την “αντικειμενική” δυστυχία αυτού του κόσμου, ή αυτό που φαίνεται να είναι η δυστυχία του να είσαι φυλακισμένος σε αυτόν τον κόσμο, υπάρχει ένας άλλος τρόπος να κοιτάξεις αυτόν τον κόσμο: μέσα από την άγια στιγμή που μας οδηγεί πέρα

από τις αντιλήψεις του εγώ. Ο ίδιος ο κόσμος δεν αλλάζει, όπως έχουμε ήδη δει, αλλά καθώς αλλάζουν οι αντιλήψεις μας, αλλάζει και η στάση μας για τον κόσμο, γιατί είναι ένα. Με αυτό το καινούργιο νόημα να επεκτείνεται από τους νόες μας, ο κόσμος έχει αλλάξει επίσης: αιτία και αποτέλεσμα, πηγή και ιδέα, παραμένουν αδιαχώριστα.

Ερ.: Ποιος είναι ο ορισμός της λέξης “αδιατάραχος” σε αυτό το πλαίσιο;

Απ.: Σημαίνει να μην ενοχλείσαι από τις σκέψεις του εγώ. Είναι σημαντικό. Ακόμα και οι πιο ενοχλητικές από τις καταστάσεις του κόσμου, όπως για παράδειγμα να είσαι φυλακισμένος στο Άουσβιτς, μπορούν να μην έχουν καμιά επίδραση στην εσωτερική μας ειρήνη υπό την προϋπόθεση ότι αντιλαμβάνεσαι την κατάσταση μέσα από τα μάτια του Αγίου Πνεύματος. Η αιτία όλης της δυσφορίας μας και της ταραχής μας δεν βρίσκεται έξω από μας, αλλά αντίθετα στις επιλογές του νου μας.

Θυμηθείτε το σημαντικό απόσπασμα από το βιβλίο των Ασκήσεων, που αναφέρθηκε νωρίτερα:

Το φαινομενικό κόστος της αποδοχής της σημερινής ιδέας [“Η σωτηρία μου προέρχεται από μένα.”] είναι αυτό: Σημαίνει ότι τίποτα έξω από τον εαυτό σου δεν μπορεί να σε σώσει· τίποτα έξω από τον εαυτό σου δεν μπορεί να σου φέρει ειρήνη. Αλλά επίσης σημαίνει ότι τίποτα έξω από τον εαυτό σου δεν μπορεί να σε πληγώσει, ή να διαταράξει την ειρήνη σου ή να σε αναστατώσει με οποιονδήποτε τρόπο (Ασκ-Μ.Ι.70.2:1-2).

Γι αυτό, παρόλο που εξακολουθούμε να ζούμε στον κόσμο του χρόνου, αν επιλέξουμε την ειρήνη της άγιας στιγμής υπακούμε στον στοργικό νόμο της αιωνιότητας, που αντανακλάται εδώ στην συγχώρεση του ενός προς τον άλλον και προς τον εαυτό μας.

(Ασκ-Μ.Ι.135.19:2-20:2) Μην αφήνεις καμία άμυνα αλλά την τωρινή σου εμπιστοσύνη [η έμφαση είναι στην *παρούσα* εμπιστοσύνη, που επαναλαμβάνεται από την αρχή της παραγράφου] να διευθύνει το μέλλον και αυτή η ζωή θα γίνει μια γεμάτη νόημα συνάντηση με την αλήθεια που μόνον οι άμυνές σου θα απέκρυπταν.

Χωρίς άμυνες, γίνεσαι ένα φως που ο Ουρανός με ευγνωμοσύνη αναγνωρίζει ως δικό του. Και θα σε οδηγήσει με τρόπους καθορισμένους για την ευτυχία σου, σύμφωνα με το πανάρχαιο σχέδιο που άρχισε, όταν γεννήθηκε ο χρόνος.

Θα μπορούσαμε να φανταστούμε τις άμυνες σε αυτό το πλαίσιο σαν σύννεφα ενοχής, μια μεταφορά που δεσπόζει στα πρώτα μαθήματα του βιβλίου των Ασκήσεων όπως και στο κείμενο. Όταν αυτά τα σύννεφα ενοχής απομακρυνθούν, το φως του Χριστού που είναι ήδη μέσα μας αφήνεται να λάμψει. Και έτσι, την στιγμή που γεννήθηκε ο χρόνος και αναδύθηκε το σενάριο του εγώ, το αρχαίο σχέδιο του Αγίου Πνεύματος γεννήθηκε επίσης. Φαίνεται να συμβαίνει μέσα στον χρόνο, αλλά στην πραγματικότητα είναι πέρα από τον χρόνο. Το “σχέδιο” ζητά από μας να αναγνωρίσουμε σε κάθε κατάσταση μια ευκαιρία να συγχωρήσουμε και να θεραπεύσουμε το νου μας. Έτσι, μας υπενθυμίζει το κείμενο:

Όταν συναντάς κάποιον, θυμήσου είναι μια άγια συνάντηση. Όπως βλέπεις αυτόν έ Όπως σκεφτείς για αυτόν, έτσι θα σκεφθείς για τον εαυτό σου. Ποτέ μην το ξεχνάς αυτό, γιατί σε αυτόν θα βρεις τον εαυτό σου ή θα χάσεις τον εαυτό σου. Κάθε φορά που δύο Υιοί του Θεού συναντιούνται, τους δίνεται άλλη μια ευκαιρία για την σωτηρία. Μην αφήσεις κανένα χωρίς να του προσφέρεις σωτηρία και να την λάβεις εσύ ο ίδιος (Κ-8.III.4:1-7).

Όταν ταυτιστούμε με αυτό το σχέδιο, τότε, οι ζωές μας γίνονται “σημαντικές συναντήσεις με την αλήθεια”. Τον φόβο του εγώ γι’ αυτήν την αλήθεια προσπαθεί να υπερασπίσει το ψευδαισθητικό οπλοστάσιο των αμυντικών μηχανισμών.

(Ασκ-Μ.Ι.135.20:3-4) Αυτοί που σε ακολουθούν θα ενώσουν το φως τους με το δικό σου και το φως θα αυξηθεί μέχρι που ο κόσμος να φωτιστεί με χαρά. Και οι αδελφοί μας με χαρά θα εγκαταλείψουν τις κουραστικές τους άμυνες, που δεν ωφέλησαν σε τίποτα και μόνο τούς τρομοκρατούσαν.

Καθώς επιλέγουμε να συγχωρούμε και να αφήνουμε να φύγουν τα σύννεφα της ενοχής που έκρυβαν το φως του Χριστού στο νου μας, αυτό το φως λάμπει σε όλους τους νόες, όπως επίσης λάμπει και το δικό τους. Έτσι μεγαλώνει ο κύκλος της Επανόρθωσης (T-14.V). Ίσως η υπέρτατη έκφραση αυτού του οράματος βρίσκεται ακριβώς στο τέλος του κειμένου, στο πλαίσιο της προσευχής του Ιησού στον Πατέρα μας:

...Σε ευχαριστώ για αυτό που είναι οι αδελφοί μου. Και όπως κάθε ένας επιλέγει να ενωθεί μαζί μου, το τραγούδι της ευχαριστίας από την γη στον Ουρανό αυξάνεται από μικρές σκόρπιες νότες μελωδίας σε ένα περιεκτικό χορωδιακό από έναν κόσμο λυτρωμένο από την κόλαση, που προσφέρει ευχαριστίες σε Σένα (K-31.VIII.11:4-5).

Υπάρχει ένα παρόμοιο απόσπασμα στο κείμενο στο τέλος της ενότητας «Εισερχόμενοι στην Κιβωτό». Βασικά λέει το ίδιο πράγμα, αλλά με διαφορετικό τρόπο. Πηγαίνουμε σε αυτό τώρα:

(K-20.IV.8:1) Ίσως να αναρωτιέσαι πώς μπορείς να είσαι σε ειρήνη, για όσο είσαι μέσα στον χρόνο, όταν υπάρχουν τόσα πολλά που πρέπει να γίνουν πριν ανοιχτεί η οδός προς την ειρήνη.

Αυτό εκφράζει το αναπόφευκτο συναίσθημα των μαθητών των Μ.Θ, που έχει αναφερθεί και προηγουμένως, καθώς αρχίζουν να αντιλαμβάνονται το τεράστιο μέγεθος του συστήματος του εγώ, που τους κάνει να λένε, “Θεέ μου, πώς είναι δυνατόν να διαλυθεί ποτέ αυτό;” Υπάρχει ένα άλλο απόσπασμα στο κείμενο, που κάποιο κομμάτι του αναφέραμε ήδη, που εκφράζει το ίδιο μήνυμα:

... Η ετοιμότητα είναι μόνον η αρχή της αυτοπεποίθησης. Μπορεί να νομίζεις ότι απαιτείται ένα τεράστιο χρονικό διάστημα ανάμεσα στην ετοιμότητα και στην κυριαρχία, αλλά ας σου θυμίσω ότι ο χρόνος και ο χώρος βρίσκονται κάτω από τον έλεγχό μου [του Ιησού] (K-2.VII.7:8-9).

Η ιδέα που αναφέρθηκε νωρίτερα είναι σημαντική εδώ: δεν χρειάζεται να είμαστε τέλει, και δεν χρειάζεται να έχουμε κατακτήσει κάτι για να είμαστε έτοιμοι να το εφαρμόσουμε. Η ετοιμότητα δεν σημαίνει τελειότητα. Πολύ, πολύ λίγοι έχουν κατακτήσει αυτό το σύστημα σκέψης, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι οι άνθρωποι δεν είναι έτοιμοι να το εφαρμόσουν. Όμως, αν σκεφτόμαστε ότι η απάλειψη της ενοχής μας είναι αδύνατη, ή αν νιώθουμε συντετριμμένοι από αυτό το εγχείρημα και θεωρούμε ότι θα απαιτηθεί εξαιρετικά πολύς χρόνος για να μάθουμε να συγχωρούμε, ο Ιησούς επεμβαίνει σε αυτό το σημείο για να μας θυμίσει ότι ο χρόνος και ο χώρος είναι κάτω από τον έλεγχό του και επομένως το θαύμα έχει την δύναμη να συντομεύει τον χρόνο. Με άλλα λόγια, το θαύμα μπορεί να μας βοηθήσει να μετατεθούμε άμεσα από τον εφιάλτη του εγώ στο ευτυχισμένο όνειρο του Αγίου Πνεύματος. Επαναλαμβάνω, φαίνεται σαν να είναι ένα τεράστιο και αδύνατο εγχείρημα, αλλά μόνο επειδή πιστεύουμε ότι ο χρόνος είναι πραγματικός.

(Κ-20.IV.8:2-5) Ίσως αυτό να σου φαίνεται αδύνατον. Ρώτησε όμως τον εαυτό σου αν είναι δυνατόν ο Θεός να έχει ένα σχέδιο για την σωτηρία σου που να μην λειτουργεί. Εφόσον δεχτείς το σχέδιό Του ως την μοναδική λειτουργία που πρέπει να εκπληρώσεις δεν θα υπάρχει τίποτα άλλο που το Άγιο Πνεύμα δεν θα τακτοποιούσε δίχως εσύ να προσπαθήσεις καθόλου. Θα προηγηθεί για να κάνει το μονοπάτι σου ευθύ, και δεν θα αφήσει καμιά πέτρα στο διάβα σου για να σκοντάψεις και κανένα εμπόδιο να σου κλείσει τον δρόμο.

Μπορούμε να αναγνωρίσουμε σε αυτό το απόσπασμα την σημασία της χρησιμοποίησης των λέξεων από τα Μαθήματα Θαυμάτων, την επανάληψη συγκεκριμένων λέξεων όπως τα «εμπόδια». Ο κίνδυνος παρερμηνείας μειώνεται σημαντικά αν αναγνωρίσουμε ότι το μήνυμα εδώ είναι μια διόρθωση ενός άλλου τρόπου σκέψης. Το έχουμε εξετάσει και προηγουμένως. Η παραδοσιακή άποψη ήταν ότι ο Θεός έβαλε πέτρες στον δρόμο μας, και μέσω της διαδικασίας της υπέρβασης αυτών των εμποδίων βρίσκουμε την αγάπη Του. Ο Ιησούς μας λέει εδώ ότι συμβαίνει το αντίθετο. Η φράση “να κάνεις ευθύ το δρόμο σου” είναι βιβλική, είναι λόγια του Ιωάννη του Βαπτιστή παρμένες από τον Ησαΐα (Ησαΐα 40:3; Κατά Ιωάννη 1:23). Αυτό θα μπορούσαμε να το σκεφτούμε από την άποψη του Σχεδ.6, το οποίο

απεικονίζει το σπειροειδές μονοπάτι του εγώ με μορφή ελατηρίου. Το μονοπάτι του Αγίου Πνεύματος είναι μια ευθεία γραμμή που ξεπερνάει όλα τα εμπόδια του εγώ του διαχωρισμού. Τώρα, επαναλαμβάνω, αυτό φαίνεται να προτείνει ότι το Άγιο Πνεύμα τακτοποιεί πράγματα για μας, ότι διευθετεί το μέλλον. Δεν μπορεί όμως να συμβαίνει κάτι τέτοιο, αν ο χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση.

Ας επαναλάβουμε αυτό το σημείο· αυτά τα αποσπάσματα παρουσιάζονται σε μας ακριβώς επειδή πιστεύουμε ότι ο χρόνος είναι πραγματικός, και επομένως, όπως ακριβώς μας ζητείται να “βάλουμε το μέλλον στα χέρια του Θεού” (Ασκ-Μ.Ι.194), μας ζητείται επίσης εδώ να εμπιστευθούμε ότι το Άγιο Πνεύμα θα φροντίσει τα πράγματα για μας. Έτσι, ο τρόπος που Αυτό μας βοηθά είναι θυμίζοντάς μας ότι μπορούμε να αλλάξουμε τον νου μας, να αλλάξουμε το κανάλι μέσω του οποίου βλέπουμε για να βιώσουμε ξανά τα ευτυχισμένα όνειρα της συγχώρεσης αντί για εφιάλτες. Αυτό δεν σημαίνει ότι κάνει πράγματα στον κόσμο, επειδή όπως τονίζουν τα μαθήματα ξανά και ξανά, δεν υπάρχει κόσμος, όπως ακριβώς δεν υπάρχει μέλλον, αλλά μόνον τα σενάρια που ήδη έχουν ολοκληρωθεί.

Συνεπώς, το Άγιο Πνεύμα λειτουργεί μέσα στον νου μας μέσα στην ψευδαίσθηση ότι υπάρχει χρόνος, ότι υπάρχουν πράγματα που πρέπει να γίνουν και εμπόδια που πρέπει να ξεπεραστούν. Αλλά μόνον επειδή πιστεύουμε ότι εκεί βρισκόμαστε. Νωρίτερα στο κείμενο, όπως είδαμε, ο Ιησούς μας ζητά να συλλογιστούμε την ερώτηση, “Ποιος είναι το ‘εσύ’ που ζει σε αυτόν τον κόσμο;” (Κ-4.ΙΙ.11:8). Μας διδάσκει ότι αυτό το ‘εσύ’ δεν είναι καθόλου ο πραγματικός Εαυτός μας, και ότι πρέπει να είμαστε σε ετοιμότητα να αναγνωρίσουμε πώς το εγώ συγκαλύπτει την πραγματική μας Ταυτότητα η οποία φυλάσσεται για μας από το Άγιο Πνεύμα.

(Κ-20.ΙV.8:6-8) Δεν θα σου αρνηθεί τίποτα απ’ όσα χρειάζεσαι. Κάθε μια φαινομενική δυσκολία απλά θα λιώσει και θα εξαφανιστεί πριν ακόμα την φτάσεις. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τίποτα. Δεν χρειάζεται να σκεφτείς τίποτα, ξένοιαστος για τα πάντα εκτός από τον μοναδικό στόχο που πρέπει να εκπληρώσεις.

Αυτό είναι μια αναφορά στην Επί του Όρους Ομιλία από το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο (6:28-29) που μας ζητά να δούμε τα κρίνα του αγρού και τα πετεινά του ουρανού, οι ανάγκες των οποίων καλύπτονται από τον Θεό. Μοιάζει να προτείνει ότι ο Θεός καλύπτει τις σωματικές μας ανάγκες όπως τις βιώνουμε στον υλικό κόσμο. Αλλά, επαναλαμβάνω, ο Ιησούς δεν θα το εννοούσε αυτό κυριολεκτικά, επειδή κάπου αλλού στα Μαθήματα εξηγεί ότι ο Θεός δεν γνωρίζει καν αυτό το όνειρο (π.χ. Κ-4.ΙΙ.8:6; Κ-18.VIII.4:1-2). Επιπλέον, έχουμε ήδη συζητήσει ότι το Άγιο Πνεύμα δεν ασχολείται με τα αποτελέσματα, αλλά μόνον με την αιτία τους στο νου μας. Γι' αυτό είναι βασικό να έχουμε κατά νου το πλαίσιο στο οποίο παρουσιάζονται τα Μαθήματα Θαυμάτων. Τα αποσπάσματα δεν πρέπει να αποσυνδέονται από τα συμφραζόμενα ώστε να έχουν το νόημα που εμείς θέλουμε να έχουν, παραβιάζοντας το γενικό σύστημα σκέψης.

Όταν λέει ότι δεν θα στερηθούμε τίποτα από αυτά που χρειαζόμαστε, ότι κάθε δυσκολία θα λιώσει και θα εξαφανιστεί, φαίνεται να δηλώνει ότι το μέλλον είναι πραγματικό και ότι είμαστε σε ένα διαχρονικό ταξίδι. Όπως έχουμε ήδη δει, τα Μαθήματα χρησιμοποιούν την γλώσσα με αυτόν τον τρόπο εξαιτίας της δικής μας βαθιά στερεωμένης πεποίθησης ότι ο χρόνος είναι μια γραμμική διαδικασία. Σε πολλά άλλα σημεία ο Ιησούς λέει ότι το ταξίδι έχει ήδη τελειώσει. Συνεπώς, το Άγιο Πνεύμα δεν αλλάζει τίποτα στον κόσμο επειδή «δεν υπάρχει κόσμος» (Ασκ-Μ.Ι.132.6:2)· δεν βιώνουμε τα πράγματα για πρώτη φορά. Όμως, η στοργική Του παρουσία φαίνεται να “μιλάει” στους νόες μας που ονειρεύονται για να αλλάξουμε αυτά που βιώνουμε. Η παγίδα είναι ότι ξεχνάμε ότι δεν είμαστε οι άνθρωποι στην οθόνη, αλλά απλώς οι παρατηρητές.

Ερ.: Θα ήθελες να το συζητήσεις λίγο περισσότερο; Και πείτε μου πάλι, πώς πρέπει να εκλάβουμε αυτό το απόσπασμα;

Απ.: Αυτό το απόσπασμα πρέπει να θεωρηθεί σαν μια διόρθωση της ιδέας ότι το Άγιο Πνεύμα τιμωρεί, ότι κάνει τα πράγματα δύσκολα και μας προκαλεί πόνο. Αυτή είναι η κύρια ιδέα· αλλά η γλώσσα που χρησιμοποιείται για να μεταφέρει αυτήν την ιδέα είναι η γλώσσα που μπορεί να γίνει κατανοητή από νόες εμποτισμένους με την πεποίθηση ότι ο χρόνος είναι γραμμικός. Το μάθημα στο βιβλίο των Ασκήσεων που

αναφέρεται στο να βάλουμε το μέλλον μας στα χέρια του Θεού, όπως έχουμε δει, χρησιμοποιεί γλώσσα που αντανακλά τη πίστη ότι ο χρόνος είναι γραμμικός για να μεταφέρει το μήνυμα ότι το Άγιο Πνεύμα κάθεται μαζί μας στην καρέκλα του παρατηρητή, παρακινώντας μας να επιλέξουμε να ξαναπαίξουμε ταινίες σχέσεων που Αυτό έχει ήδη θεραπεύσει για μας. Η εμπειρία μας σε αυτόν τον κόσμο μπορεί να είναι ότι το έκανε για μας - ότι έκανε το μονοπάτι μας ευθύ και μετακίνησε τα εμπόδια. Στην πραγματικότητα, όμως, έχουμε απλώς δεχθεί την ήδη παρούσα διόρθωση στους νόες μας μέσω του Αγίου Πνεύματος.

Η ιδέα ότι δεν χρειάζεται να σκεφτούμε για τίποτα παρά μόνον για τον μόνο σκοπό που θα εκπληρώσουμε, αναφέρεται στην συγχώρεση. Είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι ένα τέτοιο απόσπασμα θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να δικαιολογήσει κάποια συζήτηση πάνω στα μαγικά κόλπα του Αγίου Πνεύματος – ότι δίνει θέσεις πάρκινγκ, θεραπεύει τον καρκίνο, δίνει χρήματα όταν τα χρειαζόμαστε και γενικά τα κάνει όλα έτσι ώστε να καλύπτονται όλες μας οι ανάγκες. Αν πραγματικά συνέβαινε αυτό, θα επιβεβαιωνόταν η πίστη ότι ο κόσμος του χρόνου και του χώρου είναι πραγματικός, αφού το Άγιο Πνεύμα επεμβαίνει σε αυτόν. Τα Μαθήματα Θαυμάτων χρησιμοποιούν μια τέτοια γλώσσα, επαναλαμβάνω και πάλι, επειδή πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε σε αυτόν τον κόσμο, αλλά αυτό δεν θα πρέπει να παρερμηνευθεί για να δικαιολογήσει την “μαγεία” (όρος των Μαθημάτων Θαυμάτων όπως έχουμε δει, για την προσπάθεια να λύσουμε ένα πρόβλημα στο νου με υλικά μέσα). Οι “επεμβάσεις” του Αγίου Πνεύματος είναι απλώς οι υπενθυμίσεις στο νου μας ότι έχουμε ένα μόνο πρόβλημα, και η Αγάπη Του το έχει ήδη λύσει για μας.

Ερ.: Θα μπορούσε η ιδέα «δεν χρειάζεται να σκεφτείς τίποτα» να γίνει κατανοητή ότι τελικά δεν χρειάζεται να ανησυχούμε για τα βασικά καθημερινά προβλήματα της ζωής, για παράδειγμα τι να φορέσουμε και τι να φάμε; Μήπως σημαίνει ότι επειδή δεν χρειάζεται να υποφέρουμε, αναπόφευκτα θα έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε; Δεν θα χρειάζεται να επικεντρωνόμαστε σε τίποτα ως αυτοσκοπό;

Απ.: Ναι, αυτό υπονοείται. Η λέξη-κλειδί στην ερώτησή σου είναι να “ανησυχούμε”. Δεν σημαίνει ότι δεν πληρώνουμε τον λογαριασμό του ηλεκτρικού, ή ότι δεν φροντίζουμε τους αγαπημένους μας και τον εαυτό μας. Απλώς δεν θα ερμηνεύουμε

τέτοιες υλικές ανάγκες μέσα από τα μάτια της ενοχής και της στέρησης. Αυτή η προβολή είναι η πηγή κάθε ανησυχίας μας και κάθε προβλήματος που αντιλαμβανόμαστε, τα οποία γίνονται πολύ αποτελεσματικά εργαλεία αναστάτωσης, όπως γνωρίζουμε.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι μια μίξη του ιδεατού με το πρακτικό, των μεταφυσικών αξιωμάτων με την καθημερινή μας εμπειρία. Η σύγχυση έρχεται στον νου των μαθητών όταν μπερδεύουν αυτά τα δύο επίπεδα. Συνεπώς, επαναλαμβάνω, οι άνθρωποι μπορεί να πουν: “Το Άγιο Πνεύμα μου είπε να φύγω από την δουλειά μου· δεν έχω χρήματα, αλλά ξέρω ότι ο Κύριος θα με φροντίσει.” Αυτό σαφώς δεν είναι αυτό που εννοεί ο Ιησούς με τα παραπάνω. Μας λέει μάλλον ότι δεν χρειάζεται πια να ανησυχούμε για πράγματα που δεν είναι πραγματικά προβλήματα, αλλά μάλλον ότι θα αναγνωρίσουμε ποια είναι τα πραγματικά μας προβλήματα. Ο σκοπός των Μαθημάτων είναι να μας βοηθήσει προοδευτικά να αναγνωρίσουμε ότι η μόνη μας αποστολή είναι να θεραπεύσουμε τους νόες μας, και μόνον αυτό είναι σημαντικό: “*Η μόνη ευθύνη του θαυματοποιού είναι να δεχθεί την Επανόρθωση για τον εαυτό του*” (Τ-2.V.5:1). Ο Ιησούς σίγουρα δεν προτείνει να το κάνουμε αυτό ανεξάρτητα από την μορφή και τα σύμβολα του κόσμου· αυτά τα Μαθήματα δεν προτείνουν να αποσυρθούμε από τον κόσμο, αλλά μάλλον να αλλάξουμε τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο:

Αυτά τα μαθήματα παραμένουν μέσα στο πλαίσιο του εγώ, όπου χρειάζεται. Δεν ασχολούνται με αυτό που είναι πέρα από όλα τα λάθη επειδή είναι σχεδιασμένα μόνον να δώσουν την κατεύθυνση προς τα εκεί. Επομένως χρησιμοποιούν λέξεις, που είναι συμβολικές, και δεν μπορούν να εκφράσουν αυτό που βρίσκεται πέρα από τα σύμβολα. (Διευκρ.-εισ.3:1-3)

Και νωρίτερα στο εγχειρίδιο, σχετικά με την ερώτηση της αλλαγής της κατάστασης της ζωής κάποιου, διαβάζουμε:

Αλλαγές απαιτούνται στους νόες των δασκάλων του Θεού. Αυτό μπορεί να συνεπάγεται αλλαγές στις εξωτερικές συνθήκες της ζωής τους, μπορεί και όχι...

Είναι πολύ απίθανο το πρώτο βήμα στην εκπαίδευσή τους να μην περιλαμβάνει αλλαγές στην στάση και στην συμπεριφορά τους. (Μ-9.1:1-2,4)

Συνεπώς, το Άγιο Πνεύμα ερμηνεύει τις λέξεις μας και τα σύμβολά μας διαφορετικά, όμως το κάνει αυτό μέσα στο γενικό τους πλαίσιο. Αλλού ο Ιησούς εξηγεί ότι το Άγιο Πνεύμα δεν μας στερεί τις ιδιαίτερες σχέσεις μας, αλλά τις μεταμορφώνει (Τ-17.IV.2:3)· η μορφή ή το σύμβολο παραμένει, αλλά το περιεχόμενο έχει αλλάξει από ενοχή σε συγχώρεση.

Ερ.: Υπάρχουν άλλες αιτίες για αυτό του είδους τις παρεξηγήσεις; Κάποιοι έχουν εμπλακεί σε πολύ φρικτές καταστάσεις και συμπέραναν ότι τις έστησε το Άγιο Πνεύμα για να διδάξει τα μαθήματά Του. Για παράδειγμα, όπως είπες ήδη, μια γυναίκα που έχει βάρβαρα βιαστεί πίστευε σοβαρά ότι το Άγιο Πνεύμα της έστειλε αυτόν τον βιαστή ώστε να τον συγχωρέσει.

Απ.: Η παρερμηνεία συμβαίνει επειδή οι άνθρωποι διαβάζουν αυτά που θέλει το εγώ τους να διαβάσουν, έτσι ώστε να μην καταλαβαίνουν το ευρύτερο πλαίσιο στο οποίο εμπεριέχονται αυτά τα αποσπάσματα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μίλησα για αυτά τα αποσπάσματα σε ευρύτερο πλαίσιο χρόνου. Ίσως η μεγαλύτερη προετοιμασία για να εργαστείς με τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι κοινή λογική. Η κοινή λογική, πόσο μάλλον η θεωρία των Μαθημάτων Θαυμάτων, θα μας έλεγε ότι ο βιασμός δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι επιθυμία του Αγίου Πνεύματος, ή το να παρατήσουμε τις δουλειές μας ξαφνικά, το να εγκαταλείψουμε μια οικογένεια χωρίς ορατά μέσα επιβίωσης, δεν θα ήταν επιθυμία του Αγίου Πνεύματος. Όντως, θα μπορούσε να μας καθοδηγήσει να εγκαταλείψουμε μία δουλειά. Όμως, σε καταστάσεις στις οποίες υπάρχει άρνηση, το να μας καθοδηγήσει να χρησιμοποιήσουμε άλλους ανθρώπους για να αποφύγουμε να αναλάβουμε την ευθύνη για τα δικά μας σενάρια, είναι ξεκάθαρα η καθοδήγηση του εγώ που ακολουθούμε. Δεν υπάρχει, επαναλαμβάνω, αμφιβολία ότι κάποιος θα μπορούσε να καθοδηγηθεί, ως μέρος του δρόμου του της Επανόρθωσης, να εγκαταλείψει μια συγκεκριμένη κατάσταση. Αλλά αν συμβεί αυτό, το αποτέλεσμα θα είναι ειρήνη, όχι θυσία. Το Άγιο Πνεύμα δεν είναι ένα μαγικό πουλί που λύνει τα προβλήματά μας. Για αυτό έχω αρχίσει αυτά τα αποσπάσματα τονίζοντας πόσο βασικό είναι να

καταλάβουμε ότι οι διδασκαλίες των Μαθημάτων είναι μια διόρθωση. Όταν κατανοηθεί ο σκοπός τους, χωρίς παρερμηνεία ή λάθος εφαρμογή, οι διδασκαλίες είναι απόλυτα συνεπείς και έχουν πολύ περισσότερο νόημα.

(Κ-20.IV.8:9-12) Όπως σου δόθηκε αυτός ο στόχος έτσι θα γίνει και η εκπλήρωσή του. Η εγγύηση του Ίδιου του Θεού υπερισχύει όλων των εμποδίων διότι στηρίζεται στην βεβαιότητα κι όχι στις συγκυρίες. Στηρίζεται σ' εσένα. Και τι μπορεί να είναι πιο βέβαιο από τον Υιό του Θεού;

Η συγχώρεση είναι ο σκοπός που μας δόθηκε από το Άγιο Πνεύμα, το οποίο επιτρέπει έτσι το νου μας να θεραπευτεί. Και αφού μας δόθηκε, η εκπλήρωσή της είναι εγγυημένη επίσης, απαιτώντας μόνο την αναπόφευκτη απόφασή μας να την αποδεχθούμε. Το αρχαίο σενάριο του εγώ συνέβη μέσα στο όνειρο, αλλά και το αρχαίο σενάριο της συγχώρεσης συνέβη επίσης. Το «εσένα» στο οποίο στηρίζεται αυτή η βεβαιότητα είναι ο πραγματικός Εαυτός, ο Χριστός μέσα μας, και η Αγάπη Του απλώς περιμένει την σίγουρη επιστροφή μας στο σπίτι από το οποίο ποτέ δεν φύγαμε.

Μέρος ΙΙΙ

Το Τέλος του Χρόνου

Εισαγωγή στο Μέρος ΙΙΙ

Σε αυτό το τελευταίο Μέρος, θα μελετήσουμε τις ιδέες των Μαθημάτων για τον πραγματικό κόσμο, την Δευτέρα Παρουσία, την Τελική Κρίση, και μετά το τελευταίο βήμα του Θεού, τα οποία παρουσιάζονται στα Μαθήματα με αυτήν την σειρά. Σαφώς, όμως, η ακολουθία είναι ψευδαισθητική, γιατί αυτά τα τελευταία 'βήματα' διορθώνουν και αποδομούν μια πίστη στον χρόνο ο οποίος ποτέ δεν υπήρξε. Αυτά τα στάδια είναι χωρίς αμφιβολία βοηθητικά για μας που πιστεύουμε ακόμα ότι είμαστε στον χρόνο, γιατί χρησιμεύουν στην ανατροπή των βημάτων του εγώ για την κάθοδο προς την κόλαση του. Αρχίζουμε με τον πραγματικό κόσμο, η επίτευξη του οποίου είναι ο στόχος της Μάθησης για τα Μαθήματα Θαυμάτων.

Κεφάλαιο 9

Ο Πραγματικός Κόσμος

Αρχίζουμε με την όμορφη περίληψη του «αληθινού κόσμου» που βρίσκεται στο βιβλίο των Ασκήσεων (Ασκ-Μ.ΙΙ.8.1). Στην πραγματικότητα θα μπορούσαμε να αφιερώσουμε ένα ολόκληρο βιβλίο σε αυτό το θέμα, καθώς τα Μαθήματα Θαυμάτων περιέχουν τόσες πολλές αναφορές σε αυτό. Αλλά θα αρκεστούμε σε τρεις, μία από κάθε βιβλίο των Μαθημάτων. Αλλά πριν αρχίσουμε, κάποια πρόσθετα σχόλια.

Ας το ξαναπούμε, ο Ουρανός δεν είναι ο στόχος των Μαθημάτων, ο πραγματικός κόσμος είναι. Μέσα στο πλαίσιο της συζήτησής μας σχετικά με το Σχεδ. 3, φθάνουμε στον πραγματικό κόσμο όταν αντιλαμβανόμαστε μόνον ταινίες συγχώρεσης και ένωσης, μετά από τις οποίες όλες οι ταινίες εξαφανίζονται. Οι αντιλήψεις μας στον πραγματικό κόσμο δεν διαταράσσονται πια από την προβολή της ενοχής μας ή την πίστη στην αμαρτία, αλλά είναι τώρα η επέκταση της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος. Αυτή η Αγάπη είναι ο στόχος των Μαθημάτων, και μας τοποθετεί στο τέλος του δρόμου της Εξιλέωσης.

Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε ότι ο πραγματικός κόσμος παραμένει μέρος του κόσμου των ψευδαισθήσεων, και συνεπώς δεν είναι ο Ουρανός. Όταν τα Μαθήματα Θαυμάτων μιλούν για πραγματικότητα μιλούν για τον Ουρανό, που συνήθως αντιπαρατίθεται με τον ψευδαισθητικό κόσμο. Αλλά η φράση «ο πραγματικός κόσμος» αναφέρεται σε αυτόν τον κόσμο, αν και συγχωρεμένο πια. Όπως λέει το βιβλίο των Ασκήσεων στην αρχή του αποσπάσματος που θα εξετάσουμε τώρα, «ο πραγματικός κόσμος είναι ένα σύμβολο», που σημαίνει ότι δεν είναι ένα πραγματικότητα. Η μόνη πραγματικότητα που είναι αληθινή γράφεται με κεφαλαίο «Π», η Πραγματικότητα του Θεού. Έτσι παρόλο που ο πραγματικός κόσμος είναι ένα σύμβολο, δεν είναι σύμβολο αμαρτίας ή διαχωρισμού. Είναι η καθαρή αντανάκλαση της πραγματικότητας και ενότητας του Ουρανού μέσα στον

διαχωρισμένο νου. Ως τέτοιος, ο πραγματικός κόσμος δεν αναφέρεται στον υλικό κόσμο, αλλά στην στάση της συγχώρεσης που βρίσκεται τώρα μέσα στο νου που έχει αναγνωρίσει την αναμαρτησία του. Τώρα στο βιβλίο των Ασκήσεων:

(Ασκ-Μ.Π.8.1:1-2) Ο πραγματικός κόσμος είναι ένα σύμβολο, όπως και τα άλλα πράγματα που προσφέρει η αντίληψη. Αντιπροσωπεύει ωστόσο το αντίθετο αυτού που έπλασες.

Το Σχεδ. 2 απεικονίζει τα σενάρια του εγώ και του Αγίου Πνεύματος σαν έναν αυτοκινητόδρομο διπλής κατεύθυνσης, με το επάνω μέρος να ανήκει στο εγώ, ενώ το κάτω να είναι η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος, το ακριβώς αντίθετο από αυτό που έχει κάνει το εγώ. Συνεπώς, το να ζεις στον πραγματικό κόσμο είναι σαν να οδηγείς μόνον στην λωρίδα του Αγίου Πνεύματος, όπου δεν υπάρχει πια κανένα σενάριο. Ας το ξαναπώ, όταν έχουν γίνει αποδεκτές οι διορθώσεις του Αγίου Πνεύματος, τα λάθη του εγώ έχουν εξαφανιστεί, καθιστώντας τις διορθώσεις αχρείαστες. Όπως εξηγεί ο Ιησούς σχετικά με τον ρόλο του ως δάσκαλος:

Θα διδάξω μαζί σου και θα ζήσω μαζί σου αν θα σκέπτεσαι μαζί μου, αλλά ο στόχος μου θα είναι πάντα να σε απαλλάξω τελικά από την ανάγκη για έναν δάσκαλο (Κ-4.Ι.6:3)

Συνεπώς, αφού η ενοχή που κατασκευάσαμε έχει αντικατασταθεί από το αντίθετό της – την συγχώρεση – και οι δύο εξαφανίζονται:

Αυτή είναι η μετατόπιση που φέρνει η αληθινή αντίληψη: Αυτό που είχε προβληθεί έξω το βλέπουμε μέσα μας, και εκεί η συγχώρεση το αφήνει να εξαφανιστεί...όμως αν την δεις μέσα στον νου σου, η ενοχή και η συγχώρεση για μια στιγμή βρίσκονται μαζί, δίπλα δίπλα, πάνω σε έναν βωμό [τον νου]. Εκεί επιτέλους είναι η ασθένεια και το μοναδικό της φάρμακο ενωμένα σε μια θεραπευτική λαμπρότητα. Ο Θεός έχει έρθει να απαιτήσει τους Δικούς Του. Η συγχώρεση έχει ολοκληρωθεί (Διευκρ.-4.6:1,7-10).

(Ασκ-Μ.ΙΙ.8.1:3,4-2:1) Ο κόσμος σου βλέπεται μέσα από τα μάτια του φόβου και φέρνει στο νου σου τις μαρτυρίες του τρόμου. Ο πραγματικός κόσμος δεν μπορεί να γίνει αντιληπτός παρά μόνο μέσα από μάτια που ευλογεί η συγχώρεση, έτσι ώστε να βλέπουν έναν κόσμο όπου ο τρόμος είναι αδύνατος και όπου οι μαρτυρίες του φόβου δεν μπορούν να βρεθούν. Ο πραγματικός κόσμος περιέχει μια αντικατάσταση για την κάθε σκέψη δυστυχίας που καθρεφτίζεται στον κόσμο σου· μια σίγουρη διόρθωση για τις εικόνες του φόβου και τους ήχους της μάχης που περιέχει ο κόσμος σου.

Κάθε στιγμή που επιλέγουμε να είμαστε διαχωρισμένοι έχει ήδη θεραπευθεί μέσω μιας απόφασης για ένωση. Για την κάθε φορά που έχουμε επιτεθεί και κρατήσει παράπονα για κάποιους ανθρώπους, έχει υπάρξει μια διόρθωση με την οποία τους συγχωρήσαμε. Αυτή είναι η αντικατάσταση για κάθε σκέψη δυστυχίας που είχαμε. Η ιδέα ότι κάθε σκέψη δυστυχίας αντανακλάται στον κόσμο είναι μια έκφραση της δυναμικής της προβολής. Και κάθε σκέψη δυστυχίας έχει πηγή της τον φόβο, και αναπόφευκτα οδηγεί σε μια εμπειρία του κόσμου ως τρομακτικού, και του εαυτού μας ως ευπρόσβλητου στην κακία του. Από την άλλη πλευρά, η αποδοχή της διόρθωσης του Αγίου Πνεύματος επιτρέπει στην Αγάπη Του να επεκταθεί μέσω των νοών μας, αντανακλώντας τελικά στο στην αντίληψη του πραγματικού κόσμου.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.8.2:2-6) Ο πραγματικός κόσμος φανερώνει έναν κόσμο που βλέπεται διαφορετικά, μέσα από ήρεμα μάτια και με νου εν ειρήνη. Τίποτα άλλο δεν υπάρχει εκεί, εκτός από την ανάπαυση. Κραυγές πόνου και θλίψης δεν ακούγονται, διότι εκεί τίποτα δεν παραμένει έξω από την συγχώρεση. Και οι θέες είναι ήπιες. Μόνο χαρούμενες θέες και ήχοι μπορούν να έρθουν στο νου που έχει συγχωρέσει τον εαυτό του.

Αυτό που είναι σημαντικό εδώ είναι να κατανοήσουμε ότι ο πραγματικός κόσμος δεν είναι μια άρνηση του κόσμου. Ζούμε ακόμα σε έναν διαχωρισμένο κόσμο ψευδαισθήσεων, αλλά παρόλο που τα μάτια του σώματος «βλέπουν» τα ίδια πράγματα όπως πριν, η ερμηνεία που δίνεται σε αυτό που «βλέπουν» είναι εντελώς

διαφορετική. Με άλλα λόγια, η αντίληψή μας έχει διορθωθεί τελείως και έτσι απλά βλέπουμε μέσα από τα μάτια της αγάπης.

Ερ.: Τότε, η φράση «Κραυγές πόνου και θλίψης δεν ακούγονται» δεν πρέπει να λαμβάνεται κυριολεκτικά;

Απ.: Σωστά. Δεν σημαίνει ότι οι άνθρωποι δεν κλαίνε από πόνο, αλλά μάλλον ότι δεν θα το ακούμε με αυτόν τον τρόπο.

Ερ.: Άρα είναι κυριολεξία με μια έννοια και με μια άλλη όχι;

Απ.: Σωστά. Εξαρτάται από ποιο επίπεδο μιλάς. Το κυριότερο ζήτημα είναι να είμαστε σίγουροι ότι δεν έχουμε εμπλακεί σε άρνηση: αρνούμενοι την πείνα στον κόσμο, την δεινή θέση μιας καταπιεσμένης χώρας, τους ανθρώπους του ολοκαυτώματος, ή οτιδήποτε άλλο. Αυτό το απόσπασμα επομένως δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ότι εννοεί ότι αυτά τα πράγματα δεν συμβαίνουν. Σημαίνει ότι θα κοιτάμε τέτοια πράγματα διαφορετικά, χωρίς να τους δίνουμε την δύναμη να διαταράσσουν την εσωτερική μας ειρήνη.

Ερ.: Δεν θα ήταν επίσης λάθος να νομίζουμε ότι ο πραγματικός κόσμος είναι κατά κάποιο τρόπο ένα μέρος διαφορετικό από αυτόν τον κόσμο;

Απ.: Ναι, σίγουρα. Ο πραγματικός κόσμος, επαναλαμβάνω, είναι μια στάση, μια κατάσταση του νου. Κάποιος μπορεί σωματικά να βρίσκεται ακόμα στο Άουσβιτς, ή να κρέμεται σε σταυρό, αλλά ο νους θα βρίσκεται σε τέλεια ειρήνη. Και έτσι η φαινομενικά εξωτερική κατάσταση γίνεται αντιληπτή μέσα από ήσυχα και γλυκά μάτια. Μόνον καλοσύνη βιώνεται, γιατί μόνον σκέψεις καλοσύνης παραμένουν στον νου.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.8.3:1) Τι ανάγκη έχει ένας τέτοιος νους για σκέψεις θανάτου, επίθεσης και φόνου;

Αυτή είναι μια σημαντική δήλωση, γιατί ο Ιησούς μας λέει ότι ο εγωϊκός εαυτός μας έχει ανάγκη τις σκέψεις θανάτου, επίθεσης και φόνου, που σημαίνει ότι αυτές οι σκέψεις είναι αποτέλεσμα μιας απόφασης που παίρνουμε. Αυτός βέβαια δεν είναι ο τρόπος που βλέπει ο κόσμος την επίθεση, η οποία σε οποιαδήποτε μορφή της φαίνεται τόσο πραγματική. Αλλά αυτό το απόσπασμα μας διδάσκει ότι το πρόβλημα είναι ότι έχουμε επενδύσει στην πίστη ότι η επίθεση είναι πραγματική. Επιλέγουμε να την κάνουμε πραγματική – γεγονός βέβαια που μας καθηλώνει στο σώμα και σε έναν κόσμο διαχωρισμού, ενοχής και φόβου – γιατί αυτό θέλει το εγώ. Η επιλογή των σκέψεων επίθεσης πραγματικά προέρχεται από μια απόφαση να παραμείνουμε στον χρόνο, «ασφαλείς» μέσα στον κόσμο του εγώ.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.8.3:2-3) Τι άλλο εκτός από ασφάλεια, αγάπη και χαρά μπορεί να αντιληφθεί ότι τον περιβάλλει; Τι υπάρχει που θα τον έκανε να επιλέξει την καταδίκη του και τι υπάρχει που θα ήθελε να το κατακρίνει;

Επαναλαμβάνω, αυτό δεν σημαίνει ότι αρνούμαστε ό,τι συμβαίνει στον κόσμο. Απλά συνειδητοποιούμε ότι αυτό που συμβαίνει στον κόσμο δεν μπορεί να επηρεάσει Ποιοι πραγματικά είμαστε. Αυτό που μας δίδαξε ο Ιησούς είναι ότι παρόλα όσα φάνηκαν να του συμβαίνουν, περιβαλλόταν από ασφάλεια, αγάπη και χαρά. Επομένως, δεν θα μπορούσε να νιώθει πόνο, ούτε να αντιλαμβάνεται κάποιο μέρος της Υιότητας ξεχωριστό από αυτόν. Τίποτα δεν του συνέβη επειδή δεν υπήρχε τίποτα στο νου του που απαιτούσε να του συμβεί κάτι.

Η ενότητα «Εκεί από όπου Αποχώρησε η Αμαρτία» (Κ-26.IV) είναι μια όμορφη αναπαράσταση του συγχωρεμένου ή του πραγματικού κόσμου. Υπάρχει μια απουσία αμαρτίας, και αν δεν υπάρχει αμαρτία δεν μπορεί να υπάρχει ενοχή. Και έτσι, δεν υπάρχει ανάγκη να βλέπεις τον εαυτό σου ή άλλους ως καταδικασμένους. Χωρίς ενοχή η επίκριση είναι αδύνατη και ο διαχωρισμός ανύπαρκτος. Ακολουθεί ένα σύντομο απόσπασμα από αυτήν την ενότητα:

Η συγχώρεση είναι το αντίστοιχο σε αυτόν τον κόσμο της δικαιοσύνης του Ουρανού. Μεταφράζει τον κόσμο της αμαρτίας σε έναν κόσμο απλό, όπου η

δικαιοσύνη μπορεί ν' αντανakλαστεί πέρα απ' την πύλη πίσω από την οποία βρίσκεται το απεριόριστο....

Η συγχώρεση μετατρέπει τον κόσμο της αμαρτίας σε ένα κόσμο δόξας, υπέροχο να τον βλέπεις....Δεν υπάρχει λύπη και χωρισμός εδώ γιατί όλα είναι πλήρως συγχωρεμένα. Και αυτά που έχουν συγχωρεθεί πρέπει να ενώνονται, γιατί τίποτα δεν στέκεται ανάμεσα τους που να τα κρατά χωριστά και σε απόσταση. Οι αναμάρτητοι πρέπει να αντιλαμβάνονται ότι είναι ένα, διότι τίποτα δεν στέκει ανάμεσά τους που να απωθεί τους άλλους μακριά (Κ-26.IV.1:1; 2:1,3-5).

(Ασκ-Μ.ΙΙ.8.3:4-5) ο κόσμος που βλέπει [ο συγχωρεμένος νους], πηγάζει από ένα νου που έχει ειρήνη μέσα του. Κανένας κίνδυνος δεν παραφυλάει σε ό,τι κι αν βλέπει, επειδή είναι καλοσυνάτος και κοιτάζει μόνο την καλοσύνη.

Σε πολλά σημεία στο βιβλίο των Ασκήσεων, ιδιαίτερα σε αυτές τις μονοσέλιδες περιλήψεις εκφράζεται ένα πολύ πυκνό νόημα σε κάθε πρόταση, άμεσα ή έμμεσα. Και εδώ επίσης το βρίσκουμε αυτό. Ο κόσμος που βλέπουμε προήλθε από ένα νου σε σύγκρουση που αναπόφευκτα πρέπει να προβάλει την σύγκρουσή του. Και κάπως έτσι δημιουργήθηκε ο κόσμος. Η συγχώρεση διορθώνει αυτό το λάθος, θεραπεύοντας την σύγκρουση της πεποίθησης ότι επιτεθήκαμε στον Θεό. Ειρήνη αντικαθιστά την σύγκρουση, και ένας άλλος κόσμος εγείρεται από αυτήν την στοργική σκέψη. Με άλλα λόγια, επαναλαμβάνω, στον πραγματικό κόσμο βλέπουμε και βιώνουμε το όνειρο διαφορετικά.

Επιπλέον, αν είμαι καλός και μπορώ να βλέπω μόνο καλοσύνη, δεν θα αντιλαμβάνομαι πια κίνδυνο. Η δεύτερη πρόταση είναι μια λογική δήλωση: «Κανένας κίνδυνος δεν παραφυλάει σε ό,τι βλέπει,» επειδή «είναι καλοσυνάτος». Επομένως, ακόμα και αν στέκεσαι μπροστά μου με ένα όπλο να σημαδεύει το κεφάλι μου, αν υπάρχει μόνον καλοσύνη μέσα μου – δηλ. δεν υπάρχει αμαρτία και επίκριση – άσχετα με το τι συμβαίνει, γνωρίζω ότι δεν κινδυνεύω. Αν νιώσω κίνδυνο, είναι το αποτέλεσμα μιας σκέψης χωρίς καλοσύνη. Μια σκέψη χωρίς καλοσύνη είναι αποτέλεσμα μιας πίστης στην αμαρτία και στην ενοχή που απαιτεί την τιμωρία μου. Πρέπει τότε αναπόφευκτα να πιστεύω ότι ο κόσμος είναι ένα επικίνδυνο μέρος. Στον

πραγματικό κόσμο, άσχετα με το τι συμβαίνει στο επίπεδο της μορφής, παραμένω σε ειρήνη.

Επαναλαμβάνω, έχουμε δει πολλά παραδείγματα ανθρώπων από τον δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο που επέζησαν από στρατόπεδα συγκέντρωσης μέσα σε καθεστώς ειρήνης, παρά τους προφανείς κινδύνους για τη σωματική ακεραιότητα που υπήρχαν παντού γύρω τους. Η ειρήνη τους ήταν το αποτέλεσμα της επιλογής τους να ταυτιστούν με την αγάπη αντί της επίθεσης. Σε αυτόν τον κόσμο δεν έχουμε πάντα τον έλεγχο όσων είναι έξω από μας, αλλά πάντα έχουμε τον έλεγχο των σκέψεων και των αντιλήψεων μας. Αυτές μπορούμε να τις αλλάξουμε.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.8.4) Ο πραγματικός κόσμος συμβολίζει ότι το όνειρο της αμαρτίας και της ενοχής έχει τελειώσει και ο Υιός του Θεού δεν κοιμάται πια. Τα μάτια του ανοίγουν και αντιλαμβάνονται την σίγουρη αντανάκλαση της Αγάπης του Πατέρα του, την σίγουρη υπόσχεση ότι έχει λυτρωθεί. Ο πραγματικός κόσμος συμβολίζει το τέλος του χρόνου, επειδή η αντίληψη αυτού του κόσμου κάνει το χρόνο άσκοπο.

Έτσι τώρα αρχίζουμε να ξυπνάμε από αυτό το εφιαλτικό όνειρο. Ο σκοπός του χρόνου σύμφωνα με την άποψη του Αγίου Πνεύματος είναι να ακυρώσει την αμαρτία. Όταν η αμαρτία ακυρωθεί, δεν θα υπάρχει πια ανάγκη για τον χρόνο. Συνεπώς, μπορούμε να πούμε ότι η κατάκτηση του πραγματικού κόσμου είναι το αναγκαίο βήμα προς το τέλος της πίστης μας στην πραγματικότητα του χρόνου. Ενώ η Αγάπη του Θεού δεν είναι δυνατή σε αυτόν τον κόσμο, όπως είδαμε στην δήλωση που αναφέρθηκε προηγουμένως, «Καμιά αγάπη σε αυτόν τον κόσμο δεν υπάρχει χωρίς ...αμφιθυμία» (Κ-4.ΙΙΙ.4:6), η αντανάκλαση της Αγάπης είναι δυνατή μέσω της αντίληψης του Αγίου Πνεύματος.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.8.5) Το Άγιο Πνεύμα δεν έχει ανάγκη τον χρόνο, όταν ο χρόνος έχει υπηρετήσει τον σκοπό Του. Το Άγιο Πνεύμα δεν περιμένει τώρα, παρά μόνο μια στιγμή ακόμα για τον Θεό να κάνει το τελικό Του βήμα, και ο χρόνος έχει εξαφανιστεί, παίρνοντας μαζί του καθώς φεύγει την αντίληψη και αφήνοντας μόνο την αλήθεια όπως είναι. Αυτή η στιγμή είναι ο στόχος μας, διότι περιέχει την ενθύμηση του Θεού. Και καθώς κοιτάζουμε έναν

κόσμο συχωρεμένο, Αυτός μας καλεί και έρχεται να μας πάρει σπίτι [το τελευταίο βήμα του Θεού], υπενθυμίζοντάς μας την Ταυτότητά μας, την Οποίαν έχει αποκαταστήσει η συγχώρεση μας.

Το «τελικό βήμα» είναι αυτό που τα Μαθήματα ονομάζουν αλλού το τελευταίο βήμα του Θεού· θα εξετάσουμε αργότερα αυτό το στάδιο. Καθώς ο χρόνος εξαφανίζεται το ίδιο κάνει και η αντίληψη, και τότε η γνώση ανατέλλει στους νόες μας, αποκαταστημένη επιτέλους στην επίγνωση της ενιαιότητας του Ουρανού. Αυτή είναι η στιγμή που οι νόες μας θεραπεύονται πλήρως επειδή τότε είναι που έχουμε αποδεχτεί πλήρως την εξιλέωση για τον εαυτό μας: έχουμε αναιρέσουμε την πίστη μας στην πραγματικότητα της ενοχής. Ο πραγματικός κόσμος αντιπροσωπεύει την ολοκλήρωση των ατομικών μας δρόμων. Τα τελικά στάδια – η Δευτέρα Παρουσία, η Τελική Κρίση και το τελευταίο βήμα – όπως θα δούμε, είναι πραγματικά συλλογικά βήματα. Με άλλα λόγια, όταν κάθε διαχωρισμένο κομμάτι της Υιότητας έχει θεραπεύσει τον νου του, εκείνη την στιγμή η Υιότητα αφυπνίζεται ως ένα. Ο πραγματικός κόσμος εκφράζει την ατομική ολοκλήρωση αυτού του δρόμου. Εκείνη η στιγμή της θεραπείας είναι ο στόχος μας. Καθώς βλέπουμε το πρόσωπο του Χριστού στους άλλους η ανάμνηση του Θεού ανατέλλει στους νόες μας, και βρισκόμαστε στο σπίτι με την επίγνωση της τέλει ενιαιότητάς μας με τον Θεό και με όλη την δημιουργία.

Τώρα θα πάμε στο εγχειρίδιο, στην ενότητα με τίτλο «Πώς θα Τελειώσει ο Κόσμος;» (Εγχ-14). Το κεντρικό θέμα που έχουμε συζητήσει είναι ότι η πλήρης συγχώρεση και η κατάκτηση του πραγματικού κόσμου σηματοδοτούν το τέλος αυτού του κόσμου. Αυτό είναι και το θέμα αυτής της ενότητας.

(Εγχ-14.1:1-3) Μπορεί αυτό που δεν έχει αρχή να τελειώσει πραγματικά; Ο κόσμος θα τελειώσει με μια ψευδαίσθηση, όπως άρχισε. Όμως θα είναι το τέλος του μια ψευδαίσθηση ελέους.

Αν μιλάμε για το τέλος του κόσμου τότε υπονοούμε ότι πρέπει να έχει υπάρξει μια αρχή. Επομένως θα λέγαμε ότι ο κόσμος πραγματικά υπάρχει. Αυτός είναι ένας από τους δόλιους τρόπους που χρησιμοποιεί το εγώ για να κάνει τον κόσμο, και επομένως

και τον εαυτό του, πραγματικό. Είναι η ίδια ιδέα όπως όταν οι άνθρωποι μιλούν για την ανάσταση του σώματος του Ιησού. Αν πεις ότι το σώμα του αναστήθηκε τότε λες ότι το σώμα του πρέπει να είχε πεθάνει. Αν πεις ότι το σώμα του πέθανε τότε πρέπει να λες ότι το σώμα του είχε ζήσει, που είναι ένα άλλο παράδειγμα της έξυπνης παγίδας που στήνει το εγώ για να μας κάνει να πιστέψουμε στην πραγματικότητα αυτού του κόσμου. Το ίδιο συμβαίνει και εδώ: το να μιλάς για το τέλος του κόσμου είναι σαν να λες ότι ο κόσμος έπρεπε να έχει μια αρχή και επομένως ότι αυτός, και ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ, είναι πραγματικά.

«Όμως θα είναι το τέλος του μια ψευδαίσθηση ελέους.» Αυτό σκοπεύει να είναι μια διόρθωση της παραδοσιακής Χριστιανικής άποψης ότι ο κόσμος θα τελειώσει με κρίση, και σαφώς αυτή η κρίση δεν είναι καλή αν είσαι στην λάθος ομάδα.

Ερ.: Στο Βιβλίο της Αποκάλυψης δεν λέει ότι ο κόσμος θα τελειώσει με φωτιά, η μάχη του Αρμαγεδδώνα;

Απ.: Ναι· η Βίβλος δηλώνει ότι ο κόσμος θα τελειώσει με μια μεγάλη καταστροφική πυρκαγιά και θα υπάρξει μεγάλος πόνος. Αν είσαι στην «καλή ομάδα» τότε θα είσαι εντάξει. Τα Μαθήματα εδώ δηλώνουν ότι ο κόσμος θα τελειώσει πολύ διαφορετικά· δηλ., σε «μια ψευδαίσθηση ελέους».

(Εγχ-14.1:4-5) Θα τον σκεπάσει η ψευδαίσθηση της συγχώρεσης, μιας συγχώρεσης ολοκληρωτικής, που δεν εξαιρεί κανέναν, με απεριόριστη καλοσύνη, που θα εξαλείψει κάθε κακό, θα εξαφανίσει κάθε αμαρτία και θα δώσει τέλος στην ενοχή για πάντα. Έτσι τελειώνει ο κόσμος που η ενοχή κατασκεύασε, γιατί τώρα δεν έχει σκοπό και εξαφανίζεται.

Εδώ είναι ακόμα μια σαφής δήλωση στα Μαθήματα ότι και η συγχώρεση είναι επίσης μια ψευδαίσθηση. Το τελικό αποτέλεσμα της διαδικασίας της συγχώρεσης είναι ότι δεν εξαιρείται κανένας, και έτσι εξαλείφεται η αμαρτία. Αυτός ο κόσμος, όμως, συντηρείται από την ενοχή. Η ενοχή έφτιαξε τον κόσμο – μια πολύ καθαρή δήλωση αυτής της σημαντικής διδασκαλίας των Μαθημάτων – και συντηρείται από αυτήν. Επομένως, όταν η ενοχή φύγει και η συγχώρεση είναι πλήρης, ο κόσμος πρέπει να

εξαφανιστεί επειδή η αιτία του έχει φύγει. Ο κόσμος είναι το αποτέλεσμα, και η ενοχή ή η αμαρτία είναι η αιτία.

Ας πάμε όμως στην δεύτερη παράγραφο, στην όγδοη πρόταση:

(Εγχ-14.2:8-12) Ο κόσμος θα τελειώσει, όταν όλα όσα περιέχει θα έχουν κριθεί σωστά από την Κρίση Του. Ο κόσμος θα τελειώσει όταν ευλογηθεί με την αγιότητα. Όταν δεν θα απομένει ούτε μια σκέψη αμαρτίας, ο κόσμος θα τελειώσει. Δεν θα υποστεί καταστροφή, ούτε επίθεση, ούτε καν θα αγγιχθεί. Αλλά θα πάψει να φαίνεται ότι υπάρχει.

Αυτό λοιπόν είναι η όραση του Χριστού, η αληθινή αντίληψη του Αγίου Πνεύματος, και ο πραγματικός κόσμος. Επιπλέον, αυτή η δήλωση είναι διόρθωση της παραδοσιακής Χριστιανικής άποψης του Αρμαγεδδώνα. Οι λέξεις εδώ προφανώς είναι προσεκτικά διαλεγμένες. Δεν είναι ότι ο κόσμος απλώς θα πάψει να υπάρχει· «Αλλά θα πάψει να φαίνεται να υπάρχει» επειδή η ύπαρξή του είναι ψευδαισθητική. Ο κόσμος δεν υπάρχει· φαίνεται μόνο να υπάρχει. Επιπλέον, όπως μελετήσαμε στο τέλος του Μέρους II όταν μιλήσαμε για το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος, τα Μαθήματα Θαυμάτων κάνουν πολύ σαφές σε πολλά αποσπάσματα, σαν και αυτό, ότι δεν υπάρχει κόσμος. Ωστόσο, ο Ιησούς δεν μιλάει σταθερά σε αυτό το επίπεδο. Αν το έκανε, τα Μαθήματα θα γίνονταν πολύ ανατρεπτικά για μας που πιστεύουμε ότι ο κόσμος είναι πραγματικός. Υπάρχουν αρκετά αποσπάσματα στα Μαθήματα που μας δείχνουν ακριβώς ποια είναι η μεταφυσική τους θεώρηση. Αλλά υπάρχουν και πολλά άλλα αποσπάσματα που μιλούν για τον κόσμο σαν να είναι πραγματικός, επειδή, επαναλαμβάνω, έχουμε επενδύσει στην πίστη της πραγματικότητας του κόσμου του χρόνου.

Είναι επίσης σημαντικό να σημειώσουμε ότι ο κόσμος δεν καταστρέφεται ούτε δέχεται επίθεση, δεν διαλύεται με κανέναν τρόπο, αφού πώς μπορεί το τίποτα να διαλυθεί ή να καταστραφεί; Αλλά κοιτάμε τον κόσμο μέσα από τα μάτια του Χριστού, και τότε η ανυπαρξία του γίνεται κατανοητή και εξαφανίζεται. Όπως λένε τα Μαθήματα σχετικά με την υπέρβαση του σώματος:

....Όχι μέσα από την καταστροφή, ούτε μέσα από διαφυγή αλλά απλά καθώς ήσυχχα συγχωνεύεστε με αυτήν (Κ-18.VI.14:6)

(Εγχ-14.3:1-4) Σίγουρα, κάτι τέτοιο φαίνεται να απέχει χρονικά πάρα πολύ. Το «να μην απομένει ούτε μια σκέψη αμαρτίας» μοιάζει με μακροπρόθεσμο στόχο, πράγματι. Αλλά ο χρόνος στέκει ακίνητος, και περιμένει την επίτευξη του στόχου των δασκάλων του Θεού. Τη στιγμή που οποιοσδήποτε από αυτούς θα αποδεχθεί την Επανόρθωση για τον εαυτό του, δεν θα απομένει ούτε μια σκέψη αμαρτίας.

Προφανώς, μέσα στο όνειρο του χρόνου, φαίνεται ότι απαιτείται τρομαχτικά πολύς χρόνος για να εξαλειφθεί η αμαρτία και να θεραπευθούν οι νόες μας. Και έτσι αυτό το απόσπασμα δεν έχει νόημα στο πλαίσιο μιας γραμμικής θεώρησης του χρόνου. Όταν εξετάσουμε τα ατομικά μας εγώ και πόσο χρόνο θα πάρει για να απελευθερωθούμε πλήρως σε αυτό το επίπεδο, και μετά πολλαπλασιάσουμε αυτόν τον χρόνο επί δισεκατομμύρια φορές σύμφωνα με το μέγεθος του κόσμου, το τέλος του εγώ θα φαινόταν πάρα πολύ μακριά. Όμως, αυτή η προσέγγιση, έχουμε ήδη αναφέρει, απλώς ενισχύει την ψευδαίσθηση του χρόνου. Αυτό που βοηθάει στην κατανόηση της μεταφυσικής άποψης των Μαθημάτων για τον χρόνο, ιδιαίτερα σε συνδυασμό με το Σχεδ.3, είναι ότι επισημαίνει πόσο διαφορετική είναι η πραγματική διαδικασία της Εξιλέωσης. Το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να πατήσουμε ένα διαφορετικό κουμπί και θα αλλάξει εντελώς η εμπειρία μας.

Είναι σαν να παρακολουθείς μια ιστορία τρόμου στο βίντεο, και μετά αποφασίσεις ξαφνικά ότι είδες αρκετά από αυτήν. Έτσι άλλαξες γνώμη και επιλέγεις μια μουσική κωμωδία. Δεν φαίνεται να είναι τόσο εύκολο στην καθημερινή μας ζωή επειδή είμαστε τόσο ριζωμένοι στην πεποίθηση ότι μας αξίζει να είμαστε φοβισμένοι, τιμωρημένοι, δυστυχισμένοι και με τόσες συγκρούσεις. Αλλά αυτό είναι το πρόβλημα: η δική μας πεποίθηση ότι αξίζουμε τον πόνο. Κάποια άλλα μεταφυσικά συστήματα διδάσκουν ότι ο πόνος είναι κάτι που εμείς έλκουμε. Όμως, αυτή η προσέγγιση απλώς κάνει τον κόσμο πραγματικό. Δεν είναι ότι εμείς έλκουμε τον πόνο. Μάλλον, απλώς επιλέγουμε να ξαναζήσουμε αυτήν την ταινία της δυστυχίας ξανά και ξανά. Το μόνο που χρειάζεται για να εξαφανιστεί ο κόσμος του χρόνου για μας ως πραγματικότητα

είναι να αλλάξουμε το νου μας, να «αλλάξουμε κανάλι». Όταν εξετάσουμε την Τελική Κρίση στο Κεφάλαιο 11 θα επιστρέψουμε στην ιδέα ότι η ολοκλήρωση της Εξιλέωσης βρίσκεται «πολύ, πολύ μακριά».

Ερ.: Αυτή η μια πρόταση, «Καμιά σκέψη αμαρτίας δεν θα μείνει την στιγμή που κάποιος από αυτούς δεχθεί την Εξιλέωση για τον εαυτό του», ισχύει για τον Ιησού, δεν είναι έτσι;

Απ.: Θα μπορούσε σίγουρα. Μας έδειξε ότι όλος αυτός ο κόσμος που βιώνουμε, όπως φαίνεται στο Σχεδ.3, είναι μια ψευδαίσθηση. Αλλά αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι εμείς δεν χρειάζεται να αποδεχθούμε την Εξιλέωση για τον εαυτό μας. Εκείνος ο ατομικός θεραπευμένος νους του Ιησού φανέρωσε ότι ο κόσμος είναι ένα όνειρο, και τώρα απομένει να αποδεχθούμε και εμείς αυτήν την αλήθεια.

Ας πάμε τώρα στις πρώτες προτάσεις της παραγράφου τέσσερα:

(Εγχ-14.4:1-4) Ο κόσμος θα τελειώσει όταν το σύστημα σκέψης του ανατραπεί εντελώς. Μέχρι τότε, κάποια σκόρπια κομμάτια αυτού του σκεπτικού θα φαίνονται ότι έχουν ακόμα νόημα. Το τελικό μάθημα, που φέρνει το τέλος του κόσμου, δεν μπορούν να το συλλάβουν όσοι δεν είναι ακόμα έτοιμοι να αφήσουν τον κόσμο και να πάνε πέρα από τα ιδιαίτερα περιορισμένα όριά του.

Ο Ιησούς δηλώνει εδώ ότι μέσα στον κόσμο του χρόνου, το τέλος του συστήματος σκέψης του εγώ εμφανίζεται σαν μια διαδικασία. Το «τελικό μάθημα» είναι η πλήρης αναίρεση της πίστης στον χρόνο, στον θάνατο ή σε οποιαδήποτε μορφή με την οποία εκφράζεται η σκέψη του διαχωρισμού. Αλλά είναι αδύνατον να κατανοήσουμε πώς επιτυγχάνεται αυτό όσο εμείς παραμένουμε κολλημένοι στις οθόνες μας παρακολουθώντας ταινίες τρόμου. Το καίριο σημείο είναι και πάλι ότι εμπλέκεται μια επιλογή: έχω επιλέξει να βιώσω ξανά αυτήν την συγκεκριμένη μορφή του εφιάλτη, και επομένως το ίδιο εύκολα μπορώ να αλλάξω γνώμη. Και έτσι, αν παρακολουθούμε μια ταινία τρόμου στην τηλεόραση, κανείς δεν μας αναγκάζει να συνεχίσουμε να την βλέπουμε. Μπορούμε πάντα να αλλάξουμε κανάλι (ή ακόμα και να την κλείσουμε

εντελώς). Αυτή ακριβώς είναι η κατάσταση με τις δικές μας εμπειρίες. Είμαστε πάντα ελεύθεροι να αλλάξουμε τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε κάτι. Στην γλώσσα των Μαθημάτων Θαυμάτων η αλλαγή έρχεται όταν επιλέξουμε ένα θαύμα αντί για ένα παράπονο. Στις εικόνες που χρησιμοποιήσαμε εδώ, αλλάξαμε τα κουμπιά. Επιταχύνουμε την διαδικασία της Εξιλέωσης καθώς συνεχίζουμε να επιλέγουμε τις βιντεοταινίες του Αγίου Πνεύματος αντί για αυτές του εγώ.

Ας πάμε τώρα στο κείμενο, στην ενότητα με τίτλο «Η Συγχώρεση και το Τέλος του Χρόνου», στην παράγραφο δύο. Αυτή είναι μια πιο ποιητική οπτική για το τέλος του χρόνου.

(Κ-29.VI.2:1) Ορκίσου να μην πεθάνεις, εσύ άγιε Υιέ του Θεού!

Τα σημεία στίξης σε αυτήν την φράση είναι πολύ σημαντικά. Αν βάλεις κόμμα μετά την λέξη «ορκίσου» («Ορκίσου, να μην πεθάνεις άγιε Υιέ του Θεού!»), η πρόταση θα σήμαινε ότι δεν χρειάζεται να πεθάνουμε, μια ερμηνεία που έχουν κάνει πολλοί μαθητές των Μαθημάτων. Θα ορκιζόμαστε να μην πεθάνουμε, που σημαίνει ότι θα μπορούσαμε να παραμείνουμε ζωντανοί σε ένα υλικό σώμα, υποσχόμενοι να μην πεθάνουμε ποτέ με αυτό το σώμα. Συνεπώς, αυτή η κατανόηση προϋποθέτει ότι το σώμα ζει, ή καλύτερα, ότι εμείς ζούμε μέσα στο σώμα, και έτσι ορκιζόμαστε να γίνουμε αθάνατοι μέσα στο σώμα. Όμως νωρίτερα ο Ιησούς δηλώνει σαφώς ότι δεν υπάρχει ζωή μέσα στο σώμα:

Δεν υπάρχει ζωή έξω από τον Ουρανό. Όπου ο Θεός δημιούργησε ζωή, εκεί η ζωή πρέπει να βρίσκεται. Σε κάθε κατάσταση έξω από τον Ουρανό [δηλ. μέσα στο σώμα] η ζωή είναι ψευδαίσθηση. Στην καλύτερη περίπτωση μοιάζει με ζωή· στην χειρότερη, μοιάζει με θάνατο. Όμως και τα δύο είναι κρίσεις για κάτι που δεν είναι ζωή, ίδια στη ανακρίβειά τους και στην έλλειψη νοήματος. Ζωή έξω από τον Ουρανό είναι αδύνατη, και αυτό που βρίσκεται έξω από τον Ουρανό δεν βρίσκεται πουθενά (Κ-23.II.19:1-6).

Αν η πρόταση είχε κόμμα μετά το «ορκίσου», τότε η ερμηνεία που μόλις έδωσα θα ήταν δικαιολογημένη. Προφανώς αυτή η ερμηνεία δεν είναι το νόημα στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Το «Ορκίσου να μην πεθάνεις» μιλάει για την απόφασή μας να αρνηθούμε την πραγματικότητα του θανάτου ως μέρος του συστήματος σκέψης του εγώ. Όταν αυτό το απόσπασμα κατανοηθεί όπως είναι γραμμένο – «Ορκίσου να μην πεθάνεις, εσύ άγιε Υιέ του Θεού – μας ενθαρρύνει σαφώς να επιλέξουμε να μην πεθάνουμε, όχι να κάνουμε τον θάνατο πραγματικό, ούτε να τον θεωρούμε τιμωρία για την αμαρτία μας. Καλούμαστε λοιπόν να επιλέξουμε ενάντια στην αρχική μας υπόσχεση στο εγώ να διατηρήσουμε το παράλογο και δολοφονικό σύστημα σκέψης του. Σε ένα υπέροχα υποβλητικό απόσπασμα, αυτός ο όρκος πίστης στο εγώ ανακαλείται, καθώς στεκόμαστε μπροστά στο τελικό εμπόδιο για την ειρήνη:

Και τώρα στέκεσαι με τρόπο μπροστά σε αυτό το οποίο ορκίστηκες ποτέ να μην κοιτάξεις. Τα μάτια σου κοιτούν κάτω, ενθουσιάζονται την υπόσχεση σου στους «φίλους» σου. Την «ομορφιά» της αμαρτίας, την ντελικάτη γοητεία της ενοχής, την «άγια» κέρινη εικόνα του θανάτου, και τον φόβο της εκδίκησης του εγώ που ορκίστηκες με αιματηρό όρκο να μην εγκαταλείψεις, όλα αυτά εγείρονται και σε ικετεύουν να μην σηκώσεις τα μάτια σου (Κ-19.IV-Δ.6:1-3).

Για αυτό, αντί να συνεχίσουμε να παραμένουμε πιστοί στην άθλια και ανίερη εικόνα που έχει το εγώ για τον εαυτό μας, ορκιζόμαστε αφοσίωση στην αξιολόγηση του Αγίου Πνεύματος: «εσύ άγιε Υιέ του Θεού!».

(Κ-29.VI.2:2-6) Κάνεις μια συμφωνία που δεν μπορείς να κρατήσεις. Ο Υιός της Ζωής δεν μπορεί να σκοτωθεί. Είναι αθάνατος σαν τον Πατέρα του. Αυτό που είναι αυτός δεν μπορεί να αλλάξει. Είναι το μόνο πράγμα σ ολόκληρο το σύμπαν που πρέπει να είναι ένα.

Η συμφωνία που δεν μπορούμε να κρατήσουμε, επαναλαμβάνω, είναι η συμφωνία που κάναμε με το εγώ, η συμφωνία που εκφράζεται με τους νόμους του χάους ότι πρέπει να σκοτωθούμε εξαιτίας των αμαρτιών μας. Αυτή είναι η παράνοια του

συστήματος του εγώ. Όμως, τα καλά νέα είναι ότι δεν είμαστε ο υιός του εγώ, αλλά ο Υιός του Ζωής (το κεφαλαίο «Ζ» βέβαια υποδηλώνει τον Θεό). Δεν μπορούμε να σκοτωθούμε, αλλά παραμένουμε αναλλοίωτοι και αθάνατοι όπως η Πηγή και ο Δημιουργός μας.

Εδώ τώρα είναι μια όμορφη αναπαράσταση του τέλους του κόσμου:

(Κ-29.VI.2:7-9) Εκείνα που φαίνονται αιώνια όλα θα έχουν ένα τέλος. Τ' αστέρια θα εξαφανισθούν, και δεν θα υπάρχει πια μέρα και νύχτα. Όλα τα πράγματα που πάνε κι έρχονται, οι παλίρροιες, οι εποχές και οι ζωές των ανθρώπων όλα τα πράγματα που αλλάζουν με τον καιρό κι ακμάζουν και ξεθωριάζουν δεν θα ξαναγυρίσουν.

Αυτή είναι μια πολύ σαφής και ποιητική δήλωση ότι τα πάντα σε αυτό το υλικό σύμπαν θα εξαφανιστούν. Όλα θα έχουν ένα τέλος, που είναι το λογικό επιχείρημα των Μαθημάτων ως προς το γιατί ο αιώνιος Θεός δεν θα μπορούσε να τα έχει δημιουργήσει. Στην αρχαιότητα οι Έλληνες, για παράδειγμα, λάτρευαν την ομορφιά των αστερών, των πλανητών, του ήλιου και τις τακτικές κινήσεις των ουράνιων σφαιρών. Η στάση τους αναφέρεται ως «κοσμική ευλάβεια». Για τους Έλληνες, αυτές οι ουράνιες μορφές ήταν αιώνιες και ως εκ τούτου μια αντανάκλαση της τελειότητας του Θεού, και, πράγματι, αυτά τα «ουράνια σώματα» ονομάζονταν ζωντανοί θεοί. Όμως, μαθαίνουμε εδώ ότι όλα τα υλικά αντικείμενα θα εξαφανιστούν. Όντας μορφές, αλλάζουν· και αν κάτι αλλάζει δεν μπορεί να είναι του Θεού.

(Κ-29.VI.2:10-11) Εκεί που ο χρόνος βάζει τέλος δεν είναι εκεί που υπάρχει το αιώνιο. Ο Υιός του Θεού δεν μπορεί ποτέ ν' αλλάξει εξ αιτίας αυτού που οι άνθρωποι έφτιαξαν για αυτόν.

Το «εκεί που ο χρόνος βάζει τέλος» αναφέρεται στον θάνατο, επειδή είναι το τέλος του ατομικού μας χρόνου στην γη. Σημειώστε ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν λένε κάπου ότι ο κόσμος θα πεθάνει, αλλά απλώς, όπως έχουμε ήδη δει, ότι ο κόσμος θα εξαφανιστεί ξανά στο «τίποτα από όπου ήρθε» (Διευκρ.-4.4:5). Γι' αυτό, δεν

μπορούμε ποτέ να βρούμε το αιώνιο σε οτιδήποτε είναι εφήμερο και πεθαίνει, είτε μιλάμε για μια ατομική ζωή είτε για τον υλικό κόσμο. «Ο Υιός του Θεού δεν μπορεί ποτέ να αλλάξει εξ αιτίας αυτού που οι άνθρωποι έφτιαξαν από αυτόν»: αυτό που έχουμε φτιάξει για μας και για τον κόσμο δεν έχει καμιά επίδραση σε αυτό που πραγματικά είμαστε. Στο εγχειρίδιο, ο Ιησούς μας προτρέπει:

Δάσκαλε του Θεού, η μόνη σου αποστολή θα μπορούσε να εκφραστεί ως εξής: Μην δεχθείς κανέναν συμβιβασμό στον οποίον ο θάνατος έχει έναν ρόλο. Μην πιστέψεις στην σκληρότητα, ούτε να αφήσεις την επίθεση να σου κρύψει την αλήθεια. Αυτό που φαίνεται να πεθαίνει έχει απλά παρερμηνευτεί και έχει γίνει ψευδαίσθηση. Τώρα η αποστολή σου είναι να αφήσεις την ψευδαίσθηση να έρθει στην αλήθεια. Μείνε ακλόνητος σε αυτό και μόνον· μην εξαπατηθείς από την «πραγματικότητα» κάθε μεταβαλλόμενης μορφής (Εγχ-27.7:1-5).

(Κ-29.VI.2:12-14) Αυτός θα είναι όπως ήταν κι όπως είναι, διότι ο χρόνος δεν προσδιόρισε την μοίρα του, ούτε έθεσε την ώρα της γέννησης του και του θανάτου του. Η συγχώρεση δεν θα τον αλλάξει. Όμως ο χρόνος υπηρετεί την συγχώρεση έτσι ώστε τα πράγματα του χρόνου να μπορούν να εξαφανισθούν επειδή δεν χρησιμεύουν σε τίποτα.

Παρά το γεγονός ότι όλο αυτό είναι μια ψευδαίσθηση, ο χρόνος θα περιμένει για την τελική ψευδαίσθηση, την συγχώρεση. Όταν επιτευχθεί ο σκοπός της κατάκτησης του πραγματικού κόσμου, τότε ο χρόνος και ο κόσμος του θα εξαφανιστούν.

Αυτό ολοκληρώνει την συζήτησή μας για τον πραγματικό κόσμο, και θα πάμε τώρα στην επόμενη φάση, την Δευτέρα Παρουσία, την συλλογική αφύπνιση της Υιότητας από το όνειρο.

Κεφάλαιο 10

Η Δευτέρα Παρουσία

Όταν τα Μαθήματα Θαυμάτων μιλούν για την Δευτέρα Παρουσία και την Τελική Κρίση είναι σημαντικό να θυμόμαστε την προέλευση αυτών των όρων στον παραδοσιακό Χριστιανισμό. Γι' αυτό το λόγο θα προλογίσω και τα δύο αυτά κεφάλαια διαβάζοντας αποσπάσματα από τα Ευαγγέλια που στήνουν το σκηνικό για να δούμε πώς ο Χριστιανισμός έχει κατανοήσει αυτές τις έννοιες. Θα αρχίσω με το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, που περιέχει μια από τις πιο σημαντικές αναφορές της Καινής Διαθήκης για την Δευτέρα Παρουσία, που παραδοσιακά έχει θεωρηθεί ως η επιστροφή του Ιησού στην γη μετά την ανάληψή του στον Ουρανό. Οι εικόνες που χρησιμοποιούνται από τον Ματθαίο, παρεμπιπτόντως, βασίζονται στο όραμα του προφήτη Ιεζεκιήλ από την Παλαιά Διαθήκη.

.... Αν, λοιπόν, σας πουν [εδώ μιλάει ο Ιησούς για τον εαυτό του], «Νάτος είναι στην έρημο», μην πάτε εκεί· «Νάτος, εκεί είναι κρυμμένος», μην τους πιστέψετε· επειδή ο ερχομός του Υιού του Ανθρώπου [δηλ. του Ιησού] θα είναι σαν την αστραπή που βγαίνει στην ανατολή και φαίνεται ως την δύση. Όπου είναι το πτώμα, εκεί μαζεύονται τα όρνεα.

Αμέσως μετά τα δεινά αυτών των ημερών ο ήλιος θα σκοτεινιάσει, το φεγγάρι θα χάσει την λάμψη του, τα αστέρια θα πέσουν από τον ουρανό και οι ουράνιες δυνάμεις θα διασαλευτούν. Και τότε το σημάδι του Υιού του Ανθρώπου θα εμφανιστεί στον ουρανό· τότε και όλοι οι άνθρωποι πάνω στην γη θα θρηνήσουν· και θα δουν τον Υιό του Ανθρώπου να έρχεται πάνω στα σύννεφα του Ουρανού με δύναμη και μεγάλη δόξα. Και θα στείλει τους αγγέλους του με ένα δυνατό σάλπισμα να μαζέψουν τους εκλεκτούς του από τους τέσσερις ανέμους, από το ένα άκρο του ουρανού ως το άλλο (κατά Ματθαίον 24:26-31)

Αυτή είναι μια σαφής δήλωση της παραδοσιακής άποψης περί Δευτέρας Παρουσίας, η οποία έχει προκαλέσει μεγάλο φόβο ανά τους αιώνες. Προφανώς, η επιστροφή του Ιησού δεν θεωρείται ως ένα πολύ ειρηνικό γεγονός, και σίγουρα όχι συγχωρητικό. Η Εκκλησία τον πρώτο καιρό πράγματι πίστευε ότι ο Ιησούς θα ερχόταν πολύ σύντομα. Μόνον όταν πέρασαν δεκαετίες συνειδητοποίησαν ότι δεν ήταν έτσι, και έτσι η εσχατολογική θεολογία (σχετικά με τους έσχατους καιρούς) έπρεπε να τροποποιηθεί. Αν διαβάσεις τις πρώτες επιστολές του Αποστόλου Παύλου, για παράδειγμα, σου δημιουργείται μια σίγουρη αίσθηση της επικείμενης έλευσης του Ιησού, η οποία αλλάζει στις μεταγενέστερες επιστολές. Ήταν σίγουρα μια περίοδος μεγάλης απογοήτευσης για την Εκκλησία των πρώτων χρόνων.

Επιστρέφοντας στα Μαθήματα Θαυμάτων, έχουμε ήδη δει ότι ο Ιησούς χρησιμοποιεί την έκφραση «Υιός του Θεού» για να περιγράψει όλους εμάς σαν τον ένα Χριστό, διορθώνοντας την παραδοσιακή κατανόηση ότι μόνον αυτός ήταν ο Υιός του Θεού. Ο Ιησούς τώρα κάνει κάτι παρόμοιο με την φράση «Δευτέρα Παρουσία», που όπως θα δούμε τώρα, περιγράφει την επιστροφή ολόκληρης της Υιότητας στην λογική. Έτσι, όπως και στην ανάστασή του, η Δευτέρα Παρουσία ερμηνεύεται από τον Ιησού στα Μαθήματα σαν ένα νοητικό γεγονός, που δεν έχει ως εκ τούτου καμία σχέση με τον υλικό κόσμο, πόσο μάλλον με τη σωματική του επιστροφή. Επιπλέον, η αναφορά της «Δευτέρας Παρουσίας» στα Μαθήματα, δεν περιέχει τίποτα από τον φόβο, την κρίση και την απειλή της τιμωρίας που συναντάμε στη διατύπωση της βιβλικής λογικής. Και αυτή η διόρθωση είναι η κεντρική ιδέα πίσω από την χρήση της εδώ από τον Ιησού.

Αρχίζουμε με το Κεφάλαιο 4 του κειμένου, παράγραφο δέκα στην ενότητα «Αυτό Δεν Χρειάζεται να Είναι Έτσι»:

(Κ-4.IV.10:1-3) Η Πρώτη Παρουσία του Χριστού είναι απλά ένα ακόμη όνομα για την δημιουργία, διότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού. Η Δευτέρα Παρουσία Του δεν είναι τίποτε άλλο παρά το τέλος της βασιλείας του εγώ και η θεραπεία του νου. Δημιουργήθηκα όπως κι εσύ στην Πρώτη Παρουσία και σε καλώ να ενωθείς μαζί μου στην Δεύτερη.

Αυτές είναι απόλυτα ξεκάθαρες δηλώσεις για το τέλος του εγώ, όπως και η δήλωση του Ιησού ότι δεν είναι διαφορετικός από μας. Ο Πρώτη Έλευση του Χριστού δεν είναι η γέννηση του Ιησού, αλλά η δημιουργία της Υιότητας της οποίας είναι μέρος. Ήταν τότε που φάνηκε να γεννιέται το όνειρο του εγώ, κάνοντας απαραίτητη την διόρθωση της Εξιλέωσης. Όταν η Εξιλέωση ολοκληρωθεί και η Υιότητα αφυπνισθεί από το όνειρο, ανατέλλει η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Και ο Ιησούς μας ζητά να συμμετέχουμε σε αυτήν την διαδικασία μαζί του, την οποία αυτός «ανέλαβε να ξεκινήσει» (Κ-1.III.1:1).

(Κ-4.IV.10:4) Είμαι επικεφαλής της Δευτέρας Παρουσίας και η κρίση μου, που είναι μονάχα μέσον προστασίας, δεν μπορεί να σφάλλει επειδή ποτέ δεν επιτίθεται.

Επιπλέον, ο Ιησούς λέει ότι είναι επικεφαλής της Εξιλέωσης (Κ-1.III.1:1), και το εγχειρίδιο για δασκάλους δηλώνει ότι το Άγιο Πνεύμα καθιέρωσε τον Ιησού σαν τον αρχηγό του σχεδίου της Εξιλέωσης (Διευκ.-6.2:2). Το νόημα εδώ είναι το ίδιο. Επιπλέον, και πάλι, η κρίση του σαφώς δεν συνεπάγεται τιμωρία ή επίθεση που αποτελεί κεντρικό στοιχείο της παραδοσιακής θεώρησης. Η κρίση του Ιησού είναι απλώς ότι ο διαχωρισμός ποτέ δεν συνέβη, και επομένως ο πόνος και η δυστυχία μας όχι μόνον είναι αδικαιολόγητα, αλλά είναι εγγενώς ανύπαρκτα, επειδή η αιτία τους που είναι η ενοχή έχει αναιρεθεί. Έτσι, είμαστε «προστατευμένοι» από το σύστημα σκέψης του εγώ με την αλήθεια της Εξιλέωσης. Θα επιστρέψουμε στην έννοια της απουσίας της κρίσης του Θεού στο επόμενο κεφάλαιο σχετικά με την Τελική Κρίση.

Ας πάμε τώρα στο Κεφάλαιο 9, ενότητα IV, παράγραφο εννέα:

(Κ-9.IV.9:3-5) Αυτή [η Τελική Κρίση] είναι η Δευτέρα Παρουσία που φτιάχτηκε για σένα όταν η Πρώτη δημιουργήθηκε. Η Δευτέρα Παρουσία είναι απλά η επιστροφή της λογικής. Μπορεί αυτό να προκαλεί φόβο;

Η Δευτέρα Παρουσία δεν είναι έργο του Θεού με την συνηθισμένη έννοια, αφού είναι η διόρθωση της εγωικής σκέψης ότι η Πρώτη Έλευση (η δημιουργία μας από τον Θεό) ποτέ δεν συνέβη αληθινά. Αυτός ο αποκλεισμός του Θεού από μια διαδικασία

διόρθωσης που πρέπει να είναι ψευδαισθητική υπογραμμίζεται από την χρήση της λέξης «φτιάχτηκε», σε αντιπαράθεση με την λέξη «δημιουργήθηκε» στην ίδια πρόταση. Η Δευτέρα Παρουσία επομένως είναι η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος για το σχέδιο του εγώ. Μέρος του κόσμου της ψευδαίσθησης, η Δευτέρα Παρουσία σηματοδοτεί το τέλος του κόσμου της ψευδαίσθησης. Συνεπώς, η Δευτέρα Παρουσία φτιάχτηκε για μας από το Άγιο Πνεύμα ως διόρθωση για την πίστη του εγώ στον διαχωρισμό, την άμυνά του απέναντι στην Πρώτη Έλευση, που ήταν η δημιουργία μας ως Χριστός.

Αυτή η διόρθωση αποκτά πολύ περισσότερο νόημα όταν θυμηθούμε το απόσπασμα από τον Ματθαίο που μόλις διαβάσαμε, που εκφράζει μεγάλο φόβο. Για το παράλογο εγώ, η Δευτέρα Παρουσία και η Τελική Κρίση μπορεί πράγματι να προκαλούν φόβο, και να είναι και δικαιολογημένος από την οπτική του εγώ. Η «επιστροφή της λογικής» είναι η συνειδητοποίηση της αλήθειας της αρχής της Εξιλέωσης· δηλαδή ότι ο διαχωρισμός δεν έχει συμβεί, αυτός ο κόσμος είναι μη πραγματικός, και η επίθεση και η κρίση δεν είναι δικαιολογημένα.

Ας στραφούμε τώρα στο βιβλίο των Ασκήσεων για μια ακόμα περιληπτική δήλωση. «Τι είναι η Δευτέρα Παρουσία;»

(Ασκ-Μ.ΙΙ.9.1:1) Η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, η οποία είναι τόσο σίγουρη όσο ο Θεός, είναι απλά η διόρθωση των λαθών και η επιστροφή της πνευματικής υγείας.

Ο Ιησούς μας λέει να μην φοβόμαστε την Δευτέρα Παρουσία. Δεν θα δούμε φωτιές στον Ουρανό, με τον μεγαλειώδη και κριτή Υιό του Ανθρώπου να ίπταται ψηλά επιστρέφοντας. Η Δευτέρα Παρουσία είναι απλώς η ακύρωση αυτού που ποτέ δεν υπήρξε. Η ιδέα ότι είναι «τόσο σίγουρη όσο ο Θεός» αντανακλά το ίδιο περιεχόμενο με την πρόταση που ήδη αναφέραμε: «... το αποτέλεσμα είναι το ίδιο σίγουρο όσο ο Θεός» (Κ-4.ΙΙ.5:8). Η επιστροφή στην πνευματική υγεία είναι ένας παραλληλισμός με την ιδέα ότι η Δευτέρα Παρουσία είναι η επιστροφή της λογικής, όπως μόλις είδαμε στο κείμενο.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.9.1:2-3) Είναι ένα μέρος της συνθήκης που αποκαθιστά αυτό που ποτέ δεν χάθηκε και επανεγκαθιδρύει αυτό που είναι παντοτινά αληθινό. Είναι η πρόσκληση προς τον Λόγο του Θεού να πάρει την θέση της ψευδαίσθησης· η προθυμία να αφήσουμε την συγχώρεση να απλωθεί πάνω σε όλα τα πράγματα χωρίς εξαίρεση και χωρίς επιφύλαξη.

Όταν τα Μαθήματα μιλούν για τον Λόγο του Θεού, όπως κάνουν εδώ και σε πολλά άλλα σημεία, ο όρος έχει διαφορετικό νόημα από την χρήση του στον παραδοσιακό Χριστιανισμό. Παραδοσιακά ο Λόγος του Θεού πάντα ταυτιζόταν με τον Ιησού, όπως στο περίφημο «Λόγος» στον πρόλογο του Ευαγγελίου του Ιωάννη:

... Εν Αρχή ην ο Λόγος· και ο Λόγος ήταν με τον Θεό και ο Λόγος ήταν Θεός (κατά Ιωάννη 1:1)

Αν κατανοούμε τον Λόγο Του Θεού σαν τον ένα Χριστό, τότε όλοι πρέπει να είμαστε μέρος του Χριστού και επομένως δεν διαφέρουμε από τον Ιησού. Όμως, στα Μαθήματα «ο Λόγος του Θεού» δεν υπονοεί ούτε τον Ιησού ούτε τον Χριστό, αλλά μάλλον αντιπροσωπεύει την απάντηση του Θεού που διορθώνει την πίστη στον διαχωρισμό. Συνεπώς, «ο Λόγος» μπορεί να θεωρηθεί κάποιες φορές να αντανakλά το σχέδιο της Εξιλέωσης, την συγχώρεση, ή το Άγιο Πνεύμα. Είναι ο Λόγος του Θεού για θεραπεία στους διαχωρισμένους νόες μας, που διορθώνει τον λόγο του εγώ για διαχωρισμό. Μπορούμε επομένως να θεωρούμε το Άγιο Πνεύμα σαν την Φωνή για τον Θεό που μας μιλά μέσα στο όνειρο του διαχωρισμού, και «μιλά» τον Λόγο του Θεού που διορθώνει τις λάθος σκέψεις μας.

Ερ.: Ο παραδοσιακός Χριστιανισμός επίσης δηλώνει ότι η Βίβλος είναι ο Λόγος του Θεού. Και οι Καθολικοί μετά την ανάγνωση του Ευαγγελίου δεν λένε, «Αυτός είναι ο Λόγος του Κυρίου» ;

Απ.: Ναι. Με μια παρόμοια αν και ευρύτερη έννοια, τα Μαθήματα Θαυμάτων μπορούν επίσης να θεωρηθούν ότι είναι ο Λόγος του Θεού, παρόλο που ποτέ δεν το δηλώνουν αυτό πραγματικά. Υπονοείται, όμως, με την ιδέα ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων μεταφέρουν το Εξιλεωτικό μήνυμα της συγχώρεσης, και επομένως

ενσωματώνουν σε μορφή την αρχή της Εξιλέωσης του Αγίου Πνεύματος, όπως έκανε και ο Ιησούς στην ζωή του στην γη.

Το προηγούμενο απόσπασμα που διάβασα για τη Δευτέρα Παρουσία που αποκαθιστά αυτό που δεν είχε ποτέ χαθεί και επανεγκαθιδρύει αυτό που είναι παντοτινά αληθινό, επιβεβαιώνει την ιδέα ότι η Δεύτερη Έλευση δεν κάνει τίποτα άλλο από το να διορθώνει το λάθος. Όπως θα δούμε αργότερα, είναι πραγματικά η αφύπνιση από το όνειρο.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.9.2) Είναι, η τα πάντα εμπεριέχουσα φύση της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού, που του επιτρέπει ν' αγκαλιάσει τον κόσμο και να σε κρατήσει ασφαλή μέσα στην ήπια έλευσή του, που περιλαμβάνει όλα τα ζωντανά πράγματα μαζί μ' εσένα. Δεν υπάρχει τέλος στην απελευθέρωση που η Δευτέρα Παρουσία φέρνει αφού η δημιουργία του Θεού πρέπει να είναι χωρίς όρια. Η συγχώρεση φωτίζει τον δρόμο της Δευτέρας Παρουσίας, επειδή φωτίζει τα πάντα ως ένα. Κι έτσι η ενότητα αναγνωρίζεται επιτέλους.

Η φράση «όλα τα ζωντανά πράγματα» συναντάται συχνά στα Μαθήματα, και φαίνεται να προτείνει ότι η Υιότητα του Χριστού περιλαμβάνει όχι μόνον την ανθρωπότητα αλλά όλα ονομάζουμε έμβια όντα: ζώα, φυτά, κλπ. Δεν μπορεί να υπάρχει εξαίρεση· όλοι οι άνθρωποι, όλα τα έμβια όντα είναι ένα. Σε κάποιο άλλο επίπεδο, όμως, όπως έχουμε ήδη σχολιάσει, τίποτα δεν ζει εδώ στον κόσμο της μορφής. Και έτσι πρέπει πάλι να κατανοήσουμε ότι ο Ιησούς χρησιμοποιεί όρους που μιλούν σε μας μέσα στον ψευδαισθητικό κόσμο που πιστεύουμε ότι είναι αληθινός. Στο δικό μας επίπεδο βιωματικής κατανόησης, επομένως, μας ζητάει να μην αποκλείσουμε κανέναν (ή κανένα πράγμα) από την συγχώρεσή μας. Στην πραγματικότητα, βέβαια, δεν υπάρχει τίποτα έξω από τους νόες μας – ζωντανό ή νεκρό, έμψυχο ή άψυχο – παρά μόνο οι προβολές των σκέψεων μέσα μας. Είναι αυτές οι προβολές προς τα έξω που πρέπει να συγχωρεθούν, καθώς αντανakλούν αυτά που είναι ασυγχώρητα μέσα μας. Όλες οι σκέψεις μας πρέπει να θεραπευθούν και να συνενωθούν. Μόνον τότε μπορεί να ξηλωθεί το σύστημα σκέψης του εγώ, να ολοκληρωθεί η Εξιλέωση και να υποδεχθούμε την Δευτέρα Παρουσία. Και έτσι, η

συγχώρεση είναι η επιλογή που κάνουμε ατομικά, ολοκληρώνοντας το μοναδικά δικό μας μονοπάτι Εξιλέωσης. Καθώς κάθε ένας από μας ολοκληρώνει το δικό του μέρος του σχεδίου, ο δρόμος της Δευτέρας Παρουσίας γίνεται πιο φωτεινός.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.9.3) Η Δευτέρα Παρουσία βάζει τέλος στα μαθήματα που το Άγιο Πνεύμα διδάσκει, ανοίγοντας τον δρόμο για την Έσχατη Κρίση στην οποία η μάθηση τελειώνει σε μια τελευταία σύνοψη που θα επεκταθεί πέρα από την ίδια και θα φτάσει στον Θεό. Η Δευτέρα Παρουσία είναι η ώρα όπου όλοι οι νόες δίνονται στα χέρια του Χριστού, για να επιστρέψουν στο πνεύμα, στο όνομα της αληθινής δημιουργίας και της Βούλησης του Θεού.

Η διαδικασία που περιγράφεται σε αυτό το απόσπασμα παραμένει μέσα στον κόσμο των ψευδαισθήσεων. Στο πλαίσιο της εικόνας του χαλιού, οι νόες ολόκληρης της Υιότητας είναι θεραπευμένοι και έχουν δεχθεί την Εξιλέωση, φθάνοντας έτσι στο τελευταίο άκρο του χαλιού. Όλες οι εγωικές σκέψεις έχουν αναιρεθεί και βρισκόμαστε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου μακριά από το σπίτι. Ως εκ τούτου, η ακολουθία είναι ότι η συλλογική Υιότητα δέχεται τον πραγματικό κόσμο (η ολοκλήρωση της συγχώρεσης), μετά ακολουθεί η Δευτέρα Παρουσία (η συλλογική θεραπεία – «όλοι οι νόες δίνονται στα χέρια του Χριστού»), που ανοίγει τον δρόμο για την Έσχατη Κρίση, μετά την οποία ο Θεός κάνει το τελευταίο βήμα.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.9.4:1-2) Η Δευτέρα Παρουσία είναι το μοναδικό γεγονός στον χρόνο που ο ίδιος ο χρόνος δεν μπορεί να επηρεάσει. Διότι όποιος ήρθε ποτέ να πεθάνει ή που θα έρθει ή που είναι παρών τώρα, απελευθερώνεται εξ ίσου από ό,τι κατασκεύασε.

Η Δευτέρα Παρουσία συμβαίνει μέσα στον χρόνο αλλά είναι και πέρα από αυτόν, αφού στέκεται στο τέλος του χρόνου καθρεφτίζοντας την ιδέα ότι ο χρόνος δεν είναι γραμμικός. Η θεραπεία επέρχεται άμεσα και περιλαμβάνει επίσης όλες τις πλευρές του ολογράμματος, είτε αυτές βρίσκονται στο παρελθόν, στο παρόν ή στο μέλλον.

Ερ.: Αυτό το απόσπασμα δεν αναφέρεται στην Δευτέρα Παρουσία σαν μια προσωπική, ατομική εμπειρία αντί να είναι μια συλλογική απελευθέρωση;

Απ.: Όχι, δεν είναι έτσι, γιατί αναφέρεται σε «κάθε μια ύπαρξη» που «εξίσου απελευθερώνεται» από τον ψευδαισθητικό κόσμο που κατασκεύασε.

Ερ.: Μήπως η ιδέα ότι η Δευτέρα Παρουσία και η Έσχατη Κρίση είναι μια συλλογική εμπειρία, κάτι που δεν θα συμβεί σε κανέναν από μας μέχρις ότου ο καθένας μας να φθάσει στον πραγματικό κόσμο, και έχει αρνηθεί τη δήλωση του εγχειριδίου που λέει ότι ολόκληρη η σχέση ανάμεσα στον Πατέρα και στον Υιό βρίσκεται μέσα στον Ιησού (Μ-23.3:2-3);

Απ.: Η ιδέα ότι η σχέση Πατέρα και Υιού βρίσκεται μέσα στον Ιησού σημαίνει ότι αυτός δεν έχει εγώ, επειδή αυτή η σχέση είναι χωρίς εμπόδια του εγώ. Η Δευτέρα Παρουσία αυτή καθαυτή είναι ένα συλλογικό γεγονός. Ο Ιησούς έχει υπερβεί το εγώ του και το ατομικό του μονοπάτι, και όσον αφορά την εικόνα μας με το χαλί αυτό σημαίνει ότι στέκεται στο τέλος του χαλιού, «στην γραμμή τερματισμού» ας πούμε. Με αυτήν την έννοια κρατάει το κλειδί της ολοκλήρωσης του δρόμου της Εξιλέωσης επειδή μας έδειξε ότι δεν υπάρχει θάνατος, και ως εκ τούτου ούτε διαχωρισμός. Γίνεται το πρότυπο που μας βοηθάει να κάνουμε την ίδια επιλογή.

Ερ.: Σε αυτήν την θεώρηση του χρόνου που μαθαίνουμε, ο Ιησούς νοείται ότι βρίσκεται στο μέρος όπου ήδη είμαστε μαζί του και έχουμε κάνει αυτήν την επιλογή για την Δευτέρα Παρουσία και για την Έσχατη Κρίση. Θα μπορούσαν αυτές οι ιδέες της Δευτέρας Παρουσίας και της Έσχατης Κρίσης να έχουν δύο επίπεδα νοήματος; Ο καθένας μας έχει την ατομική του δευτέρα παρουσία, την ατομική του έσχατη κρίση, αλλά είναι επίσης συλλογικές με την έννοια ότι καθώς φθάνουμε στο σημείο που είναι ο Ιησούς, είμαστε σε επαφή με αυτήν την συλλογική δεξαμενή στην οποία έχουμε όλοι κάνει αυτήν την επιλογή. Αυτό είναι που λες;

Απ.: Οι λέξεις χρησιμοποιούνται πρώτα απ' όλα μέσα σε ένα γραμμικό χρονικό πλαίσιο και αναφέρονται συγκεκριμένα στο τέλος του κόσμου. Και τα δύο αυτά στάδια, η Δευτέρα Παρουσία και η Έσχατη Κρίση, αναφέρονται στο σημείο που ο κόσμος πρόκειται να τελειώσει, που σημαίνει ότι όλοι έχουμε θεραπεύσει τους νόες

μας. Η ατομική τους έκφραση θα είναι η αποδοχή της Εξιλέωσης ή η επίτευξη του πραγματικού κόσμου.

Ερ.: Θα έλεγα ότι η Δευτέρα Παρουσία δεν μπορεί να είναι ατομική επειδή τα Μαθήματα μιλούν για τον κερματισμό που συμβαίνει ξανά και ξανά, και αφού φύγαμε ως ένα πρέπει να επιστρέψουμε ως ένα· ο κερματισμός πρέπει να θεραπευθεί. Η Δευτέρα Παρουσία είναι η πλήρης θεραπεία αυτού του κερματισμού. Και δεν είναι επίσης αλήθεια ότι κανενός άλλου η επιλογή δεν μπορεί να με εμποδίσει να βιώσω την ενότητα αυτού που υπάρχει, αφού ο διαχωρισμός ποτέ δεν συνέβη πραγματικά;

Απ.: Ναι. Για παράδειγμα, ο Ιησούς δεν υποφέρει εξαιτίας των επιλογών μας. Επαναλαμβάνω, οι φράσεις «Δευτέρα Παρουσία» και «Εσχάτη Κρίση» αναφέρονται σε ένα συλλογικό επίπεδο όταν ο καθένας θα έχει δεχθεί την Εξιλέωση: Αυτή είναι η Δευτέρα Παρουσία, η συλλογική αφύπνιση. Στην Αγία Γραφή, η Δευτέρα Παρουσία σημαίνει το τέλος του κόσμου, και τα Μαθήματα Θαυμάτων χρησιμοποιούν αυτόν τον όρο με τον ίδιο τρόπο. Όμως, τα Μαθήματα λένε ότι ο κόσμος θα τελειώσει διαφορετικά· με έλεος αντί για τιμωρία. Η επόμενη φράση αντανακλά αυτήν την συλλογική επανένωση:

(Ασκ-Μ.ΙΙ.9.4:3-4) Σε αυτήν την ισότητα αποκαθίσταται ο Χριστός ως μια Ταυτότητα, στην οποία οι Υιοί του Θεού αναγνωρίζουν ότι όλοι είναι ένα. Και ο Θεός ο Πατέρας χαμογελά στον Υιό Του, την μια δημιουργία Του και την μόνη χαρά Του.

Στην εισαγωγική ενότητα του Κεφαλαίου 18, «Το Υποκατάστατο της Πραγματικότητας», βρίσκουμε μια συζήτηση (Κ-18.Ι.4:1-3; 5:2-6) για τον κερματισμό της Υιότητας κατά τον οποίον η ενότητα του Χριστού φάνηκε να διασπάται. Αυτά τα φαινομενικά θραύσματα πρέπει να μαζευτούν και πάλι, και η ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας είναι η Δευτέρα Παρουσία. Αυτό συνεπώς που είχε διαχωριστεί τώρα ενώνεται. Σε ατομικό επίπεδο, αυτή η αναίρεση του εγώ έχει ήδη επιτευχθεί στον Ιησού και σε άλλους ανερχόμενους δασκάλους, σε όλους όσοι ολοκληρώνουν αυτό το μονοπάτι. Αλλά η ιδέα του διαχωρισμού παραμένει στον

διαχωρισμένο νου. Σύμφωνα με την άποψη του Ιησού δεν υπάρχει διαχωρισμός, αλλά η Υιότητα, που είναι ακόμα μέσα στο όνειρο του χρόνου και του χώρου, δεν έχει ακόμα δεχθεί αυτήν την αλήθεια.

Ερ.: Το τέλος της κυριαρχίας του εγώ και τη θεραπεία του νου είναι ακόμα μέρος του χρόνου. Υπάρχει ένα σημείο στον χρόνο όπου όλοι μας βρισκόμαστε σε αυτό το μέρος. Όλοι έχουμε ήδη πάρει αυτήν την απόφαση. Νομίζω ότι καθώς κάνουμε ατομικά αυτήν την επιλογή μπαίνουμε σε αυτό το μέρος. Έτσι θα το έβλεπα εγώ.

Απ.: Είναι αλήθεια. Με αυτήν την έννοια, ακριβώς όπως η αποκάλυψη ότι ο Πατέρας και ο Υιός είναι ένα έχει ήδη συμβεί, και η Δευτέρα Παρουσία έχει επίσης συμβεί. Μέρος του προβλήματος είναι το ότι έχουμε να κάνουμε με ένα ψευδαισθητικό σύστημα σε αυτό το στάδιο. Αλλά σύμφωνα με το μοντέλο του Σχεδ.3, η Δευτέρα Παρουσία συμβαίνει όταν ο κάθε ένας που είναι παρατηρητής ξαφνικά σηκωθεί και κλείσει την τηλεόραση. Μεμονωμένα άτομα το έχουν ήδη κάνει. Αλλά τη στιγμή που θα ολοκληρώσουμε όλοι την Εξιλέωση, τότε επέρχεται η συλλογική θεραπεία και αυτό τα Μαθήματα το αναφέρουν ως Δευτέρα Παρουσία.

Τώρα ακολουθεί ένα όμορφο απόσπασμα:

(Ασκ-Μ.ΙΙ.9.5:1-4) Προσευχήσου η Δευτέρα Παρουσία να έρθει γρήγορα αλλά μην αρκείσαι σ' αυτό. Χρειάζεται τα μάτια σου και τ' αυτιά και τα χέρια και τα πόδια σου. Χρειάζεται την φωνή σου. Και περισσότερο από όλα χρειάζεται την προθυμία σου.

Αυτό το θέμα της άγιας χρήσης του σώματος το συναντάμε πολλές, πολλές φορές – υπάρχουν περισσότερες από δέκα τέτοιες αναφορές στα Μαθήματα – και ίσως η πιο όμορφη είναι όταν ο Ιησούς λέει το ίδιο πράγμα για τον εαυτό του:

...Γιατί μονάχα αυτό έχω ανάγκη· να ακούσεις τα λόγια που λέω, και να τα δώσεις στον κόσμο. Είσαι η φωνή μου, τα μάτια μου, τα πόδια μου, τα χέρια μου με τα οποία σώζω τον κόσμο (Ασκ-Μ.Ι.εV.εισ.9:2-3).

Συνεπώς, η Δευτέρα Παρουσία μας χρειάζεται, που στην πραγματικότητα είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι το σχέδιο της Εξιλέωσης μας χρειάζεται. Όπως δηλώνουν δύο μαθήματα από το βιβλίο των Ασκήσεων : «Ο ρόλος μου είναι απαραίτητος στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία» και «Η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται από εμένα» (Ασκ-Μ.Ι.100; Ασκ-Μ.Ι.186). Όλοι πρέπει να παίζουμε τον ρόλο μας, αφού η Δευτέρα Παρουσία δεν μπορεί να ολοκληρωθεί μέχρις ότου κάθε τελευταίο φαινομενικά διαχωρισμένο θραύσμα της Υιότητας θεραπεύσει το νου του. Έτσι, τα σώματά μας γίνονται τα εργαλεία που χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα για να επεκτείνει την συγχώρεσή Του. Παρόλο που είναι ψευδαισθητικά, τα μάτια μας, τα αυτιά, τα χέρια, τα πόδια και οι φωνές μας μπορούν ωστόσο να υπηρετήσουν αυτόν τον άγιο σκοπό. Πάνω απ' όλα το Άγιο Πνεύμα χρειάζεται την μικρή προθυμία μας να ενωθούμε με την μεγάλη Του Αγάπη, ώστε να μπορέσουμε επιτέλους να δεχθούμε την Εξιλέωσή Του, και να επιλέξουμε σύμφωνα με Αυτό και όχι με το εγώ.

(Ασκ-ρ.ΙΙ.9.5:5-6) Ας χαιρόμαστε που μπορούμε να κάνουμε το Θέλημα του Θεού και να ενωθούμε μαζί στο άγιο φως του. Δώσε προσοχή, ο Υιός του Θεού είναι ένα μέσα μας, και μπορούμε να φτάσουμε την Αγάπη του Πατέρα μας μέσα από Αυτόν.

Το να φθάσουμε την Αγάπη του Πατέρα μας είναι το τελευταίο βήμα, και ο τρόπος που περνάμε μέσα από το τελευταίο πέπλο είναι με την επανένωση της διαχωρισμένης Υιότητας. Η συγχώρεση, σε τελική ανάλυση, είναι το μόνο που χρειάζεται να επιτύχουμε και να δεχθούμε, επειδή αναγνωρίζοντας τον Υιό του Θεού ο ένας στον άλλον, φθάνουμε να αναγνωρίσουμε το πρόσωπο του Χριστού να λάμπει μέσα μας και σε όλη την Υιότητα ως ένα. Αυτό το όραμα του προσώπου του Χριστού επιτρέπει στην ανάμνηση της Αγάπης του Πατέρα μας να ανατείλει στους νόες μας, ολοκληρώνοντας την Εξιλέωση. Η Δευτέρα Παρουσία είναι τώρα εδώ, ανοίγοντας τον δρόμο για την Έσχατη Κρίση.

1 Στα Μαθήματα Θαυμάτων, το "φτιάχνω" προορίζεται για τον κόσμο του διαχωρισμού ή για την διόρθωσή του, ενώ το "δημιουργώ" αναφέρεται μόνο στη δραστηριότητα του πνεύματος στον Ουρανό (βλ. για παράδειγμα, T-2.VIII.1, T-3.V.2, T-4.I.9:3).

Κεφάλαιο 11

Η Έσχατη Κρίση

Η συζήτησή μας πάνω στην Έσχατη Κρίση θα ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο με την συζήτησή μας για την Δευτέρα Παρουσία. Πριν στραφούμε στα αποσπάσματα των Μαθημάτων που αναφέρονται στην Έσχατη Κρίση, θα αρχίσουμε με δύο αποσπάσματα από την Αγία Γραφή που θέτουν τις βάσεις για να δούμε πώς τα Μαθήματα Θαυμάτων επενεργημένους αυτήν την σημαντική έννοια. Στην παραδοσιακή Χριστιανική σκέψη η Έσχατη Κρίση είναι μια πολύ τρομακτική ιδέα · οι άνθρωποι που ακολούθησαν τις εντολές του Ιησού και του Θεού θα σώζονταν, ενώ αυτοί που δεν το έκαναν θα καίγονταν σε αιώνια καταδίκη. Η πρώτη ενότητα που θα διαβάσουμε είναι ίσως η πιο διάσημη από όλες, η παραβολή της Έσχατης Κρίσης από το κατά Ματθαίον ευαγγέλιο:

...Όταν ο Υιός του Ανθρώπου [ο Ιησούς] έρθει με όλη του την δόξα, συνοδευόμενος από όλους τους αγγέλους, τότε θα πάρει την θέση του στον θρόνο της δόξας. Και όλα τα έθνη θα συναχθούν μπροστά του και θα χωρίσει τους ανθρώπους τον έναν από τον άλλον όπως ο βοσκός ξεχωρίζει τα πρόβατα από τα ερίφια. Θα βάλει τα πρόβατα στα δεξιά του και τα ερίφια στα αριστερά του. Τότε ο Βασιλιάς [ο Ιησούς] θα πει σ' αυτούς που είναι στα δεξιά του, «Ελάτε, εσείς οι ευλογημένοι από τον Πατέρα μου, να κληρονομήσετε την βασιλεία που ετοιμάστηκε για σας από καταβολής κόσμου. Γιατί ήμουν πεινασμένος και μου δώσατε να φάω· ήμουν διψασμένος και μου δώσατε να πιω· ήμουν ξένος και με καλοδεχθήκατε στο σπίτι σας· γυμνός ήμουν και με ντύσατε, άρρωστος και με επισκεφτήκατε, φυλακισμένος και ήρθατε να με δείτε.» Τότε οι ενάρετοι θα του απαντήσουν, «Κύριε, πότε σε είδαμε πεινασμένο και σε σου δώσαμε φαγητό· ή διψασμένο και σου δώσαμε να πιείς; Πότε σε είδαμε σαν ξένο και σε καλοδεχθήκαμε· ή γυμνό και σε ντύσαμε· άρρωστο ή φυλακισμένο και σε επισκεφτήκαμε;» Και ο Βασιλιάς θα απαντήσει, «Σοβαρά

σας μιλάω, αν κάνετε κάτι από αυτά σε κάποιον ελάχιστο αδελφό μου, το κάνετε σε μένα.» Μετά θα πει σε αυτούς στα αριστερά του, «Φύγετε μακριά μου, εσείς οι καταραμένοι στο πυρ το αιώνιο που προετοιμάστηκε από τον διάβολο και τους αγγέλους του. Γιατί ήμουν πεινασμένος και δεν μου δώσατε να φάω· ήμουν διψασμένος και δεν μου δώσατε να πιω· ήμουν ξένος και δεν με καλοδεχθήκατε, γυμνός και δεν με ντύσατε, άρρωστος και φυλακισμένος και δεν με επισκεφτήκατε.» Τότε θα ρωτήσουν με την σειρά τους, «Κύριε, πότε σε είδαμε πεινασμένο ή διψασμένο, ξένο ή γυμνό, άρρωστο ή φυλακισμένο και δεν σε βοηθήσαμε;» Τότε θα απαντήσει, «Σας μιλάω σοβαρά, αφού αρνηθήκατε να κάνετε κάτι από αυτά σε κάποιον από τους ελαχίστους, αρνηθήκατε να τα κάνετε σε μένα.» Και θα φύγουν μακριά σε αιώνια τιμωρία και οι ενάρετοι σε αιώνια ζωή (Κατά Ματθαίον 25:31-46).

Σαφώς, όσοι νιώθουν έστω και το ελάχιστο ίχνος ενοχής, που σημαίνει όλοι εμείς, πρέπει να αισθάνονται καθώς διαβάζουν αυτό το απόσπασμα ότι είναι αυτοί που θα σταλούν στην αιώνια τιμωρία. Άσχετα με το πόσο πολύ προσπάθησαν να τηρήσουν τις εντολές της Εκκλησίας και να ακολουθήσουν τις διδασκαλίες του Ιησού όπως παρουσιάζονται στην Αγία Γραφή, η δική τους ασυνείδητη ενοχή θα τους έλεγε ότι όσα και να έκαναν, θα εξακολουθούν να είναι καταδικασμένοι από τον Θεό επειδή δεν έχουν κάνει αρκετά. Ψυχολογικά αυτό σημαίνει ότι οι Χριστιανοί ακούγοντας αυτά τα αποσπάσματα θα πρέπει να αισθάνονται πραγματική απειλή ότι οι αμαρτίες τους θα τιμωρηθούν, και ότι αναπόφευκτα θα καταδικαστούν στην κόλαση.

Στον κεντρικό δρόμο για ένα πολύ γνωστό μοναστήρι δεσπόζει ένας σταυρός, όπου ο εσταυρωμένος και πάσχων Ιησούς λέει σε όλους όσους περνούν από αυτόν τον δρόμο: «Αυτό έκανα για σένα. Εσύ τι έχεις κάνει για μένα;» Μόνον ένας Χριστιανός που ο νους του έχει θεραπευθεί από όλες τις σκέψεις αμαρτίας και ενοχής θα μπορούσε να διαβάσει αυτές τις λέξεις και να χαμογελάσει με την ιδέα ότι ο Ιησούς πράγματι θα μιλούσε στους αγαπημένους του αδελφούς σε αυτόν τον τόνο.

Η δεύτερη ερμηνεία της Έσχατης Κρίσης είναι από το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο. Δεν είναι μια παραβολή, εδώ ο Ιησούς μιλάει απευθείας:

...Σας λέω πολύ σοβαρά , θα έρθει η ώρα – στην πραγματικότητα είναι ήδη εδώ – που οι νεκροί θα ακούσουν την φωνή του Υιού του Θεού, και όλοι όσοι την ακούσουν θα ζήσουν. Γιατί ο Πατέρας, που είναι η πηγή της ζωής, έχει κάνει τον Υιό την πηγή της ζωής· και, επειδή αυτός είναι ο Υιός του Ανθρώπου, του έχει δώσει ανώτερη εξουσία να κρίνει. Μην εκπλήσσεστε με αυτό, γιατί έρχεται η ώρα που οι νεκροί θα αφήσουν τους τάφους τους στο άκουσμα της φωνής του: αυτοί που έκαναν καλό θα αναστηθούν ξανά στην ζωή· και αυτοί που έκαναν το κακό στην καταδίκη (κατά Ιωάννην 5:25-28).

Ίσως το πιο τρομακτικό από όλα τα αποσπάσματα στην Αγία Γραφή, είναι από το Βιβλίο της Αποκάλυψης, το οποίο δεν θα διαβάσουμε τώρα. Οι δύο προηγούμενες επιλογές είναι αρκετές για να δώσουν μία ιδέα του τι τα Μαθήματα επιχειρούν να διορθώσουν. Η Έσχατη Κρίση, όπως έχει απεικονισθεί, εκφράζει την τρομακτική σκέψη που είναι ο θεμέλιος λίθος του συστήματος του εγώ: ο Θεός θα μας τιμωρήσει για τις αμαρτίες μας. Το εγχειρίδιο επεξεργάζεται αυτό το σκεπτικό:

...Εκείνος που σφετερίζεται την θέση του Θεού και την παίρνει για τον εαυτό του αποκτά έναν θανάσιμο «εχθρό». Και πρέπει να προστατεύσει μόνος του τον εαυτό του, και να φτιάξει μια ασπίδα για να τον κρατά ασφαλή από μια οργή που δεν θα κοπάσει ποτέ, και από μια εκδίκηση που δεν θα ικανοποιηθεί ποτέ (Εγχ-17.5:8-9).

Εδώ, στα Μαθήματα Θαυμάτων ο Ιησούς παίρνει τον ίδιο όρο και μας δείχνει, όπως έχει κάνει με πολλούς άλλους παραδοσιακούς Χριστιανικούς όρους, έναν τελείως διαφορετικό τρόπο να δούμε την Έσχατη Κρίση.

Ας αρχίσουμε με την τελευταία ενότητα του Κεφαλαίου 2, «Το Νόημα της Έσχατης Κρίσης».

(Κ-2.VIII.1:1-5) Ένας από τους τρόπους με τους οποίους μπορείς να διορθώσεις την σύγχυση ανάμεσα στο θαύμα και στην μαγεία [μία διάκριση που αναφέρθηκε νωρίτερα στο κείμενο ανάμεσα στα μέσα του εγώ και του Αγίου Πνεύματος για να εξαλείψουν την αμαρτία] είναι να θυμάσαι ότι δεν

δημιούργησες εσύ τον εαυτό σου. Είσαι επιρρεπής να το ξεχνάς αυτό όταν γίνεσαι εγωκεντρικός και αυτό σε βάζει σε μια θέση όπου η πίστη στην μαγεία είναι ουσιαστικά αναπόφευκτη. Η θέληση σου για δημιουργία σου δόθηκε από τον Δημιουργό σου, ο Οποίος εκδήλωνε την ίδια Θέληση στην δημιουργία Του. Εφόσον η δημιουργική ικανότητα βρίσκεται στον νου, όλα όσα δημιουργείς είναι αναγκαστικά ζήτημα θέλησης. Αυτό συνεπάγεται επίσης πώς οτιδήποτε δημιουργείς μόνος σου είναι αληθινό στην δική σου όραση, όχι όμως στον Νου του Θεού.

Είναι σημαντικό να σημειώσουμε εδώ, και πάλι, την διάκριση των Μαθημάτων ανάμεσα στην κατασκευή και στην δημιουργία: η κατασκευή είναι του διαχωρισμένου νου, και η δημιουργία του Πνεύματος. Κρίσιμη για την κατανόηση της συζήτησης των Μαθημάτων για την Έσχατη Κρίση, που θα γίνει στην επόμενη πρόταση, είναι η αναγνώριση ότι πιστεύουμε ότι το σώμα και το υλικό σύμπαν που κατασκευάσαμε είναι πραγματικά. Επειδή πιστεύουμε ότι εμείς τα κατασκευάσαμε, και όπως διδάσκουν αλλού τα Μαθήματα (Ασκ-Μ.ΙΙ.3.2:1; Ασκ-Μ.ΙΙ.5.4:5) πιστεύουμε ότι τα κατασκευάσαμε για να επιτεθούμε στον Θεό και στην αγάπη, τότε το σώμα και ο κόσμος γίνονται τα μεγάλα σύμβολα της ενοχής μας. Επιπλέον, αφού η ενοχή απαιτεί τιμωρία, όσο πιστεύουμε ότι αυτά που φτιάξαμε είναι πραγματικά πρέπει επίσης να πιστεύουμε ότι η επίθεσή μας στον Θεό είναι πραγματική. Συνεπώς, η εκδικητική αντεπίθεση του Θεού είναι αναπόφευκτη. Αυτό μας οδηγεί στην επόμενη ιδέα:

(Κ-2.VIII.1:6) Αυτή η βασική διάκριση οδηγεί κατευθείαν στο αληθινό νόημα της Έσχατης Κρίσης.

Επομένως, αν και το παραδοσιακό νόημα της Έσχατης Κρίσης είναι ότι ο Θεός θα μας τιμωρήσει για τις αμαρτίες μας, τα Μαθήματα Θαυμάτων μας διδάσκουν ότι αυτά που πιστεύουμε ότι κατασκευάσαμε δεν είναι πραγματικά. Ο κόσμος και οι εμπειρίες μας εδώ δεν είναι παρά μέρος ενός ονείρου, και αυτή η αποδοχή είναι το νόημα της συγχώρεσης: η φαινομενική μας αμαρτία εναντίον του Θεού ποτέ δεν συνέβη. Αν δεν έχει συμβεί ποτέ, τότε ο Θεός δεν θα μας τιμωρήσει. Ως εκ τούτου, το αληθινό νόημα της Έσχατης Κρίσης είναι ότι ο Θεός δεν είναι εκδικητικός. Η

Έσχατη Κρίση Του, όπως θα δούμε τώρα, είναι ότι απλά μας αγαπάει όπως έκανε πάντα. Τίποτα δεν άλλαξε:

...Ο Θεός δεν είναι θυμωμένος. Απλά δεν θα μπορούσε να το αφήσει να συμβεί [τον θρίαμβο του εγώ πάνω στην Αγάπη του Θεού]. Δεν μπορείς να αλλάξεις τον Νου Του (T-16.V.12:7-9).

Το αμετάβλητο της Αγάπης του Θεού για τα παιδιά Του είναι η επανερμηνεία της Έσχατης Κρίσης από τα Μαθήματα.

(Κ-2.VIII.2:1-4) Η Έσχατη Κρίση είναι μια από τις πιο απειλητικές ιδέες στο σύστημα σκέψης σου. Αυτό συμβαίνει επειδή δεν την κατανοείς. Η Κρίση δεν είναι χαρακτηριστικό του Θεού. Ήρθε σε ύπαρξη μόνο μετά τον διαχωρισμό, όταν έγινε ένα από τα πολλά εκπαιδευτικά εργαλεία που ενσωματώθηκαν στο συνολικό σχέδιο.

Σαφώς, η κρίση προϋποθέτει διάκριση ανάμεσα σε αντιλαμβανόμενες διαφορές. Είτε κρίνουμε ανάμεσα σε «σωστές» και «λάθος» πράξεις, είτε ανάμεσα σε «καλούς» και «κακούς» ανθρώπους, αντανακλούμε τον διχασμένο ή διαχωρισμένο νου. Η Μία νοημοσύνη του Θεού ή του Χριστού δεν μπορεί να κρίνει, και έτσι η μόνη κρίση του Θεού δεν είναι καθόλου κρίση. Δεν κάνει διάκριση ανάμεσα στα παιδιά Του, γιατί συμπεριλαμβάνει τα πάντα. Η κρίση του Θεού είναι απλώς το γεγονός της πλήρους Αγάπης Του για τούς αγαπημένους Υιούς Του.

Η κρίση προέκυψε μόνον όταν συνέβη ο διαχωρισμός. Το εγώ χρησιμοποιεί την κρίση, προφανώς, για να διαχωρίζει και να επιτίθεται. Μέσα στους διχασμένους νόες μας, η μόνη κρίση που αναγνωρίζει το Άγιο Πνεύμα ως πραγματική είναι η διάκριση ανάμεσα σε εκφράσεις της Αγάπης του Θεού, ή σε εκκλήσεις για Αυτήν (Κ-12.I; Κ-14.X.7:1). Στην κρίση Του δεν υπάρχει ανάγκη για τιμωρία, απλώς για διόρθωση. Συνεπώς, η μορφή της κρίσης του Αγίου Πνεύματος είναι απλώς ένας τρόπος να επανενωθεί η φαινομενικά διαχωρισμένη Υιότητα. Αυτή είναι το «εργαλείο μάθησης» που ενσωματώθηκε στο συνολικό σχέδιο. Το αποκορύφωμα αυτής της κρίσης του ορθού-νου είναι η Έσχατη Κρίση, που είναι, όπως θα δούμε, η τελική

αναγνώριση ότι «αυτό που είναι λάθος είναι λάθος, και αυτό που είναι αλήθεια δεν έχει αλλάξει ποτέ» (Ασκ-Μ.Π.10.1:1).

(Κ-2.VIII.2:5) Ακριβώς όπως ο διαχωρισμός εμφανίστηκε πριν από εκατομμύρια χρόνια, η Έσχατη Κρίση θα διαρκέσει μια παρόμοια περίοδο και ίσως ακόμα μεγαλύτερη.

Σε κανέναν δεν αρέσει αυτή η δήλωση. Παρεμπιπτόντως, σ' αυτό το συγκεκριμένο πλαίσιο «η Έσχατη Κρίση» είναι πραγματικά συνώνυμο για «το σχέδιο της Εξιλέωσης». Γενικά, «η Έσχατη Κρίση» είναι ο όρος που χρησιμοποιούν τα Μαθήματα για το τελικό βήμα της Εξιλέωσης. Σε αυτό το συγκεκριμένο απόσπασμα, όμως, ο Ιησούς μιλάει για την συνολική διαδικασία. Αυτή την πρόταση είναι καλά να την έχουμε στον νου μας όταν συναντάμε αυτούς τους μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων που εξακολουθούν να πιστεύουν ότι μέσα στο ψευδαισθητικό όνειρο η Εξιλέωση μπορεί να τελειώσει σε μια στιγμή, πράγμα που ο Ιησούς, μιλώντας από το Επίπεδο Ένα, λέει σε πολλά σημεία. Αυτό το απόσπασμα, όμως, κάνει πολύ σαφές ότι μέσα στην ψευδαισθηση του χρόνου, η αποδόμηση της πίστης στον διαχωρισμό θα πάρει πολύ χρόνο σ' αλήθεια. Ο τρομακτικά μεγάλος φόβος που υπάρχει στους νόες μας φαίνεται να επιβεβαιώνει ότι αυτή είναι η κατάσταση. Όμως υπάρχει και ελπίδα:

(Κ-2.VIII.2:6-8) Η διάρκειά της, ωστόσο, μπορεί να μειωθεί σημαντικά από τα θαύματα, τον μηχανισμό για την συντόμευση αλλά όχι για την κατάργηση του χρόνου. Εάν ένας επαρκής αριθμός ανθρώπων αποκτήσει νου προσανατολισμένο στα θαύματα, η διαδικασία της συντόμευσης του χρόνου θα είναι κυριολεκτικά ανυπολόγιστη. Εντούτοις, είναι ουσιαστικό να απελευθερώσεις τον εαυτό σου από τον φόβο γρήγορα, επειδή πρέπει να βγεις από την σύγκρουση εάν πρόκειται να φέρεις ειρήνη στους άλλους νόες.

Αυτό συνδέεται ξανά με την λειτουργία του θαύματος που εξετάσαμε στο Μέρος II. Σ' αυτό το απόσπασμα ο Ιησούς μας παρακινεί να επιλέξουμε θαύματα αντί για τα παράπονά μας. Όσο πιο γρήγορα μπορέσουμε να κάνουμε αυτήν την επιλογή, τόσο

πιο γρήγορα οι νόες μας θα μπορέσουν να θεραπευθούν· συνεπώς τόσο πιο γρήγορα θα μπορέσει ο Ιησούς να θεραπεύσει άλλους νόες μέσω των δικών μας. Τώρα ο Ιησούς επιστρέφει στην Έσχατη Κρίση.

(Κ-2.VIII.3:1-2) Η Έσχατη Κρίση θεωρείται γενικά ως διαδικασία που την αναλαμβάνει ο Θεός. [Αυτό ήταν προφανές στα ευαγγελικά αποσπάσματα που διαβάσαμε νωρίτερα] **Στην πραγματικότητα, όμως, θα την αναλάβουν τ' αδέρφια μου με την βοήθειά μου.**

Και πάλι, ο Θεός δεν μπορεί να εμπλακεί στην Έσχατη Κρίση επειδή είναι η διόρθωση ενός λάθους που Αυτός ούτε καν γνωρίζει. Το βιβλίο των Ασκήσεων μας λέει δύο φορές ότι «ο Θεός δεν συγχωρεί επειδή δεν έχει καταδικάσει ποτέ» (Ασκ-Μ.Ι.46.1:1; Ασκ-Μ.Ι.60.1:2). Εμείς είμαστε αυτοί που αρχικά κρίναμε λάθος κρίση απομακρυνόμενοι από την αρχή της Εξιλέωσης του Αγίου Πνεύματος και ταυτιστήκαμε με την παρανοϊκή αντίληψη του εγώ για εξιλέωση με θυσία. Επομένως μόνον εμείς μπορούμε να διορθώσουμε αυτό το λάθος, όταν τώρα ενωθούμε ξανά με αυτήν την αρχή, που μέσα στο όνειρο εμφανίζεται από τον Ιησού. Αυτός είναι ο λόγος πίσω από την ιδιαίτερη έμφαση που δίνει ο Ιησούς στα Μαθήματα σχετικά με το να ενωθούμε μαζί του.

(Κ-2.VIII.3:3-6) Είναι περισσότερο μια τελική θεραπεία παρά μια επιβολή τιμωρίας, όσο κι αν πιστεύεις πως η τιμωρία είναι δίκαιη. Η τιμωρία είναι μια αντίληψη απολύτως αντίθετη προς την ορθή σκέψη και η Έσχατη Κρίση έχει ως σκοπό να αποκαταστήσει την ορθή σκέψη μέσα σου. Η Έσχατη Κρίση μπορεί να ονομαστεί μια διαδικασία ορθής αξιολόγησης. Αυτό απλώς σημαίνει πως τελικά, ο καθένας θα φτάσει να κατανοήσει τι αξίζει πραγματικά και τι όχι.

Με την έλευση της Δευτέρας Παρουσίας η Υιότητα τελικά αφυπνίζεται από το όνειρο. Σε αυτήν την τελική αφύπνιση στεκόμαστε στο κατώφλι του Ουρανού και κοιτάμε πίσω όλα τα πράγματα που νομίσαμε ότι ήταν αληθινά, ολόκληρη την έκταση του χρόνου και του χώρου. Συνειδητοποιούμε επί τέλους ότι όλα όσα κατασκευάσαμε ήταν ψεύτικα, και το μόνο που απομένει είναι η αλήθεια όπως την

δημιούργησε ο Θεός. Αυτή είναι η Έσχατη Κρίση. Κατά κάποιον τρόπο είναι το άθροισμα όλων των μικρών κρίσεων που τα Μαθήματα μας ζητούν να κάνουμε συνεχώς – να κρίνουμε ανάμεσα στην αλήθεια του Αγίου Πνεύματος και στις ψευδαισθήσεις του εγώ. Και πάλι, όπως είδαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, όταν ολόκληρη η Υιότητα ενωθεί ξανά, έρχεται η Δευτέρα Παρουσία. Έτσι και η Έσχατη Κρίση πραγματοποιείται από τον έναν Υιό.

(Κ-2.VIII.3:7-8) Μετά από αυτό, η ικανότητα να επιλέγεις μπορεί να κατευθύνεται με την λογική. Ωστόσο, μέχρι να γίνει αυτή η διάκριση, οι ταλαντεύσεις ανάμεσα στην ελεύθερη και στην περιορισμένη θέληση δεν μπορούν παρά να συνεχίζονται.

Αυτό το απόσπασμα υπονοεί, σε αντίθεση με ό,τι έχουμε πει, ότι η Έσχατη Κρίση είναι μια διαδικασία. Συνεπώς, μπορούμε ξανά να δούμε πόσο χαλαρός είναι ο Ιησούς με αυτούς τους όρους: σε ένα απόσπασμα η Έσχατη Κρίση θεωρείται ως το αποκορύφωμα της διαδικασίας Εξιλέωσης προκειμένου να μάθουμε κρίνουμε σωστά· σε άλλο, όπως εδώ, είναι η ίδια η διαδικασία· και κάπου αλλού ταυτίζεται με την Εξιλέωση. Όμως, το περιεχόμενο πίσω από όλες αυτές τις αναφορές παραμένει το ίδιο και αυτό αντανakλά την διδασκαλία του ύψιστου μαθήματος ότι πρέπει να δίνουμε σημασία στο περιεχόμενο - το νόημα του κάθε δεδομένου αποσπάσματος – χωρίς αυστηρή προσκόλληση στην συγκεκριμένη μορφή με την οποία εκφράζεται.

Η ατομική διαδικασία εκμάθησης πώς να κρίνουμε με τον ορθό νου είναι αυτό που αναφέρεται εδώ. Καθώς το μαθαίνουμε αυτό και καθένας μας δέχεται την Εξιλέωση για τον εαυτό του, οι ταλαντεύσεις ανάμεσα στο εγώ και στο Άγιο Πνεύμα σταματούν, έτσι ώστε οι κρίσεις μας είναι μόνον του Αγίου Πνεύματος. Αυτό βέβαια εξασφαλίζει ότι είμαστε «κατευθυνόμενοι λογικά», που είναι η προϋπόθεση της ζωής στον πραγματικό κόσμο. Όταν κατακτήσουμε όλοι αυτήν την κατάσταση, υποδεχόμαστε την Δευτέρα Παρουσία και την πραγματική Έσχατη Κρίση.

Ερ.: Αυτό παρουσιάζει μια διαφορετική άποψη της λογικής, έτσι δεν είναι;

Απ.: Απολύτως. Μοιάζει με επόμενη συζήτηση στο κείμενο πάνω στο θέμα της λογικής, που είναι παρόμοια με την σκέψη του ορθού νου του Αγίου Πνεύματος. Αυτό φυσικά δεν έχει καμιά σχέση με την ικανότητα λογικής σκέψης ή την λογική όπως τις κρίνει ο κόσμος. Παρεμπιπτόντως, η διάκριση των Μαθημάτων ανάμεσα στον ορθό και στον λάθος νου δεν έχει καμιά σχέση με τον τρέχοντα δημοφιλή διαχωρισμό του δεξιού και του αριστερού μέρους του εγκεφάλου. Οι ορθολογικές έναντι των διαισθητικών διαδικασιών που αντικατοπτρίζονται σε αυτή την τελευταία τυποποίηση μπορούν να αντανακλούν την σκέψη του ορθού ή του λάθους νου, ανάλογα με το αν αυτές οι ικανότητες κατευθύνονται από το Άγιο Πνεύμα ή από το εγώ.

(Κ-2.VIII.4:1-2) Το πρώτο βήμα προς την ελευθερία εμπεριέχει ένα ξεκαθάρισμα του ψεύτικου από το αληθινό. Αυτή είναι μια διαδικασία διαχωρισμού με την εποικοδομητική έννοια και αντανακλά το αληθινό νόημα της Αποκάλυψης.

Εδώ αναφέρεται η Αποκάλυψη, το τελευταίο βιβλίο της Αγίας Γραφής. Μερικές φορές χρησιμοποιείται η ελληνική λέξη «Αποκάλυψη», ένας όρος που σημαίνει «μυστικά ή αποκαλυφθέντα γραπτά». Ο Ιησούς εδώ επανερμηνεύει το τελικό ξεκαθάρισμα όχι ως τον χωρισμό των αμνών από τα ερίφια, το καλό από το κακό, αλλά την διάκριση του αληθινού από το ψεύτικο – το ψεύδος των διδασκαλιών του εγώ διαχωρίζεται από την αλήθεια του Θεού.

(Κ-2.VIII.4:3-5) Τελικά, ο καθένας θα κοιτάξει στις δικές του δημιουργίες και θα επιλέξει να διατηρήσει μόνο ό,τι είναι καλό, ακριβώς όπως ο Ίδιος ο Θεός κοίταξε σε ό,τι είχε δημιουργήσει και ήξερε ότι ήταν καλό. Σε αυτό το σημείο ο νους μπορεί να αρχίσει να κοιτά με αγάπη τις δημιουργίες του επειδή είναι αντάξιες. Ταυτόχρονα, ο νους αναπόφευκτα θα απαρνηθεί τις εσφαλμένες δημιουργίες του, οι οποίες, χωρίς πίστη, δεν θα υπάρχουν πλέον.

Αυτή η πρώτη πρόταση βασίζεται στην φράση (1:31) από την Γένεση ότι ο Θεός κοίταξε την δημιουργία Του και είδε ότι ήταν καλή. Ο Ιησούς προφανώς

παραλληλίζει αυτό που θα έπρεπε να κάνουμε με τις δικές μας δημιουργίες – την επέκταση της Ταυτότητάς μας ως Χριστός – με αυτό που έκανε ο βιβλικός Θεός με τις δικές Του. Αυτές οι δημιουργίες είναι επομένως μόνον του πνεύματος, και δεν αναφέρονται στον υλικό κόσμο. Η πραγματικότητά τους, ωστόσο, αντανακλάται από την ένωση μεταξύ μας με την συγχώρεση, η οποία επεκτείνει την αλήθεια του Αγίου Πνεύματος στους διαχωρισμένους νόες μας.

Οι «εσφαλμένες δημιουργίες» μας αναφέρονται σε οτιδήποτε από τον κόσμο του εγώ, σκέψεις όπως και προβολές αυτών των σκέψεων σε μορφές. Αυτό περιλαμβάνει όλα όσα σχετίζονται με τον υλικό κόσμο, το σώμα, και όλες τις πλευρές του συστήματος σκέψης του εγώ: ενοχή, φόβο, ιδιαιτερότητα, επίθεση, θάνατο, κλπ. Μας ζητείται επομένως άλλη μια φορά να κρίνουμε ανάμεσα στην αλήθεια του Θεού και την πραγματικότητα του Χριστού ως Πνεύμα, και στον ψευδαισθητικό κόσμο της ύλης.

(Κ-2.VIII.5:1-2) Ο όρος «Έσχατη Κρίση» είναι τρομακτικός όχι μόνο επειδή έχει προβληθεί προς τον Θεό αλλά επίσης, λόγω του συνειρμού του “έσχατος” με τον θάνατο. Αυτό είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα πλήρους αντιστροφής της αντίληψης.

Η «Έσχατη Κρίση» είναι τρομακτική όχι μόνον επειδή πιστεύουμε ότι ο Θεός πρόκειται να μας τιμωρήσει, αλλά επίσης επειδή σχετίζουμε την λέξη «έσχατη» με τον θάνατο. Αφού ταυτίζουμε τους εαυτούς μας με τα υλικά μας σώματα, τότε το τέλος της ζωής μας, της υλικής και ψυχολογικής μας ύπαρξης, πρέπει να σημαίνει επίσης και το δικό μας τέλος. Για το εγώ, ο φυσικός μας θάνατος ταυτίζεται άμεσα με την τιμωρία του Θεού. Αυτή η σκέψη βρήκε την πιο σαφή της δήλωση στον μύθο του Αδάμ και της Εύας, όπου οι δύο «αμαρτωλοί» τιμωρούνται από τον Θεό για την ανυπακοή τους με το να αρχίσουν τις «ζωή» τους με πόνο, μετά να υποφέρουν καθ’ όλη την διάρκεια της ζωής τους, και να πεθάνουν: «Γιατί γη είσαστε και στην γη θα επιστρέψετε» (Γένεση 3:16-19).

(Κ-2.VIII.5:3) Εάν εξεταστεί αντικειμενικά το νόημα της Έσχατης Κρίσης, είναι αρκετά προφανές πως, στην πραγματικότητα, είναι η πύλη προς την ζωή.

Η κατανόηση των Μαθημάτων για την τελευταία κρίση είναι ότι είναι η στιγμή που θα κάνουμε εκείνη την τελική κρίση που διαχωρίζει τις ψευδαισθήσεις του εγώ από την αλήθεια του Θεού, και έτσι δεν μένει τίποτα να εμποδίσει την επιστροφή μας στο σπίτι. Η «πύλη προς την ζωή» είναι ανοικτή και απλώς αφήνουμε τον Θεό να κάνει το τελευταίο Του βήμα.

Ερ.: Με αυτήν την έννοια, κάποιος σαν τον Ιησού έχει ήδη ολοκληρώσει αυτή την διαδικασία, σωστά; Όμως, συμβαίνει για όλους την ίδια στιγμή· είναι και αυτό σωστό;

Απ.: Σωστά. Ο Ιησούς, έχοντας ολοκληρώσει την διαδικασία, ξεχωρίζει το ψεύτικο από το αληθινό, και στέκεται σε εκείνη την συνοριακή γραμμή – τον πραγματικό κόσμο – ανάμεσα σε αυτόν τον κόσμο και τον Ουρανό, κρατώντας την πόρτα του Ουρανού ανοικτή για μας. Όπως λέει σε αυτό το συγκινητικό απόσπασμα:

Ο Χριστός βρίσκεται στον βωμό του Θεού, περιμένοντας να καλωσορίσει τον Υιό του Θεού. Όμως, ελάτε προς Αυτόν δίχως καμιά απολύτως μομφή – ούτε εναντίον σας, ούτε εναντίον των αδελφών σας – διότι διαφορετικά θα πιστέψετε πως η θύρα είναι σφραγισμένη και δεν μπορείτε να εισέλθετε. Η θύρα δεν είναι κλειστή και είναι αδύνατον να μη μπορείτε να εισέλθετε εκεί όπου ο Θεός θα ήθελε να βρίσκεστε. Όμως, αγαπήστε τον εαυτό σας με την Αγάπη του Χριστού, διότι έτσι σας αγαπά ο Πατέρας σας. Μπορείτε να αρνηθείτε να εισέλθετε αλλά δεν μπορείτε να σφαλίσετε τη θύρα που ο Χριστός κρατά ανοικτή. Ελάτε προς εμένα που την κρατώ ανοικτή για σας, διότι για όσο ζω δεν μπορεί να σφραγιστεί και ζω για πάντα. (Τ-11.IV.6:1-6)

Μέσα στην άγια στιγμή έχουμε όλοι δεχθεί την Εξιλέωση και είμαστε μαζί του στην πύλη του Ουρανού. Στον χρόνο, όμως, πρέπει ακόμα να κάνουμε, και επομένως να δεχθούμε, εκείνη την επιλογή.

Ερ.: Επιστρέφοντας στο προηγούμενο απόσπασμα, υπάρχει μια ενδιαφέρουσα πρόταση επειδή λέει «αν εξεταστεί αντικειμενικά». Πώς είναι δυνατόν οι άνθρωποι να εξετάσουν αντικειμενικά αυτήν την ιδέα αν έχουν μεγαλώσει πιστεύοντας σε μια θεολογία η οποία τονίζει την καταδίκη και μια σκληρή έσχατη κρίση; Είναι πολύ δύσκολο να φύγεις από αυτό τρόπο σκέψης, αν πραγματικά το πιστεύεις, και μετά να εξετάσεις αντικειμενικά οποιαδήποτε αποδεικτικά στοιχεία.

Απ.: Αυτό είναι βέβαια αυτό που πραγματικά λέει εδώ ο Ιησούς. Μάλιστα, η αμέσως επόμενη πρόταση ασχολείται με αυτό το σημείο:

(Κ-2.VIII.5:4) Όποιος ζει μέσα στον φόβο δεν είναι πραγματικά ζωντανός.

Το να ζεις στον φόβο είναι ισοδύναμο με την ταύτιση σου με το σύστημα σκέψης του εγώ που είναι, βέβαια, η άρνηση της ζωής. Επομένως, κανένας από όσους φοβούνται δεν είναι αληθινά ζωντανός, γιατί έχει αρνηθεί την Αγάπη που είναι η Πηγή της ζωής μας. Παρόμοια, όπως δηλώνει το παραπάνω απόσπασμα για τον Ιησού που κρατά την πόρτα ανοιχτή για μας, ο θυμός (ή η καταδίκη) εξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό του εγώ να μας «προστατέψει» από την Αγάπη και την ζωή του Θεού. Επομένως, μπορούμε να δηλώσουμε ότι τα Μαθήματα πραγματικά μας διδάσκουν πώς να είμαστε αντικειμενικοί, που σημαίνει ελεύθεροι από όλες τις σκέψεις και τις διαστρεβλώσεις της αντίληψης, που έρχονται αναπόφευκτα όταν επιλέγουμε τις άμυνες του εγώ του φόβου και του θυμού. Επιλέγουμε ξανά, και θεραπευόμαστε αφήνοντας την ενοχή να φύγει στο πλαίσιο των προσωπικών σχέσεων. Η μείωση αυτής της ενοχής αυτόματα μειώνει τον φόβο μας για την τιμωρία του Θεού.

(Κ-2.VIII.5:5-6) Η δική σου έσχατη κρίση δεν μπορεί να κατευθύνεται προς τον εαυτό σου επειδή δεν είσαι δικιά σου δημιουργία. Μπορείς, ωστόσο, να την εφαρμόσεις ουσιωδώς και οποτεδήποτε σε ό,τι έχεις κατασκευάσει και να κρατήσεις στην μνήμη σου μόνο ό,τι είναι δημιουργικό και καλό.

Αυτό το απόσπασμα αντανακλά την ιδέα ότι δεν μπορούμε αληθινά να θεραπεύσουμε τα δικά μας εγώ. Όπως διδάσκει το κείμενο, σχετικά με τις προσπάθειές μας να ακυρώσουμε μόνοι μας την ενοχή:

...Θυμηθείτε ότι εσείς φτιάξατε την ενοχή και ότι το σχέδιο της απόδρασης σας από αυτή ήταν να φέρετε σε αυτή την Επανόρθωση και να κάνετε τη σωτηρία τρομακτική. Και είναι μόνον ο φόβος αυτό που θα προσθέσετε, αν προετοιμάσετε τον εαυτό σας για την αγάπη. Η προετοιμασία για την άγια στιγμή ανήκει σε Εκείνον που Τη δίνει. ...Ποτέ μην προσεγγίζετε την άγια στιγμή αν έχετε προηγουμένως προσπαθήσει να παραμερίσετε τον φόβο και το μίσος από τον νου σας. Αυτή είναι η λειτουργία της άγιας στιγμής. Ποτέ μην επιχειρήσετε να παραμερίσετε την ενοχή σας προτού να ζητήσετε τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος. Αυτή είναι η δική Του λειτουργία. Ο δικός σας ρόλος είναι μονάχα να Του προσφέρετε λίγη προθυμία έτσι που να Του επιτρέψει να αφαιρέσει όλο τον φόβο και το μίσος και να συγχωρεθείτε. (Κ-18.IV.6:3-5; Κ-18.V.2:1-5)

Η πραγματική κρίση για τους εαυτούς μας είναι του Θεού, όπως θα δούμε τώρα. Με άλλα λόγια, πραγματικά δεν μπορούμε να κοιτάξουμε τον εαυτό μας και να κάνουμε αυτήν την στοργική κρίση για το ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού. Ο καταπιεσμένος φόβος μας για την Αγάπη του Θεού είναι τόσο δυνατός που μας εμποδίζει να εξετάσουμε αντικειμενικά την αλήθεια. Αλλά όταν προβάλλουμε αυτήν την ασυνείδητη ενοχή στους άλλους ανθρώπους, και έχουμε την μικρή προθυμία να αναθεωρήσουμε την απόφασή μας, μπορούμε να ακούσουμε το Άγιο Πνεύμα να μας διδάσκει να συγχωρούμε. Δεν μπορούμε να συγχωρήσουμε τις ενοχές μας από μόνοι μας, αλλά συγχωρώντας τους άλλους με την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, η δική μας ενοχή αίρεται.

Ερ.: Αυτό που καταλαβαίνω από αυτό το απόσπασμα είναι ότι η έσχατη κρίση δεν μπορεί να κατευθύνεται προς τους εαυτούς μας επειδή δεν μπορεί να υπάρξει τελευταία κρίση για το ποιοι πραγματικά είμαστε. Αυτό που μπορούμε να κρίνουμε, όμως, είναι τα εγώ που κατασκευάσαμε. Το ποιοι είμαστε πραγματικά είναι εντελώς

ανεξάρτητο από την κρίση. Είναι σωστός αυτός ο τρόπος ερμηνείας αυτού του αποσπάσματος;

Απ.: Ναι, είναι. Αυστηρά μιλώντας, ο «Εαυτός» μέσα «σου» πρέπει να γράφεται με κεφαλαία επειδή ο Θεός δημιούργησε εμάς και όχι εμείς τους εαυτούς μας. Έτσι, η έσχατη κρίση κατευθύνεται προς τον κόσμο του εγώ, όπου και χρειάζεται. Ας αναφέρω ξανά την εισαγωγή του κειμένου:

... Τα μαθήματα δεν στοχεύουν να διδάξουν το νόημα της αγάπης, γιατί αυτό είναι πέρα από ό,τι μπορεί να διδαχθεί. Στοχεύουν, όμως, στο να απομακρύνουν τα εμπόδια της επίγνωσης της παρουσίας της αγάπης (T-in.1:6-7).

Ο αληθινός Εαυτός μας δεν χρειάζεται να κριθεί, αλλά ο ψευδαισθητικός εγωικός εαυτός χρειάζεται να κριθεί ως ψεύτικος, και με αυτόν τον τρόπο να καθαριστεί ο δρόμος ώστε η ανάμνηση της Ταυτότητάς μας ως Χριστός να επιστρέψει σε μας.

(K-2.VIII.5:7-11) Αυτό είναι που η ορθή νόηση δεν μπορεί παρά να στο υπαγορεύσει. Ο σκοπός του χρόνου είναι μόνο να “σου δώσει χρόνο” να επιτύχεις αυτή την κρίση. Είναι η δική σου τέλεια κρίση για τα δικά σου τέλεια έργα. Όταν όσα κρατάς είναι αξιαγάπητα, δεν υπάρχει λόγος να παραμένει οποιοσδήποτε φόβος μέσα σου. Αυτή είναι η συνεισφορά σου στην Εξιλέωση.

Κάπου αλλού στα Μαθήματα διδασκόμαστε ότι ο σκοπός του κόσμου είναι να διορθώσει την πίστη μας στην πραγματικότητα του χώρου και του χρόνου (K-1.VI.3:5-4:1). Παρόμοια, ο σκοπός του χρόνου είναι να «μας δώσει τον χρόνο» να κάνουμε την τελική κρίση. Εδώ, ο όρος «τέλεια κρίση» δε μπορεί να αναφέρεται στην Έσχατη Κρίση, η οποία διορθώνει την κρίση του εγώ, αλλά είναι παρόμοια με την κρίση του Θεού για την αγάπη. Τελικά, όταν συγχωρήσουμε τα πάντα σε αυτόν τον κόσμο, συγχωρώντας έτσι τους εαυτούς μας, δεν θα υπάρχει φόβος. Η ενοχή που απαιτεί τον φόβο της τιμωρίας του Θεού θα έχει φύγει: χωρίς την αιτία του (την

ενοχή), το αποτέλεσμα (ο φόβος) πρέπει να εξαφανιστεί. Και αυτή η άρση της ενοχής και του φόβου μέσω της συγχώρεσης αποτελεί τον δικό μας ρόλο στην Εξιλέωση.

Ας επιστρέψουμε τώρα στην τέταρτη παράγραφο της ενότητας IV του Κεφαλαίου 9:

(Κ-9.IV.9:2) Μην φοβάσαι την έσχατη κρίση αλλά καλωσόρισε την χωρίς χρονοτριβή, επειδή το εγώ «δανείζεται» τον χρόνο του από την αιωνιότητά σας.

Ο Ιησούς μας λέει ξανά ότι δεν χρειάζεται να φοβόμαστε την Έσχατη Κρίση, αλλά πρέπει απλώς να καλωσορίσουμε την αγάπη που είναι το αληθινό της νόημα. Επιπλέον, δεν υπάρχει ανάγκη να περιμένουμε την Έσχατη Κρίση, αφού η αναμονή μας στον χρόνο ήταν επιλογή του εγώ μας, που προέρχεται από την αιώνια φύση της πραγματικότητάς μας ως ο αγαπημένος Υιός του Θεού. Μόνον αυτή η κρίση της αγάπης πρέπει να δεχθούμε.

Τώρα θα πάμε στην ενότητα που ονομάζεται «Η Συνοριακή Γραμμή», παράγραφος τέσσερα του Κεφαλαίου 26:

(Κ-26.III.4:1-3) Τίποτα απ' αυτά στα οποία πιστεύει ο Υιός του Θεού δεν μπορεί να καταστραφεί. Αλλά εκείνο που γι' αυτόν είναι αληθινό πρέπει να συγκριθεί για τελευταία φορά, η τελευταία δυνατή αξιολόγηση είναι η έσχατη κρίση γι' αυτόν τον κόσμο. Είναι η κρίση της αλήθειας για την ψευδαισθηση, η κρίση της γνώσης για την αντίληψη ότι Δεν έχει κανένα νόημα και δεν υπάρχει.

Η αλήθεια για μας είναι το ψευδαισθητικό και παράλογο σύστημα σκέψης του εγώ, που βασίζεται στην πεποίθηση ότι αυτό που δεν υπάρχει βρίσκεται πραγματικά εδώ, και ο Ουρανός που είναι αληθινά εδώ δεν υπάρχει:

Όταν κάνατε ορατό αυτό που δεν είναι αληθινό, αυτό που είναι αληθινό έγινε αόρατο για σας (Κ-12.VIII.3:1).

Συνεπώς είναι αυτό το σύστημα σκέψης του εγώ που πρέπει τελικά να κοιτάζουμε με την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος και να κρίνουμε εναντίον του. Η κρίση του – η ψευδαισθητική αντίληψη δεν έχει νόημα και ως εκ τούτου δεν υπάρχει – είναι μια εφαρμογή του πρώτου αξιώματος των θαυμάτων ότι δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας ανάμεσά τους. Κάθε ψευδαισθηση είναι ακριβώς ίδια με όλες τις άλλες. Καμιά τους δεν υπάρχει και συνεπώς δεν έχει νόημα. Εμείς της δίνουμε το όποιο νόημα έχει, και το από μας προβαλλόμενο νόημά της βασίζεται πάντα στο παρελθόν, όπως μας λέει το βιβλίο των Ασκήσεων στα πρώτα μαθήματα.

Ερ.: Τα Μαθήματα καμιά φορά αναφέρονται στην «πνευματική όραση». Μπορεί αυτό να είναι ένα παράδειγμα;

Απ.: Ναι, αυτή η τελική κρίση βασίζεται στην πνευματική όραση, ή σε αυτό που τα Μαθήματα αναφέρουν συχνά ως «όραση».

(Κ-26.III.4:4-6) Αυτή [η έσχατη κρίση] δεν είναι μία δική σου απόφαση. Είναι η δήλωση ενός απλού γεγονότος. Αλλά σ αυτόν τον κόσμο δεν υπάρχουν απλά γεγονότα διότι αυτό που είναι όμοιο κι αυτό που είναι διαφορετικό παραμένει ασαφές.

Η αλήθεια για αυτήν την έσχατη κρίση δεν επαφίεται στην δική μας απόφαση. Η ελεύθερη βούλησή μας, όπως είδαμε νωρίτερα, δε μπορεί να αποφασίσει τι είναι πραγματικό και τι όχι. Είμαστε ελεύθεροι μόνο να επιλέξουμε ανάμεσα σε αυτό που πιστεύουμε ότι είναι αληθινό και σε αυτό που δεν είναι. Όπως μας υπενθυμίζει συχνά ο Ιησούς, τι θα μπορούσε να είναι απλούστερο; Έτσι, κοντά στο τέλος του κειμένου:

Πόσο απλή είναι η σωτηρία! Το μόνο που λέει είναι ότι αυτό που δεν ήταν ποτέ αληθινό δεν είναι αληθινό ούτε τώρα, και ποτέ δεν θα είναι. Το αδύνατο δεν έχει συμβεί, και δεν μπορεί να έχει αποτελέσματα. Και αυτό είναι όλο. Μπορεί αυτό να είναι δύσκολο να το μάθει κάποιος που το θέλει να είναι αληθεύει;...Πόσο δύσκολο είναι να δεις ότι αυτό που είναι ψεύτικο δεν μπορεί να είναι αληθινό, και αυτό που είναι αληθινό δεν μπορεί να είναι ψεύτικο; (Κ-31.I.1:1-5,7)

«Η πολυπλοκότητα είναι του εγώ» (Κ-15.IV.6:2), και έτσι είναι το εγώ που κατασκεύασε έναν πολύπλοκο κόσμο, με ένα πολύπλοκο σώμα και ένα πολύπλοκο σύστημα νόμων, των οποίων ο μόνος σκοπός είναι να συσκοτίσουν την απλότητα του νόμου της αλήθειας. Το εγώ επιχειρεί να συνδυάσει την αλήθεια με την ψευδαισθήση, το πνεύμα με το σώμα, τον Ουρανό με αυτόν τον κόσμο, έτσι ώστε να μην μπορούμε πια να ξεχωρίσουμε αυτό που είναι αληθινό από αυτό που είναι ψεύτικο. Τώρα απομένει στο Άγιο Πνεύμα να μας διδάξει αυτήν την διάκριση ούτως ώστε να μπορέσουμε τελικά να φθάσουμε στο σημείο να είμαστε σε θέση να κάνουμε αυτήν την τελική κρίση.

(Κ-26.III.4:7-10) Το μόνο ουσιαστικό πράγμα για να κάνεις μια οποιαδήποτε επιλογή είναι αυτή η διάκριση. Και εδώ βρίσκεται η διαφορά ανάμεσα στους κόσμους. Σε αυτόν, η επιλογή έχει γίνει αδύνατη. Στον πραγματικό κόσμο το να επιλέξεις έχει απλοποιηθεί.

Σε αυτόν τον κόσμο, η επιλογή γίνεται αδύνατη επειδή δεν καταλαβαίνουμε πραγματικά ανάμεσα σε τι καλούμαστε να επιλέξουμε. Νομίζουμε ότι πραγματικά κάνουμε επιλογή όταν επιλέγουμε ανάμεσα σε διαφορετικές ψευδαισθήσεις. Στον πραγματικό κόσμο, που είναι ο πρόδρομος της Έσχατης Κρίσης, συνειδητοποιούμε ότι επιλέγουμε ανάμεσα σε αυτά που έφτιαξε το εγώ, που είναι ψεύτικα, σε αντίθεση με όλα όσα δημιούργησε ο Θεός, που αντανακλώνται σε μας μέσα από τις διδασκαλίες του Αγίου Πνεύματος. Επομένως, μέσα στο σύστημα του εγώ στην πραγματικότητα επιλέγουμε ανάμεσα στο τίποτα και στο τίποτα, το οποίο σαφώς καθιστά ολόκληρη την διαδικασία χωρίς νόημα.

Η αναγνώριση και η αποδοχή της άνευ νοήματος επιλογής του εγώ είναι το τέλος της διαδικασίας της κατάκτησης του πραγματικού κόσμου. Έτσι, και πάλι, μαθαίνουμε τελικά να επιλέγουμε ενάντια στην σκέψη του εγώ για διαχωρισμό από τους άλλους μέσω της επίθεσης, της ασθένειας, του πόνου ή της ενοχής. Τώρα υπερβαίνουμε αυτά τα εμπόδια του εγώ και ενωνόμαστε με τους άλλους μέσω της συνειδητοποίησης ότι είμαστε όλοι ένα και το αυτό. Αφού έχουμε κάνει αυτήν την μόνη επιλογή, την μόνη αληθινά δυνατή σε αυτόν τον κόσμο – δηλαδή αφού έχουμε απαντήσει την τελευταία αναπάντητη ερώτηση (Κ-21.VII) – κάθε επιλογή σταματά καθώς οι διορθωτικές

ταινίες του Αγίου Πνεύματος έχουν σβήσει τις ταινίες του εγώ. Τίποτα τώρα δεν μένει να διορθωθεί, ή να επιλεχθεί. Οι νόες μας τώρα απλώς ακολουθούν την καθοδήγηση της Αγάπης. Και πάλι: τι θα μπορούσε να είναι απλούστερο;

Τώρα, ας επιστρέψουμε στο βιβλίο των Ασκήσεων, στην περίληψη «Τι είναι η Έσχατη Κρίση;»:

(Ασκ-Μ.Π.10.1:1-2) Η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού δίνει στον Υιό του Θεού αυτό το δώρο: να ακούσει την Φωνή για τον Θεό να διακηρύσσει ότι αυτό που είναι ψευδές είναι ψευδές και ό,τι είναι αληθινό ποτέ δεν άλλαξε. Και αυτή είναι η κρίση στην οποία η αντίληψη τελειώνει.

Σαφώς ο Ιησούς μας λέει εδώ ότι όταν μπορούμε να κάνουμε αυτήν την έσχατη κρίση – «αυτό που είναι ψευδές είναι ψευδές» (όλα όσα είναι του εγώ) και «ό,τι είναι αληθινό ποτέ δεν άλλαξε» (η αλήθεια του Θεού και του Χριστού) – εκείνη την στιγμή ολόκληρος ο κόσμος της αντίληψης τελειώνει. Είναι η αφύπνιση και η επανένωση του φαινομενικά ονειρευόμενου και κατακερματισμένου Υιού του Θεού στην Δευτέρα Παρουσία που θέτει σε κίνηση αυτό το επόμενο βήμα:

(Ασκ-Μ.Π.10.1:3-2:3) Στην αρχή βλέπεις ένα κόσμο που το έχει δεχτεί αυτό ως αληθινό, προβαλλόμενο από έναν διορθωμένο τώρα νου. Και με αυτήν την άγια θέα [την όραση του Χριστού], η αντίληψη δίνει μια σιωπηλή ευλογία και μετά εξαφανίζεται, έχοντας επιτελέσει τον στόχο της και ολοκληρώσει την αποστολή της.

Η Έσχατη Κρίση του κόσμου δεν περιέχει καμία καταδίκη. Επειδή βλέπει τον κόσμο ως ολοκληρωτικά συγχωρεμένο, χωρίς αμαρτία και εξ ολοκλήρου χωρίς σκοπό. Χωρίς μια αιτία, και τώρα χωρίς μια λειτουργία στην όραση του Χριστού, απλά γλιστρά μακριά στο τίποτα.

Το «στην αρχή» αναφέρεται στην κατάκτηση του πραγματικού κόσμου, όταν οι νόες μας έχουν θεραπευθεί. Όταν όλοι μας ολοκληρώσουμε αυτό το βήμα, η Δευτέρα Παρουσία, ο ενοποιημένος νους της Υιότητας – γεμάτος μόνον με την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος – προβάλλεται έξω και εμείς αντιλαμβανόμαστε μέσω της όρασης

του Χριστού. (Η χρήση της λέξης «προβάλλεται» εδώ είναι ένα άλλο παράδειγμα του πώς τα Μαθήματα δεν είναι αυστηρά συνεπή στην γλώσσα τους, αφού τυπικά η λέξη «προβολή» προορίζεται για το εγώ και η «επέκταση» για το πνεύμα.) Αν η αιτία του κόσμου, που είναι η πίστη στην αμαρτία, φύγει, τότε ο κόσμος πρέπει να εξαφανιστεί. Αυτό συμβαίνει επειδή ο μόνος σκοπός του κόσμου είναι να διατηρήσει την αμαρτία πραγματική. Επομένως, όταν παραιτηθούμε από την επένδυσή μας στην αμαρτία, που είναι το νόημα της συγχώρεσης, τότε ο κόσμος «απλά γλιστρά μακριά στο τίποτα».

(Ασκ-Μ.ΙΙ.10.2:4-6) Εκεί [σε αυτό το τίποτα] γεννήθηκε [ο κόσμος] κι εκεί τελειώνει. Και όλες οι φιγούρες στο όνειρο στο οποίο ο κόσμος ξεκίνησε φεύγουν μαζί του. Τα σώματα τώρα είναι άχρηστα και άρα θα σβήσουν, επειδή ο Υιός του Θεού είναι χωρίς όρια.

Οι «φιγούρες στο όνειρο» αναφέρονται στα σώματα και στις μορφές του υλικού κόσμου. Ενότητες όπως «Ο Ονειρευτής του Ονείρου» και «Ο Ήρωας του Ονείρου» στο Κεφάλαιο 27 εξετάζουν τον ρόλο του σώματος στα διάφορα όνειρα που έχουμε φτιάξει, που όλα έχουν να κάνουν με την διατήρηση της πίστης στην πραγματικότητα του κόσμου των μορφών, της αλλαγής και του θανάτου. Ο κόσμος του σώματος είναι κόσμος περιορισμού, που αμύνεται ενάντια στην πραγματική μας ταυτότητα ως απεριόριστος Υιός του Θεού. Συνεπώς καταλαβαίνουμε, πάλι, την βασική μεταφυσική διδασκαλία των Μαθημάτων ότι ολόκληρος ο κόσμος του χρόνου και του χώρου υπάρχει μόνον για να ενισχύσει την πίστη του εγώ ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό είναι πραγματικός. Όταν αυτή η πίστη πάψει να υπάρχει, ο κόσμος δεν θα έχει πια σκοπό και πρέπει να εξαφανιστεί. Ο υλικός κόσμος δεν υπάρχει πέρα από τους νόες μας, όπως συζητήσαμε στο Μέρος Ι. Έτσι, εάν αυτός ο νους αλλάξει την πίστη του – από την αμαρτία στην συγχώρεση – θα αλλάξει αντίστοιχα και ο κόσμος.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.10.3:1) Εσύ που πίστεψες ότι η Έσχατη Κρίση του Θεού θα καταδίκασε τον κόσμο στην κόλαση μαζί κι εσένα, δέξου αυτήν την άγια αλήθεια: η Κρίση του Θεού είναι το δώρο της Διόρθωσης που ο ίδιος εναπόθεσε πάνω σε όλα σου τα λάθη, ελευθερώνοντάς σε από αυτά και από όλα τα αποτελέσματα που φάνηκαν ποτέ να έχουν.

Το «δώρο» είναι το Άγιο Πνεύμα, και η συγκεκριμένη του έκφραση είναι η αρχή της Εξιλέωσης. Αυτή είναι η «Διόρθωση» για την οποία μιλάει εδώ. Αν θυμηθείτε το Σχεδ. 2, η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος αντιπροσωπεύεται από το κάτω μέρος του αυτοκινητόδρομου των δύο κατευθύνσεων. Έτσι, σε κάθε βήμα κατά μήκος του δρόμου – που όλος έχει ολοκληρωθεί εκείνη την μία στιγμή όταν το εγώ επέλεξε τα λάθη του και τα επανέλαβε ξανά και ξανά – κάθε ένα από αυτά τα συγκεκριμένα λάθη διορθώθηκε από το Άγιο Πνεύμα. Αυτά τα λάθη συνιστούν τα οδυνηρά αποτελέσματα της αιτίας, της αρχικής πίστης ότι η αμαρτία του διαχωρισμού συνέβη και η «μικρούτσικη, τρελή ιδέα» πάρθηκε στα σοβαρά.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.10.3:2) Να φοβάσαι την σωτήρια χάρη του Θεού δεν σημαίνει παρά να φοβάσαι την πλήρη απελευθέρωση από τον πόνο, την επιστροφή στην ειρήνη, την ασφάλεια και ευτυχία και την ένωση με την δική σου Ταυτότητα.

Όσο πιστεύουμε στην αμαρτία και στην ενοχή πρέπει να πιστεύουμε ότι ο Θεός θα μας τιμωρήσει. Έτσι, ο μόνος τρόπος να αποκτήσουμε ευτυχία και ειρήνη είναι να δεχτούμε ξανά τον Θεό στους νόες μας σαν τον στοργικό Δημιουργό μας. Αφού το εγώ μας διδάσκει ότι το να δεχθούμε τον Θεό ξανά στους νόες μας είναι η καταστροφή μας, φοβόμαστε να δεχθούμε την Αγάπη Του. Επομένως, όλα όσα μιλούν για «ειρήνη, ασφάλεια και ευτυχία» πρέπει να είναι τρομακτικά για το εγώ. Αυτή είναι η βάση του φόβου μας για την αγάπη και «την σωτήρια χάρη του Θεού».

(Ασκ-Μ.ΙΙ.10.4:1-3) Η Έσχατη Κρίση του Θεού είναι τόσο ευσπλαχνική όσο και κάθε βήμα στο προκαθορισμένο Του σχέδιο για να ευλογήσει τον Υιό Του και να τον καλέσει να επιστρέψει στην αιώνια ειρήνη που Αυτός μοιράζεται μαζί του. Μην φοβάσαι την αγάπη. Επειδή μόνον αυτή μπορεί να θεραπεύσει όλη την λύπη, να σκουπίσει όλα τα δάκρυα και απαλά να ξυπνήσει από το όνειρό του πόνου του τον Υιό τον οποίο ο Θεός αναγνωρίζει ως δικό Του.

Το εγώ μας έχει διδάξει, και πάλι, ότι πρέπει να φοβόμαστε την Αγάπη του Θεού, επειδή αν την πλησιάσουμε πολύ θα καταστραφούμε. Η ενοχή μας απαιτεί τον πόνο μας και την θυσία, που σημαίνει ότι μέσα στην παράξενη θρησκεία του εγώ είναι αμαρτία να μην υποφέρεις. Είναι αμαρτία να είσαι ευτυχισμένος, και είναι αμαρτία να έχεις ειρήνη:

Για το εγώ, οι αθώοι είναι ένοχοι. Εκείνοι που δεν επιτίθενται είναι οι «εχθροί» του επειδή, με το να μη συμμερίζονται την ερμηνεία του για τη λύτρωση, βρίσκονται στην υπέροχη θέση να την εγκαταλείψουν. ...Έχω πει [ο Ιησούς] πως η σταύρωση είναι το σύμβολο του εγώ. Όταν αυτό ήρθε αντιμέτωπο με την αληθινή αθωότητα του Υιού του Θεού [ο Ιησούς εδώ αναφέρεται στον εαυτό του] όντως προσπάθησε να τον σκοτώσει κι ο λόγος που παρουσίασε ήταν ότι η αθωότητα αποτελεί βλασφημία προς τον Θεό. Για το εγώ, το εγώ είναι ο Θεός και η αθωότητα πρέπει να ερμηνευτεί ως η έσχατη ενοχή που δικαιολογεί πλήρως τον φόνο. (Κ-13.ΙΙ.4:2-3; 6:1-3)

Η αναφορά του βιβλίου Ασκήσεων «θα σκουπίσει όλα τα δάκρυα» είναι από την Αγία Γραφή (Ησαΐας 25:8, Αποκάλυψη 7:17,21:4α), και ο Ιησούς ζητά από μας, όσο πιστεύουμε ότι είμαστε ακόμα ένοχοι, να αναλογιστούμε την πίστη σε έναν στοργικό Θεό που θα σκουπίσει όλα τα δάκρυα του πόνου και της θυσίας. Αυτό επιτυγχάνεται αν εγκαταλείψουμε την ενοχή που απαιτεί την τιμωρία μας από έναν εκδικητικό Πατέρα. Έτσι ξανά και ξανά επιστρέφουμε στην βασική διδασκαλία των Μαθημάτων ότι ο δρόμος για να επιστρέψουμε στον Ουρανό και στην Αγάπη του Θεού είναι μέσα από την συγχώρεση, γιατί μόνον τότε μπορεί να αναιρεθεί η αιτία των προβλημάτων μας.

(Ασκ-Μ.ΙΙ.10.4:4-5:3) Μην την φοβάσαι [την αγάπη]. Η σωτηρία ζητά να την καλωσορίσεις. Και ο κόσμος περιμένει την χαρούμενη αποδοχή σου, που θα τον ελευθερώσει.

Αυτή είναι η Έσχατη Κρίση του Θεού: “Ακόμα είσαι ο άγιος Υιός Μου, για πάντα αθώος, για πάντα γεμάτος αγάπη, για πάντα αγαπημένος, τόσο απεριόριστος όσο και ο Δημιουργός σου και πλήρως αμετάβλητος και για

πάντα αγνός. Γι' αυτό ξύπνα και επέστρεψε σ' Εμένα. Είμαι ο Πατέρας σου και είσαι ο Υιός Μου.”

Αυτό είναι ένα από τα ωραιότερα αποσπάσματα στα Μαθήματα Θαυμάτων, και δεν χρειάζεται κανένα σχόλιο εκτός από την παρατήρηση ότι αντανakλά μια συνολική μετατόπιση από όλα όσα πιστεύει το εγώ για τον Θεό και τον Υιό Του. Αυτή η όμορφη αλήθεια μας περιμένει υπομονετικά μέχρι να μπορέσουμε να την καλωσορίσουμε.

Κεφάλαιο 12

Το Τελευταίο Βήμα του Θεού

Τώρα θα πάμε στο τελικό βήμα του σχεδίου της Εξιλέωσης, αυτό που τα Μαθήματα Θαυμάτων ονομάζουν «Το τελευταίο βήμα του Θεού». Για να αρχίσουμε, όπως θα δούμε τώρα, ο Ιησούς εξηγεί ότι στην πραγματικότητα ο Θεός δεν κάνει βήματα. Επιπλέον, το να κάνει βήματα υπονοεί ότι βρισκόμαστε σε ένα ταξίδι. Όμως έχουμε ήδη σημειώσει αρκετές φορές ότι ένα τέτοιο ταξίδι είναι ψευδαισθητικό αφού ποτέ δεν φύγαμε από το σπίτι. Όπως αναφέρθηκε νωρίτερα, κάνουμε «ένα ταξίδι χωρίς απόσταση προς ένα στόχο που ποτέ δεν άλλαξε» (Κ-8.VI.9:7). Στην πραγματικότητα, επομένως, ο όρος «το τελευταίο βήμα του Θεού» είναι απλώς ένα σχήμα λόγου ή μια μεταφορά που προκύπτει από την βασική μεταφορά ενός ταξιδιού. Επειδή η εμπειρία μας είναι ότι ο χρόνος είναι γραμμικός, και πράγματι επιστρέφουμε στο σπίτι, ο Ιησούς μας μιλάει στο επίπεδο που μπορούμε να κατανοήσουμε. Έτσι, μας λέει ότι τελικά το ταξίδι τελειώνει με τον Θεό να κάνει το τελευταίο βήμα για μας.

Βασικά τότε το «τελευταίο βήμα» είναι ένας τρόπος να μιλήσουμε για το τέλος του ονείρου μας, το αποκορύφωμα της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού και της Έσχατης Κρίσης. Όταν τελικά θεραπεύσουμε τους νόες μας και κάνουμε εκείνη την τελική επιλογή ανάμεσα στην αλήθεια και στην ψευδαίσθηση, ο κόσμος εξαφανίζεται, και «επιστρέφουμε» στον Θεό που ποτέ δεν αφήσαμε αληθινά. Αυτό είναι το τελευταίο βήμα του Θεού, μια ποιητική έκφραση της ολοκληρωμένης αφύπνισής μας.

Αρχίζουμε με την τελευταία παράγραφο της ενότητας «Το Τελευταίο Βήμα» στο Κεφάλαιο 7:

(Τ-7.Ι.7:1-3) Ο Θεός δεν κάνει βήματα, επειδή τα επιτεύγματά Του δεν προϋποθέτουν στάδια. Δεν διδάσκει, επειδή τα δημιουργήματά Του είναι

αναλλοίωτα. Δεν κάνει τίποτα τελευταίος, επειδή δημιούργησε πρώτος και για πάντα.

Αυτό είναι το μόνο μέρος στα Μαθήματα Θαυμάτων που αυτή η έννοια εκφράζεται τόσο καθαρά. Ο Ιησούς μιλάει για το «τελευταίο βήμα», αλλά, θα το ξαναπώ, δεν το εννοεί κυριολεκτικά. Δεν υπάρχουν διαβαθμίσεις στον Θεό, και έτσι δεν μπορεί να υπάρχουν ούτε στον Υιό Του. Τίποτα δεν χρειάζεται να διδαχθεί στον Χριστό επειδή είναι τόσο τέλειος και πλήρης όσο και ο Πατέρας Του, και ως εκ τούτου δεν έχει διασπασμένο νου που μπορεί ή χρειάζεται να μάθει. Όμως, μέσα στο όνειρο του διαχωρισμού ο Υιός του Θεού πιστεύει ότι κάνει ένα ταξίδι στον χρόνο, και επομένως πρέπει να μάθει στο πλαίσιο του.

Η χρήση της γλώσσας του ονείρου είναι ένα βοηθητικό παράδειγμα, όπως πολλά άλλα που έχουμε εξετάσει ήδη, για να θυμόμαστε να μην παίρνουμε κυριολεκτικά κάποιες δηλώσεις στα Μαθήματα. Το νόημα, από την άλλη πλευρά, πρέπει να το παίρνουμε πάντα κυριολεκτικά. Για παράδειγμα, όπως έχουμε ήδη δει, όταν ο Ιησούς μιλάει για τον Θεό ότι θρηνεί για τους διαχωρισμένους Υιούς Του, ή για την μοναξιά Του, στην πραγματικότητα χρησιμοποιεί ποιητικές μεταφορές για να εκφράσει την Αγάπη του Θεού για μας. Παρόμοια, η φράση «το τελευταίο βήμα του Θεού» αναφέρεται στο τελικό προϊόν του ψευδαισθητικού ταξιδιού της αφύπνισης. Δεν αναφέρεται σε κάτι που συμβαίνει αληθινά. Αν το εξετάσουμε στο πλαίσιο του Σχεδ. 3, το τελευταίο βήμα είναι η αφύπνιση από το όνειρο που φαίνεται να ζούμε μέσα από τις βιντεοταινίες μας.

(Κ-7.Ι.7:4-7) Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η λέξη «πρώτος», όσον αφορά τον Θεό, δεν έχει σχέση με τον χρόνο. Είναι πρώτος με την έννοια ότι είναι ο Πρώτος μέσα στην Τριάδα. Είναι ο Πρώτος Δημιουργός, επειδή δημιούργησε τους συνδημιουργούς Του. Εξαιτίας αυτού ο χρόνος δεν έχει καμιά σχέση μαζί Του ή με τα δημιουργήματά Του.

Όπως συζητήσαμε στην αρχή του Κεφαλαίου 1, αυτό είναι ένα πολύ σαφές παράδειγμα της χρήσης των λέξεων από τα Μαθήματα μέσα σε ένα χρονικό και χωρικό πλαίσιο, έστω και αν αυτό το πλαίσιο είναι ψευδαισθητικό. Αυτές οι λέξεις

επομένως χρησιμοποιούνται για να βοηθήσουν εμάς που πιστεύουμε ότι η πραγματικότητα είναι χρονική και χωρική. Αλλά, επαναλαμβάνω, οι ίδιες οι λέξεις δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι εκφράζουν την επακριβή αλήθεια. Για παράδειγμα, όπως βλέπουμε εδώ, η λέξη «πρώτος» προφανώς προϋποθέτει έναν δεύτερο, τρίτο, κλπ., που θα ακολουθήσουν στο μέλλον. Αλλά από τη στιγμή που ο Θεός είναι πέρα από τον χρόνο, ένας τέτοιος όρος όπως ο «πρώτος» δεν μπορεί να ισχύει πραγματικά για Αυτόν.

(Κ-7.Ι.7:8-12) Το «τελευταίο βήμα» που θα κάνει ο Θεός είναι λοιπόν μια αλήθεια που ήταν είναι και θα είναι αληθινή για πάντα. Ό,τι είναι άχρονο είναι πάντα παρόν, επειδή είναι αιώνια αναλλοίωτο. Δεν μεταβάλλεται αυξανόμενο, επειδή δημιουργήθηκε ώστε να αυξάνεται δια παντός. Εάν το αντιλαμβάνεστε ως μη αυξανόμενο, δεν γνωρίζετε τι είναι στ' αλήθεια. Δεν γνωρίζετε επίσης Ποιος το δημιούργησε.

Αυτό που είναι «αναλλοίωτο» και «δεν μεταβάλλεται αυξανόμενο» είναι το πνεύμα, αν και η λέξη «πνεύμα» δεν εμφανίζεται πραγματικά σε αυτήν την ενότητα. Το πνεύμα του Θεού δημιούργησε τον Χριστό, του Οποίου το Πνεύμα με την σειρά του, δημιούργησε τις δημιουργίες του Χριστού. Η αύξηση δεν μεταβάλλει το πνεύμα, σίγουρα μια κατανόηση διαφορετική από την αίσθηση του κόσμου για την αύξηση, που σαφώς υπονοεί μια ποσοτική μεταβολή. Όταν αυξάνουμε οτιδήποτε στον υλικό κόσμο, τότε έχουμε περισσότερο από αυτό: αυξάνουμε τον τραπεζικό λογαριασμό μας, την ποσότητα του φαγητού που τρώμε, στον αριθμό των βιβλίων που έχουμε, κλπ. Σαφώς, λοιπόν, η «αύξηση» εδώ δεν συνεπάγεται καμία ποσοτική αλλαγή, ένα φαινόμενο που δεν γίνεται κατανοητό σε αυτόν τον κόσμο. Αυτή η αμεταβλητότητα της αύξησης περιγράφεται σε αυτό το όμορφο απόσπασμα από το βιβλίο των Ασκήσεων:

Όπως η ειρήνη και η χαρά του Ουρανού εντείνονται όταν τις αποδέχεσαι ως το δώρο του Θεού σε σένα, έτσι και η χαρά του Δημιουργού σου μεγαλώνει όταν αποδέχεσαι την χαρά και την ειρήνη Του ως δικές σου. Το αληθινό δόσιμο είναι δημιουργία. Επεκτείνει το απεριόριστο στο άπειρο, την αιωνιότητα στο άχρονο και την αγάπη στον εαυτό της. Προσθέτει στο καθετί που είναι ήδη

ολοκληρωμένο, όχι όμως από την άποψη ότι προσθέτει κάτι περισσότερο, γιατί αυτό θα υπονοούσε ότι ήταν λιγότερο προηγουμένως. Προσθέτει με το να αφήνει το απεριόριστο να εκπληρώνει το σκοπό του, ο οποίος είναι να χαρίζει το καθετί που έχει, εξασφαλίζοντας το έτσι για πάντα για τον εαυτό του (Ασκ-Μ.Ι.105.4).

Ερ.: Θα μπορούσε αυτό να συσχετισθεί σε αυτόν τον κόσμο με την προσφορά: αν δεν βλέπεις ότι κερδίζεις δίνοντας, τότε δεν καταλαβαίνεις την διαδικασία;

Απ.: Ναι. Ο παραλληλισμός εδώ είναι ότι όταν «χαρίζεις» αγάπη σε αυτόν τον κόσμο αυξάνεις μη-ποσοτικά την αγάπη που «έχεις», και τίποτα στην πραγματικότητα δεν αλλάζει. Η αγάπη είναι ποιοτική όχι ποσοτική. Συνεπώς, δεν μπορεί να υπάρξει απώλεια όταν επεκτείνουμε αγάπη στους άλλους. Για παράδειγμα, αν πιστεύουμε σε αύξηση ή μείωση όσον αφορά την υλική ποσότητα, και στη συνέχεια προσπαθούμε να εφαρμόσουμε αυτήν την κατανόηση στο πνεύμα, σίγουρα θα μπερδευτούμε και σαν αποτέλεσμα θα μπλοκάρουμε την κατανόηση του Ουρανού. Συνεπώς δεν θα γνωρίσουμε ποτέ τον Θεό, αλλά θα γνωρίσουμε το εγώ. Ο εγωικός κόσμος της ύλης, είναι ποσοτικός, όπου τα πάντα, συμπεριλαμβανομένης και της αγάπης, μετριοούνται σαν να ήταν ένα κιλό πατάτες. Η πίστη στην πραγματικότητα αυτού του κόσμου, επομένως, με όλες τις αλλαγές του – απώλεια και αύξηση – γίνεται μια πολύ ισχυρή άμυνα έναντι του Θεού.

(Κ-7.Ι.7:13). Ο Θεός δεν σας το αποκαλύπτει επειδή ποτέ δεν ήταν κρυμμένο.

Αυτή είναι μια λεπτή διόρθωση της πιο παραδοσιακής ιδέας ότι ο Θεός κάνει αποκαλύψεις, και ότι τις κάνει μόνον μερικές φορές και σε ορισμένους ανθρώπους. Η πίστη του κόσμου είναι ότι εκείνοι που τους έχουν δοθεί αποκαλύψεις της αλήθειας έχουν επιλεγεί από τον Θεό, σαφώς υπονοώντας ότι ο Θεός έχει ένα εγώ που κρίνει ποιος είναι άξιος μιας αποκάλυψης και ποιος όχι. Οι διδασκαλίες του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι τελείως διαφορετικές. Ο Θεός πάντα επεκτείνει την αλήθεια Του σε όλους. Το πρόβλημα – το δικό μας – είναι ότι συνήθως δεν δεχόμαστε την συνεχή αποκάλυψη του Εαυτού Του. Αυτοί που το κάνουν – που έχουν διώξει τα

εμπόδια του εγώ τους προς την αλήθεια – είναι εκείνοι που έχουν οραματικές ή αποκαλυπτικές εμπειρίες.

Συνεπώς, η «αποκάλυψη» δεν είναι κάτι που κάνει ο Θεός, όπως και το «τελευταίο βήμα» δεν είναι κάτι που κάνει Εκείνος. Η εμπειρία της αποκάλυψης είναι το αποτέλεσμα μιας απόφασης που έχουμε πάρει. Η Αγάπη του Θεού, όπως ένας φάρος που λάμπει σε μια σκοτεινή θάλασσα, είναι παθητική αφού απλώς στέλνει το φως της, χωρίς να κάνει κάποια δράση. Επομένως είμαστε σαν τις βάρκες που έχουμε περιπλανηθεί μακριά από το φως, και που πρέπει τώρα να επιλέξουμε να επιστρέψουμε σε αυτό το σπίτι του φωτός στο νου μας. Άρα, η Αγάπη του Θεού δεν μας καλεί με την συνηθισμένη έννοια της λέξης, αλλά απλώς ακτινοβολεί σαν μια ακτίνα αλήθειας που στέλνει το στοργικό της καλωσόρισμα, «περιμένοντας» υπομονετικά την επιστροφή μας. Περιληπτικά, λοιπόν, ο Θεός δεν κρύβει την αλήθεια Του, και ούτε την αποκαλύπτει σε μας. Η Αγάπη Του απλά είναι.

Ερ.: Στην αρχή του κειμένου ο Ιησούς μιλάει για το ότι είναι συντονισμένος με την προθυμία των αδελφών του για αποκάλυψη, και ότι αυτός μπορεί να φέρει σε μας περισσότερα από όσα μπορούμε εμείς. Άρα ο Θεός δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Αυτός απλά είναι. Αλλά ο Ιησούς μπορεί να μας βοηθήσει να αφεθούμε σε αυτήν την εμπειρία;

Απ.: Ναι, αυτή είναι το νόημα. Ο ρόλος του Ιησού δεν είναι να μας δώσει την αποκάλυψη, επειδή αυτή είναι πάντα εκεί· αλλά μας βοηθάει να απομακρύνουμε τις παρεμβολές σε αυτήν. Το κρίσιμο στοιχείο είναι ότι ο Θεός δεν το κάνει αυτό, όπως ακριβώς είδαμε ότι η Έσχατη Κρίση δεν είναι κάτι που κάνει ο Θεός. Στην πραγματικότητα ούτε και ο Ιησούς κάνει τίποτα, αφού είναι μια έκφραση της Αγάπης του Θεού. Όπως το Άγιο Πνεύμα είναι η μνήμη της Αγάπης του Θεού στα όνειρά μας, απλώς με το να είναι εκεί, έτσι και ο Ιησούς είναι απλώς εκεί, ως εκδήλωση αυτής της Αγάπης σε μορφή. Βιώνουμε την αγάπη του σαν να μας καλεί, σαν να μας βοηθάει εδώ, αλλά στην πραγματικότητα παραμένει ήσυχα μέσα στους νόες μας. Όπως ο φάρος, και πάλι, η ολόφωτη παρουσία του «παθητικά» χρησιμεύει ως υπενθύμιση του ποιοι πραγματικά είμαστε ως παιδιά του Φωτός.

Μια χρήσιμη παρομοίωση είναι να εξετάσουμε την καθημερινή ανατολή και δύση του ήλιου. Δεν υπάρχει κανείς που να μην βιώνει αυτό το φαινόμενο, και συχνά με δέος και μεγάλη ευχαρίστηση. Όμως, σχεδόν όλοι μας καταλαβαίνουμε ότι στην πραγματικότητα είναι η Γη που κινείται, ενώ ο ήλιος είναι σταθερός. Αυτό είναι ένα σαφές παράδειγμα του πώς οι αισθήσεις μας μας ξεγελούν, συσκοτίζοντας τα γεγονότα του υλικού μας κόσμου. Παρόμοια, η εμπειρία μας για την δραστηριότητα του Αγίου Πνεύματος ή του Ιησού διαστρεβλώνει την αλήθεια ότι η αγάπη τους παραμένει «ακίνητη», ενώ οι νόες μας είναι εκείνοι που έχουν περιπλανηθεί, και γι' αυτό πρέπει να επιστρέψουν.

(Κ-7.Ι.7:14-15) Το φως Του δεν συσκοτίστηκε ποτέ, επειδή είναι το Θέλημά Του να το μοιραστεί. Πως μπορεί, λοιπόν, κάτι το οποίο μοιράζεται πλήρως να παρακρατηθεί και μετά να αποκαλυφθεί;

Το ίδιο σημείο επαναλαμβάνεται πάλι. Παραδοσιακά έχουμε διδαχθεί ότι ο Θεός καμιά φορά αρνείται την Αγάπη Του, παρέχοντάς την σε κάποιους ανθρώπους κάποιες στιγμές. Ο Ιησούς εδώ μας διδάσκει πολύ καθαρά ότι ο Θεός δεν «σκέφτεται» με αυτόν τον τρόπο: Δεν αποκρύπτει το Φως Του, ούτε αποσύρεται, όπως έχουν βιώσει πολλοί πνευματικοί δάσκαλοι. Αυτό που πραγματικά συνέβη είναι ότι εμείς αποσυρθήκαμε σε έναν κόσμο σκιών. Συνεπώς, ο σκοπός των Μαθημάτων είναι να μας διδάξει πώς να απομακρύνουμε αυτές τις σκιές. Το μόνο που έχει κάνει ο Θεός είναι να «επεκτείνει τον Εαυτό Του» μέσα στο όνειρο, μέσω της μνήμης της Αγάπης Του. Αυτή η επέκταση είναι το Άγιο Πνεύμα, και η αποστολή του Αγίου Πνεύματος είναι να μας βοηθήσει να απομακρύνουμε αυτές τις σκιές για να μπορέσουμε να δούμε το φως που ήταν πάντα εκεί. Παρ' ότι λοιπόν, ας το επαναλάβω, μιλάμε για το τελευταίο βήμα του Θεού, στην πραγματικότητα δεν είναι ένα βήμα που κάνει ο Θεός. Το «βήμα» το κάνουμε εμείς πραγματικά.

Ας πάμε τώρα στο Κεφάλαιο 13 του Κειμένου, στην τρίτη παράγραφο της ενότητας «Από την Αντίληψη στην Γνώση». Σε αυτό το μεσοδιάστημα μεταξύ αντίληψης και γνώσης βρίσκουμε τον πραγματικό κόσμο, την Δευτέρα Παρουσία, την Έσχατη Κρίση και μετά τελικά το τελευταίο βήμα του Θεού. Στην αρχή της παραγράφου χρησιμοποιείται ο όρος «τέλεια αντίληψη». Είναι μια άλλη απόδοση του πιο συχνά

χρησιμοποιούμενου από τα Μαθήματα όρου, «αληθινή αντίληψη», που είναι η αντίληψη αυτού του κόσμου καθαρισμένου από τις προβολές μας της ενοχής και της αμαρτίας.

(Κ-13.VIII.3:1) Η τέλεια αντίληψη, λοιπόν, έχει πολλά στοιχεία κοινά με την γνώση, κάνοντας δυνατή την μετάβαση σε αυτήν.

Η αληθινή αντίληψη δεν περιέχει εμπόδια του εγώ, και έχει πολλά κοινά στοιχεία με τον Ουρανό, όπως το γεγονός ότι δεν εξαιρεί. Στον Ουρανό δεν υπάρχει εξαίρεση· αφού δεν υπάρχει διαχωρισμός, όλοι είναι ένα. Ο Χριστός είναι ενωμένος με τον Εαυτό Του και με τον Πατέρα Του. Μέσα στο όνειρο του κόσμου αυτή η ενότητα αντανakλάται εν μέρει σε αυτούς που έχουν αληθινές αντιλήψεις και ζουν στον πραγματικό κόσμο. Έτσι ζουν σύμφωνα με την όραση του Χριστού, χωρίς καμία ενοχή να τους χωρίζει από κανέναν άλλον. Η αγάπη που βιώνουν αυτοί οι άνθρωποι έρχεται από το Άγιο Πνεύμα και αγκαλιάζει όλους τους άλλους, που δεν γίνονται πια αντιληπτοί ως διαφορετικοί.

Πριν συνεχίσουμε, ας πάμε στην τελευταία παράγραφο της ενότητας I του Κεφαλαίου 5 (Κ-5.I.7). Πρόκειται για μια συγκεκριμένη αναφορά για αυτό που μόλις ανέφερα. Περιγράφει τις ομοιότητες ανάμεσα στην αληθινή αντίληψη (αν και δεν χρησιμοποιείται εδώ αυτός ο όρος) και στην κατάσταση της Βασιλείας. Βασικά, μιλάει για τρία χαρακτηριστικά. Το πρώτο είναι ότι στην αληθινή αντίληψη, και πάλι, τα πάντα είναι καθολικά· δεν υπάρχουν εξαιρέσεις, όλοι περιλαμβάνονται. Αυτό είναι το ακριβώς αντίθετο της ιδιαιτερότητας, και αντανakλά την κατάσταση της ενότητας στον Ουρανό όπου δεν μπορούν να υπάρχουν εξαιρέσεις. Δεύτερον, στην κατάσταση της αληθινής αντίληψης – όταν ζεις στον πραγματικό κόσμο – δεν υπάρχει επίθεση. Αφού δεν υπάρχει ίχνος αμαρτίας ή ενοχής, δεν υπάρχει τίποτα στο νου που να μπορεί να προβληθεί με την μορφή της επίθεσης. Η κατάσταση του Ουρανού είναι αγάπη, το εντελώς αντίθετο της επίθεσης. Το τρίτο χαρακτηριστικό, που ακολουθεί, μιλάει για την αληθινή αντίληψη:

Τελικά, δείχνει τον δρόμο πέρα από την θεραπεία που φέρνει, και οδηγεί τον νου πέρα από την δική του ολοκλήρωση προς τα μονοπάτια της δημιουργίας (Κ-5.Ι.7:5).

Αυτό είναι το μονοπάτι που οδηγεί στην πλήρη επανένωση της Υιότητας, συγκρίνοντάς την με την ενότητα της Υιότητας στον Ουρανό. Η αληθινή αντίληψη συνεπώς αντιπροσωπεύει το τέλος της διαδικασίας της απομάκρυνσης των παρεμβάσεων προς την ενθύμηση αυτής της ενότητας, δείχνοντας πέρα από την διόρθωση στην εμπειρία της ενότητας του Χριστού μέσα στον Εαυτό Του, με τις δημιουργίες Του και με τον Δημιουργό Του.

Επιστρέφουμε τώρα εκεί που ήμασταν στο Κεφάλαιο 13:

(Κ-13.VIII.3:2) Όμως το τελευταίο βήμα πρέπει να γίνει από τον Θεό, διότι το τελευταίο βήμα στην λύτρωση σου, η οποία φαίνεται να είναι στο μέλλον, πραγματοποιήθηκε από τον Θεό κατά την δημιουργία σου.

Βασικά, ο Ιησούς λέει ότι παρά την φαινομενική γραμμικότητα του χρόνου εκφραζόμενη με την χρήση των λέξεων «πρώτο» και «τελευταίο», η αρχή και το τέλος είναι πραγματικά το ίδιο. Το ονομαζόμενο «τελευταίο βήμα» που κάνει ο Θεός, είναι απλώς η δική μας πλήρης ακύρωση των φαινομενικών βημάτων που βάλαμε ανάμεσα στην Πρώτη και την Δευτέρα Παρουσία. Αυτό είναι ένα ακόμα παράδειγμα του πώς τα Μ.Θ. έρχονται μέσα στον κόσμο της ψευδαίσθησης και όμως μας μιλούν για την αλήθεια πέρα από τις ψευδαισθήσεις. Αυτή η αναφορά είναι παρόμοια με την βιβλική δήλωση του Ιησού ότι αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος, ο πρώτος και ο έσχατος (Αποκάλυψη 1:8,21:6,22:13).

(Κ-13.VIII.3:3-5) Ο διαχωρισμός δεν την έχει διακόψει. Η δημιουργία δεν μπορεί να διακοπεί. Ο διαχωρισμός είναι απλά μια ελαττωματική διατύπωση της πραγματικότητας, χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Αυτό αποτελεί αντανάκλαση της αρχής της Εξιλέωσης που λέει ότι ο διαχωρισμός ποτέ δεν συνέβη αληθινά, και απεικονίζεται στο Σχεδ.5 και Σχεδ.6 όπου φαίνεται σαν

το βύθισμα και το ελατήριο να έχουν σπάσει την γραμμή. Στην πραγματικότητα η γραμμή της αιωνιότητας δεν έχει επηρεαστεί καθόλου. Η ίδια έννοια εκφράζεται σε αυτό το απόσπασμα: η φαινομενική μας αμαρτία ενάντια στην ενότητα της δημιουργίας δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Η Αγάπη της Δημιουργίας δεν έχει αλλάξει από τις συσκοτισμένες μας αντιλήψεις της φαινομενικά διασπασμένης της πραγματικότητας.

(K-13.VIII.3:6-8) Το θαύμα, το οποίο δεν χρειάζεται στους Ουρανούς, είναι απαραίτητο εδώ. Όψεις της πραγματικότητας μπορούν ακόμα να ειπωθούν και θα αντικαταστήσουν όψεις της μη πραγματικότητας. Όψεις της πραγματικότητας μπορούν να γίνουν ορατές στα πάντα και παντού.

Το θαύμα δεν έχει θέση στον κόσμο του Ουρανού, επειδή δεν υπάρχει τίποτα στον Ουρανό που να χρειάζεται διόρθωση. Είναι εδώ, στον κόσμο του διαχωρισμού που το θαύμα έχει την λειτουργία του. Υπάρχουν αρκετά σημεία στα Μαθήματα που μιλούν για τα διαχωρισμένα μέρη της Υιότητας ως «όψεις» (K-3.IV.3:7; K-13.VI.6:4); K-15.V.2:3). Σε άλλα σημεία ο Ιησούς τα αναφέρει ως «μέρη» (δηλ. K-2.VII.6:2-7; K-12.IV.6:8; K-15.V.2:2; 3:1). Και τα δύο είναι αντικειμενικές ή ουδέτερες λέξεις για να περιγράψουν την φαινομενικά προσωπική ατομικότητα της Υιότητας του Θεού. Οι όψεις της πραγματικότητας που μπορούμε ακόμα να δούμε εδώ είναι το πρόσωπο του Χριστού που βλέπουμε ο ένας στον άλλον, οι σπινθήρες του φωτός του Χριστού που αντανακλούν την εγγενή αθωότητά μας:

Σε πολλούς έχει παραμείνει μόνο ο σπινθήρας επειδή οι Μέγιστες Ακτίνες [του Χριστού] έχουν συσκοτιστεί. Όμως ο Θεός έχει διατηρήσει ζωντανή τη σπίθα για να μην μπορούν να ξεχαστούν εντελώς οι Ακτίνες. Μόνο βλέποντας την μικρή σπίθα θα μάθετε για το μεγαλύτερο φως, επειδή οι Ακτίνες είναι αθέατες αλλά παρούσες. Αντιλαμβανόμενοι την σπίθα θα θεραπεύετε αλλά γνωρίζοντας το φως θα δημιουργείτε. Όμως κατά την επιστροφή, το μικρό φως πρέπει αρχικά να αναγνωριστεί, διότι ο διαχωρισμός ήταν μια κάθοδος από το μεγαλείο στη μικρότητα. Αλλά η σπίθα είναι πάντα το ίδιο αγνή όσο το Μέγα Φως, επειδή είναι η εναπομείνασα έκκληση της δημιουργίας. Δώστε όλη σας την πίστη σε αυτήν και ο Ίδιος ο Θεός θα σας αποκριθεί (K-10.IV.8).

Αυτές οι «όψεις της πραγματικότητας» αντικαθιστούν τις όψεις της μη πραγματικότητας, ή τα πρόσωπα της ενοχής και της αμαρτίας που προβάλλαμε από μέσα μας πάνω στους άλλους. Το πρόσωπο του Χριστού μπορούμε να το δούμε στον καθένα, στο κάθε τι και παντού, επειδή η αθωότητα της Ταυτότητάς μας ως Χριστός παραμένει μέσα στους νόες μας. Αυτό αντανakλά το αξίωμα που βρίσκουμε στο βιβλίο των Ασκήσεων: «Ο Θεός είναι σε όλα όσα βλέπω επειδή ο Θεός είναι στον νου μου» (Ασκ-Μ.Ι.30). Αν ταυτιστούμε με την εικόνα του Χριστού που είναι η αληθινή μας Ταυτότητα, αυτή η πραγματικότητα θα επεκταθεί μέσα από μας και επομένως θα είναι αυτό που θα βλέπουμε παντού γύρω μας.

(Κ-13.VIII.3:9) Εντούτοις μόνο ο Θεός μπορεί να τις συναθροίσει μαζί [τις όψεις της πραγματικότητας], στεφανώνοντάς τες ως μία με το τελικό δώρο της αιωνιότητας.

Εδώ βλέπουμε πάλι το «τελικό βήμα» του Θεού, που είναι πραγματικά η επαν-αφύπνιση στο νου του διαχωρισμένου Υιού της ενιαιότητάς του ως Χριστός. Δεν είναι στην πραγματικότητα ένα στεφάνωμα που κάνει ο Θεός, αλλά μάλλον ένα επίτευγμα που έχουμε κάνει με την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος: την αποδοχή της αιωνιότητας του Θεού ως πραγματικότητα.

Τώρα θα πάμε στο Κεφάλαιο 30, ενότητα V, παράγραφο τρία. Ο τίτλος αυτής της ενότητας είναι «Ο Μόνος Στόχος», και ασχολείται με τον μοναδικό στόχο που έχει ο κόσμος: την συγχώρεση. Ένα μεγάλο μέρος της ενότητας αυτής ασχολείται με τον πραγματικό κόσμο, αλλά στα αποσπάσματα που θα διαβάσουμε τώρα το τελικό βήμα του Θεού είναι το επίκεντρο.

(Κ-30.V.3:1-3) Ο Παράδεισος δεν έχει έρθει ακόμα πλήρως στην ενθύμηση, διότι ο στόχος της συγχώρεσης εξακολουθεί να παραμένει. Εν τούτοις όλοι είναι βέβαιοι ότι θα βαδίσουν πέρα από την συγχώρεση, και απλά μένουν μέχρι αυτή να γίνει τέλεια μέσα τους. Δεν ποθούν τίποτα άλλο εκτός από αυτό.

Όσο είμαστε ακόμα εδώ στον κόσμο του σώματος, λέμε ότι δεν έχουμε συγχωρήσει πλήρως τους εαυτούς μας, τον κόσμο ή τον Θεό. Ως εκ τούτου η μνήμη του Θεού είναι ακόμα αμυδρή και η Φωνή Του συγκεχυμένη. Όμως μέσα μας υπάρχει η λαχτάρα να επιστρέψουμε στο σπίτι, και συνεπώς παρά τις βραχνές κραυγές του εγώ, ο επιλογέας στους νόες μας θα εξακολουθεί να απομακρύνεται από αυτήν την φωνή και να κάνει το «μόνο τέλειο πράγμα και να κάνει την μία τέλεια επιλογή» (Κ-25.VI.5:1). Το ότι θα κάνουμε αυτήν την επιλογή είναι σίγουρο, και στους ορθούς νόες μας είναι το μόνο που επιθυμούμε.

(Κ-30.V.3:4-7) Κι ο φόβος έχει εγκαταλειφθεί, διότι είναι ενωμένοι στον στόχο τους εντός τους. Υπάρχει ελπίδα ευτυχίας μέσα τους τόσο βέβαιη και σταθερή που τους είναι δύσκολο να μείνουν και να περιμένουν λίγο ακόμα, με τα πόδια τους ν αγγίζουν ακόμα τη γη. Εν τούτοις χαίρονται να περιμένουν μέχρι που να ενωθεί κάθε χέρι, και κάθε καρδιά να ετοιμαστεί για να σηκωθεί και να βαδίζει μαζί τους. Διότι έτσι ετοιμάζονται για το βήμα κατά το οποίο όλη η συγχώρεση εγκαταλείπεται.

Θυμάμαι εδώ κάτι που είχε πει ο Ιησούς στην Έλεν τις πρώτες εβδομάδες της υπαγόρευσης των Μαθημάτων. Αναφέρθηκε σε μια δήλωση που είχε κάνει το γνωστό μέντιουμ Jean Dixon λέγοντας για αυτόν ότι στέκεται με τα πόδια του να αγγίζουν το έδαφος και τα χέρια του απλωμένα ψηλά προς τον Ουρανό, αντιπροσωπεύοντας τον ρόλο του να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στα εγώ μας και τον Ουρανό. Στο κείμενο αναφέρεται ως εξής:

...Στέκεσαι κάτω από μένα και εγώ στέκομαι κάτω από τον Θεό. Στην διαδικασία της «ανύψωσης», εγώ βρίσκομαι υψηλότερα γιατί χωρίς εμένα η απόσταση ανάμεσα στον Θεό και στον άνθρωπο θα ήταν πολύ μεγάλη για σένα να την καλύψεις. Γεφυρώνω την απόσταση ως μεγαλύτερος αδελφός σου από την μία πλευρά, και ως Υιός του Θεού από την άλλη (Κ.1.II.4:3-5).

Ως εκ τούτου, ο ρόλος μας σε αυτόν τον κόσμο, όπως του Ιησού, είναι να εκδηλώσουμε την λειτουργία του Αγίου Πνεύματος που είναι να γεφυρώσουμε τον χρόνο με την αιωνιότητα, παραμένοντας στον πραγματικό κόσμο όπως Αυτό ορίζει,

με τα πόδια μας στην γη ενώ τα χέρια μας φθάνουν στον Ουρανό. Πρέπει επομένως να γίνουμε σαν τον Ιησού, ή εκείνους τους αναληφθέντες δασκάλους που έχουν ολοκληρώσει τα ειδικά μαθήματά τους. Αυτοί οι δάσκαλοι παραμένουν μόλις μια σκλήθρα μακριά από τον Ουρανό, παρόλο που έχουν την επίγνωσή του, έτσι ώστε να βοηθήσουν όλους τους άλλους να κατακτήσουν αυτό που εκείνοι έχουν μάθει. «Εν τούτοις χαίρεται να περιμένει μέχρι που κάθε χέρι να ενωθεί» · αυτό αναφέρεται στην Δευτέρα Παρουσία και στην Έσχατη Κρίση που θα «ετοιμαστούν για το βήμα [το τελικό βήμα του Θεού] στο οποίο όλη η συγχώρεση εγκαταλείπεται».

Αυτό που είναι κάπως περίπλοκο σε όλο αυτό είναι ότι τα Μαθήματα μιλούν για κάτι που πραγματικά δεν υπάρχει. Επαναλαμβάνω, ο Ιησούς αναφέρει διαφορετικές φάσεις μιας εγγενώς μη πραγματικής διαδικασίας. Αυτοί οι όροι είναι επομένως απλώς, ένας ποιητικός τρόπος να προσεγγίσει τους διαχωρισμένους νόες μας που λειτουργούν με λογικούς και απόλυτους τρόπους. Και έτσι ο Ιησούς μιλάει για την όραση του Χριστού, την αληθινή αντίληψη, τον πραγματικό κόσμο, την Δευτέρα Παρουσία, την Έσχατη Κρίση και το τελευταίο βήμα. Αυτό το απόσπασμα είναι επομένως μια συγκινητική και ποιητική περιγραφή της ιδέας ότι αυτά τα μέρη της Υιότητας που έχουν δεχθεί την Εξιλέωση για τους εαυτούς τους ανυπομονούν να επιστρέψουν στο σπίτι, όμως, επιλέγουν να παραμείνουν και να βοηθήσουν όλους τους άλλους.

(Κ-30.V.4:1-2) Το τελικό βήμα είναι του Θεού, διότι δεν είναι παρά μόνον ο Θεός ο Οποίος μπόρεσε να δημιουργήσει έναν τέλειο Υιό και να μοιρασθεί την Πατρότητα Του μαζί του. Κανένας εκτός των Ουρανών δεν γνωρίζει πως μπορεί να' ναι αυτό, διότι η κατανόηση αυτού του πράγματος είναι οι ίδιοι οι Ουρανοί.

Συνεπώς, το τελικό βήμα είναι πράγματι το πρώτο, επειδή μόνον ο Θεός θα μπορούσε να δημιουργήσει έναν τέλειο Υιό ο οποίος είναι πάντοτε ένα μαζί Του. Συνεπώς το πρώτο και το τελευταίο είναι ένα, χωρίς ενδιάμεσα βήματα διαχωρισμού και επανένωσης. Μετά ο Ιησούς συνεχίζει, στην ουσία λέγοντας ότι παρόλο που εγώ προσπαθώ όσο καλύτερα μπορώ να σας εξηγήσω αυτό το θέμα του Ουρανού, στην πραγματικότητα δεν θα μπορέσετε να το καταλάβετε ούτως ή άλλως. Πώς μπορεί να

συμβαίνει το πρώτο βήμα να είναι το τελευταίο βήμα και το τελευταίο βήμα να είναι το πρώτο βήμα; Όσον αφορά τον Ιησού, αφού ο ίδιος είναι η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος, η Φωνή του Θεού, με αυτήν την έννοια μοιράζεται τις άγνωστες αλήθειες του Ουρανού και τις καταλαβαίνει. Μόνον ένας νους που έχει υπερβεί το σύστημα σκέψης του εγώ μπορεί να γνωρίζει την πραγματικότητα που βρίσκεται πέραν του διαχωρισμένου νου.

(Κ-30.V.4:3-5:1) Ακόμα κι ο πραγματικός κόσμος έχει έναν στόχο πιο κάτω από την δημιουργία και την αιωνιότητα. Αλλά ο φόβος έχει παρέλθει διότι ο στόχος του είναι η συγχώρεση, όχι η ειδωλολατρία. Κι έτσι ο Υιός του Θεού προετοιμάζεται να είναι ο εαυτός του, και να θυμηθεί ότι ο Υιός του Θεού γνωρίζει τα πάντα όσα κατανοεί ο Πατέρας του, και τα κατανοεί τέλεια μαζί Του.

Ο πραγματικός κόσμος ακόμα υπολείπεται σ αυτό, διότι αυτός είναι ο Προσωπικός στόχος του Θεού μόνον Δικός Του, κι εν τούτοις πλήρως μοιραζόμενος και τέλεια εκπληρωμένος.

Ο σκοπός του πραγματικού κόσμου, βέβαια, είναι η συγχώρεση, και η επέκτασή της μέσω του νου της Υιότητας. Αυτό το απόσπασμα συνεπώς μας λέει κάτι για τον πραγματικό κόσμο. Δεν είναι ο Ουρανός, γιατί ο σκοπός του δεν είναι η δημιουργία που είναι η λειτουργία του Θεού και του Χριστού. Όμως, ανοίγει τον δρόμο για την επιστροφή αυτής της λειτουργίας στο νου που είχε επιλέξει τον φόβο αντί για την αγάπη. Συνεπώς η αντίληψη του εγώ ανταλλάσσεται με την Γνώση του Ουρανού. Επαναλαμβάνω, ο στόχος των Μαθημάτων Θαυμάτων δεν είναι ο Ουρανός και η επιστροφή της λειτουργίας μας της δημιουργίας. Μάλλον, ο σκοπός τους είναι ο πραγματικός κόσμος, που κατακτάται μέσω της ολοκλήρωσης της λειτουργίας μας της συγχώρεσης.

(Κ-30.V.5:2-4) Ο πραγματικός κόσμος είναι μια κατάσταση στην οποία ο νους έχει μάθει πόσο εύκολα φεύγουν τα είδωλα όταν εξακολουθούν να γίνονται αντιληπτά αλλά δεν ποθούνται. Πόσο εύκολα ο νους μπορεί να τ αφήσει να φύγουν όταν έχει κατανοήσει ότι τα είδωλα δεν είναι τίποτα και

πουθενά, και δεν έχουν προορισμό. Διότι μόνον τότε μπορεί η ενοχή και η αμαρτία να ιδωθούν ως μη έχουσες στόχο, και μη έχουσες νόημα.

Τα τελευταία κεφάλαια του κειμένου συζητούν για είδωλα, που είναι ένας άλλος όρος για την ιδιαιτερότητα που είναι ο θεός του εγώ. Ένα είδωλο ορίζεται σαν ένα υποκατάστατο του Θεού, μια ψεύτικη εικόνα της πραγματικότητάς Του, και προφανώς αυτή η αντικατάσταση του Θεού είναι ο σκοπός όλων των ιδιαίτερων σχέσεων. Όταν φύγουν τα είδωλα, αυτό που μένει είναι η αληθινή Αγάπη του Θεού που ήταν πάντοτε εκεί, αλλά δεν είχε βιωθεί. Αλλά για να επιτύχουμε αυτήν την αλλαγή, πρώτα πρέπει να αναγνωρίσουμε τα είδωλα της ιδιαιτερότητας που είχαμε επιλέξει μέσα στη τρέλα μας να υπηρετήσουμε τον σκοπό του εγώ που είναι να μας «προστατέψει» από την Αγάπη του Θεού. Η ενοχή και η αμαρτία είναι οι βασικοί σύμμαχοι του εγώ σε αυτό σε αυτό το παράξενο σχέδιο, και καθώς αναγνωρίζουμε την παράνοια αυτού του σχεδίου, ο σκοπός αυτών των συμμάχων χάνεται και μπορούμε επιτέλους να μοιραστούμε την αθωότητα και την αγάπη του πραγματικού κόσμου.

(Κ-30.V.6) Έτσι ο στόχος του πραγματικού κόσμου φέρνεται απαλά στην επίγνωση, για να αντικαταστήσει τον στόχο της αμαρτίας και της ενοχής. Κι όλα όσα στέκονταν ανάμεσα στην εικόνα του εαυτού σας και στο τι είστε πραγματικά, η συγχώρεση τα απαλείφει με χαρά. Εν τούτοις ο Θεός δεν χρειάζεται να ξαναδημιουργήσει τον Υιό Του, ώστε ό,τι είναι δικό του να του επιστραφεί. Το χάσμα ανάμεσα σε σας και τον αδελφό σας δεν υπήρξε ποτέ. Κι αυτό που ο Υιός του Θεού γνώριζε στην δημιουργία πρέπει να το γνωρίσει ξανά.

Έτσι, άλλη μια φορά βλέπουμε ότι ο Θεός δεν κάνει τίποτα (δεν «χρειάζεται να ξαναδημιουργήσει τον Υιό Του»). Το τελευταίο ή τελικό βήμα στο μονοπάτι της Εξιλέωσης είναι πραγματικά το ίδιο με το πρώτο. Η αμαρτία και η ενοχή που φαίνονταν να παρεμβαίνουν απλώς ξεπλένονται απαλά μέσω της συγχώρεσης, και έτσι αυτό το χάσμα εξαφανίζεται μέσα στην ανυπαρξία του. Παρεμπιπτόντως, το «χάσμα» είναι επίσης ένας όρος που εμφανίζεται κυρίως στα τελευταία κεφάλαια του κειμένου, και είναι μια άλλη λέξη για την πίστη στον διαχωρισμό.

Τώρα πάμε στην παράγραφο οκτώ:

(Κ-30.V.8:1-2) Πόσο ανάλαφρο κι εύκολο είναι το βήμα διά μέσου των στενών συνόρων του κόσμου του φόβου όταν έχετε αναγνωρίσει Ποιού το χέρι κρατάτε! Μέσα στο χέρι σας είναι όλα όσα χρειάζεστε για να περπατήσετε με τέλεια εμπιστοσύνη μακριά από τον φόβο για πάντα, και να βαδίζετε κατ' ευθείαν μπροστά, και να φθάσετε γρήγορα στην ίδια πύλη των Ουρανών.

Το «βήμα δια μέσου των στενών συνόρων του κόσμου του φόβου» μπορεί να γίνει κατανοητό ως η επίτευξη του πραγματικού κόσμου. Το χέρι που κρατάμε είναι το χέρι του ιδιαίτερου συντρόφου μας που αγαπάμε ή μισούμε, που αντιπροσωπεύει τον Χριστό αφού στην πραγματικότητα είμαστε όλοι ένα. Είναι το χέρι του Χριστού που βρίσκεται στο χέρι αυτών που συγχωρούμε. Το να «φθάσουμε στη πύλη των Ουρανών» είναι η ολοκλήρωση της διαδικασίας της Εξιλέωσης, το μεσουράνημα του πραγματικού κόσμου που οδηγεί στο τελευταίο βήμα, σηκώνοντάς μας στο Ουρανό από όπου ποτέ δεν φύγαμε πραγματικά.

(Κ-30.V.8:3-6) Διότι Αυτός Του Οποίου κρατάτε το χέρι δεν περίμενε παρά εσάς να ενωθείτε μαζί Του. Τώρα που φθάσατε, θα καθυστερούσε να σας δείξει τον δρόμο που Αυτός πρέπει να περπατήσει μαζί σας; Οι ευλογίες Του βρίσκονται πάνω σας με τόση βεβαιότητα με όση και η Αγάπη του Πατέρα Του που αναπαύεται σ' Αυτόν. Η ευγνωμοσύνη Του προς εσάς είναι πέρα από την κατανόηση σας, διότι τον καταστήσατε ικανό να εγερθεί από τα δεσμά και να βαδίζει μαζί σας, μαζί, στον Οίκο το του Πατέρα Του.

Αυτό αντικατοπτρίζει την Γραφική ιδέα να εγερθούμε και να πάμε στο σπίτι του Πατέρα μας. Αυτό που είναι σημαντικό εδώ, όπως είναι πάντοτε στα Μαθήματα Θαυμάτων, είναι να θυμόμαστε ότι αυτό που μας καθιστά ικανούς να επιστρέψουμε στο σπίτι του Πατέρα μας είναι η συγχώρεση. Η συγχώρεση του ενός προς τον άλλον γκρεμίζει τα εμπόδια της ενοχής και της επίθεσης που φαίνονταν να μας διαχωρίζουν, όχι μόνο τον έναν από τον άλλον, αλλά από τον αληθινό Εαυτό ο Οποίος κατοικεί στον Θεό. Θυμόμαστε τον Χριστό που είναι η αληθινή μας Ταυτότητα όταν

δεν εξαιρούμε αυτόν τον Εαυτό από κάθε άλλον. Έτσι, οι αλυσίδες της ενοχής που μας δένουν στον εγωικό κόσμο του διαχωρισμού σπάνε μέσω της κατανόησης ότι είμαστε ένα. Το να κρατάμε ο ένας το χέρι του άλλου συμβολίζει αυτήν την αναγνώριση και την αποδοχή.

(Κ-30.V.9:1-3)9. Ένα αρχαίο μίσος περνάει από τον κόσμο. Και μαζί του φεύγει όλο το μίσος κι όλος ο φόβος. Μην κοιτάζετε πίσω πια, διότι αυτό που βρίσκεται μπροστά είναι αυτό που επιθυμούσατε πάντα στην καρδιά σας.

Το «αρχαίο μίσος» [που] περνάει από τον κόσμο» είναι το αυτομίσος και η ενοχή, και αυτό περνάει από τον κόσμο καθώς μαθαίνουμε να συγχωρούμε. Το «κοιτάζω πίσω» είναι μια αναφορά στην ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης στην οποία η γυναίκα του Λωτ δεν υπάκουσε στην εντολή του Θεού και κοίταξε πίσω, και έτσι μεταμορφώθηκε σε στήλη άλατος (Γένεσις 19:26). Συνεπώς, μπορούμε να πούμε ότι αν κοιτάξουμε πίσω στο παρελθόν, κάνοντας πραγματικό τον εγωικό κόσμο του διαχωρισμού, αναπόφευκτα θα καταλήξουμε να πιστέψουμε ότι είμαστε όντως στήλες του εγώ: αμαρτωλοί, ένοχοι, και φοβισμένοι εαυτοί.

(Κ-30.V.9:4-12) Εγκαταλείψτε τον κόσμο! Αλλά μην θυσιάσετε. Ποτέ δεν τον θελήσατε. Ποια ευτυχία αναζητήσατε εδώ που να μην σας έφερε πόνο; Ποια στιγμή ικανοποίησης δεν αγοράσθηκε με τρομακτική τιμή σε νομίσματα βασάνων; Η χαρά δεν κοστίζει τίποτα. Είναι το καθαγιασμένο σας δικαίωμα, και το αντίτιμο δεν είναι η ευτυχία. Επιταχύνετε τον δρόμο σας με την τιμιότητα, και μην αφήνετε τις εμπειρίες σας εδώ να σας εξαπατήσουν εκ των υστέρων. Δεν ήταν ελεύθερες από πικρές θυσίες και άχαρες συνέπειες.

Ο παραδοσιακός τρόπος εγκατάλειψης του κόσμου ήταν να αρνηθεί κανείς στον εαυτό του τις ονομαζόμενες ηδονές της σάρκας. Όπως είδαμε σε πολλά άλλα σημεία, αυτό το είδος άρνησης δεν αποδυναμώνει την προσκόλλησή μας στον κόσμο. Αντίθετα, μας προσκολλά ακόμα περισσότερο σε αυτόν. Για να ξεφύγουμε από τον

πόνος που βιώνουμε εδώ, πρέπει απλώς να συνειδητοποιήσουμε ότι ο τρόπος να παραιτηθούμε από τον κόσμο είναι να θυμηθούμε ότι δεν είναι το αληθινό μας σπίτι.

Τα «νομίσματα των βασάνων» είναι μια αναφορά στα τριάντα αργύρια, που ήταν η αμοιβή του Ιούδα για την καταγεγραμμένη προδοσία του Ιησού (κατά Ματθαίον 26:15). Ο Ιησούς μας διδάσκει εδώ ότι το να συμβιβαστούμε με τα λίγα ψίχουλα που μας προσφέρει ο κόσμος ως σωτηρία είναι προδοσία στον Χριστό μέσα μας. Δεν μας ζητείται να θυσιάσουμε τις ηδονές του κόσμου – ο κόσμος δεν προσφέρει καθόλου ηδονές – αλλά μας ζητείται να συνειδητοποιήσουμε ότι αγκαλιάζοντας τον κόσμο ως το είδωλο που αντικαθιστούσε την Αγάπη του Θεού, στην πραγματικότητα θυσιάζουμε την ειρήνη και την χαρά που μπορεί να έρθει μόνον όταν αποδεχθούμε την πραγματικότητά μας ως παιδί του Θεού. Αυτή η αποδοχή είναι που αποδομεί την πίστη του εγώ στην θυσία, γιατί τότε μόνον μπορούμε να αποκτήσουμε την αληθινή ευτυχία, την χαρά και την ειρήνη. Αν κοιτάξουμε πραγματικά οτιδήποτε σε αυτόν τον κόσμο, θα συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που νομίζαμε ότι θα μας έδινε ευτυχία και χαρά στην πραγματικότητα ήταν γεμάτο πόνο. Όπως μας θυμίζει ο Ιησούς στην αρχή του κειμένου:

Όλη η πραγματική ευχαρίστηση έρχεται όταν κάνουμε το Θέλημα του Θεού. Αυτό συμβαίνει γιατί το να μην το κάνουμε είναι άρνηση του Εαυτού (T-1.VII.1:4-5).

Ας γυρίσουμε τώρα στο βιβλίο των Ασκήσεων, Μάθημα 168, στην τρίτη παράγραφο:

(Ασκ-Μ.Ι.168.3:1-4) Σήμερα ζητάμε από το Θεό το δώρο που Αυτός έχει διαφυλάξει με εξαιρετική φροντίδα μέσα στις καρδιές μας, περιμένοντας να το αναγνωρίσουμε. Αυτό είναι το δώρο με το οποίο ο Θεός έρχεται και μας ανυψώνει, κάνοντας ο Ίδιος το τελευταίο βήμα της σωτηρίας. Καθοδηγούμενοι από τη Φωνή Του, μαθαίνουμε όλα τα βήματα εκτός από αυτό το τελευταίο. Στο τέλος όμως έρχεται ο Ίδιος και μας παίρνει στην Αγκαλιά Του και μας ξυπνά.

Αυτό το δώρο είναι το τελικό βήμα. Όπως είδαμε νωρίτερα, το Μάθημα 157, «Στην Παρουσία Του είμαι πρόθυμος να εισέλθω τώρα» (Ασκ-Μ.Ι.157), εκφράζει την ίδια ιδέα: η τελική όραση, λίγο πριν την ανύψωσή μας από τον Θεό, δεν είναι κάτι που μπορούμε να μάθουμε. Η μάθησή μας, μέσω του Αγίου Πνεύματος, περιλαμβάνει την απομάκρυνση των εμποδίων που επιτρέπει σε αυτήν την όραση να αναδυθεί και να συμβεί το «τελικό βήμα». Η συγχώρεση, η μόνη μάθηση που μπορεί ο κόσμος να μας προσφέρει, απομακρύνει αυτά τα εμπόδια.

Αυτό το απόσπασμα ενισχύει επίσης την ιδέα ότι ο Υιός του Θεού απλώς κοιμήθηκε και ονειρεύτηκε τον διαχωρισμό του από τον Θεό. Αυτό το όνειρο είναι το διάστημα ανάμεσα στην Πρώτη Παρουσία, την δημιουργία του Χριστού από τον Θεό, και στην Δεύτερα Παρουσία, που είναι η αφύπνιση από αυτόν τον ύπνο. Συνεπώς, αυτό το απόσπασμα αναφέρεται στο σημείο της διαδικασίας που έχουμε αφυπνισθεί από τον εφιάλτη με λίγους μόνον ιστούς αράχνης να παραμένουν. Μετά ο Θεός τους απομακρύνει. Με τα λόγια της Αγίας Γραφής, που περιστασιακά αναφέρονται στα Μαθήματα και που παρατέθηκαν και εδώ νωρίτερα, ο Θεός σκουπίζει τα δάκρυά μας, και μετά ανυψωνόμαστε απαλά πίσω σε Αυτόν.

(Ασκ-Μ.Ι.168.3:5-6) Το δώρο της χάρης Του είναι κάτι περισσότερο από απλώς μια απάντηση. Επαναφέρει όλες τις μνήμες που λησμόνησε ο κοιμισμένος νους, όλη την βεβαιότητα για το νόημα της Αγάπης.

Η χάρη του Θεού, η Αγάπη Του που βιώνεται καθώς ξυπνάμε από το όνειρο, μας «δίνεται» καθώς αφήνουμε πίσω όλα τα απομεινάρια αυτού του ονείρου. Είναι το τελικό στάδιο, το οποίο αποτελεί στην πραγματικότητα την εμπειρία που ακολουθεί την συγχώρεση και που ακόμα δεν έχουμε μάθει.

Ερ.: Αυτό το απόσπασμα, όπως και άλλα στα Μαθήματα, θυμίζει κάποια μυστικιστική λογοτεχνία. Προφανώς, κάποιοι από αυτούς τους άντρες και τις γυναίκες είχαν γνήσιες εμπειρίες εκ Θεού, και όμως μιλούσαν σαν ο Θεός να τους έδινε την χάρη μιας εμπειρίας μαζί Του, την οποία μετά απομάκρυνε ως μέσον για να τους βοηθήσει να μάθουν αυτά που έπρεπε ακόμα να μάθουν. Πώς γίνεται, παρόλο που οι εμπειρίες φαίνονται γνήσιες, να μπορούν να χρησιμοποιούν εκφράσεις όπως

«ο Θεός το πήρε από μένα»; Γιατί θα έπρεπε να λένε ότι ο Θεός θα τους «στερούσε» την χαρά της Παρουσίας Του;

Απ.: Αυτό στο οποίο αναφέρεσαι είναι ένα ακόμα παράδειγμα της σημαντικής διάκρισης που τα Μαθήματα Θαυμάτων κάνουν ανάμεσα στην μορφή και στο περιεχόμενο. Αυτοί οι μεγάλοι μύστες της Εκκλησίας, είμαι σίγουρος ότι είχαν εμπειρίες του Θεού και της αγάπης του Ιησού. Αυτό είναι που τα Μαθήματα αναφέρουν ως το «περιεχόμενο». Είναι μια εμπειρία, παρόμοια με εμπειρίες που μπορούμε να έχουμε αυτόν τον αιώνα, στις οποίες μπορούμε να δώσουμε μια εντελώς διαφορετική ερμηνεία. Οι διαφορετικές ερμηνείες είναι αυτό που ονομάζουμε «μορφή», και βέβαια αυτό είναι η θεολογία: η προσπάθεια του λογικού νου να εξηγήσει κάτι που δεν μπορεί πραγματικά να γίνει κατανοητό.

Υπάρχει το περίφημο παράδειγμα του Αγίου Θωμά του Ακινάτη, ο οποίος έγραφε θεολογικές πραγματείες της Εκκλησίας. Προς το τέλος της ζωής του είχε μια μυστικιστική εμπειρία κατά την οποία είπε: «Όλα όσα έχω γράψει που φαίνονται σαν άχυρο συγκρινόμενα με αυτό που μου αποκαλύφθηκε τώρα». Πίστεψε εκείνη την στιγμή ότι το θεολογικό του έργο ήταν τόσο ασήμαντο όσο ένα άχυρο, επειδή όταν κάποιος έχει μια αληθινή και αυθεντική εμπειρία της Αγάπης του Θεού, τότε δεν χρειάζεται να θεολογεί γι' αυτήν. Σύντομα μετά από αυτό, ενώ ίππευε το άλογό του κτύπησε το κεφάλι του σε ένα κλαδί, και σε ελάχιστο χρόνο μετά, πέθανε. Προφανώς η ζωή του ολοκληρώθηκε με αυτήν του την εμπειρία.

Συνεπώς, οι εμπειρίες αυτών των αγίων και μυστών μπορεί πράγματι να υπήρξαν γνήσιες (περιεχόμενο), αλλά ο τρόπος που τις ερμήνευσαν ήταν μέσω της θεολογίας της εποχής τους (μορφή). Αυτή η θεολογία της Εκκλησίας, όπως ξέρουμε, δίδασκε ότι ο Θεός μας οδηγεί πίσω σε Αυτόν μέσω της αποδοχής μιας ζωής πόνου και θυσίας. Και σίγουρα, τα Μαθήματα Θαυμάτων καταβάλλουν μεγάλες προσπάθειες για να μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε ότι ένας στοργικός Θεός δεν θα μπορούσε ποτέ να σκέφτεται κατά αυτόν τον τρόπο. Αλλά αυτός ήταν ο τρόπος που σκεπτόταν η παραδοσιακή Εκκλησία, και έτσι φαινόταν πολύ λογικό το ότι η σκοτεινή νύχτα της ψυχής – η υποβλητική φράση του Αγίου Ιωάννη του Σταυρού που περιγράφει την σκοτεινή περίοδο που προηγείται της μυστικιστικής φώτισης – θα εξέφραζε την

στοργική δραστηριότητα του Θεού που αποσύρει την αγάπη Του από μας ως το τελικό βήμα για τον εξαγνισμό μας. Και μετά εντελώς ξαφνικά επιστρέφει σε μας μέσα σε ένα εκθαμβωτικό φως, και βιώνουμε την ένωση με την Αγάπη Του. Αλλά σαφώς η βασική διδασκαλία της Εκκλησίας ήταν ότι ο Θεός επέτρεπε σε αυτόν τον πόνο να έρθει στη ζωή μας σαν απόδειξη της Αγάπης Του, και σαν μέσον να μας οδηγήσει πίσω σε Αυτόν.

Ερ.: Πιστεύεις ότι ήταν ένας ύπουλος τρόπος του εγώ μας να έρθει και να μας πει, «Πραγματικά δεν θέλω να κάνω αυτά τα οδυνηρά βήματα για να αφήσω τις ιδιαίτερες σχέσεις μου»;

Απ.: Μπορεί να μπούμε στον πειρασμό να το δούμε έτσι, και νομίζω ότι η βασική διδασκαλία των Μαθημάτων θα το πρότεινε. Όμως, είναι σημαντικό να μην ξεχνάμε ότι από την οπτική γωνία της μυστικιστικής θεολογίας της Εκκλησίας, η διδασκαλία των Μαθημάτων θα θεωρείτο λανθασμένη. Αυτά τα δύο αντιπροσωπεύουν διαφορετικούς δρόμους. Αλλά, και πάλι, δε τίθεται θέμα ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων θα δίδασκαν ότι αυτές οι εμπειρίες θα μπορούσαν να είναι τρόποι ενίσχυσης της πίστης ότι η ενοχή απαιτεί τιμωρία μέσω του πόνου και της θυσίας.

(Ασκ-Μ.Ι.168.4) Ο Θεός αγαπά τον Υιό Του. Ζήτησέ Του τώρα να δώσει τα μέσα με τα οποία αυτός ο κόσμος θα εξαφανιστεί και η όραση θα έρθει πρώτα, ακολουθούμενη μια στιγμή αργότερα από την γνώση. Διότι με την χάρη βλέπεις ένα φως που καλύπτει όλο τον κόσμο με αγάπη και παρατηρείς ότι ο φόβος εξαφανίζεται από κάθε πρόσωπο, καθώς οι καρδιές ανυψώνονται και ζητούν το φως ως το δικαίωμά τους. Τι μένει τώρα που θα καθυστερούσε τον Ουρανό έστω και μια στιγμή περισσότερο; Τι δεν έχει ήδη εξουδετερωθεί, όταν έχεις συγχωρέσει τα πάντα;

Εδώ είναι μια πολύ όμορφη εικόνα γι' αυτό που θα συμβεί στο τέλος. Τα «μέσα» τα οποία αναφέρονται είναι η συγχώρεση, η έκφραση εκ μέρους μας μιας «μικρής προθυμίας» να συγχωρήσουμε. Αυτή κάνει δυνατή την όραση που «έρχεται» σε μας, μετά από την οποία υπάρχει το τελευταίο βήμα του Θεού και η γνώση του Ουρανού.

(Ασκ-Μ.Ι.168.5) Σήμερα είναι μια νέα και άγια μέρα, γιατί λαμβάνουμε ό,τι μας έχει δοθεί. Η πίστη μας ανήκει στον Δότη, όχι στη δική μας αποδοχή. Αναγνωρίζουμε τα λάθη μας, αλλά Αυτός που δε γνωρίζει κανένα λάθος είναι επίσης Αυτός που απαντά στα λάθη μας, δίνοντας μας τα μέσα για να τα εγκαταλείψουμε και να ανέλθουμε σε Αυτόν με ευγνωμοσύνη και αγάπη.

Τα «Αυτός» και «σε Αυτόν» αναφέρονται στον Θεό. Αυτό το απόσπασμα νομίζω πως θα μπορούσε να μπερδέψει τους ανθρώπους, οδηγώντας τους στην λανθασμένη ιδέα ότι το μόνο που χρειάζεται να κάνουν είναι αυτό το συγκεκριμένο μάθημα, και θα βρεθούν ένα βήμα μακριά από τον Ουρανό και το τελευταίο βήμα του Θεού. Σαφώς, δεν μπορεί να ισχύει αυτό αφού αυτό είναι μόνον το Μάθημα 168, με όλα εκείνα τα υπέροχα μαθήματα που ακολουθούν. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε μια άλλη ερμηνεία για τέτοιου είδους αποσπάσματα· και συγκεκριμένα, ότι ο Ιησούς κάνει εδώ αυτό που κάνει συχνά στα Μαθήματα: μετατοπίζει απότομα την διάσταση του χρόνου σε ένα όραμα του τι θα συμβεί στο τέλος. Και αφού από την πλευρά των Μαθημάτων Θαυμάτων ο χρόνος είναι έτσι και αλλιώς μια ψευδαίσθηση, αυτή η μετατόπιση απλώς αντανακλά την απότομη μετατόπιση από τις βιντεοταινίες του εγώ του χρόνου σε αυτές του Αγίου Πνεύματος που αντανακλούν την αιωνιότητα.

Συνεπώς, θα ήταν λάθος οι άνθρωποι να έχουν την προσδοκία ότι θα μπορέσουν να αφήσουν ξαφνικά όλη την επένδυση στο σύστημα σκέψης του εγώ, και να υιοθετήσουν πλήρως αυτό του Αγίου Πνεύματος. Όλοι γνωρίζουμε από το προσωπικό μας ταξίδι, και όλα όσα έχουμε συζητήσει μέχρι τώρα, ότι η αποδόμηση του εγώ απαιτεί πολύ σκληρή δουλειά και για μεγάλο χρονικό διάστημα.

(Ασκ.Μ.Ι.168.6) Και Αυτός κατεβαίνει να μας συναντήσει, καθώς ερχόμαστε σε Αυτόν. Διότι δίνει, ό,τι έχει προετοιμάσει για μας κι εμείς το λαμβάνουμε. Αυτό είναι το θέλημα Του, επειδή αγαπά τον Υιό Του. Σε Αυτόν προσευχόμαστε σήμερα, επιστρέφοντας το λόγο που μας έδωσε μέσω της Ίδιας Του της Φωνής, του Λόγου Του, της Αγάπης Του:

***Η χάρη Σου μου έχει δοθεί. Την ζητώ τώρα. Πατέρα, έρχομαι σε Σένα.
Και εσύ θα έρθεις σε μένα που το ζητώ. Είμαι ο Υιός που αγαπάς.***

Η βασική ιδέα βεβαίως είναι ότι κάνουμε την δουλειά μας συγχωρώντας. Ο Θεός δεν μπορεί να το κάνει αυτό για μας· καθώς εμείς είμαστε αυτοί που αποκηρύξαμε την Αγάπη του Θεού, εμείς πρέπει τώρα να την διεκδικήσουμε. Η αποδόμηση της ενοχής μας απομακρύνει τα εμπόδια που μας κρατούσαν διαχωρισμένους από τον Θεό, και έτσι ερχόμαστε σε Αυτόν καθώς Αυτός ολοκληρώνει την διαδικασία συναντώντας μας.

Έτσι είμαστε τώρα στο τελευταίο βήμα: οι Υιοί του Θεού έχουν όλοι αφυπνιστεί από το όνειρο, έκαναν την έσχατη κρίση για την ψευδαισθητική φύση του κόσμου, και ο Θεός μας έχει ανυψώσει σε Αυτόν, ή πρόκειται να το κάνει. Καθώς αυτό είναι μια όμορφη περίληψη του ταξιδιού και του μεσουρανήματός του, αφήνοντας μας μόνον ένα μικρό βήμα μακριά από τον Ουρανό, θα διαβάσω τον επίλογο από την «Διευκρίνηση των Όρων», στο τέλος του εγχειριδίου για δασκάλους.

Θα διαβάσω αυτήν την όμορφη ενότητα κατευθείαν, σαν συμπέρασμα της μελέτης μας για τον χρόνο. Όμως, θα ήθελα πρώτα να κάνω λίγα σχόλια πάνω σε αυτά που θα ακούσουμε. Οι περισσότερες ενότητες του εγχειριδίου δεν περιέχουν βιβλικές αναφορές. Εδώ, ξαφνικά, σχεδόν σε μια σελίδα, υπάρχουν τουλάχιστον πέντε. Μια από τις αιτίες είναι ότι αυτή η ενότητα γράφτηκε τον Δεκέμβριο, κατά την διάρκεια της περιόδου πριν τα Χριστούγεννα, όπου γίνεται προετοιμασία για τα Χριστούγεννα. Έτσι, υπάρχουν αρκετές αναφορές στα Χριστούγεννα, καθώς επίσης και σημεία όπου ο Ιησούς μιλά για τον εαυτό του. Η φράση «μην φοβάσαι» που βρίσκουμε στην Τρίτη παράγραφο είναι από τον Ησαΐα (π.χ. 40:9), και επίσης υπάρχει σε πολλά σημεία στα ευαγγέλια, όπου ο Ιησούς προσπαθεί να παρηγορήσει τους μαθητές του (π.χ. κατά Ιωάννη 6:20). Έχουμε σχολιάσει κάποια από αυτά νωρίτερα. Μια προφανής αναφορά στα Χριστούγεννα υπάρχει στο τέλος της σελίδας, που μιλά για τον «νεογέννητο κόσμο» και για τον Χριστό που «ξαναγεννιέται». Η φράση «πρωινό άστρο» παρμένη από το Βιβλίο της Αποκάλυψης (22:16), έχει χρησιμοποιηθεί παραδοσιακά σαν αναφορά στον Ιησού: το πρωινό λαμπερό άστρο που διώχνει με την λάμψη του το σκοτάδι της νύχτας.

Τελικά, μέσα στα Μαθήματα Θαυμάτων υπάρχουν πολλές αναφορές στον Γνωστικισμό, όπου χρησιμοποιείται η συγκεκριμένη Γνωστικιστική γλώσσα. Βρίσκουμε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα εδώ, στην αρχή της δεύτερης παραγράφου, «Είσαι ξένος εδώ». Η ιδέα ότι αυτός είναι ένας ξένος κόσμος στον οποίο δεν ανήκουμε είναι πολύ Γνωστική. Το Μάθημα 160 «Είμαι στο σπίτι μου. Ο φόβος είναι ο ξένος εδώ» - είναι προφανώς η σαφέστερη αναφορά σε αυτήν την Γνωστική σκέψη ότι εμείς που είμαστε ξένοι σε αυτόν τον ξένο κόσμο, δεν μπορούμε να βρούμε ποτέ αληθινή ειρήνη εδώ. Μια άλλη συνηθισμένη Γνωστική φράση είναι «να βρεις ανάπαυση», που συναντάμε συχνά στα Μαθήματα, όπως στο όμορφο Μάθημα 109, για παράδειγμα, «αναπαύομαι στον Θεό». Το τέλος του Επιλόγου δεν χρησιμοποιεί πραγματικά την λέξη «αναπαύομαι», αλλά εκφράζει την ίδια ιδέα: «Ο Υιός είναι ακίνητος, και στην ησυχία που ο Θεός του έχει δώσει εισέρχεται στο σπίτι του και βρίσκεται επιτέλους σε ειρήνη». Έτσι το κουραστικό ταξίδι τελειώνει.

Παρεμπιπτόντως, τα συμπεράσματα όλων των βιβλίων – του κειμένου, του βιβλίου Ασκήσεων, του Εγχειριδίου για δασκάλους, και τώρα της «Διευκρίνησης των Όρων» - είναι γραμμένα ποιητικά και πολύ, πολύ συγκινητικά. Αυτός ο Επίλογος είναι σίγουρα στο ίδιο επίπεδο ομορφιάς και έμπνευσης όπως και τα άλλα.

Μην ξεχνάς ότι αφού αυτό το ταξίδι ξεκίνησε το τέλος είναι βέβαιο. Η αμφιβολία σε όλη την διάρκεια του δρόμου θα έρχεται και θα φεύγει και θα φεύγει για να έρθει ξανά. Όμως το τέλος του είναι σίγουρο. Κανείς δεν μπορεί να αποτύχει να κάνει αυτό που ο Θεός του υπέδειξε να κάνει. Όταν ξεχνάς, θυμήσου ότι περπατάς μαζί Του και με τον Λόγο Του στην καρδιά σου. Ποιος θα απελπιζόταν όταν μια τέτοια Ελπίδα είναι δική Του; Ψευδαισθήσεις απελπισίας μπορεί να φαίνεται ότι έρχονται, αλλά μάθε πώς να μην ξεγελιέσαι από αυτές. Πίσω από κάθε μια υπάρχει η πραγματικότητα και εκεί βρίσκεται ο Θεός. Γιατί θα πρέπει να περιμένεις για αυτήν και να την παζαρεύεις με τις ψευδαισθήσεις, όταν η Αγάπη Του είναι απλά μια στιγμή πιο πέρα στον δρόμο όπου όλες οι ψευδαισθήσεις τελειώνουν; Το τέλος είναι βέβαιο και εγγυημένο από τον Θεό. Ποιος στέκεται μπροστά σε μια άψυχη εικόνα όταν ένα βήμα πιο πέρα ο Άγιος των Αγίων ανοίγει μια αρχαία πόρτα που οδηγεί πέρα από τον κόσμο;

Είσαι ξένος εδώ. Αλλά ανήκεις σε Αυτόν ο Οποίος σε αγαπά όπως αγαπά τον Εαυτό Του. Ζήτησε μόνον την βοήθειά μου για να κυλήσεις την πέτρα μακριά , και θα γίνει σύμφωνα με την θέλησή Του. Έχουμε ξεκινήσει το ταξίδι. Πολύ καιρό πριν το τέλος ήταν γραμμένο στα αστέρια και τοποθετημένο στον Ουρανό, με μια λαμπερή ακτίνα που το κράταγε ασφαλές στην αιωνιότητα όπως και μέσα σε όλο τον χρόνο. Και ακόμα το κρατάει· αμετάβλητο, χωρίς να αλλάζει και χωρίς να μπορεί να αλλάξει.

Μην φοβάσαι. Αλλά ξεκινήσαμε πάλι ένα αρχαίο ταξίδι πολύ πριν αρχίσει αυτό που απλά φαίνεται καινούργιο. Έχουμε αρχίσει πάλι σε ένα δρόμο που ταξιδεύαμε πριν και χάσαμε για λίγο τον δρόμο μας. Και τώρα δοκιμάζουμε πάλι. Το νέο μας ξεκίνημα έχει την σιγουριά που έλειπε μέχρι τώρα από το ταξίδι. Κοίτα ψηλά και δεξ τον Λόγο Του ανάμεσα στα αστέρια, όπου έχει βάλει το όνομά σου μαζί με το δικό Του. Κοίτα πάνω και βρες το σίγουρο πεπρωμένο σου που ο κόσμος θα έκρυβε αλλά ο Θεός θα σε άφηνε να δεις.

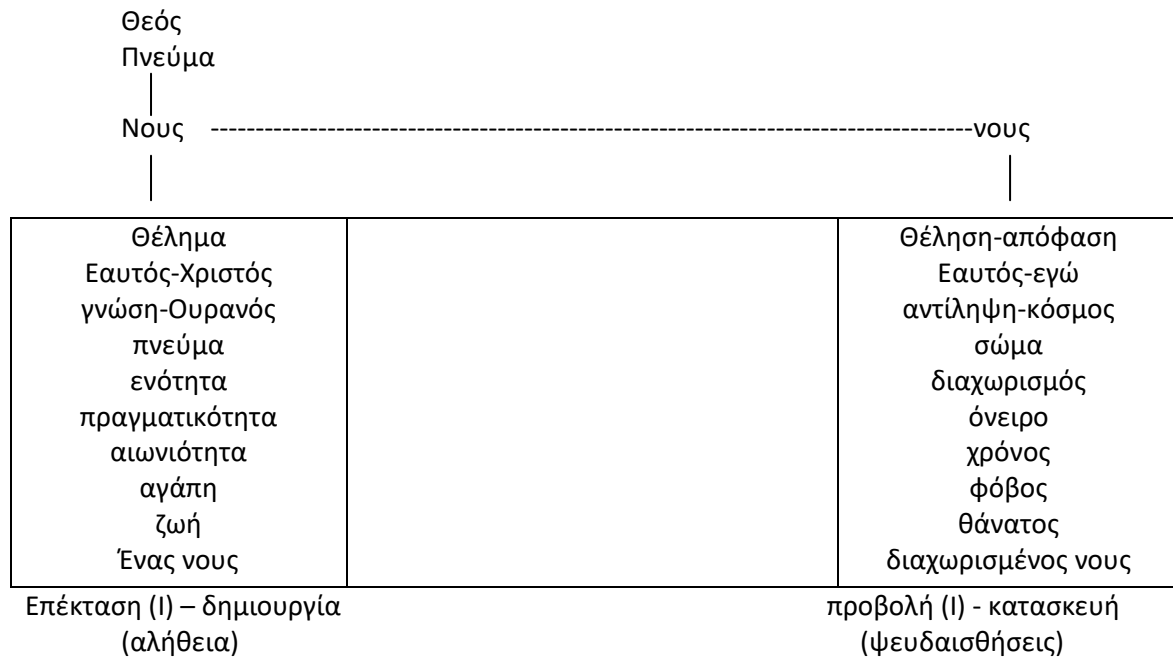
Ας περιμένουμε εδώ στην ησυχία, και ας γονατίσουμε για μια στιγμή με ευγνωμοσύνη σε Αυτόν που μας κάλεσε και μας βοήθησε να ακούσουμε το κάλεσμά Του. Και μετά ας σηκωθούμε και ας συνεχίσουμε με πίστη τον δρόμο προς Αυτόν. Τώρα είμαστε σίγουροι ότι δεν περπατάμε μόνοι μας. Γιατί ο Θεός είναι εδώ, και μαζί Του όλα μας τα αδέρφια. Τώρα γνωρίζουμε ότι δεν θα χάσουμε τον δρόμο μας ποτέ ξανά. Το τραγούδι αρχίζει πάλι που είχε σταματήσει μόνον για μια στιγμή, παρόλο που φαινόταν να μην τραγουδιέται πια για πάντα. Αυτό που εδώ ξεκίνησε θα μεγαλώσει σε ζωή και δύναμη και ελπίδα, μέχρι ο κόσμος να μείνει ακίνητος για μια στιγμή και να ξεχάσει όλα όσα έφτιαξε το όνειρο της αμαρτίας από αυτόν.

Ας βγούμε έξω να συναντήσουμε τον νεογέννητο κόσμο, γνωρίζοντας ότι ο Χριστός έχει ξαναγεννηθεί σε αυτόν, και ότι η αγιότητα της επαναγέννησής Του θα διαρκέσει για πάντα. Είχαμε χάσει τον δρόμο μας αλλά Αυτός τον βρήκε για μας. Ας πάμε να Τον υποδεχούμε Αυτόν που επιστρέφει σε μας για να γιορτάσουμε την σωτηρία και το τέλος όλων όσων νομίσαμε ότι φτιάξαμε. Το

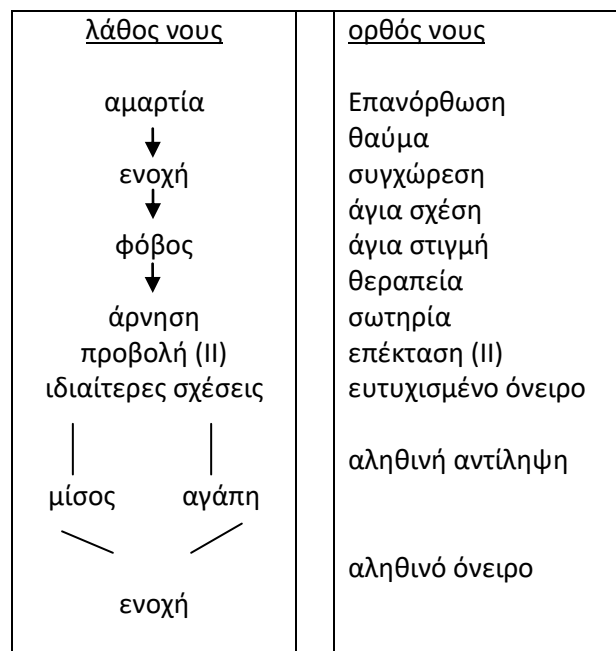
πρωινό αστέρι αυτής της νέας ημέρας κοιτάζει έναν διαφορετικό κόσμο όπου ο Θεός είναι καλοδεχούμενος και ο Υιός Του μαζί Του. Αυτός που Τον ολοκληρώνει προσφέρει ευχαριστίες σε Αυτόν, καθώς Αυτός δίνει ευχαριστίες σε μας. Ο Υιός είναι ακίνητος, και στην ησυχία που Του έδωσε ο Θεός εισέρχεται στο σπίτι του και στην ειρήνη επιτέλους. (Διευκρ.Όρων)

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 1

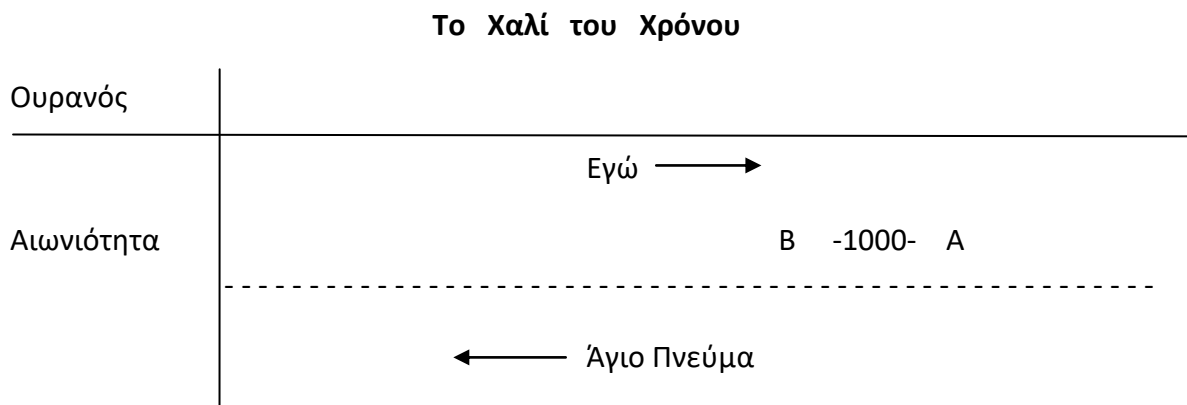
ΕΠΙΠΕΔΟ ΕΝΑ

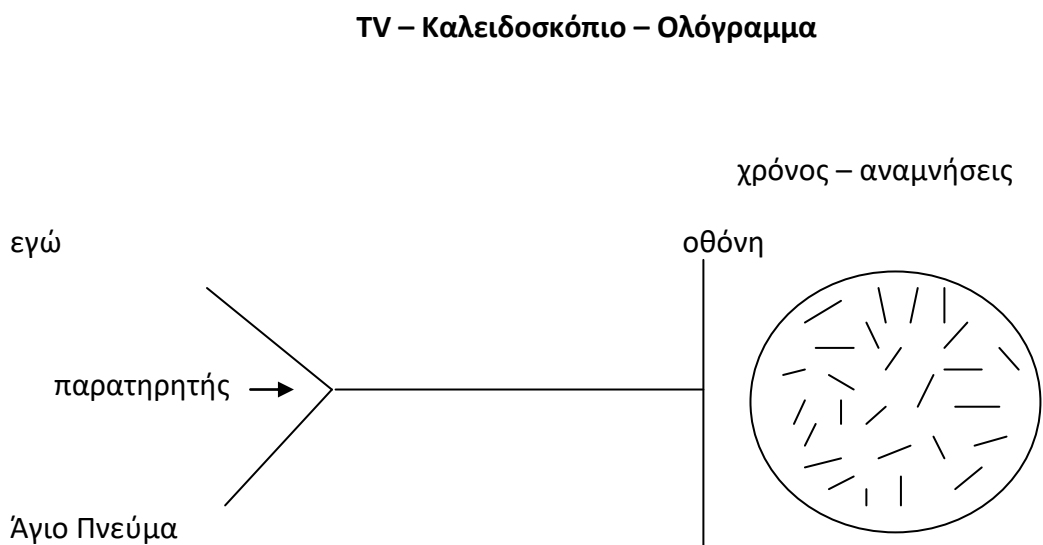
ΕΠΙΠΕΔΟ ΔΥΟ

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 2

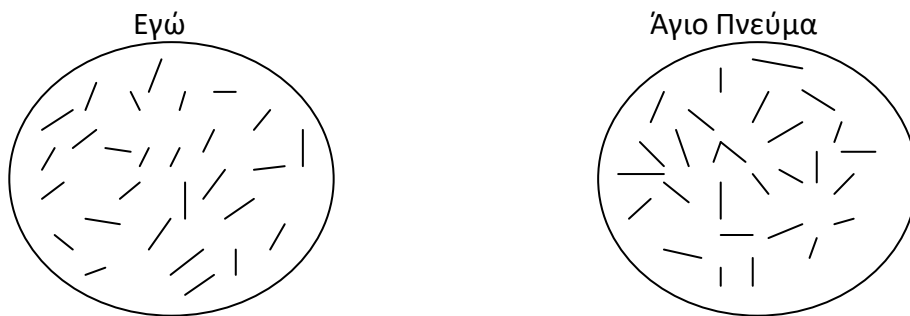

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 3

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 4

Τα Δύο Ολογράμματα

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 5

Το Μικρό Τικ του Χρόνου

αιωνιότητα

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 6

Το Σπιράλ

Αιωνιότητα

